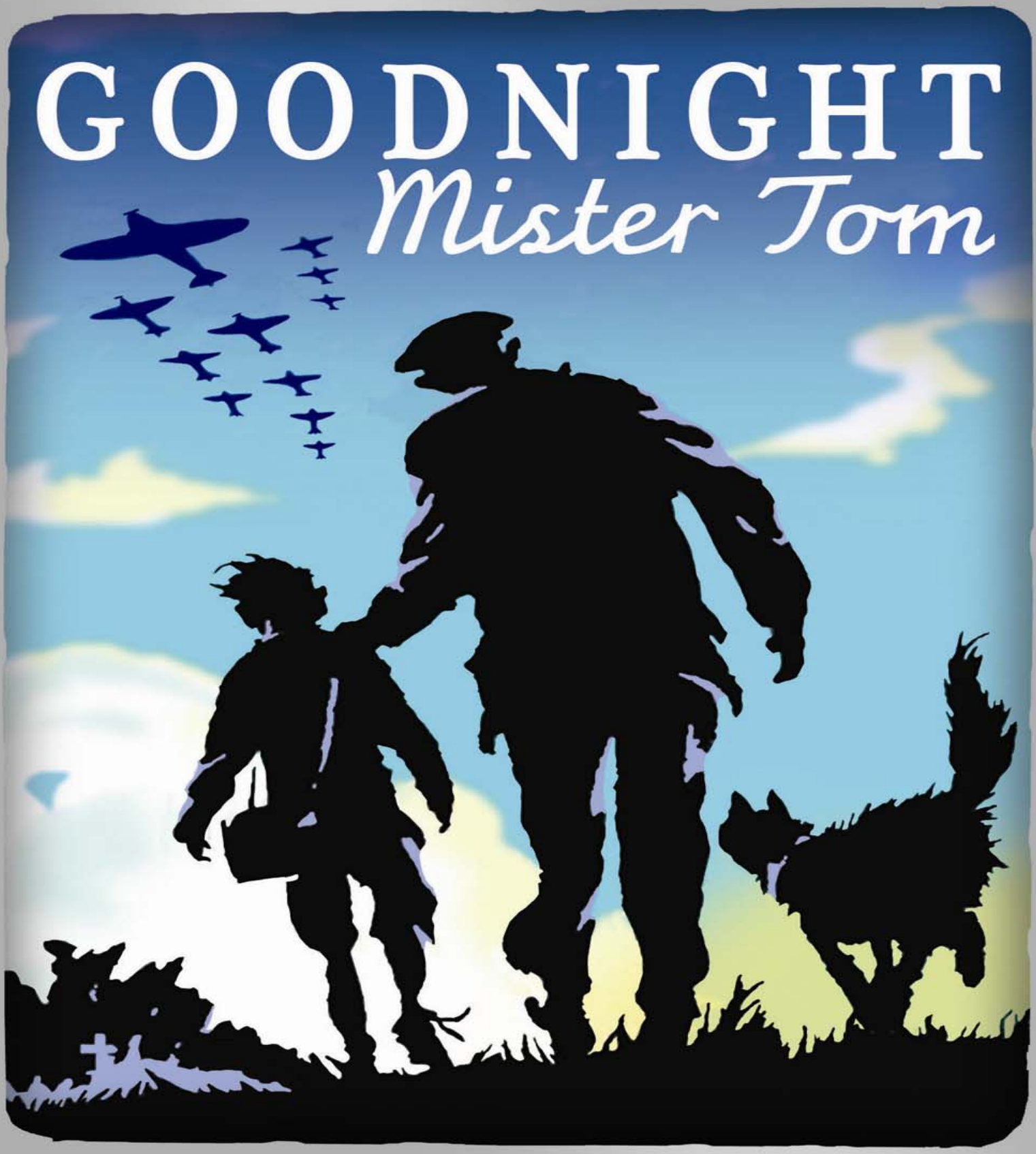
MICHELLE MAGORIAN

GOODNIGHT Mister Tom

PUFFIN MODERN CLASSICS

Everyone's favourite stories

Babama

Bazı değerlendirmeler *İyi geceler Bay Tom* 'Sevginin korkuyu nasıl yendiğini anlatan muhteşem bir öykü'
- *Bağımsız* 'Herkesin hayalindeki büyük ses getirecek ilk roman: sevilecek ve nefret edilecek tam anlamıyla gelişmiş karakterler, keder ve sevinç anları ve duyguları nasıl yakalayacağını çok iyi bilen muhteşem bir hikaye' – *Guardian* 'Mükemmel, yürek ısıtan, düşündürücü bir öykü' – *Books for Keeps* 'Çocuk edebiyatının gelmiş geçmiş en kötü annesine sahip bir tahliye çocuğunun muhteşem öyküsü. Etkileyici bir okuma deneyimi' – *Sunday Telegraph* 'Bu kitap sizi gülümsetip güldürebilir, ama aynı zamanda gözlerinizi yaşartabilir ve size buruk bir duygu bırakabilir' – *Sunday Times*

Michelle Magorian'ın Kitapları

Ana Sayfaya Dön
İyi geceler Bay Tom

PUFFIN MODERN KLASİKLERİ

Michelle Magorian'ın ilk hedefi oyuncu olmaktı ve Bruford Konuşma ve Drama Koleji'nde üç yıl eğitim aldıktan sonra Paris'te pandomim okuluna gitti. Bu süre boyunca gizlice hikayeler yazıyordu ve yirmili yaşlarının ortalarında çocuk kitaplarına ilgi duymaya başladı ve kendisi de bir çocuk kitabı yazmaya karar verdi. Sonuç olarak, Guardian Ödülü ve Uluslararası Okuma Birliği Ödülü'nü kazanan ve müzikal olarak da uyarladığı *"İyi Geceler Bay Tom"* ortaya çıktı. O zamandan beri birçok roman, şiir ve öykü derlemesi ve resimli kitap yayınladı.

Michelle, oyunculuk ve yazarlık kariyerine devam ettiği Petersfield'da yaşıyor.

MICHELLE MAGORIAN

GOODNIGHT *Mister Tom*

PUFFIN

PUFFIN KİTAPLARI Penguin Grubu tarafından yayınlandı.
Penguin Books Ltd, 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere Penguin Group (USA) Inc., 375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD
Penguin Group (Canada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario, Kanada M4P 2Y3 (Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü) Penguin Ireland, 25 St Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd'nin bir bölümü) Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Avustralya (Pearson Australia Group Pty Ltd'nin bir bölümü) Penguin Books India Pvt Ltd, 11 Community Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi – 110 017, Hindistan Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, North Shore 0632, Yeni Zelanda (Pearson New Zealand Ltd'nin bir bölümü) Penguin Books (Güney Afrika) (Pty) Ltd, 24 Sturdee Caddesi, Rosebank, Johannesburg 2196, Güney Afrika Penguin Books Ltd, Kayıtlı Ofis Adresi: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere
puffinbooks.com

İlk olarak 1981'de Kestrel Books tarafından yayınlandı.
1983 yılında Puffin Books tarafından yayınlandı.
Puffin Modern Classics 1996 ve 2003'te yayınlandı.
Bu baskı 2010 yılında yeniden yayımlandı.

Metin telif hakkı © Michelle Magorian, 1981
Giriş bölümünün telif hakkı © Julia Eccleshare, 2003
Her hakkı saklıdır Yazarın manevi hakları savunulmuştur.

Amerika Birleşik Devletleri hariç, bu kitap, ticari amaçla veya başka bir şekilde, yayıncının önceden izni olmadan, yayınlandığı cilt veya kapak biçiminden farklı bir biçimde ödünç verilmemesi, yeniden satılmaması, kiraya verilmemesi veya başka bir şekilde dolaşıma sokulmaması ve bu koşulun sonraki alıcıya da benzer bir koşul olarak dayatılmaması şartıyla satılmaktadır.

Bu kitaba ait bir CIP katalog kaydı British Library'den edinilebilir.

ISBN: 978-0-141-96452-2

giriiş

Julia Eccleshare tarafından *Puffin Modern Classics serisi editörü* Londra'daki bombalardan tahliye edilen Willie Beech, ülkeye yalnız ve korkmuş bir şekilde gelir. O zamanlar böyle olması şaşırtıcı değil, ancak Willie'nin korkularının nedeni bombalama korkusundan çok daha derin bir şeydir: Neden yatakta uyuyamıyor? Ve neden köpek onu bu kadar korkutuyor? Willie'nin korkunç geçmişi çözülüp huzura kavuşurken güvenmeyi ve hatta sevmeyi öğrenmesini izlemek duygusal bir iniş çıkış yolculuğudur. Ama *İyi Geceler Bay Tom* sadece Willie'nin hikayesi değil. Aynı zamanda, hiçbir zaman bir çocukla ilgilenmek istemeyen, sadece bir tahliyezedeyi yanına alarak görevini yerine getiren, ancak kısa süre sonra kendini genç Willie'nin fiziksel ihtiyaçlarını karşılamakla kalmayıp, eğitimden aşka kadar hayatındaki boşlukları da doldururken budak yaşlı Tom Oakley'nin hikayesidir. Willie gibi, Tom'un da sevgi kapasitesi, ikisi arasındaki ilişki geliştikçe artar ve ikisi de küçük topluluklarındaki diğer insanlara ulaşmaya başlar.

"İyi Geceler Bay Tom" u okurken, öyle üzücü anlar var ki, okumaya devam etmek neredeyse dayanılmaz hale geliyor. Tom'un Willie'nin gerçek evinin sırrını keşfettiğinde ortaya çıkardığı kadar korkunç az sır vardır ve farklı bir şekilde, Tom'un toplumdan soğuk ve mesafeli

tavrının açıklaması da aynı derecede yürek burkucudur. Ancak bunlar, Willie'nin ülke ve oradaki insanlarla ilgili yeni deneyimlerinin ve her şeyden önemlisi, Willie ve Tom'un birlikte gelişen yaşamlarının altında yatan neşenin getirdiği mutlulukla dengeleniyor.

İkinci Dünya Savaşı'nın İngiltere'nin sıradan insanları üzerindeki etkisinin daha geniş bir bağlamında ele alınan bu hikâyeden etkilenmemek imkansız.

Goodnight Mister Tom , Michelle Magorian'ın ilk romanıydı. Guardian Çocuk Kitabı ödülünü kazandı ve merhum John Thaw'ın başrol oynadığı bir televizyon dizisine uyarlandı.

İçindekiler

1. Toplantı
2 Küçük Weirwold
3 Cumartesi Sabahı
4 Donanımlı
5 'Chamberlain Duyurdu'
6 Zach
7. Böğürtlenler Üzerine Bir Karşılaşma
8. Okul
9 Yaşındaki Doğum Günü Çocuğu
10. Dava
11 Cuma
12 Gösteri Devam Etmeli
13 Noel Şarkısı Söylemek
14 Yeni Başlangıç
15 Ev
16 Arama
17 Kurtarma
18 'Kurtarma'
19 Deniz, deniz, deniz!
20 Korkunç Kulübe.
21 Okula Dönüş
22 Yas Tutmak
23. Son Not

1.
Toplantı

'Evet,' dedi Tom ön kapıyı açar açmaz açık sözlü bir şekilde. 'Ne istiyorsun?'

Yeşil bir palto ve keçe şapka giymiş, telaşlı orta yaşlı bir kadın kapısının önünde duruyordu. Adam kadının kolundaki bilekliğe baktı. Kadın ona garip bir gülümseme verdi.

'Ben bu bölgenin konaklama sorumlusuyum,' diye başladı.

'Ha evet, bunun benimle ne ilgisi var?'

Yüzü hafifçe kızardı. 'Şey, Bayım, Bayım...'

'Oakley. Thomas Oakley.'

'Ah, teşekkür ederim, Bay Oakley.' Duraksadı ve derin bir nefes aldı. 'Bay Oakley, savaş ilanı yakında gerçekleşecekken...'

Tom elini salladı. 'Bunların hepsini biliyorum. Lafı uzatma. Ne istiyorsun?' Yanında küçük bir çocuk olduğunu fark etti.

"Onun için geldim," dedi. "Diğerleriyle birlikte köyünüzdeki salona doğru yoldayım."

'Başka kimler?'

Kadın bir kenara çekildi. Mezarlığın sonunda duran büyük demir kapının ardında küçük bir çocuk grubu vardı. Birçoğu kirli ve çok kötü giyinmişti. Sadece birkaçının ceketi veya paltosu vardı. Hepsi şaşkın ve bitkin görünüyordu. Önde duran minik, koyu saçlı bir kız yeni bir oyuncak ayısına sıkıca tutunmuştu.

Kadın yanındaki çocuğa dokundu ve onu öne doğru itti.

'Bana söylemenize gerek yok,' dedi Tom. 'Bu zorunlu ve savaş çabaları için.'

"Çocuğunuzu seçme hakkınız var, biliyorum," diyerek özür dileyerek söze başladı kadın.

Tom homurdandı.

'Ama,' diye devam etti, 'annesi onun dindar biriyle veya kiliseye yakın biriyle birlikte olmasını istiyor. Bu konuda oldukça kararlıydı. Sadece o şartla tahliye edilmesine izin vereceğini söyledi.'

'Neydi?' diye sordu Tom sabırsızca.

'Bir kilisenin yakınında.'

Tom çocuğa bir kez daha baktı. Çocuk zayıf ve hasta görünüyordu, solgun teni, cansız kum rengi saçları ve donuk gri gözleri vardı.

"Adı Willie," dedi kadın.

Yere bakmakta olan Willie başını kaldırdı. Boynunda, bir ip parçasıyla asılı duran karton bir etiket vardı. Üzerinde 'William Beech' yazıyordu.

Tom altmışlı yaşlarının sonlarındaydı; sağlıklı, güçlü, tıknaz yapılı, gür beyaz saçlı bir adamdı. Ortalama boyda olmasına rağmen, Willie'nin gözünde kaba, buruşuk kahverengi kağıt gibi bir cilde ve gök gürültüsü gibi bir sese sahip, devasa bir adamdı.

Willie'ye öfkeyle baktı. "En iyisi içeri gel," dedi aniden.

Kadın rahatlamış bir gülümsemeyle, "Çok teşekkür ederim," dedi ve hızla geri çekilerek diğer çocukların yanına doğru dar patikadan aceleyle ilerledi. Willie onun gidişini izledi.

'İçeri buyurun,' diye sertçe tekrarladı Tom. 'Bütün günüm boş.'

Willie, gergin bir şekilde onu karanlık bir koridora kadar takip etti. Gözlerinin, geride bıraktığı parlak güneş ışığından kulübenin nispeten karanlığına alışması birkaç saniye sürdü. Tahta askılara asılı birkaç palto ve aşağıda duran iki çift botun siluetini zar zor seçebiliyordu.

'Eşyalarını nereye koyacağını bilsen iyi olur sanırım,' diye mırıldandı Tom, palto askısına bakıp sonra da Willie'ye baktı. Başını kaşıdı. 'Senin için biraz yüksek. En iyisi alçak bir askıya asayım.'

Solundaki kapıyı açıp ön odaya girdi, Willie'yi ise hâlâ kahverengi poşetini tutarak koridorda bıraktı. Yarı açık kapıdan, içinde ateş

yanan büyük siyah bir ocak ve yakınında eski, yıpranmış bir koltuk gördü. Üşüdü. Bir süre sonra Tom elinde bir kalemle dışarı çıktı.

"Şu eski çantayı yere bırakabilirsin," dedi sertçe. "Başka bir yere gidemezsin."

Willie öyle yaptı ve Tom ona kalemi uzattı. Willie boş gözlerle ona baktı.

'Hadi bakalım,' dedi Tom, 'Daha önce de söyledim, bütün günüm boş. Şimdi bir işaret koy da nereye mandal takacağımı bileyim, anladın mı?' Willie, büyük paltolardan birinin etek ucunun yanındaki duvara hafif bir nokta koydu. 'Güzel ve büyük bir nokta koy ki net görebileyim, olur mu?' Willie küçük bir daire çizdi ve içini doldurdu. Tom eğilip baktı. 'Şık küçük adam, değil mi? Yağmurluğunu ver de şimdilik benimkinin üzerine koyayım.'

Willie titreyen parmaklarıyla kemerini ve düğmelerini çözdü, yağmurluğunu çıkardı ve kollarında tuttu. Tom onu elinden aldı ve paltosunun üzerine astı. Ön odaya geri döndü. "Hadi gel," dedi. Willie onu takip ederek içeri girdi.

İki penceresi olan küçük, rahat bir odaydı. Ön pencere mezarlığa, diğeri ise yandaki küçük bir bahçeye bakıyordu. Büyük siyah soba arka duvardaki bir nişin içinde sağlam bir şekilde duruyordu, kalın, koyu renkli bir boru tavandan yukarı doğru kıvrılıyordu. Yan pencerenin altında kitaplar, eski gazeteler ve ıvır zıvırlarla dolu birkaç raf uzanıyordu ve ön pencerenin yanında ağır bir tahta masa ve iki sandalye duruyordu. Taş döşeli zemin solmuş kırmızı, yeşil ve kahverengi bir halıyla kaplıydı. Willie sobanın yanındaki koltuğa ve yanındaki küçük tahta masanın üzerindeki eşyalara baktı; bir pipo, bir kitap ve bir tütün kavanozu.

'Şu tabureyi ateşin yanına çek, sana yiyecek bir şeyler vereyim.' Willie hiç kıpırdamadı. 'Hadi, otur bakalım evlat,' diye tekrarladı. 'Kulaklarında kulak kiri mi var?'

Willie köşeden küçük bir tahta tabure çekip ateşin önüne oturdu. Korkmuş ve yalnız hissediyordu.

Tom iki dilim pastırma pişirdi ve taze pastırmanın yağı damlayan bir dilim ekmeği tabağa koydu. Yanına da bir fincan sıcak çay

koyarak masaya bıraktı. Willie onu sessizce izledi; ince gri kazağı ve şortunun altından kemikli dirsekleri ve dizleri köşeli bir şekilde dışarı çıkıyordu. Yün çoraplarının üst kısımlarını sinirli bir şekilde çekiştirdi ve beyaz spor ayakkabılarından hafif bir sıcak kauçuk kokusu yükseldi.

"Bunu afiyetle ye," dedi Tom.

Willie isteksizce kendini ateşin sıcaklığından sürükleyerek masaya oturdu. Tom homurdanarak, 'Şekerini kendin koyabilirsin,' dedi.

Willie kibarca bir kaşık aldı, büyük beyaz çay fincanına batırdı ve karıştırdı. Ekmeği ısırdı ama boğazındaki büyük bir yumru yutmasını zorlaştırdı. Hiç aç hissetmiyordu ama annesinin kendisine söylenenleri yapması gerektiği hakkındaki sözlerini endişeyle hatırladı. Mezarlığa baktı. Güneş pırıl pırıl parlıyordu ama üşüyordu. Mezarların etrafındaki birkaç ağaca baktı. Yaprakları birbirinden farklı renklerdeydi; açık yeşil, kehribar, sarı…

"Acıktın mı?" diye sordu Tom koltuğundan.

Willie irkilerek yukarı baktı. 'Evet, efendim,' diye fısıldadı.

'Sadece yavaş çiğniyor, o kadar mı?'

Çekingen bir şekilde başını salladı ve tabağa perişan bir halde baktı. Domuz pastırması bir lükstü. Sadece pansiyon misafirleri veya konuklar domuz pastırması yerdi ve o burada domuz pastırması yemiyordu.

'Belki daha sonra daha kolay çiğnersin.' Tom onu tabureye çağırdı. 'Bir kaşık daha şeker koy evlat, çayı da buraya getir.'

Willie öyle yaptı ve tabureye geri döndü. Sıcak kupayı buz gibi elleriyle sıkıca tuttu ve titredi. Tom ona doğru eğildi.

'Çantanızda ne var peki?'

'Bilmiyorum,' diye mırıldandı Willie, 'Annem paketledi. İçine bakmamamı söyledi.' Çoraplarından biri bacağından yarıya kadar kaydı ve kaval kemiğinde büyük, çok renkli bir morluk ile yanında şişmiş, kırmızı bir yara ortaya çıktı.

'Bu çok kötü bir şey,' dedi Tom, çorabı işaret ederek. 'Bunu nereden aldın?' Willie'nin yüzü soldu ve çorabı hızla yukarı çekti.

"Soğumadan önce içilen en iyi içecek," dedi Tom, konunun değiştirilmesi gerektiğini hissederek. Willie, ateşteki alevlerin değişen şekillerine dikkatle baktı ve çayı yavaşça içti. Yutkunmaya çalışırken boğazında bir gümbürtü hissetti. Tom kısa bir süreliğine odadan çıktı ve birkaç dakika içinde geri döndü.

'Biraz dışarı çıkmam gerek. Sonra odanı düzeltirim, bak. Şurada,' dedi ve tavana işaret etti. 'Yükseklik korkun yok, değil mi?' Willie başını salladı. 'İyi ki yok, yoksa masanın altında uyumak zorunda kalırdın.' Ocağın üzerine eğildi ve ateşe biraz taze kok kömürü attı.

"İşte benim eski bir atkım," diye mırıldandı ve haki renkli bir nesneyi Willie'nin dizlerinin üzerine attı. Çocuğun uyluğunda başka bir morluk fark etti ama hiçbir şey söylemedi. "Mezarlıkta bir tur at. Ölülerden korkma. En azından kafana bir bomba atamazlar."

'Hayır, efendim,' diye kibarca onayladı Willie.

'Ve arkandan ön kapıyı kapat, yoksa Sammy senin pastırmanı yiyecek.'

'Evet, efendim.'

Willie, adamın ön kapıyı sertçe çarptığını duydu ve ayak seslerinin yavaş yavaş uzaklaştığını dinledi. Kendini sıkıca kucakladı ve taburede ileri geri sallandı. 'İyi olmalıyım,' diye fısıldadı aceleyle, 'İyi olmalıyım,' ve kolundaki acıyan yeri ovuşturdu. Çok kötü bir çocuktu, bunu biliyordu. Annesi, ona çoğu anneden daha nazik davrandığını söylerdi. Sadece hafifçe döverdi. Ürperdi. Bay Oakley'nin ne kadar kötü olduğunu keşfedeceği anı korkuyla bekliyordu. Annesinden daha güçlü görünüyordu.

Ocakta yanan alevler gözlerinin önünde titreyip dans ediyordu, zehirli olmasa da ani patlamalarla çıtırdıyordu. Dostça bir çıtırtı olduğunu hissetti. Eksik olan bir şeyi aramak için döndü. Ayağa kalktı ve yan pencerenin altındaki raflara doğru ilerledi. Orada, yine yaramazlık yapıyordu, burnunu ait olmadığı yere sokuyordu. Bay Oakley'nin pencereden onu gözetlemediğinden emin olmak için hızla yukarı baktı.

Annesi, savaşın insanların günahları için Tanrı'dan gelen bir ceza olduğunu, bu yüzden dikkatli olması gerektiğini söylemişti. Ama

neye dikkat etmesi gerektiğini söylememişti. Belki bu odadaydı, diye düşündü, ya da belki mezarlıkta. Ön penceredeki sandalyelerden birine diz çöktü ve dışarı baktı. Etrafının ölü bedenlerle çevrili olduğunu bilmesine rağmen, mezarlar annesinin anlattığı kadar korkutucu görünmüyordu. Ama eksik olan neydi? Bahçede bir kuş öttü. Tabii ki, buydu. Trafiği, gürültüyü ve bağırışları duyamıyordu. Odaya tekrar baktı. Gözleri, yün atkının durduğu tabureye takıldı. Dışarı çıkacaktı. Atkıyı aldı, boynuna doladı ve hol'e gidip ön kapıyı dikkatlice arkasından kapattı.

Kendisiyle mezarlık arasında küçük, düz bir bahçe uzanıyordu. Bahçenin kenarında küçük çiçek kümeleri vardı. Willie, bahçenin bittiği ve mezarlığın başladığı yere doğru ilerledi. Ellerini ceplerine soktu ve bir anlığına öylece durdu.

Mezarlık ve bahçeli kulübe, kilisenin arka tarafı hariç, kaba taş bir duvarla çevriliydi. Gri taş duvarların arasından yeşil yosunlar ve yabani çiçekler fışkırıyordu. Mezarların arasında, ortadan geçen küçük, düzgün bir taş döşeli yol vardı. Bu yol iki yöne ayrılıyordu; biri soldaki büyük bir kapıya, diğer çocukların beklediği yere, diğeri ise sağdaki küçük kilisenin arka girişine gidiyordu. Mezarlığın uzak köşesinde, kapının yanındaki duvarın yakınında bir kavak ağacı ve Bay Oakley'nin kulübesinin yakınında, ön bahçenin kenarında bir başka kavak ağacı vardı. Üçüncüsü ise kilisenin çıkışında büyüyordu; ancak Willie'nin dikkatini çeken ağaç, büyük bir meşe ağacıydı. Mezarlığın ortasında, yolun kenarında duruyordu, büyük, iyi korunmuş dalları kıvrılarak yolun bir kısmını örtüyordu.

Ayaklarının dibindeki küçük taş meleğe baktı ve mezar taşlarının etrafında yürümeye başladı. Bazıları o kadar solmuştu ki harflerin şekillerini zar zor görebiliyordu. Her mezarın kendine özgü bir karakteri vardı. Bazıları, sanki bir masa örtüsünün üzerine konmuş gibi, üzerlerinde küçük bir vazo çiçekle bakımlıydı; bazıları, etrafı düzgünce biçilmiş çimlerle çevrili büyük bir taş levha ile örtülüydü; diğerlerinin üzerinde ise düzensizce büyüyen yabani otlar vardı. Willie'nin en çok beğendiği mezarlar, renkli yaprakların arasından birkaç yaz çiçeğinin göründüğü, çimlerle kaplı yumuşak

tümseklerdi. Etrafta dolaşırken, çok eski olanlardan bazılarının minicik olduğunu fark etti. Muhtemelen çocuk mezarlarıydı.

Elizabeth Thatcher'ın oturduğu koltukta otururken sesler duydu. Genç bir adam ve kadın yanından geçiyordu. Konuşuyor ve gülüyorlardı. Durdular ve genç kadın duvara yaslandı. Uzun, sarı saçları yuvarlak, pembe yanaklı yüzünden geriye doğru tek bir örgü halinde sarkıyordu. Güzel, diye düşündü.

'Londralısın, değil mi?' dedi.

Ayağa kalktı ve ellerini ceplerinden çıkardı. 'Evet, hanımefendi.'

'Duyduğuma göre tam bir çılgınlar topluluğusunuz,' dedi ve gülümsedi.

Genç adam üniforma giymişti. Kolunu kızın omzuna atmış bir şekilde duruyordu.

'Peki, kaç yaşındasın?' diye sordu.

'Sekiz, hanımefendi.'

'Nazik küçük evlat, değil mi? Adın ne?'

'William Beech, bayan.'

'Bana artık 'bayan' demeyi bırakabilirsin. Ben Bayan Hartridge'im.' Genç adam gülümsedi. 'Pazartesi okulda görüşürüz. Sanırım benim sınıfımda olacaksın. Hoşça kal, William.'

'Hoşça kalın, hanımefendi,' diye fısıldadı.

Onların uzaklaşmasını izledi. Gözden kaybolduklarında Elizabeth Thatcher'ın üzerine tekrar oturdu, bir avuç otu koparıp topraktan çıkardı. Okulu tamamen unutmuştu. Londra'daki sınıf öğretmeni Bay Barrett'ı düşündü. Bütün gün herkese bağırıp çağırıyor ve parmaklarını tokatlıyordu. Normalde okuldan nefret ederdi. Bayan Hartridge hiç ona benzemiyordu. Rahat bir nefes aldı ve göğsünü ovuşturdu. Bunun çok korkutucu olacağını düşünmüyordu. Meşe ağacına baktı. Korunaklı, tenha bir yer gibi görünüyordu. Gidip dallarının altına oturacaktı.

Ona doğru yürürken sert bir şeye takıldı. Bir ot kümesinin altında gizlenmiş minik bir mezar taşıydı. Diz çöktü ve taşı incelemek için otu kenara itti. Taşı avuç avuç topraktan söküp çıkardı. İnsanların

taşı tekrar görebilmesini istiyordu. Unutulmuş ve kaybolmuş gibi görünüyordu. Saklı tutulması adil değildi. Bu işe iyice dalmıştı ki bir tırmalama sesi duydu. Döndü. Ağacın dibinde yaprakların arasında koklayıp eşelenen bir sincap vardı. Gördüğü resimlerden şeklini tanıyordu ama hareket eden bir sincaba hazırlıklı değildi. Çok korkmuştu ve çömelmiş pozisyonda donakaldı. Sincap hiç etkilenmemiş gibiydi ve yaprakların arasında eşelenmeye, minik pençeleriyle fındık ve atıştırmalıklar toplamaya devam etti. Willie hareketsiz kaldı, neredeyse nefes almıyordu. Kendini taş melek gibi hissediyordu. Sincabın siyah gözleri canlı bir şekilde bir yerden bir yere fırlıyordu. Küçücük, açık gri renkteydi ve kızıl ve altın sarısı yaprakların arasına pençelerini ve başını sokarken, kabarık kuyruğu havada çılgınca sallanıyordu.

Bir süre sonra Willie'nin omuzları gevşedi ve midesindeki kasılma hissi biraz azaldı. Spor ayakkabısının içinde ayak parmaklarını dikkatlice kıpırdattı. Sanki saatlerce çömelmiş gibiydi, oysa on dakikadan fazla olmamıştı.

Küçük gri sincap onu eskisi kadar korkutmuyor gibiydi ve onu izlemekten keyif almaya başladı. Aniden yüksek ve keskin bir havlama sessizliği bozdu. Sincap sıçrayıp kayboldu. Willie ayağa fırladı, tek bacağı üzerinde sekerek diğer bacağındaki uyuşma ve karıncalanma karışımından nefes nefese kaldı. Küçük siyah beyaz bir collie ağacın etrafında ve yaprakların arasında koştu. Önünde durdu ve havaya sıçradı. Willie, sincaptan daha çok köpekten korkmuştu.

'Şu zehirli köpekler,' diye duydu annesinin sesini içinden. 'O köpeklerden bir ısırık alsan ölürsün. İçlerinde korkunç hastalıklar var.' Küçük çocukların mezarlarını hatırladı ve hızla yerden kalın bir dal aldı.

'Sen git buradan,' dedi güçsüzce, elindeki şeyi sıkıca tutarak. 'Sen git buradan.'

Köpek tekrar havaya sıçradı, havlayıp uluyarak bacaklarının dibine yapraklar savurdu. Willie çığlık atarak geri çekildi. Köpek daha da yaklaştı.

'Seni öldüreceğim.'

'Bunu yapmazdım,' dedi arkasından gelen kalın bir ses. Döndüğünde Tom'un dış dalların yanında durduğunu gördü. 'Sana hiçbir zarar vermeyecek, bu yüzden senin yerinde olsam bundan vazgeçerdim.'

Willie, elinde hâlâ yüksekte tuttuğu dal parçasıyla donakaldı. Koltuk altlarından ve alnından terler fışkırdı. Şimdi sıra ona gelmişti. Kesinlikle dayak yiyecekti. Tom ona doğru geldi, dalı elinden sıkıca aldı ve yukarı kaldırdı. Willie otomatik olarak kolunu yüzüne doğru savurdu ve bir çığlık attı, ancak beklediği darbe gelmedi. Tom sadece dalı mezarlığın diğer ucuna fırlatmıştı ve köpek de peşinden koşmuştu.

"Artık kolunu indirebilirsin evlat," dedi sessizce. "Sanırım sen ve ben içeri girip birkaç şeyi halletsek iyi olur. Hadi gel," dedi ve Willie'nin önünden geçmesi için kenara çekildi.

Willie titrek adımlarla, başı öne eğik bir şekilde kulübeye doğru yürüdü. Bulanık gözlerle küçük, düz taşların arasından fışkıran ot kümelerini gördü. Ter, yüzünün ve göğsünün kenarlarından aşağı süzülüyordu. Koltuk altları şiddetli bir şekilde yanıyor, karnında keskin bir ağrı hissediyordu. Ön kapıdan içeri girdi ve koridorda durdu, terin soğuyup yapış yapış olduğunu hissetti. Tom ön odaya girdi ve onun girmesini bekledi.

"Orada tereddüt etmeyin," dedi, "içeri gelin."

Willie öyle yaptı ama bedeni artık kendisine ait değilmiş gibi hissediyordu. Sanki kendi kendine hareket ediyordu. Tom'un sesi gittikçe uzaklaşıyordu. Sanki bir mağaranın duvarlarından ona geri yansıtılıyormuş gibi yankılanıyordu. Uyuşmuş bir halde tabureye oturdu.

Tom bir maşa aldı ve ateşe doğru yürüdü. Şimdi işi bitireceğini düşündü ve taburenin oturma yerine sıkıca tutundu. Tom ona aşağıdan baktı.

'Sammy hakkında,' dediğini duydu. Ateşi karıştırırken onu izledi ve sonra bir daha hiçbir şey duymadı. Tom'un kendisiyle konuştuğunu biliyordu ama gözlerini demir çubuktan alamıyordu. Sıcak kömür her yöne saçılıyordu. Tom'un kahverengi, kırışık elinin

demir çubuğu ateşten çıkardığını gördü. Ucu kırmızıydı, yer yer neredeyse beyazdı. Onunla damgalanacağından emindi. Oda sanki dönüyordu ve hem kendi hem de Tom'un sesinin yankılandığını duydu. Demir çubuğun ucunun dönüp kendisine yaklaştığını izledi ve sonra zemin ona doğru geldi ve karanlık oldu. Arkadan iki büyük elin onu kavradığını ve başını dizlerinin arasına ittiğini hissetti, ta ki halı netleşene kadar ve nefes nefese kaldığını duydu.

Tom ön camı açtı ve onu dışarı çıkardı.

Willie onun "Derin bir nefes al," dediğini duydu. "İyice kokla."

Derin bir nefes aldı. "Midem bulanıyor," diye mırıldandı.

'Doğru, hadi bakalım, söylüyorum. Derin bir nefes al. Boğazını aç.'

Willie biraz daha hava içine çekti. Ani bir mide bulantısı dalgası onu sardı ve kustu.

'Hadi,' dedi Tom'un sesini duydu, 'biraz daha nefes al,' ve tekrar tekrar kustu, ta ki içinde hiçbir şey kalmayana ve Tom'un kollarında cansız bir şekilde sarkana kadar.

Tom, atkıyla ağzını ve yüzünü sildi. Willie'nin midesindeki ağrı geçmişti ama bir bez bebek gibi bitkin hissediyordu. Tom onu tekrar kulübeye taşıdı ve koltuğuna oturttu. Küçük bedeni, eski, yumuşak koltuğun üzerine rahatça gömüldü. Ayakları koltuğun kenarına zar zor ulaşıyordu. Tom, üzerine bir battaniye örttü, şöminenin yanına bir sandalye çekti ve Willie'nin uykuya dalmasını izledi.

Duyduğu tahliye edilenlerle ilgili hikayeler Willie'ye hiç uymuyordu. Duyduğu sıfatlar 'nankör' ve 'vahşi'ydi ya da düpedüz 'memleket özlemi çeken'. Bu ürkek, hasta küçük örnek için hiç hazırlıklı değildi. Şöminenin kenarına yaslanmış demir çubuğa baktı.

"Hiç düşünmemiştim… Hayır… Kesinlikle hayır!" diye mırıldandı. 'Ah, Thomas Oakley, kendini nereye düşürdün böyle?' Ön kapıda bir tırmalama sesi duyuldu. 'Daha fazla bela,' diye homurdandı. Sessizce koridordan çıktı ve kapıyı açtı. Sammy içeri fırladı ve nefes nefese, bağırarak bacaklarının etrafında zıplamaya başladı.

'Şimdi o eski ağzını kapat,' diye fısıldadı sertçe, 'uyuyan biri var.' Diz çöktü ve Sammy kollarının arasına atlayıp dilini yüzüne sürdü.

'Sen varken banyo yapmama gerek yok, değil mi?' Sammy, nefes nefese kalıp kuyruğunu sağa sola sallayana kadar onu yalamaya devam etti. Tom onu kucağına alıp ön odaya taşıdı. Willie'nin sandalyede uyuduğunu görür görmez tekrar havlamaya başladı. Tom parmağını sıkıca burnuna koydu ve doğrudan gözlerinin içine baktı.

'Şimdi biraz dinlen ve bunu bırak.' Küçük masadan piposunu ve tütün kavanozunu alıp tekrar ocağın yanına oturdu. Sammy de yanına çöktü ve başını Tom'un ayaklarından birine yasladı.

'Şey, Sam,' diye fısıldadı Tom, 'çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama onları dövmemem ve bu kadar korkutmamam gerektiğini biliyorum.' Sammy bir an ona baktı ve ayağının üzerine geri düştü. 'Bilmiyorum,' dedi endişeyle, 'bu lanet olası işte pek tecrübem yok,' ve homurdanarak piposundan bir şeyler üfledi. Sammy ayağa kalktı, Tom'un bacaklarının arasına girdi ve patilerini karnına koydu.

'Söylediğim her kelimeyi anlıyorsun, değil mi? En azından tatlı bezelyelerimin arasına kemik gömmeyecek,' diye belirtti, Sammy'nin tüylerini okşayarak. 'Şükredilecek bir şey bu.' İç çekti. 'Sanırım neler olup bittiğine bakmalıyım.' Ayağa kalktı ve Sammy'nin arkasından sessizce yürümesiyle koridora çıktı. 'Şimdi orada kal,' dedi sertçe ve Sammy itaatkar bir şekilde çömeldi, Tom bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu. Paltoların yanındaki duvara yaslanmış birkaç basamak aldı ve onları yukarıdaki küçük kare bir kapak altına yerleştirdi. Yukarı tırmandı, kapağı iterek açtı ve açıklığın boyunca iki sağlam klipsle sıkıca sabitlenmiş uzun bir tahta merdiveni aşağı çekti.

Merdiven kalın çam ağacından yapılmıştı. Kırk yılı aşkın bir süredir kullanılıyordu, ancak genç karısı Rachel yapıldıktan kısa bir süre sonra öldüğünden beri neredeyse hiç kullanılmamıştı. Merdivenin salon zeminine ulaşabilmesi için basamakları kenara çekti. Geniş ahşap basamaklardan birine üflediğinde kalın bir toz bulutu başını sardı. Öksürdü ve hapşırdı.

'Enfiye çekmek gibi,' diye mırıldandı. 'Sanırım şu eski merdiveni bir süreliğine aşağıda tutsak iyi olur, değil mi Sammy?'

Aşağı indi ve ön odanın karşısındaki kapıyı açtı. Kapı, yatak odasına açılıyordu. İçeride, ön pencerenin köşesinde aynalı küçük bir çekmeceli dolap duruyordu. Arka duvara yaslanmış, kalın bir yorganla örtülü dört direkli bir yatak vardı. Yatağın ayak ucunda, yerde, içinde eski bir battaniye bulunan yuvarlak bir sepet duruyordu. Bu, Sammy'nin yatağıydı, nadiren de olsa kullanırdı. Yere mavi, yıpranmış bir halı serilmişti ve pencere ile yatağın yanına birkaç parça paspas eklenmişti.

Yatağın yanında, birkaç rafı olan gömme bir dolap vardı. Tom dolabı açtı. En üstteki iki rafta, düzgünce istiflenmiş battaniyeler ve çarşaflar, üçüncü rafta ise Rachel'ın saklamaya karar verdiği çeşitli eşyaları vardı. Hızlıca göz attı. Siyah ahşap bir boya kutusu, fırçalar, Rachel'ın işlediği bir vaftiz elbisesi, bazı eski fotoğraflar, mektuplar ve tarifler. Vaftiz elbisesini bebek oğlu hiç giymemişti çünkü annesinden kısa bir süre sonra ölmüştü.

Battaniye ve çarşafları alıp salona taşıdı. Merdivenden yukarı çıkarken, "Birazdan aşağı ineceğim Sammy," dedi. "Sen biraz daha dayan," ve bunun üzerine Sammy, efendisinin tavandaki garip yeni delikten yavaşça kayboluşunu izlemek zorunda kaldı.

2
Küçük Weirwold

Willie irkildi ve gözlerini açtı. Karşısındaki sandalyede Tom oturmuş, çay içiyor ve bir kitaba bakıyordu. Willie'nin uykusunda yaptığı hafif seğirmeleri izleyen Sammy ise şimdi onun ayaklarının dibinde duruyordu.

Tom başını kaldırdı. "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu. "Daha iyi görünüyorsun." Ona bir kupa sıcak, tatlı çay doldurup uzattı. "Al, bunu da iç."

Willie endişeyle ayaklarına baktı; Sammy ayaklarını kokluyordu.

"Sana zarar vermez," dedi Tom. "Çok hareketli bir şey ama tereyağı kadar yumuşak, değil mi dostum?" dedi ve diz çöktü, tüylerini okşadı. Sammy dizlerinin arasına sokuldu ve yüzünü yaladı. "Bak," dedi Tom, "çok cana yakın." Willie gülümsemeye çalıştı. "Onu mutlu edecek bir şey öğrenmek ister misin?" Başını salladı. "Bir elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzat, şöyle," dedi ve kaba kahverengi elinin içini gösterdi. Willie onu taklit etti. "Böylece ona zarar vermeyeceğini anlıyor, anladın mı? Şimdi elini ona doğru uzat ve göğsünü gıdıkla." Willie gergin bir şekilde öne eğildi ve Sammy'nin tüylerine dokundu. "İşte fikir bu. Bunu yapmaya devam etmelisin."

Willie onu okşadı. Tüyleri ipeksi ve yumuşaktı. Sammy parmaklarını uzun uzun yaladı.

"E senden hoşlanıyor, anlıyor musun? Seni yaladığında bu, "Senden hoşlanıyorum ve beni mutlu ediyorsun" deme şekli."

Willie elini kaskatı bir şekilde uzatırken Sammy dilini eline sürdü.

Sammy bacaklarına ulaşmak için battaniyenin altına sürünürken, "Neden kokluyor?" diye sordu.

"E, her şeyin nasıl koktuğunu bilmeyi sever, böylece kime selam vereceğini, kime vermeyeceğini bilir."

'Dur artık!' dedi Willie, Sammy burnunu koltuk değneğine sokunca. 'Yaramaz köpek.' Tom onu hemen battaniyenin altından çıkardı ve Sammy havlamaya ve kuyruğunu kovalamaya başladı. 'Çok heyecanlanıyorsun Sam. Tarlalarda güzelce koşup oynamaya ihtiyacı var,' dedi ve Willie'ye baktı, 've bence haklısın,' diye düşündü.

Willie battaniyeyi kenara itti, koltuğun ucuna kadar sürünerek ilerledi ve yere oturdu.

"Yağmur kokuyor," dedi Tom ön pencereden dışarı uzanarak. "Yağmur çizmelerin var mı?"

Willie başını salladı. 'Hayır, efendim.'

'Neyse, yağmurluğunu giysen iyi olur.'

Üçü birden koridora çıktılar. Willie merdivene bakakaldı.

'Yukarıdaki senin odan. Bir nevi çatı katı.'

'Benim mi?' Anlamadı. Bay Oakley, kendisine ait bir oda mı demek istiyordu? Tom ona yağmurluğunu uzattı ve başını salladı. Sammy heyecanla ayağa fırladı.

'Bir dakika bekle Sam. Şaka yapıyoruz.'

Tom çıkarken Willie'nin yağmurluğuna baktı ve ne kadar ince olduğunu fark etti.

Patikadan aşağı yürüdüler ve kapıdan çıktılar; Sammy önden, Tom arkasından hızlı adımlarla ilerliyor, Willie ise onlara yetişmek için koşuyordu. Artık öğleden sonranın sonlarıydı. Güneş ağaçların üzerinde ateşli bir top gibi parlıyordu. Hafif bir esinti yaprakları sallıyor, birkaç koyu bulut gökyüzünde hızla ilerliyordu. Sammy coşkuyla havlayarak ileri geri koşuyordu.

Tom, Willie'ye 'Bu köpek yarı deli,' dedi ama Willie birkaç metre geride kalmış, hâlâ yetişmeye çalışıyor ve yanakları çabadan kızarmış olduğu için havayla konuştuğunu fark etti.

'Çok sessiz birisin. Neden çok hızlı gittiğimi söylemedin?' Ama Willie cevap veremedi ve sadece anlaşılmaz bir şekilde nefes nefese

kaldı.

Tom yavaşladı ve Willie yanında daha rahat yürüdü. Ona karşı çok nazik olan sert yaşlı adama baktı. Her şey çok şaşırtıcıydı. Tom'un ağır kahverengi bilek botlarına, kalın lacivert paltosuna ve her iki yanından beyaz saç tutamları fırlayan yeşil kadife şapkasına baktı. Omuzunda küçük, boş bir sırt çantası sallanıyordu.

'Bayım,' diye nefes nefese sordu. 'Bayım!' Tom başını aşağıya eğdi. 'Çantanızı taşıyabilir miyim, bayım?'

Tom kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve onu Willie'ye uzattı. Willie onu iki eliyle sıkıca tuttu.

Dar yol hafifçe yukarı doğru eğimliydi. Willie, hızlı yürüyüşlerine rağmen, yanındaki vahşi çitlerin alçak yeşil çizgiler halinde parıldadığını zar zor seçebiliyordu. Çok gerçeküstü, bulanık bir rüya gibiydi. Tepenin zirvesine ulaştıklarında Willie, ileride yolun iki tarafında sıralanmış küçük, sazdan çatılı evler gördü. Tom'un kolunu çekiştirdi.

"Bayım," diye nefes nefese sordu, "çatıları samandan yapılmış."

"Bu sazdan çatı," dedi Tom.

'Ne...' diye sordu ama dudağını ısırdı ve sustu.

Tom aşağıya baktı. 'Evde onların birkaç fotoğrafı var. Bu akşam onlara bakacağız.'

Willie çantayı daha da sıkıca sıktı.

Karşı kaldırımda, grileşmeye başlamış kızıl saçlı, tombul, orta yaşlı bir kadın pencereden dışarı bakıyordu. Bir anlığına gözden kayboldu ve ön kapısını açtı.

"Merhaba Tom," dedi Willie'ye merakla bakarak.

Homurdandı. 'İyi akşamlar, Bayan Fletcher. Çocuklar nasıl?'

'Çocuklar gayet iyi gidiyorlar.'

'William,' dedi Tom, 'git ve Sam'e göz kulak ol. Bir dakika içinde yanına geleceğim.'

Willie utangaçça başını salladı ve birinin pencere saksısındaki çiçeklere göz diken Sammy'nin peşinden gitti.

"Zayıf, ufak tefek bir şey, değil mi?" dedi kadın, gevşekçe tuttuğu topuzunu sıkıca kavrayarak.

Tom bir kez daha homurdandı.

"Bunu duyduğumda doğru olduğuna inanamadım," diye devam etti. "Benim kendime yerim yok ama Bayan Butcher'ın başa çıkması gereken iki kız var. Kızlar, dikkat edin, ama sürekli kaçıyorlar ve Bayan Henley'nin geçen hafta üç kızı vardı ve sürekli kaçıyorlar. Ev özlemi çekiyorlar herhalde," dedi ve içini çekip göğsüne vurdu.

'Örgü işi nasıl gidiyor?' dedi Tom, konuyu değiştirerek.

'Neyden bahsediyorsun?' dedi, arkasına yaslanıp ona bakarak. 'Ne zamandan beri örgülerimle ilgileniyorsun?'

'Şimdiye kadar,' diye kısaca yanıtladı. Ellerini ceplerine soktu ve çizmelerinden birini taşa sürttü. 'Meşgul müsün?' diye sordu.

'Her zamankinden fazla değil.'

'Kalın bir kazak iyi olurdu. Ama bana göre değil,' dedi ve önde ağır ağır ilerleyen Willie'ye baktı.

'Onları giydirmenize gerek yok, biliyorsunuz. Bunu yanlarında getirmeleri gerekirdi.'

'Şey, yapmadı,' dedi Tom sertçe. 'Bana bir forma örebilir misin, öremez misin, işte bunu soruyorum?'

'Eğer bunu istiyorsan.'

"Ve," diye devam etti, "nereden sağlam, küçük boy botlar bulabileceğimi bilmiyorsun, yorum da istemiyorum, sadece bilmek istiyorum."

'Etraftan bilgi alacağım.'

Teşekkürünü mırıldandı ve yolda ilerlemeye devam etti.

Bayan Fletcher, adamın duyma mesafesinden çıktığından emin olana kadar, hareketsiz bir şekilde arkasından baktı. "Madge," diye bağırdı, yan kulübeye koşarak, "Madge, sana bunu söylediğimde öleceksin..."

Sıra halinde dizilmiş evlerin arasından geçen yol, geniş bir açık kır alanına uzanıyordu ve bu alandan ayrılan patikalar vardı. Köşede, en sondaki evin içinde küçük bir dükkan bulunuyordu.

'Çok uzun sürmez,' dedi Tom ve Willie'den sırt çantasını alıp onu ve Sammy'yi taş basamaklarda oturur halde bıraktı. Willie, ince yün çorapları ayak bileklerinin etrafına yığılmış halde, tarlalara hayretle bakıyordu. Tom dışarı çıktığında çoraplarının farkına vardı ve hızla onları yukarı çekti. Sammy çantadaki yiyecekleri kokladı ve Tom nazikçe burnuna dokunup çantayı sırtına astı.

'Eğer tekrar hızlanmaya başlarsam,' dedi Willie'ye, 'sen sadece seslenmen yeterli.'

Uzun ve sessiz bir yoldu, sessizliği sadece uzaktan gelen bir traktörün vızıltısı bozuyordu. Sağa döndüler ve dar bir patikaya girdiler.

Willie'nin dikkati, çitlerden birinde bulunan küçük kahverengi bir kuşa takıldı. Tom durdu, parmağını dudaklarına götürdü ve ikisi birlikte, değişen yapraklar arasında zıplayıp duran kuşu izlediler.

'Bu bir çalı serçesi,' diye fısıldadı. 'Gagasına bakın. Çok zarif.' Kuş yukarı baktı ve uçup gitti. 'Ve ürkek.'

Çiftliğe doğru patikadan aşağı doğru ilerlemeye devam ettiler. Sammy çoktan onları bekliyordu, kuyruğu sabırsızca bir yandan diğer yana yere vuruyordu. Oturduğu uzun tahta kapıyı iterek açtılar. Kapı arkalarından açılırken menteşelerinde gıcırdadı ve şıngırdadı. Tom, Willie'yi büyük, krem rengi taş bir evin arkasından tahta bir kulübeye doğru götürdü. Mısır rengi saçlı ve Willie'nin şimdiye kadar gördüğü en mavi gözlere sahip orta yaşlı bir adam, bir taburede oturmuş, birkaç inekten birini sağıyordu. Willie, adamın memeleri nazikçe okşamasını ve alttaki kovaya fışkıran sıcak beyaz sıvıyı izledi.

"Bayım," dedi, Tom'un ceketinin kolunu çekiştirerek. "Bayım, bu nedir?"

Tom hayretler içinde kaldı. 'Hiç inek görmedin mi?' diye sordu ama Willie cevap vermedi. Şişmiş memelerin küçülmesini izlemekle o kadar meşguldü ki.

'Bundan sonra fazladan süt isteyeceğim, Ivor,' dedi. Ivor başını salladı ve Willie'ye baktı.

'Londralılardan biri mi?' diye sordu. Tom homurdandı. 'Yanınıza bir sürahi alsanız iyi olur. Roe içeride.'

Tom, evin arka tarafına doğru avluyu geçip merdivenlerden yukarı çıktı. Sammy'yi kollarında taşıyordu çünkü Sammy'nin ineklere havlama alışkanlığı vardı. Willie ise sağım işlemini izlemek için orada kaldı.

Çiçekli bir önlük giymiş, otuzlu yaşlarında, genç ve taze yüzlü esmer bir kadın arka kapıyı açtı.

"İçeri buyurun," dedi. "Ekstra süt isteyeceksiniz."

'Nereden biliyorsun?' dedi Tom.

'Lucy, onunla birlikte bahçeye doğru geldiğinizi gördü.'

Kahverengi kıvırcık saçlı, tombul altı yaşında bir kız çocuğu, kocaman pembe yanaklarında toprak lekeleriyle, onun eteğini tutarak yanında duruyordu.

"Saçmalama canım," dedi. "Hadi, git ona merhaba de. Benim işlerim var."

Ayak bileği botları ve mavi yün elbisesiyle merdivenlerden hışırdayarak indi ve utangaç bir şekilde Willie'nin yanına durarak, iç çamaşırı görünene kadar elbisesinin etek ucunu eliyle büktü.

Tom, ikisini birlikte inceleyerek, "İkisinin de boyu arasında pek bir fark yok," dedi. "O eski şehirde bu küçüklerle ne yapıyorlar bilmiyorum," diyerek mutfağın sıcaklığına doğru kayboldu.

Willie'yi birkaç kez aradıktan ve yanıt alamadıktan sonra sonunda pes etti ve omzuna dokundu.

"Al bakalım, hayalperest, bunu sen taşı," dedi ona teneke bir sürahi uzatarak. "İstersen bir göz atabilirsin."

Willie kapağı kaldırdı ve içine baktı. Taze süt. Lucy ona bakakaldı. Daha önce hiç bu kadar zayıf ve solgun bir çocuk görmemişti. Henüz konuşmamıştı ve sadece adını duyduğunu sanıyordu.

"Hoşça kal, Dreema," dedi aniden ve arkasını dönüp eve doğru kaçtı.

'Şu yaşlı şey nerede?' dedi Tom, Sammy'yi ararken. Siyah beyaz tüylü köpeğini kapıda gördü. Ağzında bir kemikle onları bekliyordu.

Willie evin ön tarafına baktı. Roe adındaki kadın ön pencereye siyah bir kumaş parçası asıyordu.

'Ne yapıyor o?' diye sordu Willie.

'Onun elektrik kesintilerini artırıyoruz, evlat. Bunu bu geceden itibaren hepimiz yapmalıyız.'

Willie nedenini sormak üzereydi ama bunun kabalık olacağını bildiği için sustu.

'Uçakların nereye bomba atacağını görememeleri için,' diye devam etti Tom, sanki düşüncelerini okumuş gibi. 'Bana sorarsan zaman kaybı. Sanırım Noel'e kadar her şey biter, zaten kim küçük Weirwold'u bombalamak ister ki? Köyün adı bu,' diye ekledi, 'Küçük Weirwold.' Gökyüzüne baktı. Aniden kararmıştı. 'En iyisi yola koyulalım,' dedi ve kapıyı açıp neşeli bir tempoyla ana yola doğru patikadan yukarı doğru yürümeye başladılar. Evlerin yanından geçmişlerdi ve tepenin yarısına kadar inmişlerdi ki ilk yağmur damlası düştü. Tepenin eteğine yaklaştıklarında gökyüzü açıldı ve acımasızca şiddetli bir sağanak yağdı. Willie'nin gözlerini kamaştırdı ve yağmurluğunun yakasının içine sızdı. Tom paltosunun düğmelerini boynuna kadar ilikledi ve yakasını kaldırdı. Sırılsıklam olmuş oğlan ve köpeğin figürlerine baktı. Willie onlara yetişmek için koşmak zorunda kaldı. Spor ayakkabıları artık ıslak toprak parçalarıyla kaplanmıştı ve kazağı da sırılsıklam olmuş yağmurluğundan dolayı ıslanmıştı.

Gökyüzü üzerlerinde gürlüyordu ve yağmur durmadan yağıyor, yola çarpıyor ve küçük dereler oluşturuyordu. Tom mezarlık kapısını yana doğru açtı ve Sammy, su birikintilerinde zıplayıp havlayarak içeri daldı. Willie'nin arkasından kapıyı kapattı ve yukarıdan gelen ıslaklık yüzüne sıçradı.

Willie, ayakkabıları şapırdayarak, mezarların arasından ve meşe ağacının altından geçerek kulübeye doğru patikadan koştu. Tom'un botlarının fayanslarda çıkardığı şangırtılar eşliğinde salona koştular. Paltosundan ve şapkasından yağmuru silkeledi ve botlarını

çıkarmaya başladı. Sammy, açık kapının yanındaki paspasın üzerinde kürkünü silkeleyerek mezarlığın üzerinden hızla yağan sağanak yağmura bakıyordu. Willie ise yağmurluğuyla boğuşuyordu. Parmakları soğuktan morarmıştı.

"Sırılsıklam olmuşsun," dedi Tom. Üzerindeki lekelerle kaplı spor ayakkabılarını işaret etti. "Şu eski bez ayakkabıları çıkar. Ben gazeteleri sererken sen burada bekle."

Willie ağırlıklı ayakkabılarını çıkardı ve karanlık koridorda çaresizce titreyerek durdu, sıkıca kenetlenmiş çenesinin içinde dişleri takırdıyordu. Tom, oturma odasından epey bir gürültüyle kapıyı açtı. Ocağın önüne gazete sermiş ve pencerelere karartma perdeleri takmıştı, böylece ateşteki közlerin parıltısı dışında neredeyse tamamen karanlıktı. Tavandan sarkan bir gaz lambasını ve masanın üzerindeki bir yağ lambasını yaktı.

'Gazetelerin üzerinde kalın. Siz de,' dedi nefes nefese kalan ve kuyruğuyla sürekli su püskürten Sammy'ye.

Ateşe biraz kola ekledi ve odadan çıktı. Willie ateşin önünde önce tek ayağı üzerinde, sonra diğer ayağı üzerinde zıpladı. Formasından ve şortundan buhar yükselmeye başladı. Ön kapının kapandığını duydu ve Tom kahverengi kağıt torbasıyla geri döndü. Torbayı masaya koydu ve içindekileri çıkardı.

Orada küçük bir havlu, bir parça sabun, bir diş fırçası, eski bir İncil ve üzerinde 'İlgililere' yazan bir zarf vardı. Havlunun altında gecelik aradı ama bulamadı. Zarfı açtı. Willie kağıdın yırtıldığını duydu ve ona bakmak için döndü. Mektubun annesinden olduğunu biliyordu. Islak çoraplarının yukarı çekildiğinden emin olduktan sonra hareketsiz durdu.

'Sayın Bay veya Bayan,' diye yazıyordu, 'Willie'nin Tanrı'dan korkan insanların yanında kalıp kalamayacağını sordum, umarım kalır. Çoğu erkek çocuğu gibi o da günahlarla dolu ama iyi olacağına söz verdi. Onu ziyaret edemiyorum. Dul bir kadınım ve param yok. Savaş falan filan. Kötü davrandığında kullanmak için kemerini taktım ve kış için de diktim. Genellikle kıyafetlerini yıkarken onu içeride tutarım ve soğuk hava için özel olarak aldım,

bu yüzden iyi olmalı. Annesinin iyi olması gerektiğini söylediğini ona iletin. Bayan Beech.'

Tom mektubu katlayıp cebine koydu. Çantanın dibinde kemeri buldu. Çelik tokalı, kahverengi deri bir kemerdi. Kemeri tekrar çantaya koydu ve havlu, sabun ve diş fırçasını çıkardı. Willie sırtını ateşe dönmüş, huzursuz bir şekilde ona bakıyordu.

Tom öfkeliydi.

"Benim evimde olduğun sürece," dedi boğuk bir sesle, "benim kurallarıma uyacaksın. Ben asla bir çocuğa vurmadım ve eğer vurursam da elimin derisiyle olur. Anladın mı?"

Willie başını salladı.

'O eski kemeri unutabiliriz artık,' dedi ve çantayı masadan alıp odadan çıkardı. Willie ateşe doğru döndü, başını ocağa eğdi. Omuzları gergin hissediyordu ve gözünden bir damla yaş süzülürken ocağın üst kısmı tısladı. Arkasından kapının kapandığını duydu ve aceleyle yanaklarını sildi.

Tom bir bohçayı koltuğun üzerine koydu. Yanına diz çökerken, "En iyisi şu ıslak şeylerden kurtul," dedi, "yarın için kurutayım."

Willie burnunu çekti. Tom ıslak tişörtünü ve şortunu çıkardı.

'Ve şu çoraplar,' dedi Willie çorapların üst kısımlarına yapışırken. Çorapları çıkardı. Tom hiçbir şey söylemedi. Gerek yoktu. Willie'nin kolları ve bacakları morluklar, şişlikler ve yaralarla kaplıydı. Tom yeleğini çıkarmaya gitti. Willie irkildi ve kolunun üst kısmına dokundu.

'Yeni bir tane, öyle mi?' diye sordu sessizce.

Willie başını salladı ve yanakları kızardı.

'Öyleyse dikkatli olmakta fayda var,' dedi ve yeleği hafifçe çekiştirdi.

"Çıkmaz efendim," dedi Willie ve ardından Tom annesinin mektupta yazdıklarını anladı. Yeleği iç çamaşırının beline dikilmişti.

'Yakında hallederiz,' dedi Tom, kitaplıktan bir makas alarak. Willie geriye doğru büzüldü.

'Eve gittiğinde onları tekrar dikeceğim. Söz veriyorum.' Willie hâlâ kıpırdamadı. 'Söz veriyorum,' diye tekrarladı.

Öne çıktı ve adamın dikişleri kesmesine izin verdi.

Willie'nin zayıf, morarmış bedenini kuruladı, bir havluya sardı ve koltuğa oturttu. Demetten eski bir pazen gecelik alıp gövdesini ve kollarını ikiye kesti. Willie'yi koltuğa dikti, havluyu aldı ve geceliği başının üzerine geçirdi, Willie'nin ayak parmakları ve elleri görünene kadar etek ucundan daha fazla kesti. Ona kalın bir çift yün çorap verdi. Topukları neredeyse Willie'nin dizlerinin arkasına kadar uzanıyordu. Hafif, gergin bir gülümsemeyle Tom'un kıyafetlerini ateşin yanındaki bir atın üzerine asmasını izledi.

'Sammy'yi şu eski havluyla kurulayabilirsin,' dedi Tom, koltuğun üzerinde duran havluyu işaret ederek. Willie gazetelerin üzerine çömeldi ve onu kurutmaya başladı. Sammy, bu ilgiden çok memnun bir şekilde burnunu havaya kaldırdı.

Tom sırt çantasını boşalttı ve odanın içinde dolaşarak yiyecekleri raflara ve küçük dolaplara yerleştirdi. Bir tencereye birkaç yumurta kırdı, süt ve tereyağı ekledi. Birkaç büyük ekmek dilimi kesti ve birini uzun bir çatalın ucuna taktı.

"Daha önce ekmek kızarttın mı?" diye sordu. Willie ona baktı ve başını salladı. "Al, dene," dedi Tom çatalı uzatarak.

Willie, uzun çorapları yerde sürünürken, elinde tuttuğu tabureye oturmuş ateşin önündeydi. Tom, ayaklarının yanına, Sammy için et artıkları ve bisküvilerle dolu bir kase koydu; Sammy çoktan çoraplardan birinin ucunu çiğnemeye başlamıştı bile.

Willie kızarmış ekmekleri tabaklara yerleştirirken, Tom da üzerlerine bol miktarda buharı tüten çırpılmış yumurta koydu. Masanın ortasında ise sıcak, tereyağlı haşlanmış patates dolu bir kase duruyordu.

'Artık oturabilirsin,' dedi Tom.

Willie eline bir patates aldı, nefesi kesildi ve tabağına bıraktı. Ateşli bir şekilde yemeğe saldırdı. Küçük dirsekleri yana doğru çıkık bir halde, çılgıncasına kesip yiyordu. Yemek bittiğinde Tom, içinde

dört parça koyu renkli, ev yapımı zencefilli kek bulunan küçük, kahverengi bir paketi açtı.

"Biri bu gece için, biri de yarın için," dedi Tom, ona bir parça uzatarak.

Willie daha önce hiç kek yememişti. Kekini bitirdikten sonra sandalyesine yaslandı ve ellerini karnına koyarak, kuyruğunu bir o yana bir bu yana sallamaya devam ederken yemeğini yerken garip sesler çıkaran Sammy'yi izledi.

Tom, kirli bulaşıklar için ocakta biraz su ısıttı.

"İsterseniz şu kitaplara göz atabilirsiniz," dedi, yan pencerenin altındaki rafları işaret ederek.

Willie heyecanla masadan kalktı ve onlara doğru ilerledi. Sonra durdu ve kaşlarını çattı. 'İncil'i okumam gerek,' dedi mutsuz bir şekilde.

Tom homurdandı. 'Sana İncil'den bir öykü anlatacağım. Kendi yöntemimle. Yeterli mi?'

'Evet, teşekkürler efendim.'

'Şu pufu çıkarıp üzerine otur.'

'Puf mu?' dedi Willie.

Tom, koltuğun yanındaki alçak, yuvarlak, minderli oturma yerine işaret etti.

Willie rafların önüne çömeldi ve üç kitap seçti. Pufu çıkardı ve kitapları dizlerinin üzerine koyarak pufun üzerine oturdu.

'Sen de bir tane açacak mısın?' diye sordu Tom.

'Benden sonra İncil.'

Tom koltuğa oturdu ve piposunu yaktı. Arkasına yaslanıp piposunu üflerken hangisine anlatacağına karar vermeye çalıştı. Willie onu izledi ve garip, çuval benzeri giysisini ayaklarının üzerinden geçirdi.

" *Nuh'un Gemisi* !" diye haykırdı Tom. "Bu çok güzel bir kitap." Willie'nin seçtiği kitaplara baktı ve kitaplıktan hayvan resimleri olan birkaç kitap daha aldı. "Bir zamanlar, çok uzun zaman önce," diye başladı Tom ve Willie, resimlere daha yakından bakmak için ayağa

kalkıp koltuğun koluna yaslanana kadar dinlemek için öne eğildi. Tom, aldığı büyük ilgiden biraz gurur duyarak kendi tarzında mırıldanmaya devam etti. Gaz lambası üzerlerinde hafifçe tıslıyor, ocakta kola yavaşça kaynıyordu. Dışarıdaki yağmur bile o kadar şiddetli yağmıyordu sanki.

Tom işini bitirdiğinde, Willie'nin ona hayranlıkla baktığını gördü. Biraz utanarak hızla boğazını temizledi ve saate baktı.

Willie'ye kakao yaptı ve daha fazla karartma perdesi takmak için yukarı çıkarken, onu Sammy ile birlikte "saman çatılara" bakması için bıraktı. Willie pufa yaslandı ve parmağıyla resimlerin üzerinden geçti. Kakaosunu üfledi ve Sammy'ye biraz kakao kabuğu verdi, bunu yaparken kendini oldukça önemli hissediyordu. Tom elinde bir lamba ile kapıda belirdi ve Sammy bacaklarının arasından sürünmeye başladı.

Sammy pantolon paçasını çekiştirirken Tom, "Çok iyi niyetli davrandığını düşünmüştüm," dedi. "Bana kakaoyu ver William, sen de kitabı taşı."

Willie merdivene tırmandı ama kocaman çoraplar sürekli kaymasına neden oluyordu. Kakao, kitap ve köpekle uzun süre dengede durup hokkabazlık yaptıktan sonra, üçü de sonunda çatı katına ulaştı.

Oda, bir çadıra benzeyen küçücük bir yerdi. Tavan, her iki taraftan aşağı doğru eğimliydi ve ortasında düz bir bölüm vardı. Ahşap zemin iki hasırla kaplıydı. Bir saçak altında küçük bir yatak duruyordu ve yanındaki eğimli pencereye karartma perdeleri asılmıştı. Tom odayı temizlemiş ve beyaz sıvalı tavandaki bir kancaya bir lamba asmıştı. Lamba orada asılı, yanıyordu.

Yatağın yanında alçak, tahta bir masa vardı. "Kitapların ve benzeri şeyler için," dedi Tom. Yatağın ucundaki yerde duran porselen bir lazımlığı işaret etti. "Tuvalete gitmek istediğinde dışarı çıkmak zorunda kalmaman için," diye açıkladı.

Salondan gelen ısı döşeme tahtalarından yukarı doğru yükseliyordu, bu yüzden oda, boş olmasına rağmen, sıcaktı. Willie yatağın altına girdi ve bir top gibi kıvrıldı.

'Ne yapıyorsun?' diye sordu Tom. 'İçine giriyorsun, altına değil.'

"Ne, tam içeride mi?" diye haykırdı Willie.

Tom çarşafları kenara çekti ve Willie aralarına girdi. Elleriyle battaniyeleri okşadı.

Bu sırada Sammy, Tom'un yanında sabırsızca duruyor ve çılgınca kuyruğunu sallıyordu. 'Hadi bakalım, aptal köpek,' dedi Tom ve Willie'nin kollarının arasına yatağa atlayıp yüzünü yaladı. Willie yavaşça kollarını onun etrafına sardı, küçük bir çığlık attı ve gözyaşlarına boğuldu.

"Özür dilerim, bayım," diye birden söyledi ve başını köpeğin tüylerine gömdü.

Tom, ağlama biraz dinene kadar yatağın kenarına oturdu.

"Al," dedi, ona büyük beyaz bir mendil uzatarak. "Bununla bir üfle."

Willie utanç içinde yukarı baktı. 'Nankör değilim, efendim, gerçekten. Mutluyum,' dedi ve ardından bir kez daha hıçkırdı.

Tom başını salladı ve Sammy yüzündeki gözyaşlarından birini yaladı.

"Lambayı on dakika boyunca yakabilirsin," dedi köpeği okşayarak, "ama uslu durmaya dikkat et Samuel."

Aşağıya, ön odaya indi ve Willie'nin ıslak kıyafetlerini ters çevirdi. Piposu masanın üzerindeydi. Pipoyu aldı ve eski tütünü ocağın üzerine döktü.

'Bu çocuğa fazla bağlanmamak en iyisi, Thomas,' diye mırıldandı kendi kendine. Koltuğa yaslandı ve piposundan yükselen dumanın gaz lambasına doğru ilerleyişini izledi. Willie'nin ince gri kıyafetlerine göz attı. Bir çift çorap daha ve şu balaklavalardan biri fena olmaz herhalde, diye düşündü, kazaklar ve botlar üzerine sessiz bir hayale dalmışken. Yukarıdan gelen tıkırtı sesleriyle bu hayali bölündü.

Ağzında piposuyla basamakları çıktı, çatı katına girerken homurdanarak birkaç kelime söyledi ve lambayı söndürerek hepsini zifiri karanlığa gömdü.

"Şu siyahları hemen indirin," diye mırıldandı, onları pencereden indirirken. "Yeterince sıcak mısınız?"

Willie başını kaldırdı. 'Evet,' diye yanıtladı ve mutlulukla yumuşak beyaz yastığa geri gömüldü. Tom pencereden dışarı baktı ve piposunun ucunu çiğnedi. Ayağıyla yere hafifçe vurdu, sonra yatağa doğru ilerledi ve Willie'nin saçlarını nazikçe okşadı.

Sammy'yi kucağına alıp ambar kapağının yarısına kadar inmişti ki birden bir şey hatırladı. 'O eski duaları unutma.'

'Hayır, efendim,' dedi Willie.

Bir an duraksadı. 'Bana Tom diye seslenin. İyi geceler ve Tanrı sizi korusun,' dedi ve arkasından tuzak kapısını kapatarak gözden kayboldu.

'İyi geceler, Bay Tom,' diye fısıldadı Willie. Aşağıdaki kapının kapanma sesini duydu ve pencereden bakmak için yataktan kalktı. Ayın üzerinde koyu bir bulut süzülüyordu. Gökyüzü gürledi, ardından tüm gökyüzünü aydınlatan bir şimşek çaktı.

'Bu elektrik kesintilerinin pek bir faydası yok,' demişti Tom akşamın erken saatlerinde. Yine de, ay ışığında duran Willie, bunun iyi olduğunu düşündü. İki sıra kulübeyi ve onların ötesindeki tarlaları zar zor seçebiliyordu. Uzaktan bir köpek uluyordu.

Tavan arasının altında, Tom koltuğunda oturmuş, Sammy de ayaklarının üzerinde yığılmış haldeydi. Kucağında büyük, siyah ahşap bir boya kutusu tutuyordu. Kapağını kaldırdı, içindekilere bir an baktı ve sessizce parlak renkli kapların üzerindeki tozu üfledi.

3
Cumartesi Sabahı

Willie uyandığında hava hâlâ çok karanlıktı. Gözlerini zorlayarak, odanın uzak köşesinde üst üste yığılmış iki kutuyu ve onlara yaslanmış bir resim çerçevesini zar zor seçebildi. Kolunu kaldırıp başının üzerindeki eğimli tavana dokundu. Onu aniden bilincine getiren acı, midesinde şiddetli bir şekilde yanıyordu. Nefesini tuttu ve elini yatağın altına doğru uzatarak gecelik elbisesine dokundu. Sırılsıklamdı. O anda çarşafların arasında yattığının farkına vardı. Ölen insanlara böyle yaparlardı, onları bir yatağa yatırırlardı. Hızla doğruldu ve başını saçaklara çarptı. Karnındaki acıyla iki büklüm olmuş bir halde yataktan sürünerek çıktı, pencereye doğru topalladı ve korkmuş bir çığlık attı. Bir mezarlıktaydı. Canlı canlı gömülecekti! Acı şiddetlendi. Yüksek sesle inledi ve ani bir öğürmeyle yere kustu.

Sabahleyin Tom onu yatağın altında büzülmüş halde buldu. Çarşaflar idrar içinde sırılsıklamdı. Çarşafları yataktan çekti ve Willie'yi oturma odasına taşıdı.

Sıcak ve bunaltıcı bir gündü. Pencereler ardına kadar açıktı ama kulübeye hiç esinti girmiyordu. Willie ocağın önünde duruyordu. Yan pencereden dışarıdaki küçük çamaşır ipinde asılı gri giysilerini ve iç çamaşırlarını görebiliyordu. Tom, bol gecelik gömleğini başından geçirip çarşaflarla birlikte bakır bir leğene attı. Willie'nin vücudunu soğuk su ve sabunla nazikçe yıkadı. Çıkıntılı kaburgalarına ve şişmiş karnına mor renkte izler yapışmıştı. Zar zor ayakta durabiliyordu.

'Özür dilerim bayım,' diye tekrarlayıp duruyordu korkuyla, 'özür dilerim Bay Tom.'

Tom her zamanki gibi homurdandı.

Willie'nin kıyafetlerini ipten çekip ona uzattı. "Çorap giymek için çok sıcak," diye mırıldandı. "Çorap giyme."

"Çoraplarım olmadan yukarı çıkamam!" diye bağırdı Willie telaşla. "Lütfen, Bay Tom, çıkamam."

'Neden?' diye homurdandı Tom.

'Bacaklarım,' diye fısıldadı. Günahlarının izlerini herkesin görmesini istemiyordu. Tom içini çekti ve çorapları masaya fırlattı. Açık pencerenin yanında kahvaltı yaptılar. Tom, kollarını sıyırmış gömleğiyle oturuyordu, ter damlaları kızıl yüzünün kenarlarından aşağı süzülüyordu; Willie ise titremeye devam ediyor, sadece yarım fincan çay içip küçük bir parça ekmek yiyebiliyordu.

'Aman Tanrım,' diye mırıldandı Tom, Willie'nin yüzüne bakarken. Kahvaltılık eşyaları topladı ve annesine mesaj yazması için kendisine verilen küçük, adresli kartpostalı ona bıraktı. Willie masada üzgün bir şekilde oturdu ve Tom'un küçük yatağını pencerenin önünden sürüklemesini izledi. Tom'un yatağı ovduğunu duyabiliyordu. Başını öne eğdi. Çok utanmıştı. Kilisenin yakınından geçen herkes bunu görecek ve ne kadar kötü davrandığını anlayacaktı. Ne kadar çocuksu olduğunu anlayacaklardı. Altını ıslatmak istememişti. Hatta yaptığını bile hatırlamıyordu.

Önündeki küçük kartpostala bakakaldı. Parmaklarının arasında çaresizce bir kalem tutarken, diğer elini yumruk yaptı ve ağlamamak için parmak boğumlarını masaya bastırdı.

'Nasılsın?' diye sordu Tom pencereden uzanarak.

Willie irkildi ve yüzü kıpkırmızı oldu. 'Ne diyeceğini düşünemiyor musun, öyle mi?' Kalemi Willie'nin elinden aldı ve kartpostalı ona doğru çevirdi. 'Çok yer yok, değil mi?'

Willie utançtan saçlarını çekiştirdi.

'Sesini mi kaybettin?'

'Hayır, Bay Tom,' diye sessizce yanıtladı.

'Öyleyse ne söylemek istiyorsun?'

Omuzlarını silkti ve tahta masanın üzerindeki ahşap desenine aptalca baktı.

'Burada mutlu musun?'

Başını hızla kaldırdı ve onayladı. 'Evet.'

'Sağ salim vardı, mutlu ve...'

'Bayım, Bay Tom,' dedi Willie sözünü keserek. 'Ona kötü olduğumu söyleyecek misiniz?'

'Hayır,' dedi ve yazmaya devam etti. 'Bakın, şuna bir göz atın. “Sevgili Bayan Beech, William…”

'Bana öyle seslenmiyor. Bana Willie diyor.'

Kelimeyi değiştirdi. "Willie," diye devam etti, "sağ salim vardı, mutlu ve iyi. Saygılarımla, Bay Thomas Oakley." İşte.' Kartpostalı ve kalemi ona geri verdi. "Şimdi adını yaz."

Willie'nin yüzü bembeyaz oldu. 'Yapamam.'

'Londra'da okul yok muydu?'

'Evet, ama...' diyerek sözünü tamamlayamadı.

'Peki ya okumaya ne dersin?' diye sordu Tom. 'Okuyabiliyorsun, değil mi?'

'HAYIR.'

'Ama dün gece o kitaplara bakıyordun.'

'Fotoğrafçılara bakıyordum.'

Tom başını kaşıdı. Köy çocukları altı yaşına geldiklerinde en azından birkaç kelime okuyabiliyorlardı. Bu çocuk sekiz yaşındaydı, dedi. Emin olmak için masadaki etikete baktı. 'William Beech. 7 Eylül 1930 doğumlu.'

'Perşembe günü saat dokuz,' dedi. 'Doğum günün beş gün sonra.' Willie bunun neresinin bu kadar özel olduğunu anlamadı.

'Perşembe günü dokuz yaşına giriyorsun,' diye tekrarladı Tom, ama Willie söyleyecek bir şey bulamadı. 'Neyse,' diye devam etti. 'Şu okul meselesine gelince, öğretmeniniz size yardımcı olmadı mı?'

'Evet, ama...' Tereddüt etti. "E beni sevmiyordu. Diğerleri bana hep Aptal Willie diyordu."

'Başka kimler?'

'Okulda.'

'Peki ya arkadaşların?'

Bir şeyler fısıldadı.

'Seni duyamıyorum, evlat.'

Willie boğazını temizledi. 'Hiç arkadaşım yok.'

Tom homurdandı ve kartpostalı imzaladı. Willie'nin taburenin üzerindeki siyah kutuya baktığını fark etti.

"Lanet olası sıcak," diye homurdandı, alnını mendille silerken. "Şu kutuyu al, William, ve buraya getir."

Willie öyle yaptı ve dikkatlice masanın üzerine koydu. 'O zaman kapağı kaldır.' Willie ona baktı. 'Hadi bakalım, kulakları tıkalı, aç şunu.'

Kapağı kaldırdı ve parlak renkli kaplara baktı. 'Boyalar mı?' diye sordu.

Tom onaylayarak homurdandı. 'Biraz eski ama kaplar iş görür. Sen resim yapıyor musun?' Willie'nin yüzü düştü. Resim yapmayı çok istiyordu. 'Hayır, çünkü okuma yazma bilmiyorum...'

'Okuma yazma bilenler boyayı alıyor, öyle mi?'

'Evet.' Elini hafifçe çömleklerden birine dokundurdu ve sonra aceleyle geri çekti. 'Kendi başıma tebeşir ve pastel boya parçalarıyla resim yapmayı bitirdim.'

Tom doğruldu. 'Kartını postaya versek iyi olur. Anneni endişelendirmeye gerek yok. Çık dışarı,' dedi ve Willie'nin pencereden içeri girmesine yardım etti. 'Şu eski şey nerede?' diye mırıldandı. 'Sammy,' diye bağırdı, 'Sammy.'

Willie gözlerini siper ederek etrafına bakındı. Meşe ağacının altında yığılmış siyah beyaz kürkten bir yığın gördü.

'Bay Tom,' dedi köpeği işaret ederek, 'bakın.' Sammy başını kaldırdı. Vücudunu hızla ayağa kaldırarak serin sığınağından çıktı ve onlara doğru yavaşça yürüdü.

Kulübenin arka bahçesine doğru yürüdüler, tuvalet olarak kullanılan küçük ahşap kulübenin yanından geçtiler. Kulübenin çatısının üzerinde Willie'nin yatağı duruyordu.

'Merak etme evlat,' dedi Tom, 'bu geceye kadar kuruyacak.'

Bahçenin girişine doğru ilerlediler; orada iki yanında çit bulunan küçük, düzgün bir ahşap kapı vardı.

Sola doğru bir yola saptılar ve birkaç adım sonra Tom, mezarlığın yanındaki tarlaya açılan başka bir kapıyı açtı. Büyük bir yük atı, çimenlerde uykulu bir şekilde bir şeyler yiyordu. Willie geride kaldı.

'Hadi ama,' dedi Tom sabırsızca.

Sammy öne fırladı ve atına yüksek sesle havladı. At bir an gözlerini kaldırdı, başını salladı ve yemeye devam etti.

'Sana zarar vermez,' dedi Tom. 'Yanımda yürü,' diyerek onu hafifçe tarlaya doğru itti ve kapıyı arkasından kapattı. Willie, Tom'un sol pantolon paçasına tutundu ve yanından geçerken kısrağa dikkatlice baktı.

'Sana zarar vermez,' diye tekrarladı, ama Willie'nin titrediğini hissedebiliyordu, bu yüzden konuyu daha fazla kurcalamamaya karar verdi.

Willie'nin rahatlamasıyla, sonunda tarlanın diğer ucundaki kapının güvenliğine ulaştılar. Tom atı çözdü ve Willie küçük bir patikaya doğru fırladı.

'Sam,' diye seslendi Tom, 'buraya gel evlat.' Sammy, Dobbs'un toynaklarından birinin üzerine yatırılmış, büyük başının gölgesinin tadını çıkarıyordu. Uysalca doğruldu ve onlara doğru sendeleyerek ilerledi.

'Hadi bakalım, şimdi kapat şunu William. Her kapıyı kapatmayı her zaman hatırlamalısın.' Willie aceleyle ve gürültüyle kapıyı kapattı. 'Sürgüyü tak.' Taktı. 'Güzel.' Willie bir an şaşkınlık içinde kaldı, çünkü daha önce hiç kimse tarafından övülmemişti.

Bulundukları yol iki sıra ağaçla çevriliydi. Sarkan dalları bir tünel oluşturmuştu ve yaprakları dökülmeye başlamış olsa da, onları serinletecek kadar örtülü bir alan vardı. Willie daha önce hiç bu kadar çok yaprağın arasından geçmemişti. Yapraklar ayak bileklerinin etrafında toplanmış, spor ayakkabılarını tamamen gizlemişti.

Büyük bir kapının ve devasa, bakımlı bir bahçenin yanından geçtiler. Orta yaşlı bir adam, çiçek tarhlarından birinin üzerine

eğilmiş, üzgün bir şekilde altın ve kızıl renkli yıldız çiçeği kümelerini söküyordu.

Sammy çoktan önden koşarak gitmiş ve şimdi eski bir tahta kapının yanında tembelce oturmuş, onları bekliyordu.

'Vay canına, zihin okuyucu!' diye haykırdı Tom kendi kendine.

Kapıyı itti ve bir mücadeleden sonra paslı menteşesinden gıcırtılar ve iniltilerle açıldı. İki yanında büyüyen karışık çitler, kapıyı neredeyse tamamen kapalı tutacak kadar sıkmıştı. Willie arkalarından dikkatlice kapıyı kapattı ve vahşi ve bakımsız bir bahçeye girdiler. Çimenler Willie'nin dizlerine kadar uzanıyordu.

Tom ön kapıyı çaldı ama cevap gelmedi. Radyo sesi duyabiliyordu, bu yüzden içeride birilerinin olması gerektiğini anladı. Kapı tokmağıyla birkaç kez dikkat çekmeye çalıştıktan sonra, evin yan tarafından arka bahçeye doğru yürüdü.

Hasır bir sandalyeye yaslanmış, tombul, kızıl yüzlü Doktor Oswald Little, gözlüklerinin buharını silmeye boşuna çalışıyordu. Karısı Nancy, uzun boylu, ince, çilli ve kısa kesilmiş demir grisi saçlı bir kadın, bahçede büyük bir hendek kazıyordu. Ağzında bir sigara sallanıyordu. Mutfak penceresinden radyodan hafif org müziği yankılanıyordu.

'Doktor Küçük!' diye tekrarladı Tom üçüncü kez yüksek sesle. Doktor başını kaldırdı ve gözlüklerini taktı; gözlükler burnundaki terin üzerinden hemen kaydı.

'Merhaba Tom. Bu bir sürpriz. Hasta olamazsın.'

'HAYIR.'

Şişman adamın 'Doktor' diye çağrıldığını duyunca hızla geri çekilen Willie'ye kısa bir bakış attı. Nancy, onun ne kadar korktuğunu fark edince siperin kenarına oturdu ve sigarasını ağzından çıkardı.

"Ben Bayan Little," dedi kısık bir sesle. "Bay Oakley ve Doktor sohbet ederken bir portakal suyu ister misiniz acaba? Anlaşılır mı?"

Başını salladı ve onu arka kapıdan mutfağa kadar takip etti.

Tom oturdu.

'Sorun ne?' diye sordu doktor. 'Çocuk mu?'

'Bin iki kere hastalandı. Dün gece güzelce uyudu ama kustu.'

'Yetersiz beslenme,' diye belirtti doktor. 'Muhtemelen patates kızartmasına alışmış. O kadar güzel yemek midesine fazla gelmiş olabilir. Başlangıçta bol su, dinlenme, egzersiz ve süt, belki de bir tonik. Biraz Virol ve balık yağı da deneyin. Ayrıca yatak ıslatma sorunu da olduğunu tahmin ediyorum,' diye ekledi.

Tom şaşırmış görünüyordu.

"Bu oldukça yaygın bir durum," diye devam etti. "Özellikle de küçüklerse. Alışması için bir iki ay süre verin. Kaç yaşında? Beş mi, altı mı?"

'Sekiz, dokuza doğru gidiyor.'

Bu sefer şaşırma sırası Doktor'daydı.

"Korkmuş bir tavşan gibi," dedi Tom.

'Evet,' dedi Doktor Little düşünceli bir şekilde. 'Belli ki, doktoru korkunç bir şey olarak görmeye alıştırılmış.'

'Bir de başka bir şey var. Çocuk biraz dayak yemiş, öyle. Her yerinde morluklar ve yaralar var. Çoğunlukla kemer tokasıyla olmuş. İnsanların görmesinden çok utanıyor. Bir bakabilirseniz sevinirim.'

'Bu,' diye fısıldadı arkadan gelen kibar bir ses, 've ılık tuzlu su.' Bayan Little'dı. Elinde soğuk içeceklerle dolu bir tepsiyle duruyordu. Ayaklarının dibine bir şişe cadı fındığı suyu koydu.

"Savaş yaralarımızı birbirimizle paylaştık," diye açıkladı. "İçeri girmeden önce onun yaralarını fark ettim. Ona çorapları için birkaç jartiyer verdim. Sanki ona ayı vermişim gibi."

'Görünüşe göre Little Weirwold'daki çocuklar epey şımartılmış,' diye yorumladı Doktor. 'Dün gece Grange'de tırnak batması tedavisi yapıyordum. Orada iki büyük aile var, toplamda on dokuz çocuk. Nancy ve hizmetçi çocukların yarısının bitlerini temizlemek zorunda kaldı. Bir deri bir kemik kalmışlar, değil mi canım?' Nancy başını salladı.

Tom ayağa kalkarak, "Tavsiyeniz için teşekkür ederim," dedi. "Artık sizi işinizden alıkoymayacağım."

Bayan Little yüksek sesle güldü, ardından şiddetli bir öksürük nöbeti geçirdi. Sigarasından bir nefes daha çekti.

"İşi yapan benim!" diye haykırdı.

'Şey, yarı emekli olmam gerekiyor,' diye itiraz etti doktor hafifçe. 'Neyse, kazmak için hava çok sıcak.'

Nancy çaresizce Tom'a omuz silkti.

"Bu bir hava saldırısı sığınağı için mi?" diye sordu.

'Evet. Ve o bombalar düşmeye başladığında, içine atlayan ilk kişi o olacak.'

'Eğer varsa, yatakta kalacağım,' diye karşılık verdi Doktor, kulaklarının üzerindeki son iki tutam beyaz saçını terden silerken. 'Rahat bir şekilde ölsem daha iyi. Sen de aynı fikirde değil misin, Tom?'

Tom, şimdiye kadar bir barınak inşa etme fikrini tamamen küçümsemişti. Sonuçta kırsal kesimdeydiler, ancak Willie'nin onunla birlikte yaşaması gibi ek sorumlulukları da vardı...

'Oğlumu da düşünmem gerek,' dedi. Cadı fındığını eline aldı. 'Size ne kadar borcum var?'

"Benden olsun," dedi Nancy.

Tom, Willie ve Sam'i aradı. Kapıyla bir kez daha mücadele ettikten sonra, yolun sonuna kadar ilerlediler ve yola çıkıp güneş ışığına kavuştular.

Willie çok terliyordu. Tom yanağına dokundu ve soğuk olduğunu fark etti. Kiremit çatılı, küçük, kırmızı tuğlalı bir evin yanından geçtiler. Evin bir oyun alanı vardı ve arkasında bir tarla bulunuyordu.

'Bu senin okulun, William.'

Willie pencere pervazlarındaki saksı bitkilerine göz attı. Okul, Londra'da okuduğu koyu gri binadan oldukça farklıydı.

Yol onları iki sıra saz çatılı evin ortasına getirdi. Bayan Fletcher ve bir komşusu, önünde kocaman bir ayçiçeği yetişen evlerden

birinin önünde duruyorlardı. Burası, radyo bulunan birkaç evden biriydi. Bahçenin içinde ve çevresinde küçük bir kalabalık toplanmış, radyoyu dinliyordu.

'Sen git kartını postaya ver,' dedi Tom. 'Postane dükkanın yakınında. Orada görüşürüz,' diyerek Willie'yi bırakıp Sammy'nin de peşinden gelmesiyle dinleyici grubuna doğru yöneldi.

Willie yavaşça evlerin yanından geçti. Bütün pencereler ardına kadar açıktı.

'Günaydın, William,' diye seslendi arkasından iki ses. Yaşlı bir çift bahçe kapısının üzerinden eğilmişti. Evleri, Willie'nin durduğu yerin tam karşısındaydı.

'Adınızı Bayan Fletcher'dan biliyoruz,' dedi yaşlı adam. Kolları iyice kıvrılmış, yakasız, ütülü beyaz bir gömlek giymişti ve bol gri pantolonu bir ip parçasıyla tutturulmuştu. Karısı ise çiçekli pamuklu bir elbise ve üzerine leylak rengi bir önlük giymişti. Tenleri eski bir futbol topu gibi buruşuk ve bronzlaşmıştı ve başlarında çelik hava saldırısı kaskları vardı. İkisi de omuzlarında gaz maskesi kutuları taşıyordu.

'Postaneyi mi arıyorsun canım?' dedi yaşlı kadın. 'Tam önünde duruyorsun.'

'Sen içeri gir evlat. Her şey yolunda olacak,' diye ekledi yaşlı adam.

'Umarız burada çok mutlu olursunuz,' diye ekledi yaşlı kadın, 'öyle değil mi Walter?'

'Evet,' diye onayladı. 'Öyleyiz.'

"Biz Kuşlarız," dedi.

"İçeri girin," dedi. "Girin."

Willie kapıyı çaldı.

'İçeri gel canım,' diye hep bir ağızdan söylediler.

Willie kapıyı açıp içeri girdi. Kendini, sonunda üzerinde bir ağ parçası bulunan küçük bir tezgahın olduğu bir odada buldu. Sağında kırtasiye malzemeleri ve kalemler, yapbozlar, yün, iğneler, makaslar

ve çeşitli ıvır zıvırlar, solunda ise şekerler ve gazlı içecek şişeleri yığılıydı.

Pencerenin yanındaki tel örgünün yanında genç bir çocuk duruyordu. Tahta bir pervaza yaslanmış, dikkatlice bir şeyler yazıyordu. Kısa saçlı ve gözlüklü, yirmili yaşlarında genç bir adam da tel örgünün arkasında oturmuş onunla konuşuyordu.

"Bunu asla okumayacaklar," dedi.

'Evet, yapacaklar,' diye yanıtladı çocuk.

Willie neler olduğunu görmek için öne doğru yaklaştı. Çocuk, bir kartpostalın üzerine büyüteç tutuyor ve minicik el yazısıyla bir şeyler yazıyordu.

"Annemin de bunlardan bir tane var," dedi, elindeki bardağı belirsiz bir şekilde postane müdürüne doğru sallayarak. Willie'nin dikkatini çeken en çok şey çocuğun görünüşüydü. Ondan daha uzundu ama tahminen dokuz yaşındaydı. Vücudu kaslı ve bronzlaşmıştı ve kesilmesi gereken kalın, kıvırcık siyah saçları vardı. Üzerinde sadece askılı, bol kırmızı kadife bir şort ve yıpranmış deri sandaletler vardı. Pantolonunun arkasına birkaç renkli yama düzgünce dikilmişti. Bunların dışında sırtı ve bacakları tamamen çıplaktı. Willie gözlerini ondan alamıyordu.

"Size yardımcı olabilir miyim evlat?" dedi postane müdürü.

Willie kızardı ve kartını tezgâhın üzerinden uzattı. Adam karta şöyle bir baktı.

'Bay Oakley'nin yanında mı kalıyorsun? Orada dikkatli olman gerekecek.'

Herkes onun okuma yazma bilmediğini biliyor muydu? Tekrar o garip çocuğa baktı. Burnu neredeyse karta değiyordu, o kadar yakındı ki. Dudaklarını şapırdattı. Gösterişli bir hareketle alt kısma bir çizgi çizdi, dolma kaleminin kapağını vidaladı ve diş tellerindeki tokaya taktı.

'Efendim, yanınızda bir test kağıdı var mı?'

Postane müdürü ona bir parça uzattı. "Başka bir şey var mı?" diye alaycı bir şekilde sordu.

Çocuk hafifçe kaşlarını çattı.

'Hayır, sanmıyorum, teşekkür ederim.' Kartı sildikten sonra ikisini de tezgahın altına kaydırdı. 'Sence ne zaman gelir?'

'Salı günü olabilir.'

'Bu çok uzun sürdü,' diye yakındı.

'Keşke daha önce gönderseydim,' dedi postane müdürü.

Çocuk, Willie'ye doğru baktı. Beyaz dişleri ve kahverengi oval gözleri, koyu bronz tenine keskin bir tezat oluşturuyordu. Willie'nin buruşuk gri şortuna ve tişörtüne bakarak gülümsedi. Willie hızla arkasını döndü ve kulakları sızlayarak kapıdan çıktı. Tom, köşedeki dükkanın taş basamaklarında onu bekliyordu.

'İşte buradasın,' diye mırıldandı. 'İçeri giriyor musun, girmiyor musun?'

Başını salladı ve dışarıda konuşmakta olan üç kadının yanından geçerek dükkana doğru yürüdü.

Kapıdan içeri baktı ve adımını attı. Dükkanın sağ tarafında kutular, çantalar, çuvallar ve renkli paketler yığılıydı. Solda, bir ucunda tartı bulunan uzun bir tahta tezgah ve ekmek somunlarıyla dolu büyük bir hasır sepet vardı. Diğer ucunda ise meyve ve sebze kasaları üst üste dizilmişti. Sağdaki kutuların ve çuvalların üzerinde, bardaklar, tabaklar, tencereler, kaseler, çiviler ve çeşitli renkli teneke kutuların bulunduğu raflar vardı. Willie, Postane'den gelen o garip çocuğu görebilmek için dikkatlice dışarı baktı.

'Teşekkürler, Bayan M,' dedi Tom tezgahın arkasındaki orta yaşlı bir çifte. 'Bu akşam sizin için tütünü de koyacağım, Bay Miller. Çay, şeker, el feneri pilleri ve lastik, ne dersiniz?'

"Elbette," dedi adam. Willie'nin bir çuval unun yanında durduğunu gördü. "İşte, ne istiyorsun?" diye öfkeyle bağırdı. "Eh?"

"Fazla sinirli olma," dedi karısı.

'Bu Londralılarla yumuşak davranırsanız sizi kandırırlar. Son gelen gençler yüzünden sigaralarım, çikolatalarım, meyvelerim, her türlü şeyim çalındı.'

Willie kızardı ve çuvalın içine doğru geri çekildi.

'Çocuk benimle,' dedi Tom.

'Ah,' dedi Bay Miller şaşkınlıkla. 'Ah, özür dilerim Bay Oakley. O zaman durum farklı.'

'William, buraya gel ve Bay ve Bayan Miller ile tanış.'

"Tanıştığımıza memnun oldum canım," dedi Bayan Miller, karnındaki yağ tabakaları o kadar fazlaydı ki neredeyse tezgâha uzanmasına engel oluyordu. Eğildi. Yumuşak, tombul eliyle Willie'nin elini tutarak tokalaştı.

Kısa boylu, tıknaz, seyrek fare rengi saçlı Bay Miller da eğilip aynı şeyi yaptı. Tom ve Willie ayrılırken Bayan Miller, önlüğünde büyük bir elmayı parlatarak ağır adımlarla onlara doğru geldi.

"İşte buradasın canım," dedi Willie'ye. "Bu senin için." Willie şaşkınlıkla ona baktı.

'Hadi, al şunu evlat, ve Bayan M.'ye teşekkür et.'

'Teşekkür ederim,' diye fısıldadı.

Dükkândan çıktılar ve yolda geri yürümeye başladılar, Sammy de perişan bir halde arkalarından sürünüyordu. Bayan Fletcher'ın kulübesinin önündeyken biri onlara bağırmaya başladı.

'Bay Oakley! Bay Oakley!'

Bıyıkları sarkık, kısa boylu, yaşlı bir beyefendi onlara doğru koşuyordu. Üzerinde ARP üniforması vardı.

'Bu Charlie Ruddles,' diye mırıldandı Tom. 'Savaşı kazanacağını sanıyor.' Yaşlı adam kibirlenerek yanlarına geldi.

'Peki, gaz maskeleriniz nerede? Yanınızda yoksa başınız belaya girecek. Savaşın her an ilan edilebileceğini bilmiyor musunuz?' dedi ve Willie'ye el salladı. 'Onun da bir tane olmalı.'

"Pekala, pekala," dedi Tom ve Charlie'nin hâlâ arkalarından bağırmasına rağmen yolda yürümeye devam etti.

"Bir gün uyanacaksınız ve kendinizi gazdan zehirlenmiş halde bulacaksınız," diye bağırdı.

'Pekala,' diye bağırdı Tom omzunun üzerinden. 'Bir tane alacağımı söyledim.'

Ayçiçeği olan kulübenin önünden geçtiler. İnsanlar hâlâ dışarıda durmuş, hararetli bir şekilde konuşuyorlardı. Willie şaşkınlıkla

onlara baktı. Neden bu kadar endişeli görünüyorlardı?

'Hadi William,' diye sertçe seslendi Tom. 'Oyalanma! Şehre gitmemiz gerek.'

4

Donanımlı

Dobbs, mısır tarlalarının, kulübelerin, arıların ve krem rengi kelebeklerin yanından yavaşça tıkırtılarla ilerledi. Tom ve Willie arabanın önünde oturuyorlardı. Sammy'yi ise fayans döşeli koridorun serin karanlığında uykuya dalmaya bırakmışlardı. Willie uzun tahta koltuğa sıkıca tutundu ve engebeli kaldırım taşlı yolda sarsılarak ilerlerken göz kapakları ağırlaştı ve uykulu hale geldi. Aniden korkuyla sıçradı, çünkü neredeyse uyuyakalmıştı ve aşağıdaki zemin çok uzakta görünüyordu. Tom dizginleri sıktı ve durdular.

'İşte,' dedi, 'arabaya atla ve biraz uyu.' Willie'yi arkaya bindirdi ve hâlâ çok solgun göründüğü için üzerine örtmesi için eski bir kilim attı. Arabanın ritmik hareketi başlar başlamaz Willie kesik kesik bir uykuya daldı. İnce dirsekleri ve kürek kemikleri sık sık arabanın kenarlarına çarpıyordu, bu yüzden aniden uyanıyor, sonra da bitkin bir halde kaotik, rüyalarla dolu bir uykuya geri dönüyordu. Tam da endişeli yüzlerden oluşan bir kalabalığın saldırısına uğramak üzereyken, hafifçe sarsıldığını hissetti.

'İşin içine giriyoruz evlat. Kendini toparla.'

Willie sendeleyerek ayağa kalktı ve arabanın kenarına tutundu. Ağaçların gölgesinde kalan bir nehrin yanından koşarak geçtiler. Nehir kıvrılarak eski binaların arkasında gözden kayboldu.

'Bunlardan herhangi birini hatırlıyor musun?'

Willie başını salladı. 'Hayır.'

Bir demircinin yanında durdular. Tom arabadan indi ve Willie'yi de arkasından kaldırdı. Dobbs'un bağlarını çözdü ve onu büyük, karanlık bir kulübeye götürdü. Willie içeride biriyle konuştuğunu duydu. Çok geçmeden tekrar ortaya çıktı ve hızla sırt çantasını,

çantalarını ve kutularını arabanın arkasından çıkardı. Elini Willie'nin omzuna koydu.

'Yapacak çok işimiz var evlat. Bize ayak uydurabileceğini düşünüyor musun?'

Willie başını salladı.

Tom ona iki küçük, krem rengi kutudan birini uzattı ve ikisi de kutuları omuzlarına asıp yola koyuldular. Bir bisikletçi dükkanı ve bir ayakkabı tamircisinin yanından geçip ana caddeye girdiler. Cadde büyük bir meydanın etrafını sarıyordu.

"Pazar günleri orası her türlü tezgahla dolup taşar," dedi Tom.

Meydanın ortasında, duvarında saat bulunan taş bir kemer vardı ve altındaki zeminde, dört tarafında tahta banklar yer alıyordu.

Bir gazete bayisinin önünde durdular. Duvarlara iki pankart yaslanmıştı. Birinde 'Polonya İşgal Edildi!', diğerinde ise 'Radyonuzun sesini kısın. Unutmayın, nöbette biri olabilir' yazıyordu. Dükkanın kapısı zaten ardına kadar açıktı.

"Sıcak, değil mi?" dedi tezgahın arkasından ufak tefek yaşlı bir kadın. "Her zamanki siparişiniz mi, Bay Oakley?" diye ekledi.

Tom başını salladı.

Raflardan birinde duran sarı bir tütün kutusuna uzandı. Willie'nin gözü bir çizgi roman yığınına takıldı. Tom ona baktı.

'Biri tatlı, biri komik,' dedi sertçe. 'Seç.'

Willie şok olmuştu.

'Acele etme evlat,' dedi yaşlı kadın nazikçe. 'Sen de zamanını iyi kullan.' Kavanozların bazılarını işaret etti. 'Haşlanmış şekerler, meyveli şekerler, şekerli sakızlar, naneli şekerlemeler, tabii ki lolipoplar da var. Çok popülerler. Çilekli, limonlu, misket limonlu ve portakallı olanlar var.'

Uzun süren sessizlikten rahatsız olan Tom, tam bir şey söyleyecekken Willie'nin yüzünü gördü.

Willie yutkundu. Daha önce hiç kimseden bir şey seçmesi istenmemişti.

"Bir lolipop lütfen, hanımefendi," dedi sonunda.

'Hangi aromalı?'

Kaşlarını çattı ve bir an panikledi. "Çilek," diye yanıtladı boğuk bir sesle.

Yaşlı kadın kavanozu açtı ve birini ona uzattı. Siyah beyaz çizgili kağıda sarılmış ve tek boynuzlu at boynuzu gibi kıvrılmıştı.

'Şimdi hangi çizgi romanı istersin canım?'

Willie umutsuzluğa kapıldı. Çizgi romanın ona ne faydası olacaktı ki, kelimeleri anlayamayacaktı. Yine de renkleri seviyordu ve resimler çok komik ve heyecan verici görünüyordu. Tom'a baktı.

'Okuma yazma bilmiyorum, Bay Tom.'

'Bunu biliyorum,' diye kısaca yanıtladı, 'ama İncil'inizden sonra yapabilirim.'

Willie, yüzündeki şaşkın ifadeyi fark etmemek için çizgi romanlara bakmak üzere arkasına döndü. Tom'un sözleri, onu durdurma şansı bulamadan ağzından fırlamıştı. Kırk yıldır kesintisiz sürdürdüğü katı günlük rutininin bozulacak olmasından duyduğu şaşkınlık ve sinirlilik karışımı bir duygu hissetti. Willie sonunda tatlısıyla birlikte bir çizgi roman seçti ve Tom parasını ödedi. Bu onun ilk çizgi romanıydı. Elinde tutarken elleri titriyordu.

"Hadi bakalım, oğlum!" diye bağırdı Tom arkasından. "Sağır mısın?" Willie sıçradı. "Hadi ama," diye tekrarladı.

Willie onu takip ederek yan taraftaki eczaneye, ardından da bir bakkala girdi. Lyons'ın çay evinin önünde durdular; vitrinde çeşitli kekler vardı. Yakındaki bir masada üniformalı bir adam, ağlayan genç bir kızla oturuyordu. Willie, adamın bedeninin kızın yüzüne düşen gölgesine baktı.

'Belki daha sonra,' dedi Tom, Willie'nin çörekleri gözüne kestirdiğini düşünerek.

Meydanı geçerlerken Willie, Tom'un kolundan çekiştirdi.

'Bay Tom,' dedi aceleyle. 'Bay Tom, burayı biliyorum. Hatırlıyorum. Dün buradaydım.'

Tren istasyonuna doğru baktılar. Bir grup genç asker dışarıda heyecanla konuşuyor, şişkin çantalarını bacaklarına yaslamışlardı.

Genç bir kadın ve Willie'yi getiren görevli eşliğinde bir grup çocuk yanlarından geçip Belediye Binası'na doğru ilerliyordu. El ele tutuşmuş, şaşkın bir halde, boyunlarında kimlik etiketleri asılı bir şekilde ilerliyorlardı. Çok çeşitli bir gruptular. Kimilerinin yanakları pembe, yepyeni paltoları ve sandaletleri vardı, kimileri ise zayıf ve sararmış, ya çok küçük ya da çok büyük kıyafetler giymişti.

'Hadi ama William,' dedi Tom. 'Kumaşçılar için bir sürü şey içeren bir listem var.'

Kumaşçı dükkanı karşı kaldırımdaydı. Yanında bir oyuncakçı dükkanı vardı.

'Ben içeri girerken oyuncaklara bakmak ister misin?'

Willie başını salladı. Tek başına kalmak istemiyordu.

'Nasıl isterseniz,' dedi Tom ve ikisi de perdelerin karanlığına doğru adım attılar.

Dükkân, kumaş rulolarıyla tıka basa doluydu. Tom ve Willie, ruloların arasından yavaşça ilerlediler. Çatısız bir tünelin sonunda kendilerini uzun, yüksek bir ahşap tezgahın önünde buldular. Parlak yeni takma dişleri ve ağzının iki yanında kıvrılan bıyıkları olan, şık giyimli, orta yaşlı bir adam bir kumaş parçasını kesiyordu.

'Günaydın, Bay Hoakley,' dedi neşeli bir şekilde. 'Siyahlar iyi mi, öyle mi?'

Tom onaylayarak homurdandı.

Tezgahın ucundaki büyük bir radyodan hafif bir org müziği sesi geliyordu.

"En son haberler için," diye açıkladı kumaşçı. "Şunu söylemeliyim ki, bu bekleyiş sinirlerimi bozuyor. Chamberlain çok yavaş. Biz 'itler'e hazırız. Bence artık işe koyulalım ve bu oyalanmayı bırakalım."

"Bu lanet olası org müziğini bütün gün ara ara duyuyorum," dedi Tom homurdanarak. "Başka bir enstrüman çalamaz mı?"

"Bu Sandy Macpherson," dedi kumaşçı. "Harika bir adam. Bu ulusal stres döneminde BBC'yi bir arada tutan kişi, Bay Hoakley."

'Bunun sorumlusu o değil mi, emin misin?' diye karşılık verdi Tom.

"Ah, Bay Hoakley," dedi kumaşçı. "Eminim ki şunu kastetmiyorsunuzdur..." Sözleri, tezgahın diğer tarafındaki Willie'nin mat, kum rengi saçlarını görünce yarıda kesildi.

"Benimle birlikte," dedi Tom aceleyle. "Bayan Fletcher'dan malzeme listesi getirdim." Listeyi tezgâhın üzerinden uzattı. "Çocuğun üzerinde sadece ayakta durduğu şey var."

Terzi gülümsedi. "Memnun oldum, Bay Hoakley. Onu kendim ölçmem gerekecek. Şu anda biraz personel sıkıntısı çekiyorum." Boynundaki uzun mezurayı çıkardı ve Willie'ye baktı.

"Burada 'o', 'ona' zamirlerinden pek yok," diye hayal kırıklığıyla belirtti.

Willie başını tezgâhın üzerinden uzattı ve onun iki rulo gri ve lacivert pazen kumaşı ölçüp kesmesini izledi. Tezgâhın ucunda bir rulo kadife kumaş duruyordu. Uzandı ve dokundu. Yumuşak ve sağlam bir his veriyordu. Parmaklarını yavaşça kumaşın üzerindeki çıkıntılara dokundurdu. Tom onu fark etti.

"Bari şu kadife kumaşın birkaç farklı rengini de çıkarayım," dedi.

Terzi şaşırmış görünüyordu. "Gerçekten mi? Peki, madem öyle diyorsunuz, Bay Hoakley."

'İki renk seçeneğin var William. Seçim senin.'

Kumaşçı yeşil, kahverengi, pas rengi, lacivert, gri ve kırmızı ruloları serdi. Willie, Tom'un yeşil pantolonuna baktı. Yeşil ruloyu işaret etti ve bir süre sonra lacivert ruloyu gösterdi.

'Güzel,' diye mırıldandı Tom. Çocuk kendi başına düşünmeye başlıyor, diye düşündü.

Willie gergin bir şekilde gülümsedi ve diğer malzemelere bakmak için sırtını tezgaha yasladı. Kırmızı ve kehribar renkleri, turkuaz ve deniz yeşili tonları, her tonda ve dokuda malzeme vardı.

Tom eğildi ve Willie kendini diş teli takılı halde buldu.

"Bunları alacağım," dedi ve onları tezgâhın üzerine koydu.

Willie kumaşlara bakmaya devam etti. Kırmızıları çok seviyordu ama annesi kırmızının günahkar bir renk olduğunu söylüyordu.

'Bankaya gitmem gerekiyor,' dediğini duydu, 'bu yüzden sana bir miktar para yatıracağım.'

'Acele etmeyin Bay Hoakley, yarın burada olacağım.'

Kumaşçı, yükselen fiyatlar, Hitler ve tereyağının fiyatı hakkında sohbet ederken Tom da onaylayarak homurdandı.

Willie, adamın "Bu sabah beni aradı," dediğini duydu, "yani iş arayan birini tanıyorsanız bana haber verin. Hatta zeki bir genç kızı bile alırım," dedi.

Malzemeyi kahverengi kağıt yapraklarına sardı. Willie ona dokunmayı çok istiyordu ama malzeme tezgahın altına konuldu ve hızla Tom'un peşinden karanlık malzeme tünelinden geçerek gün ışığına çıktı.

Yan tarafta bir ayakkabı dükkanı vardı. Dükkan, kalın tabanlı ayakkabılar satın alan insanlarla dolup taşmıştı. Tom, kuyrukta biraz bekledikten sonra sonunda sıraya girmeyi başardı.

"Çizmeler," dedi Willie'nin ayaklarını işaret ederek.

Willie bir sandalyeye oturdu ve ayakları bir ölçüm aletine yerleştirildi.

Tom, Willie'nin kahverengi, sağlam bilek botlarıyla ayağa kalktığını görünce, "Deri ilk başta biraz sert," dedi. "Ama yumuşatmak için biraz keten yağı alacağız."

Willie'nin göğsünde kocaman bir yumru yanıyormuş gibiydi. Yavaşça boğazına doğru yükseldi.

'Bunlar benim için mi?' diye sordu.

'Şey, onlar benim için geldiler,' diye kısaca yanıtladı Tom.

Yardımcı onları bir kağıt torbaya koydu ve Tom da torbaları ona uzattı.

Dışarıdaki kaldırımdan inip, meydanı çevreleyen başka bir dükkan grubuna doğru geçtiler. İki adam, korse ve kombinasyon satan bir dükkanın yanında kum torbalarıyla bir nöbetçi kulübesi inşa ediyordu. Üzerlerinde ARP kıyafetlerini tanıtan büyük bir

poster asılıydı. Tom, dükkanın bulunduğu köşede durdu ve itfaiye istasyonuna baktı. Belediye binasının yanındaydı. Dışarıda, ciddi bir şekilde göreve hazır bekleyen bir grup adam kuyrukta bekliyordu.

Tom'un yüzünün kenarından ince bir ter damlası süzüldü. Mendiliyle sildi. Hava boğucu derecede sıcaktı. Etrafta en ufak bir esinti bile yoktu. Pantolonunun paçasında bir çekme hissetti.

'Bu nedir?' diye homurdandı.

Willie, az önce geçtikleri küçük yolun sonundaki minik bir dükkanı işaret ediyordu. Yolun kenarındaki taş döşeli bir ara sokağın köşesindeydi. Dükkanın ön cephesi boyasız, vernikli ahşaptandı ve üzerinde solmuş altın harflerle yazılmış yazılar vardı. Vitrinde, yelpaze şeklinde dizilmiş boya fırçaları sergileniyordu. Alt kısımda ise tüpler, renkli kaplar ve kutular dağınık halde duruyordu.

Tom'un kalbi sıkıştı. Rachel'ın ölümünden sonraki günden beri dükkana girmemişti. Orası onun en sevdiği yerdi. Kırk yıldır bir daha oraya girmeye cesaret edememişti. Zaten bir sebebi de yoktu. Resim yapmıyordu. Ziyaret düşüncesinin bile onu ne kadar mutlu edeceğini hatırladı.

'Boyanın hoş bir kokusu var, değil mi?' derdi, 've dokusu da çok hoş,' ve adam onun bu yumuşak, anlamsız konuşma tarzına gülerdi.

'Ne dersin William?' diye sordu Tom sessizce. 'Bir göz atmak ister misin?'

Willie hararetle başını salladı.

'Sadece vitrinden bakıyorum, aklınızda bulunsun. İçeride oyalanacak vaktim yok.'

Willie, yolun karşısına geçerken dükkana dalgın dalgın bakıyordu. Bir araba ona korna çaldı.

"Nereye gittiğine dikkat et!" diye bağırdı öfkeli sürücü.

'Çocuk sersemlemiş,' diye mırıldandı Tom.

Willie pencereden içeri baktı ve nefesinin camda oluşturduğu buğuyu sildi.

Orada, daha önce varlığından bile haberdar olmadığı renklerde renkli boya kalemleri ve mum boyaları, kurşun kalemler ve boyalar

vardı. Büyük, boş beyaz kağıt blokları doldurulmayı bekliyordu. Boya fırçalarına sevgiyle baktı. En ince çizgiler için ince, zarif fırçalardan, sıkıca kavrayıp cesur, kremsi renkli fırça darbeleriyle boyayabileceğiniz kalın fırçalara kadar çeşitlilik vardı.

Tom onun arkasında durdu ve başının üzerinden dükkana baktı. Rachel'ın orada nasıl da keyifle döndüğünü hatırladı. Her zaman ensesinde bir topuz şeklinde bağlı olan uzun siyah saçları, aniden heyecanlandığında sürekli olarak kıvırcık bir şekilde dışarı fırlardı. Saatlerce bir renk dizisine bakabilir ve asla sıkılmazdı.

Bir gün şöyle demişti: "Eğer gökyüzünü resmetseydim, hayatım boyunca başka hiçbir şey resmetmezdim, çünkü gökyüzü sürekli değişiyor. Hiçbir zaman sabit kalmıyor."

Buğulu camda parmağıyla şekiller çizen Willie'ye baktı.

'Ne yapıyorsun?'

"Çizim yapıyor," dedi Willie. "Bu fırçalardan biri."

Tom ona dikkatlice baktı.

'Hıh!' diye karşılık verdi, 'Öyle mi?'

Aniden arkasını döndü ve Willie onu takip ederek ara sokaktan yukarı, ana caddeye geri döndü. Korse dükkanının, kasabın ve hırdavatçının yanından geçip bir kütüphanenin önünde durdular.

'Kalmayı düşünüyorsan, en iyisi katıl,' dedi Tom.

Kapıyı açıp içeri girdiler ve geniş bir sessizlik hakimdi. Biri öksürdü. Willie, Tom'un pantolon paçasını çekiştirdi.

'Bu nedir?' diye sinirli bir şekilde fısıldadı.

'Bay Tom,' diye fısıldadı sessizce, 'neden bu kadar sessiz?'

Tom bıkkınlıkla iç çekti. "Böylece insanlar kendi okuduklarını duyabilecekler."

İki ucunda kitap yığınları bulunan büyük, ahşap bir masaya doğru yürüdüler. Masanın arkasında, uzun bacakları altından uzanan, otuzlu yaşlarında, uzun boylu, ince, köşeli bir kadın oturuyordu. Gözlük takıyordu ve dağınık bir şekilde topuz yapılmış ince kızıl saçları vardı. Onlara baktı ve gözlüklerinin burnundan düşmesine izin verdi. Gözlükler boynundaki bir ipin ucunda sallanıyordu.

Tom, Willie'yi işaret ederek, "Ona katılmaya geldim," dedi. "O benimle birlikte."

Bayan Emilia Thorne, Willie'ye baktı, Tom'a baktı ve sonra tekrar Willie'ye baktı.

'Seninle mi?' diye sordu şaşkınlıkla. Konuşurken her sessiz harfi tek tek telaffuz ediyor gibiydi.

'Seninle!' diye tekrarladı. 'Ama sen...' Tam da huysuz, soğuk bir ihtiyarsın diyecekken kendini durdurdu.

'Ben neyim?' diye sordu Tom.

'Çok meşgulsün...'

Çok meşgul, diye düşündü. Köydeki hiçbir faaliyete yardım etmemiş, katılmamış ve yaklaşan bir savaşın tüm işaretlerini görmezden gelmişti. Masanın üzerine eğildi ve nefesi kesildi. İkisi de gaz maskelerini taşıyordu. Gözlerini kırpıştırdı ve tekrar baktı. Hiç şüphe yoktu. Açık kahverengi kutular omuzlarında asılıydı. Bay Oakley, bunca insan arasında, gaz maskesi taşıyordu!

'Bütün günümüz yok,' dedi Tom sert bir şekilde. 'Çocuğu burada bırakıyorum. Alışveriş yapmam gerekiyor.'

Willie'nin yüzü bembeyaz oldu. Tom yüzüne baktı ve içinden homurdandı. Kendini nasıl böyle hasta, bağımlı bir çocuğa emanet etmişti ki? Ama Willie korkudan değil, heyecandan hastaydı. Okuma yazma bilmese de, kitapların görüntüsü onu heyecanlandırıyordu.

"Kaç tane almasına izin veriliyor?"

'Üç,' diye yanıtladı Bayan Thorne.

'Resimli iki tane seçmesine izin verin ve...' Bir an duraksadı. Kimseden iyilik istemeyi hiç sevmezdi.

'Evet?' dedi Bayan Thorne.

'Ona okuyabileceğim uygun bir kitap seç, mesela. Henüz öğrenmedi. Ve gençlerin nelerden hoşlandığını unuttum, anlıyor musun?' Boğazını garip bir şekilde temizledi. 'İnsan kendi işini yapmak zorunda, değil mi?'

'Evet, elbette, Bay Oakley,' diye aceleyle yanıtladı. Tom'un kütüphaneden ayrılışını izledi.

'Şimdi,' dedi, soluk mavi bir kart çıkararak, 'Adın ne? Adresini biliyorum,' ve ona şeytani bir şekilde gülümsedi.

Bu sırada Tom bankanın serinliğinden dışarı çıktı. Hava uğursuz derecede yakındı. İnsanlar hâlâ meydanda gruplar halinde toplanmış, endişeyle konuşuyorlardı. Göz ucuyla bir dükkanın vitrininde telsizler gördü. Onların önünde durdu.

'Echo,' diye okudu, 'Bakelit.' Orada, sergilenen, 10x10 inç boyutlarında küçük bir telsiz vardı. Şarj edilmesi gereken pillerle çalışıyordu. Elektriği olmayan onun gibi biri için idealdi. Hafif ahşaptan yapılmıştı ve iki büyük dairesel açıklığı vardı; birinin önü oymalı, diğerinde ise bir kadran bulunuyordu. Çocuğu yalnız bırakmak zorunda kalırsa düşünebileceği bir şeydi. Ama çok pahalıydı.

'Sekiz numara pamuklardan almayı unutmamalıyım,' diye kendi kendine mırıldandı. El feneri pilleri endişe verici bir hızla tükeniyordu. 'Ve oğlan için de iç çamaşırı.' Bayan Fletcher'ın buruşuk listesine baktı. 'Yün,' diye okudu.

Tom, korse dükkanının yakınındaki küçük yolun köşesinde durdu ve ressamın dükkanının bulunduğu dar ara sokağa baktı. Zamanı yoktu, diye düşündü ve sırt çantası ve çantaları çoktan dolmuş bir halde demirciye doğru hızla yürüdü. Ayrıca alması gereken bir kutu bakkaliye ve Willie'nin odası için faydalı olacağını düşündüğü bazı tahta ve karton kutular da vardı.

Yarım saat içinde kütüphaneye geri döndü. Kapının üst kısmındaki camdan içeri baktı. Willie, dirseklerini uzun bir tahta masaya dayamış, kitaplara dalmış bir şekilde sandalyede diz çökmüş duruyordu. Bayan Thorne ise yanında dikilmiş, sayfalardan birindeki bir şeye işaret ediyordu. Tom bir an tereddüt etti, sonra aceleyle ressamın dükkanına doğru giden küçük yola girdi.

"Kırk küsur yıl," diye mırıldandı pencereden içeri bakarak. "Gerçekten o kadar mı uzun?"

Kapıyı hafifçe araladı. Yüksek bir çınlama sesi geldi. Aynı zil, diye düşündü. Bir an duraksadı ve sonra içeri girdi.

Willie omzuna bir elin dokunduğunu hissetti. Tom'du. Elinde bir paket vardı.

'Artık gitmeye hazırım,' dedi sessizce.

Willie parmağını büyük bir harfin üzerine koymuştu. 'Bu bir “O” harfi, değil mi bayım?' Tom eğilip baktı. Kitap, marmelat rengi bir kedinin resimleriyle doluydu. 'Doğru,' dedi Tom. 'Demek alfabeyi biliyorsun?'

'Neredeyse biliyorum.' Hızla başını kaldırdı. 'Bay Tom,' diye sordu çekingen bir şekilde, 'bana yardım eder misiniz?' Kitaba baktı, ellerini sıktı ve nefesini tuttu. Şimdi işin içindeydi. Kimseden yardım isteme, demişti annesi. Kulağına atılacak tokası bekledi.

'Evet,' dedi Tom. 'Sanırım Bayan Hartridge veya öğretmeniniz kimse onunla konuşup ne üzerinde çalışmanız gerektiğini sorabilirim.'

Bayan Thorne sözünü kesti. "Onu fazla yormayın. Biraz kırsal hava ona iyi gelebilir."

'Bunun bolca üstesinden gelecek,' diye tersledi Tom. 'Ekilecek sebzeler, bakılacak Dobbs ve ot ayıklanacak işler var.'

Bayan Thorne daha fazla bir şey söylemedi. Zavallı çocuk, diye düşündü, sevgi dolu yuvasından uzakta ve şimdi de huysuz bir yaşlı adamın yanına bırakılmış.

Tom, Willie'nin üç kitabını alıp taşıması için ona verdi. Bayan Thorne'un seçtiği kitap Rudyard Kipling'in *"Tam Böyle Hikayeler"* iydi.

'Ne yazık ki, bu pek eğitici değil, Bay Oakley.'

'Eğitim amaçlı bir şey istediğimi mi söyledim?'

'Hayır, Bay Oakley.'

'O halde ağzıma laf koyma.'

'Hayır, Bay Oakley,' dedi ve gülümsemesini bastırdı.

Onlar gittikten sonra, kadın kapı aralığında durup onların meydanı geçerek ana caddeden aşağı doğru yürümelerini izledi.

'Ne tuhaf bir çift,' diye fısıldadı kendi kendine. 'May'e anlattığımda neler olacak göreceksin!'

* * * * * *

"Koşun!" diye kükredi Tom ve Willie ile birlikte patikadan aşağı, kulübeye doğru koştular. Tam zamanında yetişmişlerdi. Gökyüzü birdenbire sarsıldı ve yarıldı. Yağmur ve dolu, kiremitli çatıya öyle şiddetli bir şekilde çarpıyordu ki, Tom ve Willie'nin kulakları sağır olmuştu. Seslerini duyurmak için bağırmak zorunda kaldılar. Sam ön pencereden hırladı ve havladı.

Tom siyah perdeleri yerleştirdi, lambaları yaktı ve paketleri açmaya başladı.

"Bunlar pijama, William," dedi, mavi-beyaz çizgili iki giysiyi kaldırarak. "Bunları yatakta giyersin."

'Pasta kavanozları,' diye tekrarladı Willie, Tom'un konuşma tarzını taklit ederek.

'Doğru. Şimdi,' dedi, 'bu gece yatakta uyuyacak mısın?'

Willie şaşırmış görünüyordu.

'Yatak ölüler içindir, değil mi?'

Tom ayağa kalktı.

'Benimle gel.'

Willie onu koridordan geçerek Tom'un yatak odasına kadar takip etti. Kapı eşiğinde bekledi.

'İçeri gel,' dedi. 'Oyalanma.' Willie bir adım içeri attı. 'Şu yatağa bak. Kırk yıldır ya da daha fazla süredir bu *yatakta* uyuyorum ve hala ölmedim, şu uçtaki sepet de Sammy'nin yatağı, aklı başında olduğunda.'

Ön odaya döndüler ve yumurta ve tosttan oluşan hafif bir çay içtikten sonra Willie yatağa girmek için giyindi ve Tom'un yanındaki koltuğa yerleşti. Dışarıda yağmur şiddetli bir şekilde yağmaya devam ediyor ve pencereleri durmadan sallıyordu.

"Bu hikayeyi resmen bağırarak anlatmak zorunda kalacağım!" diye bağırdı Tom gürültünün arasında.

Willie, tertemiz yeni pijamalarıyla oturuyordu. Önceki gece iç çamaşırı giymeden yatağa girmek tuhaf gelmişti; ama bu garip pijama takımı daha da tuhaftı.

'Bay Tom,' dedi. 'İncil'den okumayacak mısınız?'

'Dün geceki gibi, kafamdan zevk almayı sevmedin mi?'

'Evet,' dedi Willie, 'evet, yaptım.'

'Zaten o uzun kelimelerin hepsini anlayacağını sanmıyorum.'

'Hayır, Bay Tom,' dedi Willie, artık rol yapmasına gerek kalmadığı için derin bir rahatlama hissederek. ' *Nuh'un Gemisi'ni* tekrar izleyebilir miyim?'

Tom hikâyeyi ikinci kez anlattı ve ardından Willie'nin seçtiği çizgi romandan Pecos Bill'in cesur maceralarını sıraladı.

Bir fincan kakao içtikten sonra Willie, alüminyum bir kase üzerinde dişlerini fırçaladı ve ardından yağmurluğunu ve yeni lastik çizmelerini giymiş halde bahçedeki küçük ahşap kulübeye doğru koştu; Tom da onu şemsiyesiyle korudu.

Yatağı birlikte yukarı taşıdılar. Tom üzerine bir lastik örtü serdi ve yatağı onun üzerinde hazırladı; Willie de yapabildiği zamanlarda ona yardım etti.

İşleri bitirdikten sonra, "İşte," dedi. "Ölene kadar yatağını ıslatabilirsin."

'Bay Tom,' diye fısıldadı Willie. 'Bana kızgın değil misiniz?'

'Hayır,' diye homurdandı. 'Sammy'yi ilk aldığımda her yeri ıslattı. Yeni bir yere ve oranın alışkanlıklarına alışmak zaman alıyor.'

Battaniyeleri aşağı indirdi ve Willie çarşafların arasına girdi. Sammy ise ayaklarının olduğu çıkıntıya oturdu.

'Çizgi romanını ve kütüphane kitaplarını masana koydum.'

'Teşekkürler, Bay Tom,' dedi ve eğilip içinde marmelat kedisi olan kitabı aldı. Tom, onun parmaklarıyla kelimelerin üzerinden geçmesini izledi.

'On dakika.'

Ama Willie duymadı. Renkli resimlere dalmıştı. Aşağıdan yüksek bir vurma sesi geldi. Sammy yataktan fırladı ve havlamaya başladı. Tom, Willie'nin penceresine panjurların sıkıca takılı olduğundan emin olduktan sonra, kıvranan Sammy'yi kollarında tutarak merdivenden aşağı indi. Willie bir an için başını kaldırıp dinledi.

'İyi akşamlar, Bayan Fletcher,' dedi Tom şaşkın bir ses tonuyla. 'İçeri buyurun.'

Adam kitabına geri döndü ve kısa süre sonra Tom lambayı söndürmek için tekrar ortaya çıktı. Siyahlar uzaklaştırılana kadar oda karanlığa büründü.

'İyi geceler William,' dedi Willie'nin saçlarını okşayarak. 'İstersen tencere yatağın yanında.'

Willie çok yorgundu. O gün tanıştığı tüm insanların isimleri ve yüzleri kafasında dönüp duruyordu. Postanedeki çocuğu düşünürken birdenbire derin bir uykuya daldı.

5 ' *Chamberlain Duyurdu* '

"Günaydın," dedi Tom, tuzak kapısında belirerek.

Willie gözlerini açtı ve etrafına baktı. Güneş, ahşap zeminde uzun, titrek ışınlar halinde süzülüyordu.

'Günaydın,' diye yanıtladı.

'Demek dün gece *yatakta* uyudun. Güzel.'

Willie zoraki bir gülümseme verdi, ancak yeni çizgili takım elbisesinin pantolonunun sırılsıklam olduğunu fark edince gülümsemesi hızla kayboldu.

Tom odanın karşısına doğru yürüdü. "Gel de bugünün kokusunu iyice içine çek," dedi pencereyi iterek. Willie kızardı ve battaniyelerin tepesine tutundu. "Çarşafları ve çarşafları boş ver. Aşağıda onları bekleyen bir kova sıcak suyum var." Willie yataktan kalktı ve pencerenin yanında ona katıldı.

'Sanırım o fırtına birkaç örümcek ağını temizledi.'

Dirseklerini pencere pervazına dayadılar ve dışarı doğru eğildiler. Çok dar bir alandı.

Mezarlığın sonundaki küçük yolun ötesinde yeşil ve sarı tarlalar uzanıyordu ve ufukta bir ağaç kümesi beliriyordu. Tom, sağ tarafındaki bazı ağaçları işaret etti.

'Büyük çiftlik evi şurada. Yok, göremiyorum. Ağaçlardan yapraklar dökülünce ancak seçebileceksin. Ve şurada,' dedi tarlaların solunda, tepeye doğru kıvrılan küçük bir yolu işaret ederek, 'öğretmenlerinizden biri orada yaşıyor. Adı Bayan Hartridge.'

'Bay Tom, kaç öğretmen var?' diye sordu Willie.

'İki. Bayan Hartridge küçük çocuklara, Bay Bush ise büyük çocuklara ders veriyor.'

'Yaşlılık kaç yaş sayılır?'

'On bir, on iki, hatta on dört. Bazen zeki olanlar kasabadaki Gramer Okuluna gider. Şu ormanlara bakın,' dedi. 'Oradan küçük bir nehir akıyor ve Grange'ın olduğu yere kadar geliyor. Buradaki çocuklar arasında çok popüler.'

Mezarlıktan gelen yüksek sesli havlamalar hayallerini bölene kadar sessizce dışarıdaki sakin manzaraya bakıyorlardı. Sammy patika boyunca koşuyor ve onlara doğru havlıyordu.

'Dikkat çekmek istiyor,' diye mırıldandı Tom, pencereden uzaklaşarak. 'Yine yoğun bir günümüz var William. Anderson için bu öğleden sonra bir hendek kazmaya başlamamız gerek. Bu da seni kaslandıracak.'

Yatak çarşaflarını aralarında topladılar ve aşağıya indirdiler. Tom, Willie'nin vücudunu tekrar nazikçe yıkadı ve ağrıyan yerlere cadı fındığı yağı sürdü.

Masada çeşitli kıyafetler duruyordu. Bayan Fletcher bunları önceki gece getirmişti. En küçük oğlu David, bu kıyafetlere küçük geliyordu ve Willie'den daha küçük olmasına rağmen bir kafa boyu daha uzundu. Tom, yığından beyaz bir gömlek uzattı ve kendi kravatlarından birini, kahverengi tüvit bir kravatı, boynuna bağladı. Willie'nin gri pantolonu her zamankinden daha buruşuk görünüyordu, ancak askıları takılı olduğu için en azından rahat hissettiriyordu. Uzun kravatı pantolonunun içine soktu. Tom ona yeni bir çift gri yün çorap verdi ve Willie çorapların üzerine jartiyerleri geçirdi.

Willie, ayakları botların içinde dururken, "Dün gece o botlara biraz yağ sürdüm," dedi. "Bu gece kendin yağlaman gerekecek."

Tom, papaz Bay Peters'ı görmek için kilisede erkenden bulunmak zorundaydı. Willie sendeleyerek arkasından gelirken o önden gitti. Yeni botlarıyla hareket etmekte zorlanıyordu. Ayak bileklerini kesiyorlardı ve yürümek için ayaklarını bükemiyordu, ancak hafif rahatsızlık dışında, botların içinde kendini çok güvende ve desteklenmiş hissediyordu. Botların taş döşeli yolda çıkardığı sesler onu memnun ediyordu. Genellikle altından çökecekmiş gibi hissettiren kemikli bacakları daha sağlam, daha güçlü hissediyordu.

Kilisenin arka kapısının çoktan açık olduğunu ve Bay Tom'un uzun boylu, sıska, siyah ve gri alacalı saçlı bir adamla konuştuğunu gördü.

"Ah, William," diye seslendi ona dönerek. "Bay Oakley bana senin bize yardım edeceğini söyledi. Bunlar ilahi kitapları," diye devam etti, ana kapının yanındaki masanın üzerindeki kırmızı kitap yığınına işaret ederek. "Her sıraya dörder tane koy, fazladan varsa da ön ve arka sıralardaki sandalyelere dağıt. Bunu yapabilir misin?" Willie başını salladı. "Güzel." Tom'a döndü. "Şimdi, şu telsizim için akustik açıdan en iyi yer neresi?"

Willie masaya doğru yürüdü ve tamamen şaşkın bir halde birkaç kitap aldı. Annesi kırmızı rengin kötü bir renk olduğunu söylemişti ama papaz kitapları dışarı koymasını söylemişti, bu yüzden günah olamazdı. Ayrıca iyi olduğunu da söylemişti. Annesi ona iyi olduğu zamanlarda onu sevdiğini ama kötü olduğunda sevmediğini söylemişti. Tanrı da, başka hiç kimse de sevmiyordu zaten. Kötü olmak çok yalnızlık vericiydi. Sıralardan birinin arkasındaki yıpranmış, parlak ahşaba dokundu. Rahatlatıcı bir kokusu vardı. Ana kapıya baktı. Arka kapı gibi, ardına kadar açıktı ve dışarıda küçük, kemerli bir sundurma görünüyordu. Güneş ışığı kiliseye ve vitray pencerelerden içeri giriyor, havayı çimen ve çiçek kokusu sarıyordu. Dışarıda bir kuş ara sıra ötüyordu. Belki cennet böyledir, diye düşündü Willie kendi kendine.

Her kitabı sıraların üzerine düzgünce yerleştirdi, yeni botlarının çıkardığı gürültü etrafında yankılanıyordu, ancak papaz hiçbir yorum yapmadı ve kilisede olmasına rağmen oldukça yüksek sesle konuşmaya devam etti.

Arka sıradaki kitapları birbirine tam paralel olacak şekilde düzenlerken, iki çocuk içeri girdi. İkisi de ondan üç dört yaş büyüktü. Sunakın solundaki ikinci sıra koro sıralarına oturdular.

Willie birden kilisenin kısa süre içinde insanlarla dolacağını fark etti. Kalabalıklardan nefret ederdi ve pazar ayininden ve sonrasında genellikle iyi bir dayak yeme olayından korkardı. Omzunda bir el hissetti. Bay Tom'du.

"Benimle kal evlat," dedi alçak sesle ve Willie minnetle onu takip ederek sıralardan birine oturdu.

Dakikalar içinde küçük kilise erkekler, kadınlar ve çocuklarla dolup taştı. Sunak yanında dört çocuk daha oturuyordu. Sunakın sağında üç adam vardı. Willie, Bay Miller'ı köşe bakkalından ve Postane'deki tel örgünün arkasındaki genç adamı tanıdı.

Willie'nin karşısındaki sırada, kıkırdamalarını bastırmaya çalışan iki kızıl saçlı kız oturuyordu. Uzun, havuç rengi saçları örgü yapılmıştı, geri kalanı ise kontrol edilemeyen kabarık dalgalar halinde dışarı fırlamıştı. Kısa kabarık kollu, göğüslerinin etrafında çapraz dikiş işlemeli, soluk limon ve yeşil yazlık elbiseler giymişlerdi. Yüzleri ve kolları, Willie'nin şimdiye kadar gördüğü en büyük çillerle kaplıydı. Onun gibi, onlar da gaz maskelerini omuzlarında taşıyorlardı. Yanlarında oturan bir kadın onlara dik dik bakıyordu. Willie, "Anneleri olmalı," diye düşündü. Yanında, parlak kırmızı saçlı uzun boylu bir adam ve genç, koyu saçlı bir kız oturuyordu.

Bay Peters ve eşi, içeri giren cemaati karşılamak için ana girişin yanında durdular. Üç genç kızları, aşçıları ve çeşitli tahliye edilenler ön sıralardaki iki sırayı doldurdular.

Sundurmadan gelen öksürük sesi, Nancy Little ve Doktor'un gelişini haber verdi. Willie kısa bir nefes aldı. Kiliseye pantolonla gelmişti! Papazın yüzüne bakarak, "sonsuz ateşlere atılacaksın" diyecek öfkeli bakışını bekledi, ama papaz sadece gülümsedi ve elini sıktı. Arkalarında Bayan Thorne'u görünce şaşırdı.

"Bay Tom," diye fısıldadı aceleyle, kolunu çekiştirerek. "O kitapçı kadın burada mı oturuyor?"

Tom başını salladı.

Ona kırklı yaşlarında, kısa boylu, tıknaz bir kadın eşlik ediyordu. "Bu onun kız kardeşi, Bayan May," dedi alçak sesle. "Saman çatılı kulübelerden birinde yaşıyorlar. Yani, sazdan çatılı. Radyoları da var."

Willie arkasını döndüğünde Fletcher ailesinin iki oğluyla birlikte kilisedeki yerlerine oturduğunu gördü. Bayan Fletcher onlara doğru

eğildi.

'Bay Oakley,' diye fısıldadı. 'Balaklavayı ben yapmaya başladım.'

Tom kaşlarını çatarak onu susturdu. Perşembe günü Willie'nin doğum günüydü ve ona sürpriz yapmak istiyordu.

Radyo, kürsünün altındaki küçük bir masanın üzerinde duruyordu. Rahip düğmelerden biriyle oynadı ve kilise, "Konserve Yiyeceklerden En İyi Şekilde Nasıl Yararlanılır" başlıklı radyo yayını ile sağır oldu, ardından radyo aceleyle kapatıldı. İkizler, koronun ön sırasında oturan çocuklardan birinin dikkatini çekmişti. Yaklaşık on bir yaşında, kalın, düz kahverengi saçlı, tıknaz bir çocuktu. Başları öne eğik ve omuzları titreyerek üçü de kahkahalarını ellerine gömdüler.

Bayan Hartridge ve üniformalı kocası içeri girdiler. Willie, büyülenmiş bir şekilde ona baktı. Çok güzeldi, diye düşündü; güneş ışığında duran, gözleri kahkahadan kırışmış, tombul ve sarışın bir kadındı.

'Bunlar Barnes ailesi,' diye fısıldadı Tom, arkalarından bir grup kadın ve erkek içeri girerken. 'Hillbrook Çiftliği'nin sahipleri onlar. Buradaki en büyük çiftlik, kilometrelerce ötede.'

Fred Barnes, sert beyaz yakası nefes almasını zorlaştırıyor gibi görünen, ifadesiz yüzlü, orta yaşlı bir adamdı. Yanında üç sağlıklı görünümlü genç ve iki kızarmış yanaklı genç kadın vardı. Kısa boylu, tıknaz karısı ise bir erkek ve bir kız olmak üzere iki tahliye edilmiş çocukla birlikteydi.

'Barnes'ın böyle sağlam görünümlü bir çift seçmesine şaşmamalı,' diye mırıldandı Tom kendi kendine.

Lucy ve ailesi Tom ve Willie'nin önünde oturuyordu. Lucy onlara döndü ve gülümsedi, ancak Willie vitray pencerelerdeki renklere bakıyordu ve onu fark etmedi.

Herkes yeterince yerleştikten sonra Bay Peters cemaatin önüne geçti ve ellerini kavuşturdu.

"Günaydın," diye başladı. "Bugün burada, özellikle yeni ziyaretçilerimiz arasında, farklı mezheplerden birçok insanın toplandığını biliyorum. Umarım evlerimizin içinde mutlu ve

güvende olurlar. Eğer herhangi biriniz sıkıntı yaşıyorsa veya yardıma ihtiyacı varsa, lütfen benimle veya eşimle iletişime geçmekten çekinmeyin. Şimdi de, lütfen ilahi kitaplarınızı seksen beşinci sırada açın, 'Beni yönlendir' ilahisini söyleyelim."

Köy okulunun genç müdürü Bay Bush, kürsünün arkasında orgun başında oturuyordu. Giriş akorunu çaldı. Willie melodiyi bilmiyordu ve okuma yazma bilmediği için sözleri bile takip edemiyordu. Yan taraftaki kızıl saçlı ikizlere baktı. Bir ilahi kitabını paylaşıyorlar ve şarkı söylüyorlardı. Onlara imrendi.

'Hadi, hadi,' diye fısıldadığını duydu Tom. 'Devam et, hadi.'

Willie öyle yaptı ve kısa sürede melodiyi kavradı, neredeyse zevk almaya başladı. İlahinin ardından Yeni Ahit'ten bir pasaj, koronun söylediği başka bir ilahi ve bazı basit dualar geldi. Rahip saatine baktı ve radyoya doğru yürüdü. Tüm gözler ona çevrilmişti ve oturacak yeri olan herkes sessizce oturdu.

Telsizden birkaç saniye cızırtı geldi, düğmelerle epey oynadıktan sonra Bay Chamberlain'in sesi netleşti.

'Sizinle 10 Downing Street'teki Kabine Odası'ndan konuşuyorum,' dedi. 'Bu sabah Berlin'deki İngiliz Büyükelçisi, Alman Hükümeti'ne, saat on bire kadar birliklerini Polonya'dan derhal çekmeye hazır olduklarına dair bir haber almadığımız takdirde aramızda savaş halinin oluşacağını belirten son bir nota verdi.'

'Size şimdi söylemeliyim ki, böyle bir taahhüt alınmadı ve dolayısıyla bu ülke Almanya ile savaş halindedir.'

Birkaç kişi çığlık attı. Geri kalanlar donakalmış bir şekilde sessiz kalırken, bazıları mendillerini çıkardı. Kahverengi saçlı koro çocuğundan yüksek sesle bir fısıltı duyuldu: "Bu, okulun olmayacağı anlamına mı geliyor?"

Bay Bush'un kaşlarını çatmasıyla çok çabuk susturuldu ve Bay Chamberlain'in mesajının kesintisiz bir şekilde iletilmesine izin verildi.

"Hepinizin sakinlik ve cesaretle üzerinize düşeni yapacağınızdan eminim," dedi. "...Aldığınız talimatlara uygun olarak göreve başlayın... İşlerinizi sürdürmeniz hayati önem taşıyor. Şimdi Tanrı

hepinizi kutsasın. Doğruyu korusun. Bizim savaşacağımız şeyler kötülüklerdir - kaba kuvvet, kötü niyet, adaletsizlik, baskı ve zulüm - ve bunlara karşı doğrunun galip geleceğinden eminim."

Bay Peters radyoyu kapattı. Sonsuz gibi gelen bir sessizliğin ardından, "Dua edelim," dedi.

Herkes dizlerinin üzerine çöktü. Willie, kenetlenmiş ellerinin üzerinden koroya doğru baktı. Kahverengi saçlı çocuk ikizlerin gözüne tekrar takılmıştı ve onlara bir tür mesaj iletmeye çalışıyordu.

Dualaların ardından kürsüden çeşitli duyurular yapıldı. Gönüllüler ve halihazırda ARP veya Sivil Savunma çalışmalarında yer alan kişilerden köy salonunda buluşmaları istendi. Kadınlar ve çocuklar, tahliye edilenlerin bakımı ve eğitimi için düzenlemeler yapmak üzere sabah okula gelmeliydi.

Ayin bittikten sonra herkes dışarı çıktığında, Willie postanede gördüğü garip kıvırcık saçlı çocuğu aramaya başladı. Kahverengi saçlı koro çocuğu ikizlerle çoktan hararetli bir sohbete dalmıştı. Yanına birkaç çocuk daha katılmıştı, ama postanede gördüğü çocuktan hiçbir iz yoktu. Gömleğinin kolundan bir elin çekiştiğini hissetti. Lucy'di. Utangaç bir şekilde ona bakıyordu, iri kırmızı yanakları ve geniş, şişkin dudakları iki yuvarlak mavi gözünün altında belirginleşmişti.

'Ulloo,' dedi.

Willie çizmelerinin içinde kıpırdandı ve bir parmağını çimenlere gömdü.

"Merhaba," diye karşılık verdi.

Aralarında garip bir sessizlik oluştu ve Bay Tom'un ona seslenmesi onu fazlasıyla memnun etti.

"Git de çaydanlığı ocağa koy!" diye bağırdı. "Papazla görüşmem gerek."

Willie hızla döndü ve sendeleyerek patikadan aşağı indi, Lucy ise o kulübeye girene kadar sessizce arkasından bakakaldı.

Çaydanlığın kapağı sürekli şangırdayarak oturma odasını yoğun buhar bulutlarıyla kaplıyordu. Willie, çaydanlığı ocaktan kaldırmayı boşuna denemiş ve sadece elini yakmayı başarmıştı; Bay Tom'un

dönüşünü endişeyle bekliyordu. Tom, sıcak buhara hiç aldırış etmedi. Odaya girdi ve eski bir bezle çaydanlığı alıp bir demlik çay yapmaya başladı. Masaya üç kupa koyduktan sonra Willie, odada üçüncü bir kişinin daha olduğunu fark etti. Kapıda, seyrek kahverengi saçlı, kısa boylu, tıknaz, orta yaşlı bir adam durmuş, gözlerinde bir parıltı vardı. Willie kızardı.

"Buyurun içeri, Bay Fletcher," dedi Tom sert bir şekilde. O ve Bay Fletcher masaya oturdular ve Willie kupalardan birini alıp ocağın önündeki tabureye yerleşti. Çok utangaç hissediyordu ve iki adam siper genişlikleri hakkında konuşurken ateşe bakmaya devam etti. Bir ara kulaklarını dikti çünkü onun hakkında konuştuklarını biliyordu.

'Ah evet, o da iyi idare eder,' dediğini duydu Tom'un. 'Bizim gibi o da işe koyulmak zorunda.' Ona doğru baktı. 'William,' dedi, 'bugün ellerini kirletmen gerekecek. Biraz çamur ve topraktan rahatsız olmazsın herhalde?'

'Hayır, Bay Tom,' dedi Willie.

Bu tamamen farklı bir dünyaydı. Her şeyden önce, annesi ona her zaman Şabat günü çalışmanın veya oynamanın günah olduğunu öğretmişti. Pazar günleri, önünde İncil ile sessizce oturmak içindi. Ayrıca, kıyafetlerine biraz kir bulaşırsa dayak yerdi. Sınıf arkadaşları, duvara tırmanarak veya onların kaba saba oyunlarına katılarak kendini kirletmeye cesaret edemediği için ona korkak demişlerdi. Ve kıyafetlerini temiz tutmak zorunda olmasının yanı sıra, vücudu çoğu zaman çok fazla morarmış ve acıdığı için oynayamıyordu; üstelik nasıl oynayacağını da bilmiyordu.

Bay Fletcher gittikten sonra, 'Bay Tom?' diye sordu. 'Kıyafetlerimin kirlenmesi ne olacak?'

'Üzerindeki tişörtü çıkarabilirsin. Bugün hava çok güzel ve sıcak.'

Willie taburede sinirli bir şekilde kıpırdandı. "Ne oldu şimdi?" diye sertçe sordu. "Şu morluklar mı?" Başını salladı. "O zaman gri formanı giy. Dikkat et," diye ekledi, "ter içinde kalacaksın. Ve eski çoraplarını da giy."

Willie'nin sadece birkaç lokma alabildiği et ve patates güveci yemeğinden sonra, Bay Fletcher iki genç oğluyla birlikte geri döndü. Ellerinde kürekler ve ölçü çubukları vardı.

Tom üzgün bir şekilde arka bahçedeki bir çimenlik alanı işaret etti. "En iyisi oradan başlamak," dedi. "Tuvalete oldukça uzak."

Çimleri küçük, düzgün kareler halinde kesip sıyırdılar ve ardından zemini ölçtükten sonra yavaş ve zahmetli bir şekilde kazmaya başladılar. Willie'ye küçük bir kürek verildi ve bir saat boyunca küçük bir toprak parçasını kazdıktan sonra, etrafının yabancılarla çevrili olduğunu unutmaya başladı ve yavaş yavaş kazmaya daldı. Bay Tom ona topraktan korkmamasını söylemişti, ancak toprak önceki gece yağan yağmurdan dolayı hala ıslaktı ve küreği bir solucana değdiğinde ara sıra istemsiz bir çığlık attı. Bu, diğerlerinin gülmesine ve "kasabalı" diye bağırmasına neden oldu, ancak kazmaya devam ettiler ve Willie, kahkahalarında kötü niyet olmadığını fark etti.

Kazı yaparken hepsi birer fincan çay içmek için oturdular. Willie fincanları dağıtmaya yardım etti. Öğrendiğine göre iki gencin adı Michael ve Edward'dı. Michael daha büyüktü. Koyu saçlıydı ve üst dudağında birkaç tel kıl vardı. Daha küçük olan Edward ise daha yapılıydı. Kahverengi dalgalı saçları ve çatlamaya başlayan kısık bir sesi vardı.

Willie sığ hendeğin kenarına oturmuş, kupasına sıkıca tutunmuştu. Elleri kupanın sıcaklığından yanıyordu. Aniden irkildi. Ayak sesleri ve bir çocuğun sesi çite doğru yaklaşıyordu. Belki de Postane görevlisiydi. Dikkatlice dönüp baktı. İki çocuk küçük kapının üzerinden eğilmişti. Michael ve Edward'ın küçük kardeşleriydiler. Biri kahverengi saçlı koro çocuğu, diğeri ise onun daha küçük, koyu saçlı bir versiyonuydu. Tom, davetsiz misafirin görünüşüne her zamanki gibi kaşlarını çattı.

Koro çocuğu, "Solucanlarınızdan alabilir miyim, Bay Oakley?" diye sordu.

Tom homurdandı ve en küçüğü hemen kaçtı. 'Sanırım yapabilirsin, George. Gel içeri.'

"Teşekkürler, Bay Oakley," dedi coşkuyla ve kapıyı ardına kadar açtı.

Elinde büyük bir teneke vardı. Hendeğe doğru yürüdü ve toprak yığınlarını incelemeye başladı. Willie, kıpır kıpır solucanları alıp tenekenin içine koyarken onu dehşet içinde izledi. Dakikalar içinde kazmaya yardım etmeye başladı. Kısa bir süre sonra arkasını döndüğünde Willie'nin ona baktığını fark etti. "Sen de o kasabalılardan birisin, değil mi?" dedi. Willie başını salladı. "O formayla sıcaklamıyor musun?"

O da katılır katılmaz tişörtünü çıkarmıştı. Willie başını salladı, ama kızarmış yüzünden süzülen ter damlaları onu ele veriyordu. Forması göğsüne yapışmış, büyük ve nemli lekeler halinde duruyordu.

'Çok seksi görünüyorsun, neden soyunmuyorsun?'

Willie daha da içine kapanıklaştı ve George'un duyamadığı bir şeyler mırıldandı.

'Ne?' dedi. 'Ne dedin?'

'Çocuğun ateşi var,' diye araya girdi Tom sert bir şekilde. 'En iyisi terleyerek atsın.'

Willie bundan sonra George'a bir daha bakmadı, ama kazmaya daha da büyük bir şevkle devam etti. Öğleden sonra, Bayan Fletcher herkese limonata ve kek getirdi ve George kısa süre sonra ağzına kadar dolu bir teneke solucanla oradan ayrıldı.

Sammy bahçenin bir köşesinden onları kazı yaparken izledi. Dışlanmış olmaktan dolayı çok mutsuzdu. Daha önce yardım etmeye çalışmıştı ama çukuru toprakla doldurduğu için öfkeyle azarlanmıştı.

Siper tamamlandığında Willie, diğerlerinin Anderson sığınağını içine yerleştirmesini izlemek için çimenlerin üzerine oturdu. Sammy de ayaklarının dibinde uzanıyordu. Altı çelik levha, siperin en geniş iki tarafına yerleştirildi ve üstten birbirine cıvatalanarak kavisli bir tünel oluşturuldu. Michael ve Edward düz çelik parçalardan birini bir ucuna yerleştirdi ve Tom ile Bay Fletcher onu yerine sabitledi.

Bu, sığınağın arka tarafıydı. Acil çıkış kapısı vardı ve hepsi onu sökmeye çalıştı.

Willie o kadar dalmıştı ki dizlerinin yalandığını fark etmedi ve bilinçsizce elini Sammy'nin ensesine koydu.

Tom ve Bay Fletcher, bir sonraki düz parçayı barınağın ön tarafına sabitlediler. İç kısmında, zemin seviyesinde bir delik açılmıştı. Bu delik, kapı görevi görüyordu.

Tom arkasını dönerek ve William'ı Sammy ile oldukça rahat bir şekilde otururken görünce şaşırarak, "William," dedi, "şu kapı aralığından dışarı çıkmayı denemek ister misin?"

Willie ayağa kalktı ve girişe doğru yürüdü. Dikkatlice başını delikten içeri soktu ve yavaşça içeri adım attı. İçerisi karanlıktı ve nemli toprak kokuyordu. Tom da ona katıldı. Barınak, başlarının üzerinde oldukça kavisliydi, böylece ikisi de içeride rahatça durabiliyordu. Tom güneşe doğru geri süründü ve Willie'yi de arkasından dışarı çekti. Bay Fletcher'a ve oğullarına yardımları için teşekkür etti ve ellerini sıktı.

'Memnuniyetle,' dedi Bay Fletcher. 'Şimdi hepimiz birbirimize yardım etmeliyiz.'

Fletcher'lar gittikten sonra Tom, 'William,' dedi. 'Korkarım ki henüz işimiz bitmedi. Sadece burayı toprakla örtmemiz gerekiyor. Hala gücün var mı?'

Willie çok yorgundu ama devam etmeye kararlıydı. Başını salladı.

İkisi birlikte sığınağı örtmeye başladılar ve Tom'un köy salonundaki toplantıya gitme vakti gelene kadar bu işi sürdürdüler.

"Uzun sürme," dedi arka kapıyı arkasından kapatırken, ama Willie toprağı yığmaya ve elleriyle düzleştirmeye devam etti. Parıldayan çeliğin nemli kamuflajının altında yavaşça kaybolmasını izlemek heyecan vericiydi. İşine o kadar dalmıştı ki, alacakaranlığın yaklaştığını fark etmedi. Elleri ve tırnakları kirliydi, yüzü ve bacakları çamur içindeydi, kıyafetleri sırılsıklamdı ve her şeyin ıslaklığının tadını çıkarıyordu. Bir toprak parçasını düzeltirken, ellerinin üzerine bir gölge düştü. Hızla yukarı baktı ve orada,

alacakaranlıkta yarı silüet halinde, Postane'de gördüğü ince yapılı, kıvırcık saçlı çocuk duruyordu.

6
Zach

"Merhaba!" dedi neşeyle, Willie'nin elini kavrayarak. Elini sıktığında çamurun şapırdatma sesi duyuldu.

"Özür dilerim!" diye haykırdı Willie utanç içinde.

Tuhaf çocuk sırıttı ve lekeyi şortunun arkasına sildi. 'Sen William Beech'sin, değil mi?' Willie başını salladı. 'Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Zacharias Wrench.'

'Ah,' dedi Willie.

'Evet, biliyorum. Uzun bir isim, değil mi? Annemle babamın acımasız bir mizah anlayışı var. Bana kısaca Zach diyorlar.'

Garip çocuğun gözleri Willie'nin gözlerine o kadar derinlemesine nüfuz etmişti ki, Willie onun düşüncelerini okuyabileceğinden emindi. Bakışlarını kaçırdı ve aceleyle Anderson'ı tekrar örtmeye başladı.

'Yardımcı olabilir miyim? Çok isterim.'

Willie bu soru karşısında oldukça şaşırdı.

"Aslında bu konuda oldukça iyiyim," diye gururla devam etti. "Birkaçının yaratılmasına katkıda bulundum. Bunu berbat etmezdim."

'Evet,' diye yanıtladı Willie sessizce, 'istersen.'

"Teşekkür ederim," dedi ve barınağın kenarına bir avuç toprak döktü. "Size etrafı göstereyim. Keşfetmeyi sever misiniz?"

Willie omuzlarını silkti. 'Bilmiyorum.'

'Ülkeye ilk ziyaretin mi?' Ama Willie cevap vermeden önce çocuk çoktan konuşmaya başlamıştı. 'Tam olarak benim değil. Arkadaşlarımla ve ailemle birkaç tatil yaptım ama bu, kırsalda *yaşadığım* ilk sefer. Kırsalda geçen kitaplar ve tabii ki şiirler okudum, kırsala *yakın* kasabalarda yaşadım ve pazar günleri ya da

okul olmadığı zamanlarda kırsala gittim.' Durdu ve çalışmaya devam ederken bir anlık sessizlik oldu. Bir süre sonra 'Burada uzun zamandır bulunmuyorsun, değil mi?' diye sordu. Willie başını salladı. 'Yoksa seni buralarda görürdüm. Farklısın.'

Willie başını endişeyle kaldırdı. 'Öyle miyim?'

'Evet, seni görür görmez bunu hissettim. Biraz içine kapanık, belki de benim gibi bağımsız bir ruha sahip biri olduğunu düşündüm.' Willie ona hızlıca bir bakış attı. Dili tutulmuştu. 'Bay Oakley ile birlikte yaşıyorsun, değil mi?' Başını salladı. 'Sanırım biraz içine kapanık biri.'

'Ne?' dedi Willie.

'Kendi halinde yaşayan, içine kapanık biri.'

'Ah.'

'Bence,' dedi Zach birden. 'Birlikte okula gideceğiz, değil mi?'

Omuzlarını tekrar silkti. 'Bilmiyorum.' Biraz şaşkın hissediyordu. Sadece iki kez göz ucuyla gördüğü bir çocuktaki bu coşkulu dostluğu anlayamıyordu. Her şey onun için çok hızlı olmuştu.

'Sanırım biraz cüretkar olduğumu düşünüyorsunuz,' diye belirtti Zach.

'Ne?'

'İleriye doğru. Biliyorsunuz. Ama görüyorsunuz, ailem tiyatroda çalışıyor ve ben de sürekli şehir şehir dolaşmaya alışkınım, bu yüzden zaman kaybetmeye tahammülüm yok. Hoşuma giden birini görür görmez onunla konuşuyorum.'

Willie elinde tuttuğu toprak parçasını neredeyse düşürüyordu. Hiç kimse ondan hoşlandığını söylememişti. Kimsenin ondan hoşlanmadığını hep kabullenmişti. Annesi bile onu sadece sessiz ve hareketsiz olduğunda sevdiğini söylerdi. Annesinin onu sevmesi için kendini görünmez kılmalıydı. Aceleyle toprağı barınağın üzerine koydu.

Bir süre sonra Zach, "Şey," dedi. "En tepeye ulaşamıyorum. İçeride merdiven var mı?" Willie başını salladı. "Nerede?"

'Koridorda. Bay Tom'un yeri.'

'Bunun bir sakıncası olmaz, değil mi?'

'Bilmiyorum,' diye fısıldadı Willie, biraz panik içinde.

'Bir sorun çıkarsa suçu üstlenirim,' dedi Zach. 'Bence belki işi bitirip merdiveni o dönmeden yerine koyabiliriz. O zaman sürpriz olur, değil mi?' Willie aptalca başını salladı. 'Öyleyse önden gidin,' diye bağırdı Zach. 'Haydi, haydi, haydi,' ve bununla birlikte arka kapıya doğru ilerlediler.

Bu sırada, hızla kararan gökyüzü dışında yol gösterici hiçbir ışık olmadan neredeyse tamamen karanlıkta yürüdükten sonra Tom köy binasına ulaştı. Parlak ışıklarla aydınlatılmış binaya girmek onun için büyük bir şok oldu. Gözlerini gölgeledi ve değişime alışana kadar birkaç saniye göz kırptı. Beklediğinden çok daha fazla insan vardı ve heyecanlı sohbetlerin uğultusu oldukça sağır ediciydi. Fark edilmeden içeri girmeye çalıştı ama çok geçti. Bayan Miller tarafından çoktan fark edilmişti.

'Şey, Bay Oakley,' diye geveledi. 'Bu bir sürpriz!'

Kaşlarını çatarak onu susturmak için döndü.

En güzel Pazar kıyafetlerini giymişti. Başında pembe, kutu şeklinde bir şapka vardı ve yan tarafına büyük, yapay mor bir çiçek iliştirilmişti. Çiçek, benekli tombul yanaklarının üzerinde yarı sarkıyordu. Tom, şapkanın yüzünün bir devamı olabileceğini düşündü, renkler çok benzerdi.

Boğazını temizledi. 'Rahip toplantıyı çağırdı, bu yüzden buradayım.'

'Evet, elbette,' dedi Bayan Miller.

Salonun etrafına hızlıca göz gezdirdi. Büyük çocuklardan bazıları çoktan üniformalarını giymiş, açık kahverengi kutularını omuzlarına asmışlardı. Bay Peters, Charlie Ruddles ve Bay Bush, Bay Thatcher ve Bay Butcher ile birlikte ön sıralarda oturuyorlardı. Sessizce salonun arka tarafına doğru ilerledi, Nancy ve Doktor Little'ı görünce elini hafifçe sallayarak varlıklarını onayladı.

Köşede dikkat çekmeden durmaya çalıştı ama nafileydi, çünkü köylülerin çoğu birbirini dürttü ve ona doğru bakmaya başladı. Zach'in dediği gibi Tom kendi halinde biriydi. Toplantılara veya köy

etkinliklerine katılmazdı. Karısı Rachel'ın ölümünden beri Little Weirwold'daki hiçbir sosyal aktiviteye katılmamıştı. Kederinden dolayı insanlardan uzaklaşmış ve iyileştikten sonra da sosyalleşme alışkanlığını kaybetmişti.

'İyi akşamlar, Bay Oakley,' dedi arka sırada örgü örmekle meşgul olan Bayan Fletcher. 'Çocuğu bıraktınız, değil mi?'

'Sam ile birlikte,' diye ekledi kendini savunmak için.

Sam'in kalmaya istekli olmasına şaşırmıştı ve hatta çocuğun ayaklarının dibine çimenlere keyifle oturduğunda bir anlık kıskançlık hissetmişti.

Çoğu radyo istasyonu sahibi, insanların Kral'ın mesajını dinleyebilmesi için kapılarını açmış olsa da, Bay Peters, mesajı kaçıranlar için konuyu tekrar ele aldı. Karartma ve gaz maskesi taşıma ile ilgili düzenlemelerden bahsetti ve ikiz kızların ve koyu saçlı kız kardeşlerinin uzun boylu, kızıl saçlı babası Bay Thatcher, hava saldırısı sırasında izlenecek prosedür hakkında konuştu.

Gönüllüler için lastik çizmeler ve yağmurluklar dağıtıldı ve sipariş edildi.

İlk yardım noktasının Doktor ve Nancy Little'ın kulübesinde, köy salonunun ise dinlenme merkezi olarak kullanılmasına karar verildi.

Bayan Miller şişmiş kolunu havaya kaldırdı ve oradan geçebilecek askerler için bir kantin işletmeyi teklif etti. Bu öneri, Little Weirwold'u içeren bir güzergahı kullanma zahmetine girecek birinin varlığı fikrine kahkahalarla karşılandı. Ancak Lilian Peters, Bayan Miller'ın ne kadar incindiğini görünce bunun iyi bir fikir olduğunu söyledi ve tahliye edilen anneler ve bebeklerinin haftalık olarak bir araya gelmesinin de mükemmel bir fikir olacağını önerdikten sonra, Bayan Miller, kendisinin de bu fikri düşündüğüne inanarak, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yerine oturdu.

Bay Bush, okula yetmiş çocuk daha geleceği için Bayan Black'in okula yardım etmeyi kabul ettiğini duyurdu. Kendisi yedi yıldır emekli olan, sakin ve sessiz yaşlı bir kadındı.

'Bu kasaba halkının bazılarıyla başı epey dertte olacak,' diye düşündü Tom kendi kendine.

Birkaç kişi özel polis memuru olmak için gönüllü oldu ama Tom sessiz kaldı. Kendi işine bakarak hayatının düzenli ve makul derecede mutlu geçtiğini düşünüyordu. En son istediği şey iyiliksever birine dönüşmekti, ancak gönüllülerin çoğunun gerçekten ve içtenlikle kalplerini ve evlerini açtığını çok çabuk fark etti.

Sayın Thatcher, yangın gözetleme görevleri hakkında konuşmak için ayağa kalktı.

"Ayda kırk sekiz saatten fazla çalışmaya kimseye izin verilmiyor," dedi. "Günde sadece birkaç saat."

Tom kolunu kaldırdı.

Bay Peters şaşkınlıkla salonun arka tarafına baktı. "Evet, Tom?" diye sordu. "Söylemek istediğin bir şey mi vardı?"

"Gönüllü olarak çalışıyorum," dedi.

'Affedersiniz,' dedi Bay Thatcher şaşkınlıkla.

'Günde iki saat bakarım. Sabah erken saatlerde ya da akşamüstü. Çocuğu geceleri yalnız bırakamam.'

'Hayır, hayır, elbette ki hayır,' dedi ve adı aceleyle yere yazıldı.

Salonda şaşkınlık ve coşku dolu bir mırıltı duyuldu. Uzun boylu, köşeli bir figür ayağa kalktı. Emilia Thorne'du.

"Benimkini de oraya koyun," dedi, "ve hazır yeri gelmişken, Amatör Tiyatro Grubumuza katılmak isteyen herkesi memnuniyetle karşılıyoruz. Toplantılar artık Perşembe günleri yapılıyor, yani Çarşamba günleri İlk Yardım Merkezi'ndeki provalara katılmaya devam edebilirsiniz."

Kısa süre içinde bir düzine kadar el kalktı ve isimleri yazılıp görevlerinin ayrıntıları verildikten sonra toplantı sona erdi.

Tom salondan çıktığında hava kararmıştı. Arkasından gelen sohbet ve kahkaha sesleri yavaş yavaş kaybolurken, kemerli geçide doğru ağır adımlarla ilerledi. Hafif sersemliği içinde, Bayan Fletcher ve Emilia Thorne'un kendisiyle konuştuğunu ve Doktor'un William'ı sorduğunu ve oğullarının kendi evinde olduğunu söylediğini hatırladı.

Sarkan dalların altında zifiri karanlıktı ve ancak Dobbs'un tarlasının kapısına ulaştığında nihayet ağaçların, Dobbs'un ve kilise avlusunun yanındaki duvarın şekillerini ayırt edebildi. Kapıyı hızla açtı ve arkasından sıkıca kapattı. 'Rachel'ın çok güldüğüne eminim,' diye kendi kendine alaycı bir şekilde mırıldandı, çünkü sadece yangın gözetleme görevine gönüllü olmakla kalmamış, aynı zamanda benzin karne uygulaması haberleri nedeniyle Dobbs'un ve arabanın hizmetlerini de gönüllü olarak sunmuştu. Atın yanına yürüdü ve ona hafifçe vurdu.

'Sana bir gaz maskesi falan almam gerekecek, değil mi yaşlı kızım? Anlaşılan ikimiz de boğazımıza kadar battık.'

Yıldızlar gökyüzüne paramparça olmuştu. Tom onlara baktı. Bir savaşın olması mümkün görünmüyordu. Gece çok sakin ve huzurluydu. Birden Willie'yi hatırladı.

'Umarım aklını başına toplayıp içeri girmiştir,' diye mırıldandı ve eve doğru yöneldi. Küçük arka kapıyı açtı ve karanlıkta sığınağı aramak için etrafa bakındı. Sesler duymasaydı, sığınağa çarpardı.

'William! William! Neredesin?'

"Buradayım, Bay Tom," dedi yanındaki bir ses.

Tom gözlerini kısarak ona baktı. 'İçeri girecek kadar aklın yok mu? O ıslak formayla üşütürsün.'

Anderson'ın içinden yüksek bir hırıltı geldi ve Sam kapıdan fırlayıp heyecanla pantolonunu çekiştirdi. Tom onu kucağına aldı, içten içe sevgiden mahrum kalmadığı için memnundu. Sam nefes nefese ve havlayarak Tom'un yüzünü yaladı.

"Bu benim fikrimdi," dedi kültürlü bir ses. "Devam etmeyi."

'O kim?' diye sordu Tom sert bir şekilde.

'Ben, Bay Oakley,' dedi ve bir elin gömlek koluna dokunduğunu hissetti.

Tom gözlerini kısarak Zach'e baktı. Karanlıkta bir kıza benzeyen birini seçebiliyordu.

"Böyle bir gecede içeri girmenin yazık olacağını düşündüm," diye devam etti, "bu yüzden Will'i bir süre benimle vakit geçirmeye ikna ettim."

'Will kim?' diye sordu Tom, açık sözlü bir şekilde.

'William için kullandığım isim bu. Bana Willie diye çağrıldığını söyledi ama bence bu birine yapılacak çok kötü bir şey. Willie resmen alay konusu olmayı hak ediyor, sence de öyle değil mi? Yani,' diye devam etti, 'neredeyse Zacharias Wrench kadar kötü.'

'Ne?' dedi Tom.

'Zacharias Wrench. Benim adım bu. Kısaca Zach.'

'Ah.'

Willie, karanlıkta sessiz silüetlerine sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir süre baktı. Sadece Sam'in dilinin Tom'un yüzünü yalamasının sesini ve ağaçların arasından esen hafif bir rüzgarın sesini duyabiliyordu.

"En iyisi içeri gelin," dedi Tom sonunda.

Koridora gürültüyle girdiler. Tom, oturma odasındaki siyah perdeleri yerleştirdi, karanlıkta gürültüyle bir şeyler yaptı ve gaz ve yağ lambalarını yaktı. Bir demlik çay yaptıktan sonra ocağın yanına oturup birbirlerini süzdüler.

Willie'nin yüzü, saçı ve kıyafetleri toprakla kaplıydı. Kirli elleri, tuttuğu beyaz kupanın üzerinde belirgin bir şekilde görünüyordu. Tom, Zach'in Willie'den birkaç ay büyük, daha uzun boylu ve kıvırcık saçlı, konuşkan bir çocuk olduğunu ve saç kesimine çok ihtiyacı olduğunu düşündü. Çıplak omuzlarına kırmızı bir kazak atmıştı ve yıpranmış, oldukça renkli erkek askıları, iyi dikilmiş yeşil şortunu tutuyordu. Sandaletleri dışında bacakları çıplaktı.

'Sığınağı bitirdin mi yani?' dedi Tom.

Willie başını salladı ve Zach'e doğru baktı. 'Yardım etti.'

'Anladığım kadarıyla iyi bir iş çıkardınız. Zirveye nasıl ulaştınız?'

Bir sessizlik oldu.

"Merdivenle birlikte," dedi Willie boğuk bir sesle.

'Evet,' diye araya girdi Zach, 'bu benim fikrimdi.'

'Öyle mi yani?'

'Evet.'

'Onu geri mi koydun?'

'Evet, doğru. Ama biraz toprak lekesi olabilir.'

Tom piposuna biraz tütün koydu ve yeniden yaktı.

'Nerede kalıyorsun o zaman? Buralardan geliyorsun herhalde.'

'Doktor ve Bayan Little ile birlikteyim. Yaklaşık bir haftadır buradayım.'

'Ah,' dedi Tom. 'Seni buralarda hiç görmemiştim.'

'Ben de seni buralarda görmedim,' dedi Zach.

Willie bir yudum çay içerken boğuldu ve Zach sırtına vurdu. Willie irkildi. Derisi hala morarmış ve acıyordu.

'Şey,' diye patladı Zach endişeyle. 'Sen o hassas ölümlülerden biri değilsin, değil mi?'

'Hayır, gitti,' dedi Tom sert bir şekilde. 'En azından uzun süre kalmadı.'

Zach kitaplığın üzerindeki saate baktı ve ayağa kalktı. "Vay canına!" diye haykırdı, "Saat dokuz olmuş. Çay için çok teşekkürler, Bay Oakley. Yarın Will'i görmeye gelebilir miyim?"

'Bu tamamen William'a kalmış, ona sorun.'

Willie günün yorgunluğundan o kadar bitkin düşmüştü ki, son sözü rüyasında mı gördüğünü yoksa gerçek mi olduğunu bile bilmiyordu.

'İzin verir misiniz?' dedi Zach ciddi bir şekilde. 'Harika bir oyun fikrim var.'

'Evet.'

'Büyücü! Caloo Callay!'

Büyük bir çaba sarf ederek formasını başından geçirmeye çalıştı. Formayı çekiştirip durdu, sonunda burnunun ve kulaklarının üzerinden geçirdi, bu da saçlarının yumuşak bir tel gibi her yöne dağılmasına neden oldu.

'Oh be!' diye nefes nefese kaldı, 'Başardım. Annem, bana daha büyük bir tane örecek kadar yün toplayana kadar daha fazla büyümemem gerektiğini söylüyor.' Kazak kollarını aşağı doğru çekti ama kollar inatla bilekleri ve dirsekleri arasına geri kaydı.

'İyi geceler, Sam,' dedi ve elini okşadı.

'William,' dedi Tom, 'arkadaşını uğurla.'

Willie uykulu bir şekilde ayağa kalktı ve Zach'in peşinden salona girdi, kapıyı arkalarından kapattı.

'Ah!' diye bağırdı Zach, dizinin merdivene çarpmasıyla. Willie ön kapıyı açtı. Gökyüzü hâlâ yıldızlarla doluydu ve serin bir esinti mezar taşlarının arasındaki çimenleri sallıyordu. Üşüdü.

'Forman çok ıslak,' dedi Zach dokunarak. 'Zatürreye yakalanma sakın.' Mezarlığın etrafına dikkatlice göz attı. 'Sadece casus arıyorum,' diye açıkladı. 'Bak, fikrime gel. Kaptan McBlaid'i tanıyor musun?'

'Charlie Ruddles'ı mı kastediyorsunuz?'

'Hayır,' dedi Zach heyecanla, 'Hava Polisi'nden Yüzbaşı McBlaid.'

'Başbakan mı o yoksa başka bir şey mi?'

'Hayır!' Etrafına bir kez daha baktı. 'Yarın daha detaylı anlatacağım. Tamam, Wilco, görüşürüz.'

Willie, adamın patikadan aşağı doğru yürüyüp kiliseye doğru ilerlemesini izledi. Duvarın üzerinden tırmanıp gözden kayboldu. Roger Wilco kimdi ve "dışarı" derken neyi kastediyordu, diye düşündü. Tekrar salona girdi ve el yordamıyla oturma odasına doğru yol aldı.

Ocağın önünde büyük bakır bir küvet duruyordu. Tom içine sıcak su dökerken Sam masanın altına saklanmış, şüpheyle küveti inceliyordu.

'Merak etme Sam. Senin için oldu.'

Willie'ye baktı. "Yarın çok sertleşeceksin. İyice yıkansan iyi olur."

Willie, fokurdayan suya dehşetle baktı ve masaya doğru geri çekildi. Tom'un ocaktan iki tencere daha alıp içlerini bir avuç tuzla birlikte küvete boşaltmasını izledi.

'Hadi bakalım,' dedi.

'Kıyafetlerim için mi, Bay Tom?'

'Bu senin için.'

Willie yutkundu. 'Lütfen, bayım. Yüzmeyi bilmiyorum. Boğulurum.'

'Hiç yapmadın mı...' diye düşündü ama kendini durdurdu. Aptalca bir soruydu. 'Başını suya sokmuyorsun. İçine oturuyorsun, yıkanıyorsun ve biraz arkana yaslanıyorsun.'

Willie'nin suda rahatlaması biraz zaman aldı. Tom ona büyük, kare bir sabun verdi ve nasıl kullanılacağını gösterdi. Ardından Willie'nin saçını o kadar şiddetli bir şekilde birkaç kez yıkadı ki, Willie kafasının düşeceğini sandı. Bir damla sabun gözüne kaçtı ve ovuşturduğunda daha fazla acı yarattığını fark etti.

Bu zorlu sürecin ardından Tom onu rahat bırakıp suya girdi ve Willie yavaş yavaş gevşemeye başladı. Küvetin kenarlarına tutundu ve bacaklarının yavaşça su yüzeyine çıkmasına izin verdi. Gaz lambası yukarıda titreyip cızırtılar çıkararak duvarlarda hareketli gölgeler oluşturuyordu.

O kadar rahatlamıştı ki neredeyse uyuyakalmıştı, bu yüzden birden irkildi. Tom ona bir havlu uzattı ve Sam kurulandıktan, saçları kurutulup tarandıktan ve pijamalarını giydikten sonra, Tom ona bir hikaye anlatmaya hazırlanırken koltuğun yanındaki pufa oturdu. Sam de ikisinin arasına, halının üzerine yayıldı.

'Önce hikâyeye bakacağım, sonra da Nuh'la yaptığım gibi kendi tarzımda anlatacağım. Bu sana uygun mu?'

Willie başını salladı ve dizlerini kucakladı.

'Bu, Tanrı'nın dünyayı nasıl yarattığının öyküsüdür,' dedi ve ışıktan ve karanlıktan, gökyüzünün ve denizin, balıkların ve hayvanların, Adem ve Havva'nın ortaya çıkışından bahsetmeye başladı.

Bundan sonra ikisine de kakao yaptı ve *"Tam Böyle"* öykülerinin ilkini yazmaya başladı.

"Bunları yıllardır okumadım," dedi Willie'ye doğru eğilerek. "Gel, şu resimlere bak."

Willie koltuğun kenarına yaslandı ve 'Balina Boğazını Nasıl Aldı' adlı öyküyü dinledi. Bu yavaş bir süreçti, çünkü Tom sürekli durup kelimelerin anlamını açıklamak zorunda kaldı ve birkaç kez de sözlükten bakmak durumunda kaldı.

Willie o gece yatakta yorgun ve ağrıyan bir halde yatıyordu, ama ağrıları çok hoştu ve uyurken Adem ve Havva'nın büyük bir balina tarafından kovalandığını ve kendisinin de Cennet bahçesinde durup Tanrı'nın pürüzlü olup olmadığını, sonsuz sos ve bilgelik yiyip yemediğini merak ettiğini rüyasında gördü.

7.
Böğürtlenler Üzerine Bir Karşılaşma

Lastik örtüyü ve pijamaları çamaşır ipine astılar ve barınağın içine baktılar.

'Su,' diye mırıldandı Tom, 'Bunu tahmin edebilirdim. Yakınlarda bir su pompası bulundurmamız gerekecek.' Garip toprak yığınının kenarına vurdu. 'Bugün biraz daha toprak koyacağım, sonra da içine birkaç şalgam falan ekebiliriz. Daha önce hiç bir şey yetiştirdin mi?' dedi Willie'ye dönerek.

Başını salladı.

'Her şey ilk defa olur. Benimle gel. Sana bir şey göstereceğim.'

Willie arka kapıdan çıktı ve küçük yoldan karşıya geçti, Sam de onların peşinden koştu. Köye doğru sola dönmek yerine sağa doğru devam ettiler. Çok uzaklaşmamışlardı ki, yoldan ayrılan küçük bir toprak yola geldiler.

Willie'nin uyandığında ilk hissettiği ağrı, botlarından dolayı hala biraz ağrıyan ayak bilekleri hariç, yavaş yavaş hafiflemeye başlamıştı. İçinde ani bir enerji patlaması yükseldi. Bu onu hem heyecanlandırdı hem de korkuttu. Her zaman hareketsiz kalmakta iyiydi. Hareketsiz kalmanın kötü bir şey olduğunu biliyordu, ama şimdi atlayıp zıplamak için umutsuzca bir arzu duyuyordu. Dudaklarını birbirine bastırdı, yumruklarını sıktı ve kaşlarını çatarak bu garip yeni duyguları uyuşturmaya çalıştı.

Tom, adamın yanaklarında beliren heyecan kızarıklığını fark etti.

"Sammy ile kapıya kadar yarış," dedi, yüz metre ilerideki bir kapıyı işaret ederek. "Size avantaj sağlamak için onu tutacağım."

'Koş, demek istediğin bu mu?'

'Şey, uçmaktan bahsetmiyorum. Şimdi ben gittiğimde, sen de gideceksin.'

Sam'i ıslıkla çağırdı ve kıvranıp duran Sam'i kollarında tuttu.

"Tavşan ve kemik hastalığına yakalandın, değil mi oğlum?" dedi, onu tutmak için çabalarken.

Willie gözlerini kapıya dikti ve nefesini tuttu.

'Tamam,' dedi Tom. 'Hazır olun, başlayın, gidin!!'

Willie yarı koşarak, yarı tökezleyerek ileri fırladı. Yumruklarını daha da sıktı. Pat! Sert bir gürültüyle dizlerinin üzerine düştü. Kendini yukarı iterek sendeleyerek ilerledi, içten içe öfkeli ve umutsuz hissediyordu. Kalbinde düzgünce koşmak istiyordu ama aptal bacakları onu yarı yolda bırakıyordu. Arkasından Sam'in havladığını duydu.

"Hadi bakalım!" diye bağırdı Tom. "Hadi William!" ve ne yaptığının farkına varmadan o da koşmaya başladı.

Willie nefes nefese kalmış bir halde kapıya yaslanırken, Sam ise umursamaz bir şekilde ayaklarının dibinde oturuyordu, kolay bir galibiyet elde etmişti.

"Neşelen evlat," dedi Tom. "Dünyanın sonu geldi."

Ama Willie için öyleydi. Sonuçta o bir korkaktı. Sınıf arkadaşlarının ona taktığı lakap doğruydu. O, bir zayıf Willie'ydi. Boğazına büyük bir acı yumrusu doldu ve ağlayarak kendini rezil etmemek için çenesini sıktı.

'Ne oldu?' diye sordu Tom. 'Sam seni yendiği için çok mutsuzsun, değil mi?'

Willie başını salladı ve yere baktı.

'İlk seferde iyi olmayı bekleyemezsin. Pratik gerektirir. Sam senden daha çok pratik yaptı. Neyse, beni yendin, değil mi?'

Willie yukarı baktı ve kısa bir gülümseme verdi.

'Evet, evet, yaptım!'

"Bu kadar memnun görünmene gerek yok," dedi Tom memnuniyetsiz bir şekilde. Kapıyı ardına kadar açtı. "Peki, ne düşünüyorsun?"

Willie kendini geniş bir tarlanın ortasında buldu. Bir tarafta, aralarından yeşil yaprak kümeleri fışkıran, sıra sıra sürülmüş

topraklar vardı; diğer tarafta ise, uzak tarafta, elma ve armutlarla dolu büyük bir ağaç kümesi yükseliyordu.

'Patates, lahana, fasulye, bezelye, Brüksel lahanası, şalgam, her çeşit var! Hepsini epey çabuk toplamamız gerekecek. Zamanı gelince bana yardım edebilirsin.'

Kapıyı kapattı ve toprak yoldan kulübeye doğru geri yürümeye başladılar.

Zach geldiğinde, sığınağın duvarlarının etrafına daha fazla toprak yığıyorlardı.

'Dobbs'un tarlasından mı geçiyorsun?' diye sordu Tom sert bir şekilde.

'Evet, ve her iki kapıyı da kapattım.'

Tom homurdandı.

'Will sahaya çıkıp oynayabilir mi?'

'Zaten dışarıda, değil mi?'

'Evet, sanırım öyle,' dedi Zach düşünceli bir şekilde. 'Bu, üzerinde pek düşünmediğim mecazi bir ifade.'

'Bu tuhaf kelimeleri nereden buldun?'

'Onlar eşcinsel mi?'

'Onlar normal değiller.'

'Bunu bana defalarca söylediler,' dedi ve iç çekti. 'Will, saçına ne yaptın Allah aşkına?'

Willie ona boş gözlerle baktı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Kafa derisi artık kaşınmıyordu. Sadece karıncalanıyordu.

'Bunda ne yanlış var?'

'Önemli değil. Sadece rengi farklı, hepsi bu. Bu kadar açık tenli olduğunu fark etmemiştim.'

Doğruydu. Zayıf görünüm kaybolmuştu ve daha hafif görünüyordu.

'Git oyna, William,' dedi Tom.

'Oynamak?'

'Evet, oynat.'

'Affedersiniz, Bay Oakley,' diye araya girdi Zach. 'Gitmeden önce, sığınağın içine bir göz atabilir miyim? Gün ışığında nasıl göründüğünü görmek istiyorum.'

'Kendin bilirsin,' diye yanıtladı Tom, ama Zach'i suyla dolu zemin konusunda uyarmadan çoktan içeri atlamıştı. Ardından yüksek bir şapırtı sesi geldi ve ayakları bataklığa saplanmış gibi suya gömüldü.

'Hiç düşünmeden hareket etmiyor musun?'

'Bazen. Ama bu sefer yapmadım, değil mi?'

Tom, arka kapının açılma sesiyle döndü. Oldukça memnuniyetsiz görünen George, ellerini ceplerine sokmuş bir şekilde onlara doğru yürüyordu.

'Bay Oakley,' dedi. 'Ben ve ikizler böğürtlen toplamaya gidiyoruz, piknik yapacağız.' Willie'ye hızlıca bir baktı. 'William da bizimle gelmek ister mi? Annem hepimiz için yeterince yiyecek hazırlıyormuş.'

"Şey," dedi Zach, başını güneş ışığına doğru uzatarak. "Ben de gelebilir miyim? Biraz da yiyecek getireceğim."

George dehşet içinde ona baktı. İçinden bir iç çekti. Bu kasabalılar tuhaf insanlardı, diye düşündü. Farklı konuşuyorlardı. Davranışları garipti. William denen kişiden gelmesini istemek zaten yeterince kötüydü. O da yeterince rahatsız ediciydi. Kahretsin annesini.

'Lütfen,' diye yalvardı Zach içtenlikle.

'Elbette.'

Başka ne söyleyebilirdi ki? Sinirlenmişti. İkizlerin ona çok kızacaklarını biliyordu.

'Küçük bir sorun var,' dedi Zach. 'Şu anda biraz Buster Keaton gibiyim sanırım.'

George ona boş gözlerle baktı. "Bu adam tuhaf biri," diye düşündü, "bundan hiç şüphe yok."

'Evet. Bana bakın.'

Kollarını yanlarına bastırdı ve düşmeden çapraz bir şekilde öne eğildi. Hiçbir yanıt alamayınca, "Şey," dedi. "Buster Keaton'ın kim

olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

'Bütün gün orada mı kalacaksın?' diye homurdandı Tom.

'Size anlatmaya çalıştığım şey bu. Sıkıştım kaldım. Çekilmem lazım.' Hepsi birden ona yapıştı ve Zach'in bir sürü bağırışı ve muazzam bir çekişin ardından onu çekip çıkardılar ve geriye doğru çimenlerin üzerine, inleyen Sammy'nin üstüne düştüler.

'Teşekkür ederim,' dedi Zach, zorlukla ayağa kalkarken. Ayaklarına baktı. Sandaletleri bol miktarda yapışkan çamurla kaplıydı. Bir ayağını kaldırıp diğerinin önüne ağır bir şekilde koydu ve kapıya doğru yavaşça ilerledi.

"Şey," dedi vücudunu döndürerek. "Nerede buluşalım?"

"Dükkanın dışında," diye homurdandı George. "Bir saat sonra."

'Tamamdır!' dedi ve yavaşça, bata çıka kapıdan geçerek gözden kayboldu.

Bir saat sonra ikizler ve George, sepetleri, çantaları ve gaz maskeleriyle köşede bekliyorlardı. Willie köşeyi dönerken onları gördü. Bir an durup Zach'i aramaya başladı. Dükkandan parlak kırmızı bir tişört ve yeşil şort giymiş, koyu saçlı bir çocuk çıktığını fark etti. Rahat bir nefes aldı ve tekrar yürümeye başladı. Zach onu görmüş ve çılgınca el sallıyordu. George ve ikizler onlara bakmak için döndüler. Willie çok utandı. Zach onu karşılamak için yolda koştu. Sandaletleri temizlenmişti ama yine de oldukça kirli görünüyordu.

Dükkânın dışında diğerlerinin yanına katıldıkları andan itibaren ikizlerin surat astıkları belliydi. George onlara anlaşılmaz bir şekilde bir şeyler mırıldandı.

'Bu Will,' dedi Zach, onu iki kıza tanıtırken. 'Hanginizin Carrie, hanginizin Ginnie olduğunu unuttum.'

"Ben Carrie," dedi gök mavisi elbiseli olan.

Limon sarısı elbiseli olan, 'Ben de Ginnie'yim,' dedi.

'Merhaba,' dedi Willie boğuk bir sesle.

Bunu uzun ve gergin bir sessizlik izledi. George, iki çiftin ortasında durmuş, kendini çok garip ve rahatsız hissediyordu. Doğru

tahmin etmişti. İkizler, iki tahliyezedeyi davet ettiği için ona çok kızmışlardı. Onların görüşüne göre, gördükleri ve duydukları kadarıyla, biri çok az konuşuyor, diğeri ise çok fazla konuşuyordu. George'un onları davet etmesi çok kötü bir şeydi.

George boğazını temizledi. "Pekâlâ," dedi, "sanırım en iyisi başlayalım."

Arkalarını dönüp Ivor'un çiftliğine doğru giden yola koyuldular.

Willie elinde boş bir kova ve küçük bir çanta taşıyordu, Zach ise bir sepet ve bir omuz çantası taşıyordu. Diğerlerinin arkasından yürümeye devam ettiler.

'Vay canına,' dedi Willie'ye heyecanla. 'İçeri girdiğimde Bayan Little'ın yüzünü görmeliydin. Ayaklarıma patates dikmekle tehdit etti.' Willie'yi dürttü ve önde yürüyen George ve ikizlere baktı.

'Biraz sıkıcılar, değil mi?' diye fısıldadı.

'Boğucu mu?' dedi Willie. 'Ne demek istiyorsun?'

'Düşmanca.'

'Ama onlar bizi pikniğe davet ettiler.'

'Hımm. Sanırım öyle.'

Willie'nin kolundaki ağrıyan yere hafifçe dokundu.

'Neyse,' diye içini döktü. 'Biraz eğleniriz, değil mi?'

Willie bundan emin değildi. Dilinin bu kadar kuru olmamasını ve boynunun etrafındaki derinin bu kadar gergin hissetmemesini diledi.

Ivor'un çiftliğine geldiler. Lucy ve arkadaşı Grace Bush evin önünde oynuyorlardı. Kapıya doğru koşup üzerine tırmandılar. Bayan Padfield çamaşır asıyordu.

'Merhaba!' dedi. 'Hepiniz nereye gidiyorsunuz?'

'Blackberryin',' dedi George.

Lucy, Willie'yi görünce gözleri yavaşça büyüdü.

"Merhaba," dedi ona çekingen bir şekilde.

Willie utanç içinde kıpırdandı ve onun büyük bakışlarından kaçındı.

"Aptal kızlar," diye öfkeyle düşündü kendi kendine. "Aptal, aptal kızlar."

'Fred ve Harry bugün öğleden sonra biraz çalışıyorlar. Okul bir süreliğine tatil olduğu için şu anda babalarına yardım ediyorlar. Senin tarafına gitmemen en iyisi. Hiçbir şey kalmaz,' dedi ve gülümsedi, işine devam etti.

'Sana da biraz vereceğiz,' dedi Carrie, 'vereceğiz, değil mi Ginnie?'

Ginnie başını salladı.

'İyi günler dilerim.'

Lucy onların yoldan aşağı doğru gidişini izledi. Onlara katılmayı çok isterdi ama hepsi daha büyüktü. Onun gibi küçük birini istemezlerdi. Elbisesinden bir çekme hissetti.

'Hadi ama,' dedi Grace sabırsızca. 'Oynamak istiyorum.'

Diğerleri bir köşeyi dönüp geniş bir tarlaya çıktılar. Kızlar, George'u Willie ve Zach ile birlikte bırakarak, tarlanın karşı tarafındaki çitlere doğru bir yöne doğru yürüdüler.

'Peki, kim suçlu?' diye sordu Zach. 'Sen mi, biz mi?'

George gülümsedi.

"Benimle gel," dedi. "Sana güzel bir yer bulacağım." Bazı çalılıkları işaret etti. "Şu kırmızı meyveleri görüyor musun?"

'Daha doğrusu,' dedi Zach. 'Çok halsiz görünüyorlar.'

'Ne-de?'

'Delumptious. Bu, delicious (lezzetli) ve scrumptious (nefis) kelimelerinin birleşimi.'

'Neyse, her neyse,' diye devam etti George, Zach'in sözünü kesmesine aldırmadan, 'bunlardan herhangi birini yersen ölürsün. Zehirli bunlar. Bana göstermeden hiçbir şey yeme. Bak, işte iyi bir tane,' dedi, böğürtlenlerle dolu bir çit kenarına işaret ederek. 'Sen oradan topla. Ben kendime bir yer bulmaya gidiyorum.'

Bir saat sonra, kollarını ve bacaklarını kaşıyıp ellerini ve ağızlarını meyve suyuyla lekeledikten sonra, çimenlere oturdular ve bir şişe limonatayı birbirlerine uzattılar. Kızlar biraz daha az

somurtkan görünüyordu ve iki kasabalıya bakıyorlardı. Willie utanmıştı. Zach ise ilgiden hoşlanıyordu.

'Bunu nasıl yaptın?' diye sordu Carrie, Willie'nin bacağına işaret ederek. Willie bir an solgunlaştı, belki de çoraplarının kaydığını düşündü ama kaymamıştı. Carrie, dizindeki sıyrığı işaret ediyordu.

'Düştüm,' diye fısıldadı.

"Çok kötü görünüyor," dedi Ginnie.

Willie ona baktı ve aceleyle gözlerini kaçırdı. Susuzluklarını biraz giderdikten sonra, birbirlerine biraz daha yakın durarak daha fazla böğürtlen toplamak için çalılara geri döndüler. Yavaş yavaş konuşmaya başladılar, Willie hariç, o sadece dinliyordu. Annesi, kendini görünmez yaparsa insanların onu seveceğini söylemişti ve Willie bunu çok istiyordu.

Carrie'nin kitap okumayı, ağaçlara tırmanmayı ve keşif yapmayı sevdiğini, Ginnie'nin yabani çiçekleri adlandırmayı ve kurutmayı, örgü örmeyi ve dikiş dikmeyi sevdiğini ve ikisinin de yüzmeyi sevdiğini öğrendi. George balık tutmaya meraklıydı ve annesi üç kez onun yakaladığı balıkları pişirmişti. Küçük balıkları her zaman geri bırakırdı. Yüzmeyi de severdi ve yazın bir sal yapmıştı, ancak ikizlerle birlikte üzerinde otururken sal nehrin ortasında parçalanmıştı. Ayrıca kriket oynardı ve köyde iki pencereyi kırarak kendine kötü bir ün kazandırmıştı bile.

Zach, oyunculuğu, macera kitapları ve şiir okumayı sevdiğini söyledi. Ayrıca yüzmeyi ve bisiklet sürmeyi de seviyordu. Hikayeler yazdığını da belirtti, ancak ilk iki sayfadan öteye hiç geçemediğini itiraf etmek zorunda kaldı.

Bu sırada Willie, bu konuşmalar boyunca sadece sessiz kalmakla kalmadı, aynı zamanda orada olduğunu unutturmak için meyvelerini yavaşça topladı; ancak Zach'i hesaba katmamıştı.

'Will!' dedi, aniden sessizliğini bozarak. 'Nelerden hoşlanırsın?'

Tam da "Bilmiyorum" diyerek soruyu geçiştirecekken, George ve ikizlerin ondan bir cevap bekleyerek ona baktığını fark etti. Parmağıyla biraz meyve suyu emdi ve söyleyecek bir şey düşünmeye çalıştı. Okuma yazma bilmiyordu. Yüzmeyi veya bisiklet sürmeyi

bilmiyordu. Hiçbir şey yapmamıştı ve bir çiçekle diğerini ayırt edemiyordu. Kriket ya da başka herhangi bir oyun oynayamıyordu ve hiç balık tutmamıştı. Paniklemeye başladı. Diğerleri beklemekten sıkılıp onsuz kendi başlarına gideceklerdi. Yutkundu ve yüzlerine baktı. Sıkılmış görünmüyorlardı. Biraz rahatladı ve sonra bir şey hatırladı.

'Çizim yapmayı seviyorum.'

"Bu konuda çok beceriksizim," dedi George. "Bütün karakterlerimin kafaları küçük, kolları ve bacakları ise kocaman."

'Senin gibi,' dedi Carrie.

Ginnie güldü.

'Hadi bakalım, işine bak!' diye karşılık verdi George. 'Bu doğru değil!'

'Beni çizebilir misin?' diye sordu Zach.

'Bilmiyorum. Bir deneme yapabilirim.'

George, konuşmayı bölerek, "Açlıktan ölüyorum," dedi. "Hadi yemek yiyelim."

Bir ağacın altında toplandılar ve yiyecekleri masaya serdiler. Tereyağı ve reçel sürülmüş çörekler, konserve etli sandviçler, marmelatlı sandviçler ve yumurtalı sandviçler vardı. Bunları yedikten sonra her biri bir dilim elma ve siyah frenk üzümlü turta ve biraz çikolatalı kek yedi. Ardından daha fazla limonata içildi.

Willie için bu, çikolatalı kek, çörek ve meyveli turtayı ilk kez tattığı bir deneyimdi. Payının yarısını bile bitiremedi, ama diğerleri, özellikle de iştahı doymayan George, ona yardım etti.

Yemeklerini yedikten ve biraz güneşlendikten sonra, her şeyi toparlayıp daha fazla meyve toplamak için başka bir çalıya geçtiler. Sepetleri kısa sürede doldu ve yorgun bir şekilde evlerine doğru yola koyuldular.

Willie, taşıdığı ağırlık yüzünden kollarının yerinden çıkacakmış gibi hissediyordu. Kovası ve çantası ağzına kadar dolmuştu. Diğerlerinin arkasında nefes nefese kalmış, onlara yetişmeye çalışırken dişlerini sıkıyordu.

George sepetini evde bıraktıktan sonra Willie'ye yardım etti. Zayıflığından dolayı çok utanıyordu ama George onu hiç alaya almadı. Yardım etmekten memnun görünüyordu. Ağaçların altından geçerek Little'ların kulübesine doğru yürüdüler, kapının önünde Zach ile sohbet ettiler ve yola devam ettiler. Papaz evine geldiklerinde George durdu.

"Bakın!" dedi ağaçların arasından yukarı bakarak. "Bakın! Bir kırlangıç var."

Willie gözlerini kısarak yukarı baktı. Gördüğü tek şey bir kuştu. Ona göre kırlangıç, yemek yerken yapılan ya da ağlamayı durdurmak için yapılan bir şeydi. Bunun gökyüzünde nasıl olabileceğini anlayamıyordu.

Dobbs'un tarlasına açılan kapıyı açtılar. George kovayı yere koydu ve ona doğru yürüyerek okşamak istedi. Willie arkasından bekliyordu. Ona doğru birkaç adım attı ve boynuna dokunmak için elini kaldırdı, ancak kız başını hafifçe sallayınca George geriye doğru sendeledi. Bay Tom'un yanına gelene kadar bekleyecekti.

George kapının üzerinden tırmanırken Willie de arkasından kapıyı düzgünce açıp kapattı. Bahçeden arka kapıya doğru yürürken arkalarından bir ses onlara seslendi. Tom'du. Barınaktan dışarıya doğru eğilmişti.

'İyi günler, Bay Oakley,' dedi George.

'İyi günler, George.'

Yanına gelip içeriye baktılar. Toprak zemin tahtalarla kaplıydı ve iki yanında iki tane kaba ranza vardı. Arkadaki bir kancadan, bir tarafı kesilmiş bir teneke kutu asılıydı. İçinde bir mum vardı. Altında, üzerinde iki saksı bulunan turuncu bir kutu duruyordu. Saksılardan biri diğerinin üzerine kapak gibi yerleştirilmişti ve tabanında bir delik vardı. Bunun içinde de başka bir mum vardı. Başlarının üzerinde, girişin üzerinde, rulo halinde koyu renkli bir kanvas parçası asılıydı. Yakındaki bir köşede saksıda bir bitki asılıydı.

'Vay canına!' diye haykırdı Willie. 'Harika değil mi!'

"Rahat olmak en iyisi," dedi Tom ve memnuniyetini gizlemek için kısa bir öksürük sesi çıkardı.

'İyi iş çıkarmışsın,' diye onayladı George.

Sırayla içeride dolaştılar ve ranzalara oturdular, sonra George çay içmek için eve gitti.

Willie akşamı Tom'la birlikte geçirdi, böğürtlenleri yıkadı, kavanozlara doldurdu ve bir kısmını akşam yemeğinde yedi. O gece, Willie Beech'in kendi yaşındaki dört kişiyle birlikte koca bir günü atlattığı ve reçel yaptığı bilgisiyle daha da derin bir uykuya daldı.

8.
Okul

Willie, temiz gri bir gömlek ve kazak, ütülü gri şort ve cilalı botlarla kahvaltıya oturdu. Mezarlığa doğru baktı. Sıkıcı bir gündü.

'Afiyet olsun evlat. Yakında okula gitme vakti gelecek,' dedi Tom, masaya bir kağıt torba koyarken. Torbanın içinde iki elma ve kalın bir yumurtalı sandviç vardı.

'İstersen akşam yemeği için buraya gelebilirsin ya da diğerleriyle yiyebilirsin. Şapkanı ve yağmurluğunu da yanına alsan iyi olur. Koyun gibi görünüyor.' Kitaplığın üstünden Willie'nin etiketini alıp ona uzattı.

Dobbs'un tarlasından birlikte yürüdüler ve Tom kapının yanında durup Sammy'nin kendi başına patikadan yukarı yürümesine izin verdi. Zach, Little'ların harap olmuş kapısında onu bekliyordu. Willie onunla karşılaştı ve Tom'a bakmak için döndü. Birbirlerine el salladılar ve Sammy hemen ileri fırladı.

'Samuel,' dedi Tom kararlı bir şekilde. 'Buraya gel!' Durdu, efendisine bir bakış attı ve sonra ona doğru koştu. Tom onu kucağına aldı ve iki çocuğun köşeyi dönüp gözden kayboluşunu izledi.

George ve ikizler köy binasının önündeki kalabalığın içinde duruyorlardı. İçinde sekiz çocuk ve endişeli görünen iki anne bulunan iki eski araba yanaştı.

'Bence,' dedi Zach. 'Çok kalabalık, değil mi?'

'Genellikle böyle olur,' dedi Carrie.

"Ekstra bir öğretmen tutmak zorunda kaldılar," diye ekledi kız kardeşi.

'Ve,' dedi George, 'okulu bazı Katoliklerle paylaşmak zorundayız. Sırayla gidiyoruz. Bakın!' ve etrafı bir sürü çocukla çevrili iki

rahibeye doğru işaret etti. 'Eğer böyle devam ederse, hiç okul olmayacak,' dedi ve keyifle sırıttı.

Beş kişi birlikte salona girdiler. Pencerelerin üzerinde düzgünce toplanmış karartma perdeleri, açık yeşil duvarlar ve ahşap süpürgeliklerle belirgin bir şekilde tezat oluşturuyordu. Bay Bush, küçük çocukları cilalı ahşap zemine bağdaş kurarak oturtuyordu. Daha büyük çocuklar ise salonun arka yarısında, sıralar halinde dizilmiş sandalyelerin bulunduğu bölümde oturacaklardı. Ön tarafta, her iki yanında perdeler bulunan küçük, yükseltilmiş bir platform vardı.

'Vay canına,' dedi Zach heyecanla. 'Bir sahne var!'

George, Zach'in özenle dikilmiş kollarından birini çekiştirerek, "Çabuk, şu sandalyeleri büyükler almadan önce kapalım!" dedi.

Onlara doğru koştular, Willie de olabildiğince hızlı bir şekilde peşlerinden gitti ve yolda birkaç küçük çocuğun üzerinden atladı.

Diğer herkes arka sıralara oturmuştu ve George, çok geçmeden, seçtikleri koltukların neden boş bırakıldığını birden fark etti. Ön sıradaki koltuklarda oturuyorlardı. Çocukların geri kalanı yere oturmuştu, bu yüzden beşinin de gözleri tamamen açıkta kalmıştı.

'Lanet olsun,' diye küfretti George. 'Ağzıma atmayı planladığım birkaç şekerleme vardı.'

Bay Bush ve Bayan Hartridge yaşlı bir hanımla konuşuyorlardı.

'Bu Bayan Black,' diye fısıldadı Ginnie. 'Kesinlikle yedek öğretmen o olmalı.'

Bay Bush önce büyük çocuklarla ilgilendi ve birkaç tahliye edilen çocuğu da onların yanına, arka tarafa yerleştirdi. Çok gürültülüydü. Yeni gelenler arasında çok fazla bağırış çağırış ve ayak sesleri vardı; çoğu sıkılmış ve huzursuzdu ve zaten ülkede çok uzun süre kalmışlardı.

Sayın Bush, yaşlıların ne zaman tekrar ihtiyaç duyulacağını açıkladı ve onları görevden aldı.

George, Carrie ve Ginnie, Bayan Hartridge'in sınıfında tekrar olacaklardı. Bayan Hartridge, sekiz ila on bir yaş arası çocuklara

ders veriyordu. İkizler tatilde onuncu yaş günlerini kutlamışlardı ve George on bir yaşındaydı.

Bayan Black, beş yaşından sekiz yaşına kadar olan tüm yerel çocukları ve Katolik olmayan tahliye edilenleri himayesine alacaktı.

Willie, Bayan Hartridge'in kendisine ve Zach'e yaklaşmasını izledi. Zach ona dokuz yaşında olduğunu söyledi ve adını heceleyerek yazdı, aynı zamanda da özür diledi. Bayan Hartridge gülümsedi. Willie ona kimlik etiketini uzattı ve hiçbir şey söylemedi. Uzun, sarı saçları başının tepesinde kalın bir örgü halinde toplanmıştı. Willie, onun yumuşak, pembe yanaklı yüzüne zevkle baktı ve sonra aniden kalbi sıkıştı.

Kadın Zach'e doğru eğilerek, "Şimdi, Zacharias," dedi.

'Eğer çok uzun geliyorsa bana Zach diyebilirsin.'

'Sanırım halledebilirim, teşekkür ederim. Şimdi bana söyleyin, önceki okulunuzda ne yapıyordunuz? Okuma yazma biliyorsunuz, değil mi?'

Bu sırada Willie'nin kulakları doldu. Zach'in gevezeliği uzaktan gelen hafif bir uğultu yankısı gibiydi. Omzunda onun elini hissetti.

'Şimdi, William,' dedi. 'Peki ya sen? Okuma yazma biliyor musun?'

Sessiz kaldı. Diğerlerine bakmaya cesaret edemedi. Onun hakkında ne düşüneceklerdi?

'Ne dedin William?'

'Hayır,' diye yanıtladı ve parmaklarından birindeki tırnağı kemirerek, yer döşemelerine bakıp, keşke onların arasına kaybolabilseydim diye düşündü.

'Ah, bunun için üzgünüm William. Seni sınıfımda görmek isterdim. Bayan Black'in sınıfına gidip oturman gerekecek,' dedi ve yerde oturan küçükleri işaret etti. Willie acı içinde yukarı baktı ve hemen tekrar aşağı baktı.

Kulaklarının içindeki yanma hissi çenesine doğru yayılıyor gibiydi. Sersemlemiş bir halde doğruldu, yerde bir boşluk bulup oturdu. Ellerini sıkıca kenetledi ve başını öne eğdi. Kendini son derece aşağılanmış hissediyordu.

Bayan Hartridge'in sınıfı dağıldı. Öğleden sonraları dersleri olacaktı ve Cuma gününe kadar başlamayacaklardı.

Willie, Bayan Black ile birlikte kaldı ve o ve diğer çocuklar okula doğru yöneldiler. Ondan daha büyük, okuma yazma bilmeyen iki kız daha vardı, ama bu onu daha iyi hissettirmedi. Kızlardan biri, Bayan Black de dahil olmak üzere herkesi görmezden geldi, sadece tırnaklarını törpüledi ve pencereden dışarı baktı.

Willie geri döndüğünde Tom mezarlığı otlardan temizliyordu. Tom, Willie'nin üzgün bir şekilde yanından geçip kulübeye girdiğini izledi ve birkaç dakika geçtikten sonra onu takip ederek içeri girdi. Willie'yi oturma odasındaki masada otururken buldu; elma torbası ve sandviçi dokunulmamış halde duruyordu.

"Bir fincan çaya ihtiyacım var," dedi neşeyle. "Sen de ister misin, William?"

Willie başıyla onayladı.

Elindeki çay fincanını ona doğru itti. 'Nasıl geçti?'

Willie çizmelerinin uçlarını birbirine sürttü.

'Kötü müydü?'

Willie başını salladı.

'Öyleyse bana söyle.'

Başını kaldırdı. Dudakları titremeden Tom'a bakmak zordu.

'Bebeklerle birlikteyim.'

'Peki, Zacharias hangi sınıfta?'

'Bayan Hartridge'in.'

'Sen neden? Neredeyse aynı yaştasınız, değil mi?'

'Evet, ama okuyabiliyor.' Duraksadı. 'Ve yazabiliyor.'

'Peki, bunu yapamayanlar Bayan Black'in yanında olanlar mı?'

'Evet.'

'Anlıyorum.'

Tom ayağa kalktı ve yeni temizlenmiş mezarlığa baktı.

'Bayan Black sana okumayı öğretecek. Bugün bir şey öğrendin mi?'

'Gaz sondajı,' diye mırıldandı.

'Bu da ne?'

'Gaz tatbikatı,' diye tekrarladı, hem de daha yüksek sesle. 'Gaz maskesi tatbikatı yaptık.'

Çayının kapağını üfledi ve bir yudum aldı.

'Yeterince kalem bile yok.'

Tom, yaşlı ve nazik Bayan Black'in uğraşmak zorunda kalacağı kabadayılardan bazılarını görmüştü. Ona göre, zamanının büyük bir kısmı disiplini sağlamaya çalışmakla geçecekti.

'Bu akşam başlayacağız,' dedi sert bir şekilde. 'Öyle mi?'

'Ne?'

'Okumayı ve yazmayı öğreniyorum. Başlangıç olarak sana kendi adını yazmayı öğreteceğim.'

Willie'nin gözleri, altındaki zeminin hafif bir sisle hareket etmesiyle aydınlandı. Gülümsedi. Sadece "Ah, bayım," diyebildi.

Tom, kendi boğazında bir yumru oluştuğunu fark edince şaşırdı.

'Git Sammy ile koşuya çık,' diye homurdandı boğuk bir sesle. 'Ben akşam yemeğini hazırlayacağım.'

Willie'nin çektiği acıyı hisseden ve şimdiye kadar hareketsiz kalan Sammy, havlamaya ve kuyruğunun peşinden koşmaya başladı.

"Hadi bakalım, oğlum," dedi Tom.

Willie ayağa kalktı ve koridorda gürültüyle ilerledi. Kapıdan geçti, patikadan aşağı koştu ve toprak yola doğru gittikçe hızlanarak, zıplayıp sıçrayarak ilerledi. Sevinçten bağırmak istedi ama denediğinde hiçbir ses çıkaramadı. İlk başta sinirlendi ama sonra önceki günden çok daha iyi koştuğunu ve hatta hiç çaba göstermediğini fark etti. Bay Tom'un dediği gibi, zaman ve pratik gerektirir.

Yemek masasından kalkan Tom, önüne bir kağıt ve bir kalem koydu. Kağıtta birkaç düz çizgi ve her çizgi çiftinin arasında bir dizi nokta vardı.

'Şimdi, William,' dedi Tom. 'Yukarıdan aşağıya doğru noktaları birleştir ve bunu yaptığında adını yazmış olacaksın. Şimdi acele

etme.'

Willie kalemi gergin bir şekilde tuttu ve sonra kağıda sertçe bastırdı. Uç kırıldı. Tom tekrar sivriltti.

"Sakin ol şimdi," dedi kalemi ona geri vererek. "Bol vaktin var."

Willie telaşla kağıda baktı.

'Yapamam,' dedi, 'Yapamam.'

Tom ona sertçe baktı. Willie korkmuştu. Yüzü bembeyaz kesilmişti ve alnında ter damlaları belirmişti.

"Eğer seni rahatsız eden buysa, seni dövmeyeceğim. Hadi, bir deneyelim," diye ekledi güven verici bir şekilde. "Yanına oturup nasıl olduğunu anlatacağım."

Willie kurşun kalemi kağıdın üzerine yerleştirdi ve noktaları yavaşça aşağı yukarı, aşağı yukarı takip ederek W harfini oluşturdu.

Arkasına yaslandı ve ona baktı.

'Kötü bir durum, değil mi? Değil mi, Bay Tom?'

Tom ona dikkatlice baktı. Şaşırdı.

'Hayır,' dedi dürüstçe. 'Hayır, öyle olmadı,' ve Willie sesindeki kesinlikten doğruyu söylediğini anladı.

'Öyle değil mi?' diye sordu.

'Hayır,' diye tekrarladı. 'Kesinlikle öyle. Devam et. Gayet iyi gidiyorsun.'

Willie noktalara geri döndü ve ara sıra yaptığı ufak tefek hatalar dışında, 'William' kelimesini oldukça düzgün bir el yazısıyla yazdı.

'Bu iyi,' dedi Tom.

'Öyle mi?'

'Tekrar yap.'

Willie çizgiler arasındaki noktaları takip etmeye devam etti ve sonra durdu.

'Bay Tom,' dedi. 'Adımı görüp çizebilirim. Yazmak çizmek gibi mi?'

'Sanmıyorum. Ne demek istediğini bana göster.'

Willie boş, çizgisiz bir alan buldu, yaptığı şeye baktı, iki düz çizgi çizdi ve aralarına William yazdı.

'Bu çizgiler neredeyse dümdüz,' diye hayretle sordu Tom. 'Bunu nerede öğrendin?'

'Hiçbir yerde,' dedi Willie. 'Sadece onlara baktım ve yaptım.'

Tom bir an için nutku tutuldu. Kendine gelince, bir kalem ve cetvel aldı, iki düz çizgi çizdi, aralarına 'Kayın Ağacı' yazdı ve kalemi Willie'ye uzattı.

Willie iki çizgiyi tekrar çizdi ve yeni kelimeyi dikkatlice inceleyerek kopyaladı.

'Bu çok iyi,' diye belirtti Tom.

'Öyle mi?'

'Bilmiyor musun?'

Başını salladı.

'Adını doğru yazmışsın evlat.'

'Öyle mi?' dedi ve harflere baktı. Bu şekillerin neden onun adı olduğunu anlayamıyordu. Tom elini tuttu ve soldan sağa doğru harfleri işaret etmesini, her birini seslendirmesini istedi. Willie ikinci turda ona katıldı.

'Güzel,' dedi Tom. Ara vermeyi teklif etmek üzereydi ki Willie harfleri işaret edip kendi kendine seslendirmeye başladı. Çift 'ee' sesinde takıldı.

'O neydi yine, Bay Tom?'

'Evet.'

'B… ee…'

'Bu ne?'

'ch.'

Tekrar başladı ve tüm harfleri doğru bir şekilde seslendirmeyi başardı.

'Bunu çok çabuk kavradın,' dedi Tom. 'Çok çabuk.'

'Ama bu bir kopyalama, değil mi?'

'Evet, sanırım öyle.'

Willie biraz düşündükten sonra, 'Bay Tom,' dedi, 'fena değil, değil mi?'

'Kopyalıyor musun?'

'Evet.'

'Öğrenirken değil,' dedi Tom, 'sadece sınava girerken.'

'Ah,' dedi, 'kötü olduğunu sanıyordum.'

Ön kapıya birisi vurdu. Sam havlamaya başladı.

'Acaba o kim olabilir?' dedi Tom.

'Bay Tom?' dedi Willie. 'Yani, eğer kopyalarsam cehenneme gitmeyeceğim mi demek oluyor?'

"Aman Tanrım!!" dedi Tom şaşkınlıkla odadan çıkarken. "Saçmalama evlat. Aklına böyle bir düşünceyi kim soktu?"

Willie büyük bir rahatlama hissetti ve yazmaya geri döndü. Koridorda duyduğu seslerle bölündü. Döndüğünde George ve ikizler içeri girdi.

Willie kıpkırmızı bir yüzle ayağa kalkarken Carrie, "Bir şey görmeden önce," dedi, "sadece sınıfımızda olmamanızdan dolayı çok üzgün olduğumuzu ve yine de bizimle birlikte gelmenizi istediğimizi söylemeye geldik."

'Evet,' diye araya girdi Ginnie.

'Ve,' dedi George, 'okuyamaman ve benzeri şeyler için kendini kötü hissetmemelisin. Zaten okuyabilmen de o kadar iyi değil. Sadece daha fazla ders alıyorsun.'

Bu sırada Carrie ona bir dürtme hareketi yaptı.

"Size söylemek istediğimiz şey şuydu," diye devam etti, "Cumartesi günü ormana gideceğiz ve bizimle gelip gelmeyeceğinizi merak ediyorduk."

Willie konuşmak için ağzını açtı ama başka bir şiddetli kapı çalmasıyla sözü kesildi. Tom koridora henüz çıkmıştı ki Zach içeri daldı.

'Will,' dedi nefes nefese ve sözünü yarıda kesti. 'Söyle bakalım, burada neler oluyor? Bu bir parti mi?'

Tom kapıyı kapattı ve konuşmaya hazırlanırken kapıya bir kez daha şiddetli bir şekilde vuruldu ve gardiyan Charlie Ruddles öfkeyle içeri girdi.

'Ön kapı açıktı, Bay Oakley, ve bulunduğum yerden belirgin bir ışık aralığı gördüm.'

'Peki, bu nerede olacak Bay Ruddles?' diye sordu Tom, bir akşamda bu kadar çok dramatik girişe biraz şaşırmış bir şekilde. 'Koridor zeminine uzanıp burnunuzu kapının altına sokarak mı olacak?'

Bu sırada ikizler aceleyle arkalarını döndüler ve dudaklarını ısırdılar. Charlie dehşet içinde geride kaldı.

'Hukuki detaylara girmeyeceğim, Bay Oakley. Kesinlikle bir açık vardı. Savaşın devam ettiğini bilmiyor musunuz!' diyerek kapıyı çarptı ve Willie dışında herkes, o biraz şaşkına dönmüş bir halde, kahkahalara boğuldu.

9 Yaşındaki
Doğum Günü Çocuğu

Willie yataktan fırladı. Little Weirwold'daki altıncı gününün başlangıcıydı. Battaniyeleri çekti, pamuklu ve kauçuk çarşafları kenara çekti ve kollarında onlarla birlikte merdivenden aşağıya zorlukla indi. Sammy aşağıda onu beklerken havlıyor ve zıplıyordu.

"Günaydın," dedi Tom arka kapıda belirerek. "Doğum günün kutlu olsun!" Willie'nin posta gelip gelmediğini sormasını bekliyordu ama hiçbir yanıt gelmedi.

Willie giyindi ve Tom'un çarşaflarını ve pijamasını yıkamasına yardım etti. Bir önceki akşam, *Kabil ve Habil* ile *Devenin Kamburu Nasıl Oluştu hikayelerini izledikten* sonra, Willie'nin her gün okula gitmeden önce yazma ve okuma pratiği yapmak için normalden biraz daha erken kalkacağına karar vermişlerdi.

Ev işlerini bitirdikten sonra masaya oturdu ve Tom'un uzun uğraşlarından sonra onu koşuya çıkmaya ve Sammy'yi çalıştırmaya ikna edene kadar 'Ben William Beech'im' cümlesini tekrar tekrar yazdı. Mezarlık yolundan aşağı doğru kaybolup gözden kaybolduğu sırada postacı arka kapıya geldi.

'Bu bir doğum çocuğu, öyle mi?' dedi genç Matthew Parfitt.

'Londra'dan bir şey var mı?' diye sordu Tom.

Matthew başını salladı. "Maalesef hayır. Ama paketlerim, kartlarım ve bu da geldi." İçinde taze yumurtalar, yeni pişmiş bir somun ekmek, bir parça tereyağı ve birkaç dilim pastırma olan bir sepetti. "Padfield'lerden doğum günü kahvaltısı."

Tom, kartları ve paketleri sepetle birlikte içeri taşıdı. Çocuğun annesinden hiçbir şey gelmemiş olması üzücüydü, ama daha perşembe günüydü ve belki de savaş ilan edildiğinden beri postalar gecikiyordu. Aceleyle oturma odasına girdi.

Willie yüzü kızarmış ve nefes nefese geri döndü, ardından Sammy de geldi. Kapıyı hızla açtı ve bir şey söylemek üzereyken masayı gördü.

Kırmızı-beyaz kareli masa örtüsünün üzerinde en güzel iki tabak, fincan ve fincan altlığı duruyordu. Ortada içinde çiçekler olan bir reçel kavanozu vardı ve Willie'nin masasının etrafında paketler ve zarflar bulunuyordu.

'Doğum günün kutlu olsun,' dedi Tom.

"Bunlar benim için mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Genellikle burada otururs un, değil mi? Hadi, aç onları. Kimden olduklarını okuyacağım."

Willie yumuşak, kahverengi bir kağıt paketi aldı ve titreyen parmaklarıyla ipi yavaşça çözdü. İçinde yeşil yün bir balaklava, yeşil kolsuz bir kazak ve lacivert kadife bir şort vardı.

"Denemek ister misin?" dedi Tom.

Willie ince gri pantolonunu çıkardı ve lacivert olanı giydi. Tom askılarını taktı. Şortun beli biraz boldu.

'Ama yakında dolgunlaşacaksın,' dedi Tom. Willie'nin gömleğinin üzerine kendi kazağını giydirdi. 'Biraz geri çekil de sana bir bakalım.'

Üst kısmı biraz uzundu ama komik görünecek kadar değil. Şortu ise dizlerinin altına kadar rahatça sarkıyordu. Gülümsedi.

'Kendini iyi hissediyorsan, şunu yap?'

'Evet. Onların da cepleri var,' dedi ellerini iyice ceplerine daldırarak. Balaklavaya baktı. 'Bu ne?'

"Bu bir balaklava. Rüzgar sert estiğinde başınızı ve kulaklarınızı sıcak tutar."

'Şimdi takabilir miyim?'

'Eğer istersen.'

"Bunu bana kim verdi?" diye sordu, onu başından geçirirken.

'Ben yaptım ama Bayan Fletcher yaptı.'

"Teşekkür ederim," dedi Willie minnetle ve kazağın yumuşak yününe dokundu.

'Geri kalanını da açmayacak mısın?'

Sonraki pakette, Willie'nin hiç tanışmadığı May Thorne'dan gelen bazı Chiliprufe iç çamaşırları vardı. Kız kardeşi Emilia ise ona *"Rüzgarın Esintisi"* nin resimli bir kopyasını hediye etmişti. İçine "William'ın dokuzuncu doğum günü için. Bay Oakley, sen kendin okuyana kadar sana okusun." diye yazmıştı.

Willie onu sıkıca göğsüne bastırdı. 'Bunu kendime mi saklayacağım?'

Tom başını salladı.

Kendi kitabı. Yepyeni, kendi kitabı. Sahip olduğu tek diğer kitap İncil'di ve o da eski, tozlu ve daha önce başkasına aitti. Bu kitap ise yepyeniydi. Sayfaları tertemiz ve beyazdı ve giysi giymiş hayvanların en muhteşem resimleriyle doluydu.

Kitabı dikkatlice bir kenara koydu ve diğer paketleri açmaya devam etti. Paketlerde Connie ve Walter Bird'den altın kenarlı beyaz porselen bir yumurta fincanı, Doktor ve Nancy Little'dan içinde birçok resim ve oyun bulunan bir erkek çocuk çizgi romanı ve papaz ile karısından bir iskambil oyunu vardı. Paketlere ek olarak yedi doğum günü kartı da bulunuyordu.

Willie tamamen şaşkına dönmüştü. Oturdu ve hediyelere şaşkınlıkla baktı. Bu sırada Tom, dolaptan büyük bir paket çıkardı ve önüne koydu.

'Bu, benden sana bir hediye.'

'Ama bana bunu ver,' dedi, kazağını işaret ederek, 've şu şortu.'

'Bu, bambaşka bir şey.'

Willie paketi açtı ve irkildi. Gözlerinin önünde, bir büyük ve bir küçük eskiz defteri duruyordu. Sayfalarca dokunulmamış kağıt vardı. İki fırça ve üç boya kabı da mevcuttu. Fırçalardan biri orta boy, diğeri ince ve narin bir fırçaydı. Boyalar kırmızı, sarı ve maviydi.

'Bunları karıştırırsanız,' dedi Tom, 'turuncu, yeşil ve kahverengi de elde edebilirsiniz.'

İnce kağıda sarılı halde bir kalem, bir silgi ve bir kalemtıraş vardı. Kalemin ucunda bir şey kazınmıştı. Tanıdık geliyordu. Parmağıyla

yavaşça üzerinden geçti. 'William Beech'.

Boyalara ve fırçalara sevgiyle baktı ve boğazının arkasında yükselen acıyı yutkunarak bastırdı.

'Onları beğendiğini varsayıyorum,' diye mırıldandı Tom. 'Onları kendim seçtim, yani.'

Pencereden, Rachel ve oğlunun gömülü olduğu meşe ağacına baktı. Ona hediyeler verdiğinde Rachel onu kucaklar ve öperdi. Resim yapmayı, kır çiçeklerini, güzel dantelleri, tatlı reçelleri, taze demlenmiş birayı severdi. Ölümünden beri, onu hatırlatabilecek hiçbir şeye dokunmak istememişti. Garip bir çocuk onu yumuşatabilirdi. Tuhaf olan şey, boya dükkanına girdikten sonra, sanki ağır bir hüzün dalgası aniden üzerinden kalkmış gibi hissetmesiydi. Onun anıları, hayal ettiği kadar acı verici görünmüyordu.

'Teşekkürler, Bay Tom,' dedi Willie boğuk bir sesle. 'Onlara çok iyi bakacağım.'

Doğum günü için hazırlanan yumurta ve pastırmalı kahvaltının ardından Willie okula koştu. Öğleden sonra dersi olmadığı için Tom onu öğle yemeğinde okulun dışında karşıladı. Ona hediye veren kişileri ziyaret ederek onlara şahsen teşekkür etmeyi amaçladılar. Bu, mektup yazma zahmetinden kurtaracaktı ve Tom, Willie'nin onlarla tanışması için iyi bir fırsat olacağını düşündü. Tom'a gelince, onu gören herkes çok şaşırdı çünkü o nadiren insanları ziyaret ederdi.

Tünel şeklindeki yoldan yavaşça eve doğru yürüdüler ve yolda Little'ların kulübesine ve papaz evine uğradılar. Willie ikizleri ve George'u aradı ama hiçbir yerde yoklardı. Little'ların evinde bile Zach'ten eser yoktu.

Belki de böğürtlen toplamaya gitmişlerdir, diye düşündü ve kısa bir an için onların yanında olmayı diledi.

'Bugün öğleden sonra dışarıda kalmaya ne dersin?' diye önerdi Tom aniden. 'Hava çok güzel.' Sözleri, gökyüzünü kaplayan karanlık bir gölgeyle hemen çelişti. 'Kahrolası bulutlar,' diye mırıldandı. Sam onların önünden koşarak Dobbs'un tarlasında bekledi. Willie çizime

başlamak için sabırsızlanıyordu. Mezarlıktaki yaşlı, kıvrımlı meşe ağacıyla başlayacaktı. Bu iyi olurdu. Ama arka kapıya ulaşmadan önce, birkaç damla yağmur uyarıcı bir şekilde başlarına düştü.

'İçeride çizmem gerekecek,' dedi Willie kendi kendine.

Tom homurdandı ve sonra birden aklına bir fikir geldi. "Kilise nasıl olur?" diye haykırdı. "Elbette, orada çizim yapabilirsin."

'Evet,' diye onayladı Willie. 'Evet, yapabilirim.'

Yağmurluğunu küçük çizim defterinin etrafına dikkatlice sardı ve kiliseye giden patikadan aşağı koştu; tam zamanında yetişti, çünkü arkasından ağır kemerli kapıyı kapatırken, köyü ve çevredeki tarlaları hafif bir yağmur çiseledi.

Bir anlığına öylece durdu. Kilisede yalnız olmak tuhaf geliyordu. Yağmur yağmasaydı gergin hissederdi. Dışarıdaki ağaçlarda çıkan hışırtı sesi ona rahatlık ve koruma hissi veriyordu. Pencerelere baktı ve sonra kürsüyü gördü. Yağmurluğunu bir sıranın arkasına astı, oturdu ve ayaklarını önündeki sıraya koydu. Çizim defterini dizlerinin üzerine koydu, ilk sayfayı açtı ve çizmeye başladı.

Yağmurun aniden durduğunu duymadı. Sadece kürsüyü ve çizim defterini hatırlıyordu. Kilisenin geri kalanı onun için yok olmuştu. Ne Zach'in dışarıdan onu tekrar tekrar çağırdığını ne de arka kapıya giden dar patikadan koşarak gelen ayak seslerini duydu.

Kapı yavaşça açıldı ve Zach içeriye göz attı. Daha önce hiç kilisenin içini görmemişti. Sessizce içeri girdi ve pencerelere ve duvarlara göz gezdirdi, ta ki arka sıralardan birinin arkasından çıkan sarı saç tutamına dikkatini çekene kadar. Tam konuşmak üzereyken Willie'nin bir işle meşgul olduğunu fark etti. Birkaç adım öne çıktı ve Willie'nin ince omuzlarının üzerinden eğildi. Gölgesi defterin üzerine düştü. Willie sıçradı ve aceleyle arkasını dönerek kolunu resmin üzerine koydu, ama çok geçti. Zach çoktan görmüştü.

"Vay canına," diye hayretle söyledi. "Bu muhteşem!"

Willie çekingen bir şekilde defterin kapağını çizimin üzerine örttü.

'Şunu göstermelisin...' dedi ama kendini durdurdu. 'Seni çağırdığımı duymadın mı? Seni çağırmak için neredeyse boğazımı

yırtıyordum.'

Willie başını salladı.

'Şey...' dedi Zach düşünceli bir şekilde, biraz söz bulmakta zorlanarak, 'Şey, Bay Oakley sizinle... konuşmak istediğini söyledi. Şey... günün saati hakkında konuşmak istiyor. Bu tarz şeyler. Şu anda sizi bekliyor.'

'Öyle mi?' dedi Willie şaşkınlıkla ve yağmurluğunu eline aldı. 'Hâlâ yağmur yağıyor mu?'

'Çok uzun zaman önce bitti,' diye inledi Zach. 'Acele et yoksa...' diye durdu. 'şey... yoksa... yeniden başlayabilir.'

Dışarı çıktılar. Pembe, uçları beyaz bulutlar gökyüzünde süzülüyordu. Willie durdu ve onlara baktı.

'Hadi ama!' dedi Zach sabırsızca.

Ön kapıya doğru patikadan yürüdüler. Willie kulübeye yaklaşırken, "Siyahlar erkenden kalkıyor," diye düşündü. Sammy'nin ön odadan heyecanlı bir havlama sesi duydu, sonra ses birden boğuklaştı. "Garip," diye düşündü Willie, ama omuz silkti ve yağmurluğunu askıya astı.

"Hadi, acele edin," dedi kapıda bekleyen Zach. Willie ona baktı.

'Neyi bekliyorsun?' diye sordu.

'Önce sen gir,' dedi ve Zach kapıyı iterek açtı ve anında tüm oda şu seslerle doldu:

'Doğum günün kutlu olsun,
Doğum günün kutlu olsun,
Doğum günün kutlu olsun sevgili William!
Doğum günün kutlu olsun.'

İkizler George, anneleri, Lucy ve annesi ve Tom, oturma odasında ayakta şarkı söylerken, Sammy ortada oturmuş uluyordu.

"William'ın Doğum Günü Kutlu Olsun" yazılı büyük bir pankart, dağ sırasının üstüne ve karşısına asılmıştı.

Masada biri kırmızı, diğeri yeşil olmak üzere iki jöle duruyordu. Bir tabak çikolatalı gofret, bir tabak konserve et ve balık ezmesi sandviçi ve bir tabak da minik kekler vardı. Masanın ortasında ise

üzerinde dokuz mum yakılmış, buzlu bir pasta duruyordu. Willie, "Demek siyahlar bu yüzden kalkmıştı," diye düşündü.

Oluşan sessizliği ilk bozan Zach oldu.

'Sürpriz miydi?' diye birden sordu. 'Gerçekten sürpriz miydi? Tahmin ettin mi?'

Willie'nin şaşkın ifadesinden, hiçbir şeyden haberi olmadığı açıkça belliydi.

Demek bir doğum günü partisi böyle bir şeymiş. Okuldaki insanların bu konuda konuştuklarını duymuştu. Yardım için Tom'a baktı.

'Mumları üfleyip söndürmen gerek evlat.'

'Ve eğer hepsini birden söndürmeyi başarırsan, bir dilek tutabilirsin,' dedi Carrie.

Willie eğildi, derin bir nefes aldı ve üfledi. İlk denemede altı mum söndü, kalan üçü ise ikinci denemede söndü. Herkes alkışladı.

'Hâlâ bir dilek tutabilirsin,' dedi Zach, 'pastayı kestiğinde, ama pastayı yapana kadar konuşmamalısın ve sır olarak kalmalı, yoksa gerçekleşmez ve...'

'Eğer böyle gevezelik etmeye devam edersen, kıyamete kadar burada olacağız,' dedi Tom.

Willie bıçağı pastanın üzerinde tuttu, bir dilek aklına gelene kadar yüzünü buruşturdu ve sonra bıçağı kremaya sapladı.

Bayan Fletcher, Roe Padfield ve Bayan Thatcher kapının yanındaki alçak dolabın üzerine oturdular ve Tom, herkesin üç sandalye, bir tabure ve koltuğun koluna sıkışarak oturabileceği şekilde masayı dışarı çekti. Tam oturdukları sırada Zach aniden bir çığlık attı.

'Neredeyse unutuyordum. Will'in fotoğrafını görmedin.'

Willie hâlâ çizim defterini kolunun altında sıkıca tutuyordu. Yüzü pembeleşmişti.

'Resim mi çizdin?' diye sordu Tom.

'Öyleyim.'

'Sen hiç susmuyorsun,' dedi Tom birden.

'Görebilir miyiz?' dedi Carrie.

'Lütfen,' diye ekledi Ginnie.

Örtüyü çekingen bir şekilde kaldırdı. George yanına geldi ve alçak sesle ıslık çaldı.

'Sana söylemiştim, değil mi?' dedi Zach.

Tom başlarının üzerinden eğilip aşağıya baktı. Kürsünün üzerindeki oyma kartalın bir kopyasıydı. Güçlü, inatçı kanatları muhteşem bir kavisle geriye doğru kıvrılmıştı. Willie etrafına yağmur damlaları eklemişti, böylece büyük bir rüzgara karşı uçuyormuş gibi görünüyordu.

"Ne kadar da güzel bir elin var, William," dedi Tom sessizce. "Gerçekten güzel bir el."

Willie kıpkırmızı oldu.

"Ünlü bir yazar olduğumda resimlerimi sen çizer misin?" dedi Zach.

"Bu sabah ünlü bir pilot olacağını sanıyordum," diye karşılık verdi George.

'Şey,' dedi Zach biraz kırgın bir şekilde, 'Cesur hava akrobasi maceralarım hakkında yazabilirim, değil mi?'

Hepsi yemek yemeye koyuldular ve Willie, tüm bu sohbet ve kahkahalar arasında övgülerin hedefi oldu. Çaydan sonra daha fazla hediye geldi. İkizlerden bir yapboz, Zach'ten renkli kalemler, George'dan şekerler ve Lucy'den birkaç küçük kek.

"Onları kendisi pişirdi," dedi annesi.

Lucy ona hayranlıkla bakıyordu. Adeta hayranlıktan adeta patlıyordu. Willie ona nasıl davranacağını bilemiyordu. Ama pastalar çok güzeldi.

'Ta,' dedi çekingen bir şekilde ve kadın ona geniş gülümsemelerinden birini sundu.

Birkaç parti oyunu oynadıktan sonra herkes sonunda eve döndü. Tom ve Willie dışarıda durup onların gidişini izlediler. Sonra oturma odasına geri döndüler ve kapıyı kapattılar.

'Bay Tom,' dedi Willie koluna dokunarak. 'En iyisi... en iyisi,' ama cümlesini tamamlayamadı. Heyecan ve yemeğin verdiği haz içinde birikti ve kısa bir nefes alıp halının üzerine kustu.

10.
Dava

Sonraki yedi hafta boyunca yapraklar ağaçlardan uçuşup savruldu ve sabahın erken saatlerinde tarlaları hafif bir kırağı kapladı.

Yedek birliklerde bulunan Matthew Parfitt askere çağrılmıştı ve May Thorne, herkesi şaşırtacak şekilde, postaları dağıtmak için gönüllü oldu. Unutulmuş bir kulübe köşesinden eski bir bisiklet çıkardı ve önündeki sepete sıkıca doldurulmuş mektuplarla dolu çuvalıyla, evden eve bisikletle dolaşmaya başladı.

"Onların nesli tükendiğini sanıyordum," demişti Zach, onu ilk kez bisiklet sürerken gördüğünde. "Tekerlekli bir fosil gibi görünüyor. Tabii ki bisikletin çerçevesinden bahsediyorum, Bayan May'den değil," diye eklemişti.

Eylül ayında kayıt yaptıran Michael Fletcher, uzun ve sabırsız bir bekleyişin ardından nihayet askere çağrılmıştı. O ve John Barnes, trene binmek için birlikte Weirwold'a gittiler.

Bayan Miller, zifiri karanlıkta bir ağaca çarptıktan sonra beyin sarsıntısı geçirerek hastaneye kaldırılmıştı. Olayın haberi mezarlık kulübesine ulaştığında Willie, Tom'un ağacın da kesilmesine gerek kalmadığına dair bir şeyler mırıldandığını duymuştu.

Bu arada, hükümet tahliye edilenlerin ebeveynlerinden para katkısı istemişti. Birçok ebeveyn çocuklarından ayrı kalmaktan dolayı çok üzgündü ve bazıları için bu acıyı telafi etmek zor olacaktı, bu yüzden sonunda onları tekrar eve almaya karar verdiler. Little Weirwold ve çevresindeki tahliye edilenlerin yarısı zaten ayrılmıştı. Bu, sınıfların o kadar kalabalık olmadığı anlamına geliyordu, ancak yine de kağıt ve kalem sıkıntısı vardı. Willie, Bayan Black'e oldukça düşkün olmasına rağmen, Bayan Hartridge'in sınıfında olmayı çok istiyordu.

Her gün okuldan önce ve sonra düzenli olarak okuma ve yazma pratiği yapardı ve Emilia Thorne kütüphaneden döndüğünde, Tom itfaiye görevinde olduğunda ara sıra yanına uğrar ve onunla otururdu. Kısa süre sonra, özellikle hoşuna giden kelimeleri öğrenme konusunda olağanüstü bir yeteneğe sahip olduğunu keşfetti. Ona tekerlemeler ve şiirler öğretmeye başladı ve sonra bunları kağıt parçalarına yazdı, böylece Tom yalnız kaldığında harfleri takip edebiliyordu.

Tom, o zamana kadar Yaratılış kitabının tamamını ona anlatmış ve *"Öyleyse Hikayeler"i* iki kez okumuştu. Şimdi ise Willie ile birlikte Çıkış kitabının ortasındaydılar ve *Grimm Kardeşler'in masallarına* yeni başlamışlardı.

Willie ve Zach her gün, hafta sonları ve ara sıra akşamları birbirlerini görmeyi başardılar ve ikizler ve George ile birlikte tarlalarda yürüyüp oynadılar.

Ekim ayının son gününde, kasvetli bir öğleden sonra, o ve Willie, Little'ların kulübesinin oturma odasındaki pencere pervazında diz çökmüşlerdi. Yavaş, buz gibi bir yağmur çiseleyip incecik damlacıklar halinde pencereden aşağı akıyordu.

Zach gözlerini kısarak camdan baktı ve nefesinden sızan buharı sildi.

'Nerede o?' diye inledi. 'Çok uzun sürüyor.' Pencereden umutsuzca döndü. 'Yakında hava kararacak ve o zaman geldiğini hiç göremeyeceğiz.'

Ön kapıya gelen şiddetli bir vurma sesiyle sözü kesildi.

'Yaşasın! Wizzo!' diye bağırdı Zach, ayağa fırlayıp mutfaktan koşarak, 'Calloo, calloo, calloo, callay.'

Koridor ışığını kapattı, sendeleyerek ön kapıya gitti ve kapıyı hızla açtı. Yüzü düştü. İçeride George ve ikizler vardı.

'Hoş geldin,' dedi Carrie.

"Geldi, değil mi?" dedi George karanlık salona adım attıklarında.

Zach, arkalarından kapıyı sinirli bir şekilde çarparak kapattı ve ışığı açtı.

'Sadece bir saat kalabiliriz,' dedi Ginnie.

Bayan Little, elinde yeni yakılmış bir sigara ile mutfak kapısının eşiğine yaslandı.

'Onları yukarı çıkarman gerekecek, Zach. İlk yardım on beş dakika sonra başlayacak.'

Zach inledi.

'Tabii ki, gönüllü olarak bir ceset olmak istemediğiniz sürece.'

'Hayır, teşekkürler,' dedi Zach aceleyle. 'Çabuk, gidelim.'

Beş kişi birden dar, halı kaplı merdivenlerden yukarı tırmandı.

"Ve siyahları asmayı unutmayın!" diye bağırdı Bayan Little onların arkasından. "Charlie Ruddles'ın bana tekrar parmak sallamasını istemiyorum."

'Yapmayacağım,' diye yanıtladı Zach.

Zach'in odası yatak odasından çok çalışma odasına benziyordu. Bir duvarı tıp kitaplarıyla tıka basa doluydu ve Little ailesinin dağınık ama şüphe uyandırmayacak şekilde düzenli bahçesine bakan arka pencerenin önünde büyük, açılır kapanır bir masa ve sandalye duruyordu. Kitaplığın karşısındaki duvarda bir yatak vardı ve küçük kemerli sokağa ve tarlalara bakan ön pencerenin altında, genç, koyu saçlı bir kadın ve iri, delici gözlü ve geniş gülümsemeli biraz daha yaşlı bir adamın fotoğrafının bulunduğu küçük bir masa vardı. Birbirlerine kollarını dolamışlardı. Zach'in yatağının yanındaki yerde küçük bir kitap yığını vardı.

İkizler yatağa yerleştiler, Zach çalışma masasının yanındaki sandalyeye oturdu, George ve Willie ise sırtlarını kitaplığa yaslayarak bağdaş kurdular. Carrie kitaplardan birkaçını aldı.

' *Arkadaşını Kurtarmak İçin* ,' diye yüksek sesle okudu, ' *Stalky ve Şirketi, Şiirlerin Altın Hazinesi, Tanıdığım Büyük Aktörler* , ne garip bir karışım!'

'Kesinlikle hayır,' diye haykırdı Zach.

'Bence bu garip.'

Aşağıdan yine yüksek sesle bir vurma sesi geldi. Zach sandalyesinden fırladı.

"Bay Tom," dedi Willie aniden ve heyecanını bu kadar açıkça belli ettiği için yüzü kızardı.

Zach bir çığlık attı, yatak odasının kapısını açtı ve neredeyse kendini merdivenlerden aşağı attı. Diğerleri de arkasından gürültüyle aşağı indiler.

Tom koridorda duruyordu, şapkası ve paltosu ince bir çiseleme tabakasıyla kaplıydı.

"Kuru tutmaya çalıştım," dedi, ayaklarının dibindeki büyük, yıpranmış bavulu işaret ederek. "Ama en iyisi silmek."

Willie'ye baktı.

'Sanırım biraz daha kalmak isteyeceksin, değil mi?'

'Evet, yapabilir miyim?'

'Seni otuz dakika içinde alacağım. Lütfen hemen gel.'

Zach ve George bavulu yatak odasına sürükleyip bir kenara koydular. Kahverengi deri bir bavuldu, sapının iki yanında tokalı iki kayışı vardı. Deri yumuşaktı ve zamanla solmuştu. Her iki tarafı da üzerinde kasaba ve ülke isimleri yazılı, her renk ve şekilde etiketlerle kaplıydı. Bavulun etrafına yatay ve dikey olarak iki kalın ip bağlanmıştı.

'Bütün o ülkeleri gezdin mi?' diye sordu George.

'Çoğunlukla anne babam. Onlar tek gecelik ilişkiler yaşadıkları zamanlarda bunu kullanmışlar ve sonunda bana vermişler.'

'Tek gecelik ilişki mi?' diye tekrarladı Willie.

'Evet. Her gece farklı bir mekanda gösteri yapan bazı şirketler var.'

'Venyew mi? O ne?'

'Bir yer. Bir gösterinin yapılacağı bir yer. Genellikle gösteri önceden rezerve edilmiş oluyor. Neyse,' diye devam etti Zach, 'anne babam günlük kıyafetlerini bir bavulda, kostümlerini ve makyaj malzemelerini de başka bir bavulda saklıyorlardı.'

'Baban makyaj yapıyor mu?' diye sordu George.

"Bazen," diye yanıtladı Zach, kablolarla hâlâ uğraşırken. "Vay canına, bunu gerçekten çok iyi yapmışlar."

"Hanımefendi gibi mi demek istiyorsun?" dedi Willie.

Carrie kahkahalarla gülmeye başladı.

'Burada,' dedi Ginnie, 'sana yardım edeyim,' ve artık öfkeden kıpkırmızı olmuş Zach'in yanına diz çöktü. Zach topuklarının üzerine yaslandı ve Willie'ye baktı.

'Hiç gösteri izlemedin mi?'

Willie başını salladı.

'Annem tiyatroların ve tiyatro salonlarının günah yuvaları olduğunu söylüyor.'

"Kahretsin!" diye haykırdı Zach. "Ben neredeyse tiyatroda doğdum. Tiyatro soyunma odalarında emzirildim."

Willie kızardı.

"Bu küfür," dedi.

'Tiyatrolarda yürümeyi ve konuşmayı öğrendim,' dedi Zach. 'Ve günahkar değilim, değil mi?'

'Sen tam bir meleksin, değil mi?' dedi Carrie ellerini kavuşturarak.

'Ve sen de çatlaksın,' dedi Zach. 'Hadi, şu korkunç kutuyu açalım.'

Sonunda sert, nemli kayışlar çözüldü ve iki büyük klips açıldı. Zach zaferle kapağı geriye doğru fırlattı ve ikizler ile George içeridekilere bakmak için etrafına toplandı. Willie tereddüt etti.

'Hadi ama Will,' dedi Zach, onun geride durduğunu görünce. 'Herkese hava atmak istiyorum.'

'Ne zaman duracaksın?' diye sordu Carrie.

Zach ona sert bir bakış attı ama bu o kadar abartılıydı ki, o ve diğerleri kahkahalarla gülmeye başladılar. Pes etti ve çantanın içine baktı. Kapağın iç tarafına kalın harflerle Zach yazılı bir zarf yapıştırılmıştı. Zarfı kopardı ve açtı.

"Annemden ve babamdan!" diye bağırdı.

'Sürpriz, sürpriz,' dedi George. 'Hadi ama. Yakında eve gitmeliyiz. Bunu daha sonra okuyabilirsin.'

'Pekala,' dedi Zach, onu cebine sokarken.

Bavul çok sıkı bir şekilde paketlenmişti. Üst kısımdaki büyük bir gazete parçasını yırtıp açtı ve içinde birkaç ev yapımı kek bulunan beş küçük paketi çıkardı.

"Daha önce hiç böyle pastalar görmemiştim," dedi George.

'Anneannem, anneme bunları yapmayı küçük bir kızken öğretmişti.'

Altında iki kavanoz salamura ringa balığı ve üç kalıp çikolata vardı.

'Wizzo!' diye bağırdı, çok sevdiği ve yıpranmış çeşitli eşyaları çıkararak. 'Kitaplar!'

'Bunlarla ne yapacaksın?' dedi George. 'Okulda bunlardan yeterince göreceğini sanıyordum.'

Carrie sayfaları karıştırmaya başladı. Willie, Zach'in omzuna dokundu ama Zach onun ne düşündüğünü çoktan anlamıştı ve ona birkaç tane uzattı.

Kelimeler garip bir şekilde sıralanmıştı.

"Bunların hepsi laf," dedi Carrie. "Hiçbir açıklama yok."

"Diyaloglarda biraz var," diye açıkladı Zach. "Kelimelerin atmosferi oluşturması gerekiyor, anlıyorsunuz. Bunlar tiyatro oyunları."

'Onlarla nasıl oynuyorsun?' diye sordu Willie, merakı iyice artmıştı.

'Sen bir aptalsın, Will. Bunlar tiyatro oyunları. Senaryolar,' dedi ve replikleri işaret etti. 'Bak, işte bu karakterin replikleri ve bu da diğer kişinin cevapları. Oyuncular bunları ezberler ve sonra sanki yeni düşünmüşler gibi duyulana kadar defalarca prova ederler.'

George elinde kalın, yıpranmış bir kitap tutuyordu.

' *William Shakespeare'in Tüm Eserleri* ... Iyy!' dedi ve tiksinerek yere bıraktı.

'Nasıl cüret edersin!' diye bağırdı Zach, aceleyle kitabı alarak. Willie'ye baktı, onun adını hiç duymamış olabileceğini hissetti. 'William Shakespeare en büyük oyun yazarlarımızdan biriydi. Oyun yazarı, elinizdeki gibi oyunlar yazan kişidir; ancak o neredeyse dört

yüz yıl önce oyunlar yazdı ve insanlar hala gidip onların sahnelenmesini izliyor.'

'William Shakey,' dedi Willie kendi kendine sessizce.

'Shakespeare!' diye bağırdı Carrie.

'William Shakespeare,' diye tekrarladı, 'William.' Yani ünlü birinin adını taşıyordu.

Zach'in çıkardığı bir sonraki şey, sert, siyah, yuvarlak bir cisimdi. Onu salladı ve bir saniye içinde parlak bir silindir şapkaya dönüştü.

Kalın, kıvırcık saçlarına taktı ve hafifçe yana doğru eğdi. Herkes çok etkilendi. Ardından küçük siyah bir takım elbise çıkardı. Takım elbisenin ceketi bel kısmından içeri doğru kıvrılıyordu ve arkasında, kuyruk kısmının üzerinde iki düğme vardı. Üzerinde "dicky" denilen sert, beyaz bir parça vardı. Bu, bir yaka, papyon ve gömleğin ön kısmından oluşuyordu. Arkadan bağlanacak iki ince ip sarkıyordu. Zach onu giydi ve ceket iliklendiğinde, sanki düzgün bir gömlek giymiş gibi görünüyordu. Ceket kollarının uçlarına taklit beyaz manşetler takılmıştı.

'İyi iş çıkarmışsın,' diye belirtti George.

Ginnie, takım elbisenin tamamını çok yakından inceledi. Kolların manşetlerinin nasıl dikildiğini görmek için kolları geriye doğru katladı.

Zach gazete kağıdına sarılı iki nesneyi açtı.

'Musluklarım!'

Elinde parlak siyah rugan bir çift ayakkabı tutuyordu. Her bir ayakkabının tabanında, biri burun kısmında diğeri topuk kısmında olmak üzere iki metal parça vardı.

"Bunlar ne tür ayakkabılar?" diye sordu George şaşkınlıkla.

'Tp ayakkabıları. Fred Astaire'in dansını izlediniz, değil mi? Şey, bu...' Durdu. Diğerleri hep birlikte başlarını yana salladılar.

'Fred Barnes'ı duydum,' dedi George. 'Şuradaki büyük çiftliğin sahibi...'

'Will. Sen Londralısın. Onu sinemada görmüş olmalısın.'

"Buna izin verilmiyor," diye vurguladı Willie. "Ben o tür şeylerle uğraşmam."

Zach çok şaşırdı. Bütün dünyanın Fred Astaire'i tanıdığını sanıyordu.

'Şey, musluğu açıklamanın tek bir yolu var.' Bavulu bir kenara çekti, halıyı kenara itti ve diğerlerine kitaplığın yanına oturmalarını söyledi. Sonra ayakkabılarını giyip bağcıklarını bağladı. Şık siyah ayakkabıları, yamalı yün çorapları, yıpranmış şortu, silindir şapkası ve frakıyla gerçekten de tuhaf görünüyordu.

'İşte buna yaylı atlama denir,' dedi ve sağ ayağını hafifçe tahta zemine vurduktan sonra düzgünce üzerine atladı, sol bacağını ise hafifçe arkasında havada bıraktı. Carrie kıkırdamasını bastırdı. Adam ona öfkeyle baktı.

'Eğer nasıl bir şey olduğunu görmek istemiyorsan, vaktimi boşa harcamayacağım.' Ginnie, kız kardeşinin kaburgalarına iğneleyici bir bakış attı.

"Hadi ama," dedi George. "Ona hiç aldırma."

Willie'nin dikkatli ifadesi olmasaydı, duracaktı.

'Pekala,' dedi. 'Hadi başlayalım. Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz,' ve bununla birlikte odanın içinde dans etmeye başladı, ayakkabıları ritmik bir şekilde yere vuruyor, zıplıyor ve dönüyordu ve vurup ayaklarını yere vururken, 'Shuffle hop, Cramp roll, Buffalo' diye bağırdı.

Dansı çift dönüş yaparak, havada yana doğru sıçrayarak ve ayaklarını sertçe birbirine vurarak bitirdi ve tam o sırada yatağın üzerine yığılıp kaldı.

George, ikizler ve Willie alkışlamaya başladılar. Zach yatağa yığıldı ve onlara mahcup bir şekilde gülümsedi.

Bayan Little'ın içeri girmesiyle sözleri kesildi. Elinde ağır bir tavan sıvası parçası sallayarak ayağa kalktı ve onlara dik dik baktı.

* * * * * *

'Zach,' dedi, doğrudan gözlerinin içine bakarak, 'Sanırım bundan sen sorumlusun.'

Yatakta uzanmış, performansının yorgunluğundan kızarmış yanaklarıyla, ayakkabılarının topuk kısımları gözüne çarpmış bir halde ona baktı.

'Özür dilerim, Nance Teyze,' diye içtenlikle söze başladı.

'Biliyorum zor,' diye araya girdi Bayan Little, 'ama henüz gerçek yaralılara müdahale etmek istemiyoruz, o yüzden lütfen gürültü yapmayın, olur mu?'

Zach başını salladı ve kadın sahanlığa açılan kapıyı açıp arkasından kapattı. Sessizce oturdular ve kadının merdivenlerden aşağıya doğru uzaklaşan ayak seslerini dinlediler. Zach ayakkabılarını çıkardı.

'Önemli değil,' dedi Ginnie sessizce. 'Bize başka bir zaman tekrar gösterebilirsin.'

"Bu berbat çiseleme devam ederse ve evde kalmak zorunda kalırsak, hayır," dedi. "Sürekli sürünerek dolaşmak çok kötü."

'İyiydin,' diye araya girdi Willie. 'Gerçekten iyiydin.'

Zach'in yüzü ışıldıyordu.

"Hadi yavaş araba," diye ısrar etti George.

Zach aceleyle yumuşak, düz bir paketi açtı.

Büyük bir gösterişle rengarenk bir kazak çıkardı. Gövdesi ve kolları kırmızı, sarı, yeşil, siyah ve turuncu renkli karelerden örülmüştü. Eski kazağını zorlukla çıkardı ve giydi. Hatta kollarını bile kıvırmak zorunda kaldı.

'Harika, değil mi?' diye belirtti. Ama diğerleri ona hayretler içinde bakakaldılar.

"Bunu giymeyeceksin, değil mi?" dedi George.

'Neden olmasın ki?'

'Şey, biraz fazla parlak, değil mi?'

"Charlie Ruddles karartma perdeleriyle peşine düşecek," dedi Carrie. Ginnie kıkırdadı.

Zach, Willie'ye döndü.

Formanın kırmızı renkli, balıkçı yaka bir yakası vardı. Manşetleri ve bel kısmı da aynı renkte, nervürlüydü. Willie, Zach'in koyu teni ve siyah saçlarının yanında kırmızının hoş durduğunu düşündü.

'Bence sorun yok,' dedi sessizce ve Zach onun doğruyu söylediğini biliyordu.

Valizin içinde çoraplar, bir atkı, pelerin ve renkli taytlar, kumaş parçaları ve üzerinde bir etiket asılı olan eski siyah bir çift bilek botu vardı. Etikette şunlar yazıyordu: 'Bunları tiyatro dolabında buldum. İşe yaramazlar. Çok küçükler. Tabanlarını yeniden yaptırdım. Umarım sana uyar. Çok büyük gelirse parmak uçlarını doldurabilirsin. Sevgiler, Annen.'

Kutuyu kapattı ve pastaları etraftakilere dağıttı.

'Yarın akşam nerede buluşalım?' diye sordu.

'Burada ne yanlış var?' dedi Carrie.

Zach başparmağını aşağı doğru gösterdi.

'Akşamları burada her zaman bir şeyler oluyor. İlk yardım dersi yoksa İzlandalı denizciler için çorap örme kulübü var.'

"Eh, bizim evde pek yer yok," dedi George. "David'le paylaşıyorum ve ne yaptığımızı görmek için sürekli içeri geliyor. Edward'ın ise hiç kendine ait bir odası olmadı. Mike gittikten sonra odayı sanki altın madeniymiş gibi koruyor."

Zach ikizlere döndü.

'Peki ya sizin yeriniz?'

İkizler birbirlerine baktılar.

'Aramızda bir oda var,' dedi Ginnie, 'ama Sophie de orada.'

Sophie onların sekiz yaşındaki kız kardeşiydi.

'Sürekli burnunu bize sokardı,' dedi Carrie.

Willie sessiz kaldı. Bir odası vardı. Ama son derece özel ve kıymetliydi. Onları davet edip Bay Tom'dan izin istemeyi göze alabilir miydi? Sonuçta, hâlâ yatağını ıslatıyordu. Diğerlerinin bunu öğrenmesinden nefret ederdi.

'Zach,' diye başladı boğuk bir sesle. Boğazını temizledi. 'İşte benim odam.'

'Tabii ki,' diye bağırdı. 'Unutmuşum. Senin evinde buluşabilir miyiz?'

"Bay Tom'a soracağım," dedi hafifçe kızararak.

'Evet, bu iş de halloldu,' dedi Zach kesin bir ifadeyle. Willie ise o kadar emin değildi. 'Sıradaki oyun ne olacak?'

'Yine mi Tarzan?' dedi George. 'Maymun olmaktan bıktım.'

'Aslında,' dedi Zach, 'aklımda başka bir fikir daha var. Sherlock Holmes'e ne dersin? Sen de Moriarty olabilirsin, George.'

'Baş düşman mı?'

'Evet,' dedi Zach şaşkınlıkla. 'Nereden bildin?'

George gözlerini kaldırdı. Kendisi her zaman baş düşmandı ve Carrie de her zaman onun kötü niyetli yardımcısıydı.

'Bu, ya ölmem ya da tekrar kurtarılmam gerektiği anlamına mı geliyor?' dedi Ginnie.

'Tam olarak öyle değil,' dedi Zach biraz rahatsız olmuş bir şekilde. 'Neyse, dediğim gibi Will, sen...'

"Doktor Watson," diye hep bir ağızdan söylediler George ve ikizler.

Willie her zaman Zach'in sadık yardımcısıydı ve Sherlock Holmes'ün adı geçtiği anda Zach'in o ünlü, smokinli dedektif olacağı oldukça açıktı.

'Peki, bir ağaca oturup porsukları beklemeye ne dersin?' diye önerdi George. 'Ya da Spooky Cott'un gerçekten perili olup olmadığını kontrol etmeye?'

Ürkütücü Kulübe, terk edilmiş bir kulübeye verilen isimdi. Etrafı birbirine dolanmış çalılıklar ve ağaçlarla çevriliydi. Yıllar boyunca birçok kişi, kulübeden garip sesler geldiğini bildirmişti. George ve ikizler, gün ışığında bile yaklaşmaya cesaret edemezlerdi ve hatta o zaman bile genellikle ilk gördüklerinde kaçarlardı.

'Geceleyin mi?' diye sordu Ginnie ve titredi.

'Evet, el feneriyle.'

'Elektrik kesintisi düzenlemeleri.'

"Kahretsin," dedi George.

'Peki ya bir gösteri?' diye önerdi Zach.

George, "Okulun Noel oyunu hazır," dedi, "ve Bayan Thorne da Kadınlar Birliği için şimdiden bir şeyler hazırlıyor."

Sessizce oturdular ve bir fikir bulmak için beyinlerini zorladılar.

Aniden Zach bağırdı.

'Bence bir gazetemiz, bir çeşit resmi gazetemiz olabilir!'

'Evet,' dedi Willie, fikri gerçekten beğenmişti ama diğerleri onun sadece Zach'i özel arkadaşı olduğu için desteklediğini düşündüler. Carrie Ginnie'ye baktı, George ise Carrie'ye baktı ve sonra tekrar Zach'e döndü.

'Şimdi düşününce, kötü bir fikirmiş. Hayvanlarla ilgili kısımları ben yapabilirdim.'

'Ayrıca yurtdışından ve savaşla ilgili haberler de sunabilirdim,' dedi Carrie.

'Ne biçim bir savaş bu,' diye homurdandı George. 'Daha başlamış bile gibi görünmüyor.'

'Ben de yemek ve ev işleri ipuçları içeren bir köşe yazabilirim,' diye araya girdi Ginnie.

'Ne yapacaksın Zach?' diye sordu Carrie.

'Bir şey düşüneceğim, gerekirse kendim de bir gösteri yapacağım.'

'Köy haberleri!' diye bağırdı. 'Little Weirwold'da olağanüstü olaylar!'

'Willie çizimleri yapabilir ve bence sen de editör olsan daha iyi olur, Carrie,' diye önerdi Zach.

'Ben mi?' dedi. 'Neden ben?'

"Çünkü asıl zeki olan sensin," dedi George.

"Öyleyse oylayalım," dedi Zach ve hemen herkes kollarını kaldırdı.

'Aman Tanrım,' diye haykırdı Ginnie, saate bakar bakmaz. 'Gitmemiz gerekecek. Koşmazsak başımız belaya girecek.'

O, Carrie ve George paltolarını kapıp odadan fırlayarak merdivenlerden aşağı koştular.

'Ne zaman görüşeceğiz?' diye fısıldadı Zach aceleyle onların ardından.

'Yarın yapamam,' dedi Carrie.

'Çocuk bakıcılığı yapıyoruz,' dedi Ginnie.

'Sophie oturuyor,' diye hep bir ağızdan eklediler.

'Peki, perşembe günü nasıl olur?'

"Koro provası," dedi George.

'Cuma?'

Cuma günü kararlaştırıldı.

Birbirlerine aceleyle veda fısıltılarıyla veda ettiler ve ön kapı kapandıktan sonra Willie, Zach'in peşinden yatak odasına girdi.

"Şimdi," dedi Zach yatağa atlayarak, "mektubumu okuyabilirim," ve buruşuk zarfı şortundan çıkardı.

"Sakıncası yok, değil mi?" dedi, yanına oturan Willie'ye bakarak.

'Hayır,' diye yanıtladı Willie, 'elbette hayır.'

Yatakta daha da geriye doğru kayarak duvara yaslandı. Zach'in özel arkadaşı olduğuna inanamıyordu. Zach, iyi bir dinleyici olduğunu ve hassas bir varlık olduğunu söylemişti. Willie, hassas olmanın zayıflık olduğunu düşünmüştü. Zach öyle düşünmüyordu. Ona bu özelliğinden dolayı hayranlık duyuyordu. Ona hayranlık duyuyordu!

Zach'e doğru baktı. Yastığın üzerine yayılmış, dirseğine yaslanmış, başını yana atmış, mektubu okuyordu. Sayfalarca mektup vardı sanki.

Kendi annesi, sekiz hafta önce gelişinden bu yana Little Weirwold'a sadece bir kez mektup yazmıştı ve mektup Bay Tom'a hitaben yazılmıştı. Mektubu ona okumuştu ama bazı kısımları kaçırdığını biliyordu.

Aslında ona kendi elleriyle bir mektup yazmıştı. İlk mektubuydu bu. Zarfı bile adreslemiş, pulu kendisi almış ve postaya vermişti. Savaş ve her şey yüzünden cevap vermeye vakti olmamıştır herhalde diye düşündü. Kısa bir an için Londra'daki evini düşündü ve bu anıyı bir kenara bıraktı.

Aşağı kattaki ön kapıya bir tıkırtı geldi ve Bayan Little'ın kapıyı açma sesi duyuldu.

"Bu Bay Tom," dedi Willie yataktan kalkarken. Bayan Little ona seslendi.

'Gitmem gerekiyor.'

'Rahatsız edici,' dedi Zach.

Merdivenlerin en tepesindeydiler, Zach onun omzuna dokundu.

'Odayı unutma sakın, olur mu?' diye fısıldadı.

Willie başını salladı ve merdivenlerden aşağı koştu.

Tom aşağıda onu bekliyordu. Willie gabardin gömleğini ve kepini giydi, gaz maskesi kutusunu da omzuna astı.

O ve Tom dışarı çıktıklarında gökyüzü neredeyse simsiyahdı. Güçlü bir rüzgar ağaçların arasından esiyor, dalları şiddetle bir yana savururken, yağmur yüzlerine çarpıyordu. Tom şemsiyeyi açtı.

"En iyisi koluma sıkıca yapış evlat!" diye bağırdı ve birlikte öne eğilip uzun, ıslak çimenlerin arasından geçerek Küçüklerin kapısıyla boğuşmaya başladılar.

Willie ona sıkıca sarıldı. Şapkasını gözlerinin üzerine çekti ama rüzgar kulaklarında acı bir şekilde ıslık çaldı.

Bush ailesinin kulübesinin yanından geçtiler ve papaz evinin önünden zorlukla ilerlediler. Yapraklar uçuşup parçalara ayrıldı, bedenlerine değdi ve ıslak yanaklarına yapıştı.

Dobbs'un tarlasına açılan uzun kapıyla mücadele ettiler ve Tom, kadının korunaklı bir yerde olduğundan emin oldu. Rüzgar şemsiyeyi ellerinden almaya çalıştı. Tom, şemsiyeye sıkıca tutundu ve önlerine indirene kadar onunla boğuştu. Yarı koşarak, yarı yürüyerek arka bahçeden kaçtılar, Anderson'ı kıl payı kaçırdılar ve kendilerini geçidin içine attılar, yapraklar arkalarından savruluyordu.

Kapıyı arkalarından çarparak çıktılar, karanlıkta nefes nefese kaldılar ve gülümsediler. Sanki birisi aniden sesi kesmişti.

Tom oturma odasının kapısını açtı ve Sammy heyecanla havlayarak dışarı fırlayıp ikisine doğru atlayınca sessizlik bozuldu.

Willie gömleğini ve şapkasını askısına astı, Sammy ise arka ayakları üzerinde durup patilerini karnına koydu. Willie onun tüylerini kabarttı.

'Doyuruldu mu?' diye sordu.

'Hayır evlat, onu sana bıraktım.'

Willie neşeyle gülümsedi. Akşamları Sammy'yi beslemek onun görevlerinden biriydi.

Onu doyurduktan sonra çizmelerini eski bir bezle kuruladı, çaydanlığı ocağa koydu ve kalem kağıdıyla masaya oturdu.

"Bunun için artık çok geç," dedi Tom.

'Sadece on dakika,' diye yalvardı Willie. 'Bayan Black, harfleri ve büyük harfleri daha iyi yazabilirsem yakında bitişik yazmaya başlayabileceğimi söyledi.'

'Ama artık öyle değil.'

'Ta,' dedi ve bununla birlikte yazmaya başladı.

Tom çayı hazırladı ve pencerenin yanındaki askılardan iki büyük beyaz kupa aldı. Birinin üzerinde T harfi, diğerinin üzerinde W harfi vardı.

Willie, Bayan Hartridge'in sınıfına kabul edilmek için çok istekli olduğundan, Tom her türlü yardımı yapıyordu. Willie'nin nesneleri kelimelerle ilişkilendirmesi için çeşitli yerlere etiketler yapıştırmıştı, bir süre sonra Willie bunları kendisi etiketlemeye başlamıştı. Mobilyaların ve duvarların üzerinde karmakarışık bir şekilde asılı duran kağıt parçalarına göz attı. Willie'nin Bayan Hartridge ayrılmadan önce sınıfına girmeyi başaracağını umuyordu. Sadece bir ay önce ilk çocuğunu beklediği ve muhtemelen bahar döneminden sonra ayrılacağı duyurulmuştu.

Yazmayı bitirmiş olan Willie'ye baktı. Sakince oturmuş, çayını içiyordu.

Willie, yatağa girdikten sonra odayı sordu. Akşamın geri kalanında sessiz kaldı, Tom'a bakıp gözlerini kaçırdı. Sonunda Tom, ondan bu bilgiyi almayı başardı.

Her zamanki gibi Willie'nin lambasını kısmak için yukarı çıkmış ve onu yatakta oturmuş, dizlerinin üzerinde kütüphane kitaplarından biri açık halde bulmuştu. Her zamanki gibi sayfaları parmağıyla takip etmek yerine, boş boş uzaya bakıyordu. Yanına gitti, kitabı kapattı ve masasına koydu.

"Şimdi," dedi, saçak altına çömelip yatağının ayak ucuna rahatça oturarak, "bütün bunların anlamı ne, ha?"

Willie şaşkınlıkla ona baktı.

'Seni ne yiyip bitiriyor? Akşam yemeğinden beri kahverengi bir bulutun içindesin.'

Willie derin bir nefes aldı.

'Bakın,' diye başladı, 'Edward savaş yüzünden George'u odasına almıyor ve Zach oturma odasında çizme ördüklerini söylüyor, ikizler de belki örebilirler ama...'

'Yavaşla,' dedi Tom, 've doğrudan konuya gel.'

'Bay Tom,' dedi nefes nefese, 'George, Zach, Carrie ve Ginnie'yi buraya, odaya alabilir miyim?'

'Neden olmasın ki? Evlerinden atıldılar zaten?'

'Hayır. George ve Zach'in evinde pek yer yok...'

'Açıklamaya gerek yok. Burası senin odan. İstediğini yaparsın, sadece...' diye uyardı piposunu Willie'ye doğru uzatarak, 'ortalığı dağıtırsan sen temizlemek zorundasın. Anladın mı?'

'Evet, tabii ki,' dedi Willie.

'Ne zaman gelmek istiyorlar?'

'Cuma.'

'Cuma günü geldi.'

Ayağa kalktı ve alnından öptü.

'İyi geceler evlat,' dedi sessizce.

"Bay Tom," dedi Willie, lambayı kısmak için dönerken.

'Maya?'

'Bunu bilmiyorlar, biliyorsunuz,' dedi ve elleriyle battaniyelere vurdu.

'Yatağı ıslatmak'? Bundan utanmıyor musun?'

Willie başını salladı.

'Bunu söylemene gerek yok. Akşam olmadan yatağını hazırlayacağım, böylece lastiği görmeyecekler. Anlaşıldı mı?'

'Evet. Evet.'

Tom karartma perdesini kaldırana kadar oda tamamen karanlığa bürünmüştü.

"İyi geceler," dedi tekrar ve arkasından tuzak kapısını kapatarak merdivenlerden aşağı indi. Willie başını yukarı kaldırdığı ellerine yasladı. Eğik pencere camına baktı. Yağmur, camdan minik, pırıl pırıl damlacıklar halinde akıyordu. Sıcak battaniyelere iyice sokuldu. Yağmuru seveceğini hiç düşünmemişti ama şimdi seviyordu. Uykuya dalmadan önce hatırladığı son şey, başının üzerindeki kiremitli çatıya nazikçe ve ritmik bir şekilde vuran yağmurun tıkırtısıydı.

11

Cuma

Bayan Fletcher, kocasının patates hasadından dönmeden önce nihayet kurtulabileceği otlarla dolu bir yatağın son kalıntılarına eğilmişti. Düşünceleri, ağır ayak sesleri ve yüksek sesli havlamalarla bölündü. Boş gözlerle yukarı baktı. Tom Oakley'di. Yavaşça ayağa kalktı ve geriye doğru eğildi. Omurgasından hafif bir çıtırtı sesi geldi.

'Erken döndün, değil mi?' diye sordu. 'Sen bitirmedin, değil mi? Ben için henüz çay hazırlamaya başlamadım.'

'O burada kalacak,' dedi Tom. 'Bu gece erken eve gelmeye karar verdim. Çocuğun arkadaşları geliyor. Mesela senin George'un.'

'Öyle söyledi.'

Tom homurdandı.

'Şaka yollu, bir şeye ihtiyacı olursa diye etrafta bulunayım dedim. Çok heyecanlanmaya meyilli.'

Bayan Fletcher'ın gözlerinin üzerine kızıl bir saç tutamı düştü. Onu yana itti.

'Doğumunun üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi görünmüyor, değil mi?'

"İki ay," diye dalgın bir şekilde yorumladı Tom ve ilk gün Willie'nin ince, kambur küçük bedeninin Sammy'nin peşinden nasıl sendelediğini hatırlayarak yola baktı.

'Annesinden haber aldın mı henüz?'

'Geçen hafta bir mektup aldım. Çoğunlukla kötü biri olduğundan ve benim onu izlediğimden bahsediyordu. Keşke kötü biri olsa. Söylediğim her şeye "Evet" veya "Bilmiyorum" diyor.'

Bayan Fletcher güldü.

'Keşke George da öyle yapsaydı.'

Elinde yabani otlarla dolu bir kova vardı.

'Peki ya bu altı şilinlik katkı payı ne olacak?'

'Yazdığı şey buydu. Henüz ödeme yapamayacağını ama yolda olduğunu söyledi. Yani Noel'de oğlanı görmeye gelmeyecekmiş.'

'Yazıklar olsun ona,' diye homurdandı Bayan Fletcher.

'Bilmiyorum,' dedi Tom. 'Son birkaç haftadır epey değişti.'

"Siz ve diğerleri de öyle," diye düşündü Bayan Fletcher.

'Evet,' diye devam etti, 'neredeyse biraz büyüdüğünü düşünüyorum. Annesinin eteğinden biraz daha uzak kalmasının ona bir zararı olmaz. Zaten annesi ona şeytan korkusu salıyor.'

Kapının ardındaki mesafeye doğru eğilerek, gizemli bir şekilde baktı.

'Biliyor musunuz Bayan Fletcher, geçen hafta güldü. Biraz gergin bir gülüştü ama gerçekten güldü. Onu ilk defa gülerken duydum. Mizah anlayışı olduğunu hiç düşünmemiştim.'

Bayan Fletcher gözlerinin içine dikkatlice baktı. Alnındaki eski kırışıklık kaybolmuştu. Gözlerinin üzerindeki derin çukur çizgiler dışa doğru yumuşamıştı. Kaşlarını çatmış tavrının ardında nazik bir yaşlı adam vardı ve eğer o tatsız küçük çocuk gelmeseydi, bunu asla bilemeyebilirdi, hatta hiç kimse de bilemezdi.

Hafif bir esinti yarı çıplak bir ağacı salladı ve bir avuç yaprak bahçeye döküldü.

'Pekâlâ,' dedi Bayan Fletcher, 'madem buradasınız, formayı ve çorapları da alabilirsiniz. Dün gece onları bitirdim.'

Tom yünlüleri topladıktan sonra, oldukça rahatlamış bir şekilde eve doğru yürüyordu. Sammy, o yolda ara ara durup kestane toplarken, keyifli bir şekilde önünde koşuşturuyordu.

Willie patatesleri kazımış, havuç ve şalgamları doğramış, birkaç dilim garip kesilmiş ekmeğe tereyağı sürmüş ve Sammy'nin kaselerini taze su ve artıklarla doldurmuştu. Çizmeleri bir gazetenin üzerine serilmiş, kazınmış ve parlatılmıştı. Tom içeri girdiğinde, Willie bağdaş kurarak yere oturmuş, çizmelerine son rötuşları

yapıyordu. Başını kaldırdı ve heyecanla alnını ovuşturarak burnunun üstüne bir leke daha kahverengi ayakkabı cilası bıraktı.

"Bugün okuma kitabımı bitirdim ve Mondee'deki son kitaba başlıyorum. Bayan Black de bitişik yazı yazabildiğimi söyledi," diye ekledi, aceleyle ayağa kalkarken. "Yarıyıl tatiline kadar son kitabı da bitirmiş olabilirim. O zaman Bayan Hartridge için yeterince iyi okuyabilirim."

'Güzel. Bunun için çok çalıştın ve zekisin.'

'Parlak?'

"Burada," dedi Tom, eliyle başına vurarak.

Akşam yemeğini bitirip ocak başında çaylarını yudumlarken, ilk gelen kişi ön kapıyı çaldı. Karnı giderek kasılan Willie, neredeyse çayını şortunun üzerine döküyordu. Tom'un Bayan Fletcher'dan aldığı yeni kazağı giyiyordu. Lacivert renkli, yakası kıvrılmıştı. Paçaları iyice kıvrılmıştı ve kazak şortunun yarısına kadar uzanıyordu.

'O zaman cevap vermeyecek misin?' dedi Tom.

Willie bardağı dikkatlice masanın üzerine koydu ve tedirgin bir şekilde kapıdan çıkıp küçük, karanlık koridordan aşağı doğru ilerledi.

Gelen Zach'ti. Willie, onun ilk gelmesinden memnundu. Onu oturma odasına götürdü ve Sammy kuyruğunu sallayarak onu karşıladı.

'Sıradışı bir forma bu,' diye yorumladı Tom. Zach'in 'Joseph' yazılı formasını ilk kez görüyordu.

'Eşsiz, diyebilirim,' diye yanıtladı Zach.

'Ben gidip siyahları yerleştireyim ve lambayı yakayım,' dedi Tom.

Willie ve Zach merdivenin dibinde beklerken Sammy ilk basamağa tırmanmaya çalıştı.

Açık ambar kapağından üzerlerine kehribar rengi bir ışık karesi parlıyordu.

"İnanılmaz, muhteşem!" diye haykırdı Zach. "Sanki cennetten gelen ışınlar gibi."

Tom merdivenden aşağı indi.

'Hepsi senin,' dedi.

Sammy artık üçüncü basamağa kadar sürünerek çıkmış, orada çırpınıyor ve nefes nefese kalıyordu.

'Sam'in seninle olmasını istiyor musun?'

'Onsuz yalnız kalmayacak mısınız, Bay Oakley?' diye sordu Zach.

Tom bu açık sözlü soru karşısında biraz şaşırdı.

'Hayır. Onun engel olduğu bazı işleri ben yapabilirim. Ama eğer can sıkıcı hale gelirse, William,' diye ekledi, 'yerlere vurursun, ben de onu kaldırırım.'

"Teşekkürler," dedi Willie minnetle ve Zach ile birlikte Sammy'yi merdivenden yukarı taşıdılar.

Willie odasındaki değişikliklere alışmıştı, bu yüzden Zach'in bu konudaki heyecanına hoş bir şekilde şaşırdı. Duvarlardan ikisi çizimleri ve resimleriyle kaplıydı, bir duvarda ise Tom'un kıyafetleri ve değerli eşyaları için hazırladığı raflar vardı.

Zach, saçak altındaki küçük ahşap yatağa baktı. Başlarının üzerindeki titrek lamba ve duvarlardaki renkli lekeler odaya sıcak, yaşanmış bir hava veriyordu.

Köşede üst üste yığılmış iki elma kutusuna şöyle bir göz attıktan sonra, Willie ile birlikte yatağın ucuna oturdu ve yazdığı şiir hakkında konuştu.

Bu, onun için zırhlı şövalyeler hakkında uzun, kafiyeli bir şiir anlamına gelen 'destansı bir tarzdaydı'. Ayaklarının dibinde sessizce oturan Sammy ayağa fırladı ve havlamaya başladı. Açık tuzak kapısına yüksek bir sesle vuruldu ve Carrie ile Ginnie'nin başları göründü.

'Çok güzel,' diye yorumladı Ginnie.

'Sanki kendine ait bir atölyesi varmış gibi,' diye iç geçirdi Carrie kıskançlıkla.

Aşağıdan gelen sabırsız bir ses onları böldü.

'Sarılmayı bırak. Görmek istiyorum. Acele et.'

Yere tırmandılar, ardından George da hevesle onları takip etti ve içeri girme isteğiyle neredeyse üzerlerine düşüyordu. Üçü de sessizce duvarlara baktı.

'Bunları daha önce hiç yapmadın, değil mi?' dedi George.

Orada meşe ağacının bir çizimi, Sammy'ye yönelik iki cesur girişim, böğürtlen toplayan beş çocuğun bir tablosu, insanların oturup dolaştığı bir kütüphane resmi ve botların, çiçeklerin ve yarım yenmiş sandviçlerin birkaç eskizi vardı.

'Tam birer dahi, değil mi?' dedi Zach burnunu yukarı doğru uzatarak. 'Ne kadar da iyi arkadaşlar seçmişim, sence de öyle değil mi?'

"Neden altlarına bütün o kelimeleri yazdın?" diye sordu George.

Willie'nin yüzü kızardı.

'Okumayı öğrenmek için mi?' dedi Carrie.

Başını salladı.

'Mondee'de okuduğum son kitaba başladım ve birleşik yazmaya odaklandım.'

"Bravo!" diye haykırdı Zach.

'Neden uğraştığını anlamıyorum,' diye homurdandı George. 'Derslerinde daha çok yaramazlık yapsan iyi olur. Neyse, senin gibi çizebilseydim başka hiçbir şeyle uğraşmazdım.'

'Başka bir şey var mı?' diye düzeltti Carrie. 'Zaten sen hiçbir şeyle ilgilenmiyorsun ki.'

'Evet, öyle. Okullarda ilginç şeyler öğretmiyorlar. Kim kitap okumak ister ki? Kitapların hiçbir faydası yok. Hayvanları beslemiyorlar, tarlaları sürmüyorlar, değil mi?'

Carrie inledi.

'Sen tam bir cahilsin.'

'Güzel,' dedi George. 'Domuzları severim ve domuzlar faydalıdır.'

'Bu akşam da yine kavga edip duracak mısınız ikiniz?' diye araya girdi Zach.

'Evet, hadi gel,' dedi Ginnie. 'Gazete hakkında konuşalım.'

Oturdukları andan itibaren Zach'in onlara bir şey söylemek için can attığı herkes için apaçık ortadaydı.

"Hadi, her şeyi anlat," dedi Carrie, onun tiyatrovari konuşma tarzını taklit ederek.

'Tahmin et bakalım!' diye yarı fısıldadı. 'Bayan Thorne, savaş çabalarına destek olmak için bir çocuk Noel gösterisi hazırlıyor ve alabileceği tüm yardıma ihtiyacı var.'

Ginnie nefesini tuttu.

'Sahneye çıkamazdım. Bundan nefret ederdim.'

'İlla da rol almanıza gerek yok. Sahne arkasında yardımcı olabilirsiniz.'

'Dikiş dikebilirsin,' diye önerdi George.

Ginnie'nin yüzü aydınlandı. 'Kostüm yapabilirim.'

'Çok güzel konuşmuş adam,' dedi Zach. 'Bu harika bir fikir.'

George boğazını temizledi ve sırıttı. "Ara sıra yenilmez olanlar da oluyor," dedi küstahça.

'Bunu duyduğuma sevindim,' dedi Zach, 'çünkü senden başka bir iyi öneri daha isteyeceğim.'

George kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Devam et," dedi.

'Dizide ne *yapacaksınız* ?'

Yüzü düştü.

'Ben mi!' diye kekeledi. 'Ben mi! Şu yaşlı, kaba saba kadınla hiçbir gösterişli tiyatro yapmıyorum. O, meyveli kek kadar deli.'

'Korkak,' dedi Carrie.

'Bunu yapmayacağım,' diye itiraz etti. 'Ve bu bir gerçek.'

"Toplantıyı açalım diyorum," dedi Ginnie sert bir şekilde.

Zach, George'a baktı.

'Peki,' dedi. 'Cesur olacak mısın, olmayacak mısın?'

'Korkak,' diye tekrarladı Carrie.

'Pekala, tamam,' dedi George sinirli bir şekilde. 'Yapacağım.'

'Wizzo. İki oldu.'

'Peki ya sen, Zach?' diye sordu Carrie.

"Sanırım başrollerden birine gönüllü olacağım," dedi, arkasına yaslanıp uzun kahverengi bacaklarını kayıtsızca çaprazlayarak. Willie'ye döndü.

'Tiyatroya hiç yaklaşmadım. Annem dedi ki...'

'Burası tam olarak bir tiyatro değil,' diye araya girdi Zach ciddi bir şekilde. 'Burası bir salon. Sadece biz onu bir tiyatroya dönüştüreceğiz.'

'Evet, ama...'

'Sahne performansı sergilemenize gerek yok. Dekor konusunda yardımcı olabilirsiniz.'

'Resim yapmak gibi,' dedi Carrie.

Gergin bir şekilde gülümsedi.

'Evet, tamam.'

'Ben de gönüllü olurum,' dedi Carrie. 'Ezberlemem gereken çok fazla replik olmadığı sürece ne yaptığımın önemi yok.'

'Wizzo!' diye bağırdı Zach. 'Beşimiz de buradayız!'

Adam, büyük, içi doldurulmuş botlarından birinin ucunu çiğneyen Sammy'yi inceledi.

'Hayır,' dedi George ve ikizler hep bir ağızdan. Willie'ye baktı.

'Bunu Bay Tom'a sormanız gerekecek,' dedi.

'Üç kişiye karşı iki kişi,' dedi Carrie.

'Pekala, tamam,' diye içini çekti yorgun bir şekilde, 'pes ediyorum.'

'Şimdi sıra bende, haberleri anlatayım,' dedi George. 'Noel arifesinde kilisede büyük bir Noel ilahileri ayini düzenleyeceğiz. Bay Bush dün gece prova yapmaya başladı ve birkaç ekstra sese ihtiyacı var, mesela.'

Carrie ağzını açtı.

"Sadece erkekler," diye ekledi.

"Bu ne küstahlık!" diye öfkeyle bağırdı. "Erkekler bütün şansları elde ediyor. Weirwold'daki ortaokul sadece erkekleri alıyor," diye Zach'e itiraz ederek söyledi, "ve liseye kızları hiç almıyorlar. Ben de

gitmek için can atıyorum," dedi George'a parmağını sallayarak, "bütün şanslar onun elinde, oysa o kitaplardan nefret ediyor."

Ginnie, kız kardeşinin koluna nazikçe dokunarak, "Belki şimdi savaş var," dedi, "kızlar için durum farklı olacak." Öğrenmenin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

'Umarım öyledir. Ama savaşta olmakla pek bir farkı yok gibi görünüyor, değil mi? Akşamları ilk yardım ve benzeri şeylerle daha çok uğraşılması dışında.'

Kısa bir sessizlik oldu.

George, Willie ve Zach'e bakarak, "Şey," dedi, "siz ikiniz ilgileniyor musunuz?"

'İsterdim,' dedi Zach, 'ama hiç kiliseye gitmiyorum, o yüzden orada şarkı söylemem biraz garip olurdu, değil mi? Üstelik ben Hristiyan bile değilim.'

"Sen Hristiyan değil misin?" diye sordu Willie endişeyle.

Başını salladı.

'Hayır. Bunu bildiğini sanıyordum.'

Willie her an saçlarının altından iki kırmızı boynuzun uçlarının yavaşça ortaya çıkmasını bekliyordu, ama çıkmadı.

'Her zaman papaza sorabilirsiniz,' diye önerdi George.

'Ama ya dualarınızı ben okumak zorunda kalsaydım? Belki de inanmadığım şeyleri söylemek zorunda kalırdım. Bu beni biraz ikilemde bırakıyor, anlıyor musunuz?'

'Di-ne?' dedi George.

'Çamur,' dedi Zach, içini çekip ellerini havaya kaldırdı. 'Yani gerçekten çok isterdim ama zaten Noel oyunundan dışlandım. Çok kötü bir şans. Hikayeyi de gayet iyi biliyorum. Yani sizin Tanrı olduğuna inandığınız İsa Yahudiydi, değil mi? Babası Yusuf da Yahudiydi, annesi de. Ve ben oyunculuk yapmak için can atıyorum ama Yahudi olduğum için oyunda yer alamıyorum.'

'Artık liseye dair düşüncelerimi biliyorsun,' dedi Carrie.

"Ah, mendilleri çıkarıp biraz ağlayalım," diye inledi George, keman çalıyor gibi yaparak.

"Yapacağım," dedi Willie aniden. "Şarkı söyleyeceğim."

George'un yüzü ışıldıyordu.

'Provalar her Perşembe. Takılırsan okumada sana yardım ederim.'

'Bu, Gazette için iki haber demek,' dedi Ginnie.

'Biraz daha heyecanlı bir şeyler yapmalıyız,' dedi George sabırsızca. 'Hadi gidip porsuk arayalım, hatta yuvalarını bile bulalım. Ne dersin? Kim gelmek ister?'

'İsterdim,' diye birden söyledi Willie.

Hepsi şaşkınlıkla ona baktı. İkna edilmeden gönüllü olması alışılmadık bir durumdu.

'Ben de geleceğim,' dedi Zach. 'Porsuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama faydalı olabilir. Kim bilir, belki bir gün onlardan biriyle oynamak zorunda kalırım.'

Carrie ve Ginnie birbirlerine baktılar.

'Biz de geleceğiz,' diye iç çektiler, teslimiyet dolu bir ses tonuyla.

"Seni zorlamıyorum," dedi George.

'Şey,' dedi Zach. 'Nance Teyze'nin evinde bahsettiğin o gizemli yer neresiydi?'

Ginnie'nin yüzü bembeyaz oldu.

'Korkunç Cott,' diye fısıldadı.

'Bunu da gidip inceleyemez miyiz?'

George ve ikizler cevap vermedi ve Willie sırtından saçlarına doğru soğuk bir ürperti hissetti.

'Hadi ama,' diye bağırdı Zach. 'O kadar korkutucu olamaz, değil mi?'

Üçü de sessizce başlarını salladılar.

"İki yıldır oradayız," dedi George.

'Ne oldu peki?'

'Tam olarak ne olduğunu anlayabileceğin bir şey yoktu,' dedi Carrie tehditkar bir şekilde. 'Ama havada tuhaf, ürkütücü bir his vardı. Ağaçlar,' yutkundu, 'ağaçlar, inliyor ve kollarını sallıyor gibiydiler.'

'Hadi gidelim. Yani, hepimiz birlikte gidersek birbirimizi koruyabiliriz.'

"Ne zaman düşünüyordun?" diye sordu George, alışılmadık derecede çekingen bir sesle.

'Bu geceye ne dersin!' diye fısıldadı Zach.

Ginnie ürperdi.

'Ya da,' diye devam etti, 'Cadılar Bayramı!' ve tiz bir kahkaha atan cadı taklidi yaptı.

George ve ikizler bağırdılar, Willie ise havlamaya başlayan Sammy'yi sıkıca tuttu.

Zach uzun, hayaletimsi bir inilti çıkardı ve ellerini kaldırdı. Geniş, boş gözlerle onlara doğru sendeleyerek ilerledi. Onlar geriye doğru sendelediler. Willie, heyecanla zıplayan Sammy'yi sakinleştirmeye çalıştı.

'Yeter artık,' dedi Ginnie sinirli bir şekilde.

"Pekala, tamam, keyif kaçıranlar," dedi, sinirli bir şekilde ve oturdu, minderini ıskalayıp yere acı verici bir şekilde düştü. Bu sefer gülenler diğerleri oldu. Çok üzgün görünerek kalçasını şiddetle ovuşturdu.

Kapıya vurulmasıyla sözleri kesildi.

'Aman Tanrım,' dedi Carrie.

"Şimdi işler kızıştı," diye fısıldadı kız kardeşi. "Çok gürültü yaptığımızı söylemiştim," dedi ve Zach'e ters ters baktı.

"Tüm suçu bana yüklemeyin," diye karşılık verdi.

Willie tepsiyi kaldırdığında, Tom'un elinde büyük bir tepsiyle merdivenlerde durduğunu gördü. Tepside bir sürahi limonata, beş bardak, bir tabak zencefilli kurabiye ve bir kase kuruyemiş vardı. Yanında küçük bir tuz tabağı duruyordu.

"Sıcak kestane!" diye bağırdı Willie. "Londra'da Noel zamanı satıyorlar. Sokaklarda satarken defalarca gördüm ama hiç böyle bir tadına bakmamıştım."

'Belki onları kullanabilirsin diye düşündüm.'

'Tam tersine,' diye bağırdı Zach. 'Bay Tom, siz gerçekten çok katı bir insansınız.'

'Öyle miyim?' diye mırıldandı. 'Hıh!'

Etraftaki neşeli yüzlere baktı ve utanmaya başladı.

'Soğumadan önce yemeniz en iyisi.'

Sammy kollarının arasına sokuldu ve başını Tom'un çenesinin altına soktu.

"Yeterince öğrendin mi evlat?" dedi onu kucağına alırken, ardından hepsine hızlıca el salladı ve arkasından kapağı hızla kapatarak merdivenlerden aşağı kayboldu.

'Will, gerçekten çok iyi bir adam,' dedi Zach. 'Onun gibi birine denk geldiğin için çok şanslısın.'

Willie gülümsedi. Bunu o ilk kafa karıştırıcı günden beri biliyordu.

'Ben de şanslıyım,' diye devam etti, 'Doktor ve Nance Teyze sayesinde.'

"Çünkü onlar da senin gibi aptal," dedi George, ağzı zencefilli bisküvi dolu bir şekilde.

'Christine ve Robert King'in pek mutlu olduklarını sanmıyorum,' dedi Ginnie. 'Hillbrook Çiftliği'ndeki kiralık evlerden birinde kalıyorlar ve geçimlerini sağlamak zorundalar. Özellikle de John gittikten sonra.'

'Robert Pazartesi günü Tarih dersinde uyuyakaldı,' dedi Carrie.

"Onu suçlama," dedi George.

Ginnie sözlerine şöyle devam etti: "Christine bana, Bay Barnes'ın yeterince çalışmazlarsa köpeklerini öldürtmekle tehdit ettiğini söyledi."

'Al, bir kestane al,' dedi Carrie, bir tanesini kız kardeşinin eline fırlatarak.

'Evet, hadi yiyelim,' diye ekledi George.

Kuruyemişleri yiyip limonatayı içtikten sonra, Gazete için kimin ne yazacağı konusunda tartıştılar. Çizimlerin ve illüstrasyonların Willie tarafından yapılması oybirliğiyle kararlaştırıldı. Zach destansı

şiirini bitirecek ve Noel Şovu hakkında bir rapor yazacaktı. Carrie, wai'nin şekerleme tedarikini nasıl etkilediğiyle ilgili bir haber yazacaktı. Ginnie, İlk Yardım Grubu'nun harikaları hakkında, George ise çok sevdiği porsukları hakkında yazacaktı.

Toplantı sona ermişti ve herkes çok memnundu. Merdivenden aceleyle inip vedalaştılar. Willie, mezarlıktan koşup duvardan atlayarak sokağa çıkmalarını izledi. Kapıyı kapattı, oturma odasına girdi ve koltuğa mutlulukla oturdu.

Tom ona şöyle bir baktı. Willie en son kulübede bu kadar çok çocukla birlikteyken hastalanmıştı. Bu gece ise sağlıklı bir şekilde yorgun görünüyordu.

"Şu eski koluna bir bakalım," dedi.

Willie uykulu bir şekilde formasını ve tişörtünü çıkardı ve koltuğun kenarına kaydı. Tom onun önüne çömeldi. Çok nazikçe bir yarayı temizledi ve üzerine biraz merhem sürdü. Bu sonuncuydu.

'Gelecek hafta bu zamanlarda gitmiş olur,' diye mırıldandı ama Willie onu duymadı. Göz kapakları çoktan uykuya dalmaya başlamıştı.

Tom onun pijamalarını giymesine yardım etti, onu sırtında merdivenden yukarı taşıdı ve yatağına yatırdı.

Willie ertesi gün uyandığında, sabahın tamamen alışılmadık bir yanı vardı. Bir süre yatakta yattı ve ne olduğunu anlamaya çalışarak tavana baktı. Sonunda pes etti ve yataktan kalktı. Ancak çarşafları otomatik olarak çıkarmaya başladığında neyin bu kadar farklı olduğunu fark etti. Çarşafların o gün yıkanmasına gerek yoktu. Kuruydular.

12
Gösteri Devam Etmeli

Kasım ayı nemli ve yağmurlu bir ay olmuştu; günler kısalırken, elektrik kesintileri nedeniyle seyahat etmekte giderek daha fazla zorlanan insanlar için durum daha da kötüleşmişti.

Bu arada Tom şalgamlarını sökmüş, çit budama, hendek kazma ve ek iş gücüne ihtiyaç duyulduğunda diğer çiftliklere yardım etme işine girişmişti. Willie okuldan döndüğünde, oturma odasının sobanın içinde yakılan yeni kesilmiş dalların misk kokusuyla dolu olduğunu görürdü.

Willie ve Zach, Hillbrook Çiftliği'ndeki Robert ve Christine King ile papaz evindeki dört Browne çocuğu dışında, tahliye edilenlerin hepsi köyü ve çevredeki kırsal bölgeyi terk etmişti.

David Hartridge artık tam teşekküllü bir pilot olmuştu ve bir kahraman olarak görülüyordu. Köye yaptığı birkaç kısa ziyaret büyük heyecan yaratmıştı.

Küçük Weirwold normale dönerken, daha geniş dünyadaki olaylar tırmanmaya devam etti. Hitler, Münih'teki bir bira mahzeninde meydana gelen bomba patlamasından kurtulmuştu. Alman uçakları Thames haliçine paraşütle mayın bırakmıştı. Bir İngiliz ticaret gemisi Alman savaş kruvazörleri tarafından batırılmıştı. Finlandiya işgal edilmiş ve Helsinki bombalanmıştı.

Ancak savaşın bu olayları, Little Weirwold'u pek etkilemedi; sadece Miss Emilia Thorne, her tahliye edilen kişi evine döndüğünde Noel gösterisini yeniden düzenlemek zorunda kaldı.

Aralık ayının ilk haftasıydı. Kırlangıçların sonuncusu çoktan gitmişti ve şimdi tarlaların sürülmüş kısımlarında kurtçuk arayan kargaların siyah siluetleri görülebiliyordu. Soğuk, buz gibi rüzgarlar kulübelerin kapı aralıklarından içeri giriyor, onları şiddetle sallıyordu. Zor bir kış olacak gibi görünüyordu.

Willie, 'Okumayı Öğrenme' kitaplarının sonuncusunu da bitirmişti. Okuma seviyesi Bayan Hartridge'in sınıfı için yeterliydi ve yazma becerisi de iyi ilerliyordu. Şimdi çarpım tablolarını altı defaya kadar öğrenmesi, ayrıca çarpma, toplama, çıkarma ve bölme işlemlerini yapabilmesi, onluk ve birlik sayılarını bilmesi, şilin ve peni sayılarını öğrenmesi ve basit ağırlık ve uzunluklar hakkında temel bilgiye sahip olması gerekiyordu. Her şey oldukça bitmek bilmez görünüyordu.

Tom, Willie son okuma kitabını bitirdiğinde artık ona kitap okumasını istemeyeceğini düşünmüştü, ama Willie arkasına yaslanıp onun sesini dinlemeyi çok seviyordu, bu yüzden hikayeler devam etti. Artık neredeyse Çıkış kitabını bitirmişlerdi ve *Söğütlerdeki Rüzgar'ın* ortasındaydılar.

Bu arada, ilk Gazete tamamlanmıştı ancak Carrie ve Willie, kalıcı olan tek iki kişiydi; bu da gazetenin üçte ikisinin Carrie'nin sözleri ve Willie'nin resimleriyle dolu olduğu anlamına geliyordu. Geri kalan üçte birlik kısım ise Zach'in birkaç şakası, George'un hayvanlarla ilgili birkaç cümlesi ve Ginnie'nin, kurtarılan eşyaları toplamanın savaşı kazanmaya nasıl yardımcı olduğunu anlatan vatansever bir denemesinden oluşuyordu. Sadece bir nüsha vardı ve bu nüsha köyde okuma başına bir kuruş karşılığında dolaştırılıyordu. Toplanan paranın çoğu savaş çabalarına verildi ve geri kalanıyla bir torba şekerleme ve anasonlu şeker alındı. İlk Gazete tamamlandıktan sonra başka bir şeye geçmeye karar verdiler.

Noel'e sadece üç hafta kala, günleri hediyeler hazırlamak, süsleri asmak ve prova yapmakla son derece yoğun geçiyordu.

Bayan Thorne'un yapımcılığını üstlendiği gösteri, Charles Dickens'ın *"Bir Noel Şarkısı"* adlı eserinin uyarlamasıydı.

Zach, Bob Cratchit, Bay Fezziwig, Noel'in şimdiki zaman hayaleti ve olabileceklerin hayaleti rollerini oynuyordu. Carrie, Bayan Fezziwig ve genç Scrooge'a aşık olan genç kadın rolünü üstlenirken, Ginnie ise okulda Bayan Thorne'un ablasıyla birlikte kostümler dikerek mutlu bir şekilde saklanıyordu.

George çeşitli rollerde denendi, ancak her sahneye çıktığında bacaklarını ve kollarını yana açarak duruyor ve monoton bir şekilde mırıldanıyordu.

Bayan Thorne aniden aklına, onu Scrooge'un eski ortağı Marley'nin hayaleti olarak oynatma fikri geldi. George'un oyunculuk yeteneğine ihtiyacı olmayacaktı.

Kış mevsiminde bir öğleden sonra, prova yaparlarken, oyunda yer alan herkesi şok eden bir olay yaşandı.

Willie daha önce sahne dekorlarını boyamaya yardım etmişti, ancak Matthew Browne'un aniden yatılı okula gönderilmesi üzerine suflörlük görevini devralması istenmişti.

Genellikle Bayan Thorne'un yanında, metin kitabıyla otururdu. Kelimeleri takip ederken başı hala hafifçe dönüyordu ve birilerinin repliklerini unutup unutmadığını anlamak için ara sıra yukarıya bakıyordu. Ama bir süre sonra oyunun büyük bölümlerini ezbere biliyordu ve bazen kitaba bakmadan da replikleri söyleyebiliyordu. Başlangıçta zordu. İlk başta repliği fısıldayarak söylerdi, ancak bir dizi "affedersiniz" ve "ne?"den sonra sürekli kendini tekrar etmek utanç vericiydi ve kısa süre sonra bir repliği net ve yüksek sesle söylerse o kadar dikkat çekmediğini keşfetti.

O öğleden sonra Willie her zamanki gibi dizlerinin üzerine koyduğu prova kitabıyla oturmuş, alnını gergin bir konsantrasyon ifadesiyle çatmıştı. Salon pencerelerindeki karartma perdeleri çoktan indirilmişti. Willie bunu seviyordu. Provalara gizemli ve heyecanlı bir hava katıyordu.

Sahnede sadece Carrie vardı. Ellerini sıkıca kenetlemiş, yüzündeki acı ifadesiyle perdenin korkuluğuna çılgınca bakıyordu.

'Carrie canım,' dedi Bayan Thorne, 'gaz yakalamış gibi görünüyorsun.'

"Bu adil değil," diye karşılık verdi, kaşlarını çatarak.

'Öyle değil,' diye düzeltti Bayan Thorne.

'Bu adil değil,' dedi Carrie, 'Orada *olmayan* biriyle konuşuyormuş gibi yapmak aptalca geliyor.'

Bayan Thorne iç çekti. Uzun, ince bacakları bale hareketlerine benzer şekilde yana açıldı. Çocukları çok sevmesine rağmen, onlarla çalışmanın adeta duvara kafa vurmak gibi olduğunu düşünüyordu. Gerçek bir yetenek gösteren tek kişi Zach'ti ve o da oyuncudan çok bir performans sanatçısıydı. Sürekli kendini oynuyor, canlandırdığı karakterleri kullanarak birçok tiyatro yeteneğini sergiliyordu. Hâlâ onu oyunda bir tap dansı gösterisi yapmaya ikna etmeye çalışıyordu.

Carrie'ye dik dik baktı ve avucunun içiyle alnına vurdu.

Salonun arka tarafında oturan diğerlerine dönerek, "Christine'i ya da Robert King'i gören oldu mu?" diye sordu.

'Hayır, Bayan,' diye yanıtladı Lucy.

Robert, Scrooge rolünü oynuyordu.

'O zaman yaşlı kadın sahnesini çekelim.'

Arkadaki üç kişi hep bir ağızdan 'Christine de orada' diye bağırdı.

'Öyle,' dedi Bayan Thorne. 'Bu gerçekten çok kötü. İki haftamız kaldı ve hazır olmaktan çok uzağız.'

Willie'ye şöyle bir baktı.

'William, Christine'in yerine geç.'

'Ama bu bir kızın rolü,' dedi George.

'Bugünlük bir erkek yaşlı kadınla yetinmek zorunda kalacağız,' diye yanıtladı Bayan Thorne tehlikeli derecede kısık bir sesle.

Willie elindeki metin kitabıyla gergin bir şekilde sahneye çıktı ve diğerleri de ona katıldı.

'Başlamak!'

Christine'in repliklerini okurken, ses tonundaki tüm vurguları taklit etti ve aynı zamanda etrafındakiler repliklerini unuttuklarında onlara hatırlattı.

'Hayır, hayır, hayır!' diye bağırdı Bayan Thorne. Etrafına bakındı. 'Başka biri gelsin lütfen.'

'Ama o zaman repliklerini söyleyemez,' dedi Carrie. 'Şey, söyleyebilecek mi?' diye ekledi gergin bir şekilde, Bayan Thorne ona tehditkar bakışlarla bakarken.

'Ben yönlendireceğim,' dedi Zach.

Bayan Thorne bunun pek iyi bir fikir olmadığını düşündü ama zaman kıymetliydi, bu yüzden kabul etti.

'Şimdi, William,' dedi. 'Hareketleri hatırlayabileceğini düşünüyor musun?'

Çaresizce omuz silkti.

'Pekala, deneyelim bakalım. Ya William?'

'Evet, Bayan?'

'Şöyle hayal edin: Çok soğuk ve karanlık bir yer, yaşlı ve açsınız, hırsızlık yapmayı ve insanlara bela çıkarmayı seviyorsunuz.'

Willie ona hayranlıkla baktı.

'Bunu duydun mu?'

Başını salladı.

'Güzel. İlk satırı sen yazdın. Hazır olduğunda başla.'

"Hazır mısın?" diye sordu, biraz şaşkın bir şekilde.

'Kendinizi o berbat yaşlı adam gibi hissettiğiniz zaman.'

Willie içine kapandı. Yaşadığı yere yakın metro istasyonunun yakınlarında sık sık göz kulak olduğu yaşlı bir evsizi hatırladı. Adam kamburdu ve yürürken ayaklarını sürüyerek ilerliyordu. Ayrıca kendisinin de mide krampları yüzünden ayakta duramayacak kadar aç olduğu zamanları hatırladı.

Bayan Thorne, adamın gözle görülür şekilde yaşlandığını izledi. Omuzları boynunun altına doğru çekilmiş, karnı içeri çökmüştü. Soğuk, mutsuz ve huysuz görünüyordu.

Zach kendini tamamen büyülenmiş buldu ve nerede kaldığını kaybetmemek için parmağını sayfaya koydu.

Ardından Willie konuşmaya başladı. Sesi sert ve acımasızdı. Sahnedekiler ona bakakaldılar ve biri kıkırdadı.

'Devam edin,' diye sertçe sözünü kesti Bayan Thorne.

Willie ile birlikte sahnede bulunan üç kişi de ellerinden geldiğince oyuna katıldı, ancak sanki bir okul kitabından satırlar okuyorlarmış gibi ses çıkarıyorlardı. Willie, kirli ayaklarının paçavra ve

gazetelerle sarılı olduğunu hayal etmeye devam etti ve sahne sona erdiğinde yavaşça sahneden ayrıldı.

'Öyle diyorum,' diye fısıldadı Zach.

"Şimdilik hiçbir şey söylemeyeceksiniz," dedi Bayan Thorne.

'Şu sahneyi tekrar oynayalım. Anlamaya başlıyorsun galiba, William.'

Sahneyi defalarca prova ettiler ve tekrar ettikçe Willie, yaşlı adam olduğuna her zamankinden daha çok inanmaya başladı. Birdenbire uzanıp birine dokunuyor ya da düşünmeden çılgınca kol hareketleri yapıyordu. Bayan Thorne'un ona bir hareketi sürdürmesini söylediğinde ne demek istediğini anlamadı. Az önce olan bir şeyi nasıl sürdürebilirdi ki?

Bayan Thorne olay yerindeki çalışmalarını bitirdiğinde, arkadaşlarının rahat bir nefes aldığını duydu.

"Benim işim bitti," dedi içlerinden biri.

Ne garip, diye düşündü, hiç yorgun değilim. Rahatlıkla devam edebilirdim.

Sahnenin yanındaki küçük basamaklardan aşağı indi ve Zach'in yanına oturdu.

'İyisin,' diye fısıldadı Zach.

'İyi mi? Ne demek istiyorsun?'

'İyi bir oyuncusun.'

Willie anlamadı. Oyuncu olmanın tap dansı yapmak ve aptal rolü oynamak olduğunu düşünüyordu. Yaptığı tek şey kafasında birinin resmini yaratmak ve onun içine sızmaktı.

Zach'ten ders notlarını içeren kitabı geri aldı ve eski işine yeniden başladı.

Sonraki yarım saat boyunca provalar birdenbire canlandı ve herkes aptalca hissetmeden bir şeyler denemeye cesaret etmeye başladı. Bunu bozan tek şey Robert'ın yokluğuydu. Neredeyse tüm sahnelerde yer alıyordu. Sonunda Bayan Thorne daha fazla beklemeyi reddetti ve Hillbrook Çiftliği'ne telefon etmek için salondan ayrılırken onlara kısa bir ara vermelerini söyledi.

Willie kendini bir anda etrafı sarılmış halde buldu. Lucy elini onun eline uzattı. Willie kızardı ve elini çekti.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedi onların övgülerine karşılık sessizce. "Sadece başka biriymiş gibi davrandım, hepsi bu."

Carrie hayranlıkla, "Gerçekten o korkunç yaşlı adam olduğuna inanmıştım," dedi.

Ama ben de öyle düşünüyordum, diye düşündü Willie. Şaşırmıştı. Neden bu kadar yaygara kopardıklarını anlamıyordu.

'Doğuştan yeteneklisin,' dedi Zach. 'Konuştuğun zaman sanki az önce aklına gelmiş gibiydi. Bunu nasıl başardın?'

'Birinin söylediklerini dinledim ve ona cevap verdim, hepsi bu.'

Ani hayranlık onu tedirgin etti. Bu kadar farklı olmaktan dolayı yalnız hissediyordu. Korkusunu gizlemek için Zach'ten bir fıkra anlatmasını ve komik bufalo adımlarını atmasını istedi. Zach önce tereddüt etti, ama neyse ki daha önce hiç tap dansı yaparken görmemiş biri onu cesaretlendirdi. Willie kısa sürede unutuldu ve tekrar gruba karıştı.

Zach durdu. Bayan Thorne'un salonun dış kapısını açtığını duydu. İç kapıyı bir yana fırlattı, çarpmak üzereydi ama fikrini değiştirdi ve arkasından sessiz ve kontrollü bir şekilde kapattı. Yüzü solgundu ve ellerini telaşla ovuşturuyordu.

'Lütfen herkes otursun.'

Bunu hemen yaptılar.

Yavaşça sandalyesine doğru yürüdü, oturdu, bir bacağını diğerinin üzerine attı ve kenetlenmiş ellerini dizinin üzerine koydu.

'Üzgünüm, az önce oldukça kötü bir haber aldım. Robert ve Christine'in annesi bu sabah erkenden gelip onları Londra'ya geri götürdü. Anlaşılan, onların ücretsiz işçi olarak kullanıldıklarını düşünüyordu. Bu da demek oluyor ki artık cimri bir adamımız yok.'

'Ah hayır!' diye bağırdı Zach, hayal kırıklığının yüksek sesli feryatları arasında.

'Bu, bunu yapamayacağımız anlamına mı geliyor?' diye sordu Carrie.

Gösteriye sadece iki hafta kalmıştı. Hepsi sahne dekoru ve kostümler konusunda yardımcı olmuştu. Bu, tüm emeklerinin boşa gittiği anlamına mı geliyordu?

Bayan Thorne, Willie'ye döndü.

'William,' dedi sessizce. 'Senden Scrooge rolünü oynamanı istiyorum.'

Willie ayak parmaklarından saç köklerine kadar yoğun bir karıncalanma hissetti. Ona baktı. Herkesin yüzü ona dönüktü, sanki o onların son şansıymış gibi.

'Mısın?'

Başını salladı.

'Harika iş çıkardın!' diye bağırdı Zach. 'Yaşasın!'

'Yeter artık,' diye sözünü kesti Bayan Thorne kararlı bir şekilde. 'Yapacak çok işimiz var. Birinci Perde, Birinci Sahne ile başlayacağız. Sahnede olmayanlar sırayla yönlendirme yapacaklar. Hepimiz el ele verip yardım etmeliyiz.'

Kadın Willie'ye döndü. Willie hareketsiz bir şekilde duruyordu; hem felç olmuş gibiydi hem de aynı anda bir enerji seline kapılmıştı.

"Acele etmeyin," dedi.

'Her şeyin bir zamanı vardır,' diye fısıldadı ve yanakları kızardı. 'Bay Tom da öyle der.'

'Doğru,' dedi ve ona sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. 'Önce sahne düzenini gözden geçireceğiz. Şimdilik senaryomu ve kalemimi al.'

Sahne düzenlemesi, her sahnenin yapısını oluşturan çeşitli hareketlerden oluşuyordu. Bu, sahneye hareket ve canlılık kazandırmak ve izleyicinin dikkat odağının asla dağılmamasını sağlamak içindi.

Willie, cümlelerin etrafına kurşun kalemle küçük harfler çizerken, bir yandan da mırıldanıp bir yandan da senaryoyu okuyordu. Bayan Thorne onlara sahnenin farklı bölümlerinin isimlerini öğretmişti. Sahnenin ön sağ ve sol tarafı, arka sağ ve sol tarafı, orta kısım, orta

kısım ve elbette orta kısım vardı; ayrıca 'falancanın solu' gibi birçok başka bölüm de mevcuttu.

İzleyenlere göre Willie çok kötü görünüyordu. Tökezliyor, mırıldanıyor ve yarı uykulu biri gibi kitabına karalıyordu, ama Bayan Thorne, kitaptan kurtulup Scrooge karakteri üzerinde çalışmaya başladığı anda çok farklı biri olacağını biliyordu. Daha önce onu hiç düşünmemiş olması garipti, çünkü şimdi ona okumayı öğretirken şiiri ne kadar çabuk öğrendiğini hatırladı. Ama o etraftayken neredeyse kimse onu fark etmiyordu. Sadece yokluğunu fark ediyorlardı.

Birinci perdenin sonuna geldiklerinde prova yapmayı bıraktı.

"Aferin William," dedi cesaretlendirici bir şekilde. "Aferin herkese. Hepiniz çok çalıştınız."

Willie biraz şaşkınlıkla yukarı baktı, sonra tekrar senaryosuna döndü. Kelimeler artık sadece şekiller ve resimler olmaktan çıkmaya başlamıştı. İçlerinde başka bir şey vardı. Nefesi kesilecek kadar heyecanlandı.

'William,' dedi Bayan Thorne, onun düşüncelerini bölerek. 'Senaryomu sakla ve provasını yaptığımız sahneye bir göz at. Bir sonraki prova Pazartesi akşamı okuldan sonra olacak. İkinci perdenin provasını o zaman yapacağız.'

Willie titrek adımlarla iç kapıdan verandaya çıktı. Zach çoktan paltosunu ve şapkasını giymiş, ona bir şey söylemek için bekliyordu ki Ginnie ve Bayan Thorne'un ablası içeri daldı.

'Sorun ne May?' diye sordu Bayan Thorne.

'Haberleri henüz duymadınız mı?'

'Krallar Hakkında mı?'

'Hayır. Bay Bush hakkında.'

'Peki ya o? Kaza geçirdi mi?'

'Daha da kötüsü. Askere çağrıldı!'

'Ama o bir öğretmen. Onları çağırmıyorlardır herhalde, değil mi?'

'Bu tamamen onun hatası. Yedeklerde ve zaten diğer birçok yere göre öğrenci başına düşen kontenjanımızın üzerinde öğrencimiz

olduğunu söylüyorlar.'

'Üst sınıflardaki öğrencilere kim ders verecek?'

'Bilmiyorum. Sanırım papazdır.'

'Peki ya Noel Şarkıları Konseri?' diye araya girdi George. 'Üç hafta sonra başlıyor.'

May Thorne kız kardeşine döndü.

'Peki, bu krallarla ilgili mesele ne?'

'Her şey halledildi. Daha sonra açıklayacağım.'

'Neler oluyor?' diye patladı Ginnie.

Zach ve Willie karanlığın içine doğru sessizce uzaklaştılar.

Zach, Willie'nin koluna girerek, "Will," dedi, "çok heyecanlı bir geceydi, değil mi?"

'Evet,' diye yanıtladı Willie, hâlâ sersemlemiş bir halde.

'Sanırım sen, nasıl desem? İyisin. Evet, bence iyisin.'

Willie gülümsedi.

"İkimiz de çok iyiyiz," diye bağırdı ve Willie'yi arkasından sürükledi. Küçük sokaktan sendeleyerek ve gülerek Little'ların kulübesine doğru ilerlediler ve orada yollarını ayırdılar.

Willie hızla Tom'un kulübesine doğru yürüdü. Senaryoyu kolunun altında sıkıca tutuyordu. Orada, koltuk altında, sanki kendisinin bir parçasıymış gibi, rahat ve sağlam bir şekilde durması çok iyi hissettiriyordu. Şapkasını ve paltosunu askıya fırlatarak kulübeye koştu.

Tom masada oturmuş, renkli kağıt zincirlerini birbirine yapıştırıyordu. Willie'nin gümüşe boyadığı çam dallarını duvarlara asmıştı.

Willie onlara baktı.

'Çok güzeller, değil mi?' diye belirtti.

'Bana benzemeye başladın,' dedi Tom.

Willie masanın yanında durdu, elinde senaryoyu tutuyordu. Sandalyeyi yavaşça kenara iterek masanın üzerine koydu ve oturdu.

Tom alışılmadık derecede sessizdi. Zincirleri yere bıraktı ve ayağa kalktı. Sammy onu takip etti, pantolon paçalarından çekiştirerek. Onu dalgın bir şekilde kaldırdı, koltuğa oturdu ve açık araziye baktı.

'Size biraz çay yapayım mı?' diye önerdi Willie.

"Hım," diye homurdandı Tom, biraz şaşırmış bir şekilde. "Ne?"

Willie su ısıtıcısına doğru yürüdü ve sürahiden suyla doldurdu.

'Size de biraz yapacağım.'

'Evet, aynen öyle evlat, öyle yapacaksın.'

Willie birden Tom'un ne kadar solgun göründüğünün farkına vardı ve bir an için endişelendi. Belki de hastaydı. Sammy kucağında şaşkın bir şekilde nefes nefese oturuyordu. Hafifçe inledi. Tom başını kaldırdı ve Willie'nin endişeli bakışlarıyla karşılaştı.

"İyi misin?" diye sordu Willie, taburede otururken.

'Tabiri caizse, bir nevi gerçekle yüzleştim.'

'Uyanmak?'

'Bay Bush hakkında bir şey duydunuz mu?'

Başını salladı.

'Konser için koroyu devralmam, org çalmam istendi...'

'Çalabilir misin?'

'Rachel hayattayken böyleydi.'

'Rachel kim?'

'Bir zamanlar sevdiğim, iyi kalpli, vahşi bir genç kız.'

'Şimdi nerede?'

Tom başparmağıyla arkasındaki pencereyi işaret etti.

'O, meşe ağacının altındaki kadın. Bebek doğurduktan sonra öldü. Kızıl hastalığı vardı, anlıyor musun...'

'Bebeğe ne oldu?'

'Kısa süre sonra öldüler. Birlikte gömüldüler.' Willie'ye baktı. 'Adı da seninkiyle aynı.'

'William?'

Başını salladı ve derin bir iç çekti. 'O organa uzun zamandır dokunmamıştım. Epey pratik yapmam gerekecek.'

'Öyleyse yapacak mısın?'

Arkasına yaslandı ve bir an duraksadı. Sonunda "Evet," dedi ve masaya doğru baktı. "O zaman ne?" diye sordu. "Yeni bir kitap mı?"

'Bu, *Noel Şarkısı'nın* senaryosu.'

'Öyle mi? O zaman onunla ne yapacaksın?'

'Oyunda yer almam için teklif aldım.'

"Ya sen?" dedi Tom öne eğilerek.

'Evet.'

'Anladığım kadarıyla bunu yapacaksın, değil mi?'

Willie gülümsedi, yanakları heyecandan kızarmıştı.

'Evet.'

'Bu akşam ikimizin de çaya bol şekerli ihtiyacı olacak, değil mi evlat?'

13
Noel Şarkısı Söylemek

'Bah! 'Umbug!' diye bağırdı odada volta atarken. Willie bu kelimeleri son bir saat içinde en az ellinci kez söylüyordu. Durdu, yeğeninin repliklerini okudu, senaryoyu bıraktı ve tekrar odada volta atmaya başladı.

'Eğer elimden gelseydi, ağzında "Neşeli Noel" diyen her aptalı kendi pudingiyle kaynatıp, kalbine bir dal çam saplayarak gömerdim. Öyle de olmalıydı!'

Willie yatağının ucuna oturdu ve içini çekti.

'Neredeyse başarıyordum,' diye mırıldandı kendi kendine. 'Biraz daha huysuz olmam gerekti.'

Ayağa kalktı.

'Yeğenim!' dedi sertçe. 'Noel'i kendi bildiğin gibi yap, bırak ben de kendi bildiğim gibi yapayım.' Durdu ve yumruğuyla avucuna vurdu. 'Hayır! Bu doğru gelmiyor. Ben huysuz bir adamım ve böyle sözümün kesilmesinden hoşlanmıyorum.' Tekrar başladı. 'Yeğenim, Noel'i kendi bildiğin gibi yap, bırak ben de kendi bildiğim gibi yapayım.'

Ön kapıya gelen şiddetli bir vurma sesi onu irkiltti.

"Mahvet!" diye homurdandı. "Tam da işi hallederken."

Kaşlarını çattı ve tuzak kapısına doğru yürüdü. Scrooge'un, sözü kesildiğinde nasıl hissetmiş olabileceğini hemen anladı.

'Yeğenim,' diye öfkeyle tekrarladı, 'Christmuss'u kendi yolunda tut, bırak ben de kendi yolumda tutayım.' Yüksek sesle homurdandı ve hayali hesap defterine baktı. 'İşte bu!' diye bağırdı. 'Anladım! Anladım!'

Aşağıdan daha şiddetli bir vurma sesi geldi. Willie merdivenden aşağı atladı ve kapıyı açtı. George'du. Willie'nin omzunun üzerinden

baktı.

'İçeride başka kimler var?' diye sordu.

'Kimse,' diye yanıtladı Willie.

'O zaman kime bağırıyorsun?'

Willie bir an ona boş gözlerle baktı.

'Ah,' dedi George'un neyden bahsettiğini anlayarak. 'Sadece kelimelerimi gözden geçiriyordum.'

'Seni buradan duyabiliyordum.'

Willie kızardı.

'Sadece ön kapıdan gir, dikkat et. Başka kimse girmedi herhalde. Geliyor musun o zaman?'

'Ne?'

'Hatırlamadın mı? Bugün Perşembe, salak. Noel şarkıları var. Bay Oakley'nin ilk provası olduğu için önce senin orada olacağını düşünmüştüm.'

'Ah, evet,' dedi Willie aceleyle ve atkısını başına geçirdi. 'Geç mi kaldım?'

'Hayır. Hepimiz biraz erken geldik.'

Willie ön kapıyı arkasından sertçe çarptı. George'un peşinden kilisenin arka girişine doğru patikadan koştu. Sunakın iki yanındaki sıralarda zaten insanlar oturuyordu. Tom orgun başında oturuyordu, yüzünde büyük bir somurtma vardı.

Willie onun gözüne baktı ve gülümsedi. Kaşlarını çatmasının sadece biraz utangaç olduğunu gösterdiğini biliyordu.

Edward Fletcher ve Alec Barnes ön kapıdan içeri girdiler ve sunağın sağ tarafındaki adamlara katıldılar. Edward'ın sesi artık titrek bir tenor haline gelmişti. İri yapılı, koyu saçlı on altı yaşındaki Alec ise çok utanmış görünüyordu. Herkes babasının King çocuklarını 'köle işçi' olarak kullanıp kullanmadığını öğrenmek istiyordu.

Alec'in arkasında Bay Miller ve Charlie Ruddles'ın damadı Hubert Pullet oturuyordu. Elli yaşlarında, ifadesiz, solgun bir adamdı. Yanında ikizlerin babası, kalın dalgalı kızıl saçlı, yakışıklı, çilli bir

adam oturuyordu. Yanında da yerel bir çatı ustası olan Ted Blakefield oturuyordu. Koronun en yaşlı üyesi, hâlâ teneke şapkasını takan ve gaz maskesi takan tek kişi olan Walter Bird'dü.

George, mihrabın solunda, ikinci sırada, iki büyük çocuğun yanında otururken, Willie ise ön sıradaki küçük çocukların arasına katıldı.

Tom ayağa kalktı ve eliyle orgun üst kısmına iki kısa vuruş yaptı.

"Önce 'Hark the Herald' ile başlayacağız," dedi, müzik notalarının sayfalarını düzeltirken. Herkes yerini bulana kadar bekledi ve ardından kısa giriş parçasını çaldı.

İlk birkaç notadan sonra durdu. Kimse şarkı söylemiyordu. Orgun etrafına doğru eğildi.

'Sorun ne?' diye sordu.

"Biz sadece senin çalmanı dinliyorduk," diye hırıltılı bir sesle söyledi Walter. "Ritmi bozmadın, değil mi?"

Tom homurdandı.

'Buraya kendimi dinlemek için geldim. Bir kez daha.'

Adamlar kendi aralarında sırıtmaya çalıştılar. Hâlâ aynı huysuz Bay Oakley, diye düşündüler.

Tom giriş müziğini bir kez daha çaldı ve onlar da eşlik etti.

'Buna mı şarkı söylemek diyorsun?' diye sertçe sözünü kesti. 'Ağıt gibi geliyor.'

"Ağıt mı bu, Bay Oakley?" diye sordu Bay Miller, kel kafası terden parlıyordu.

'Bu bir ağıt,' diye tekrarladı Tom. 'Bu bir Noel ilahileri ayini olacak, cenaze töreni değil. Seslerinizle onları *yüceltin* . Onları gömmeyin.'

George kısa bir kahkaha attı ve elini sertçe ağzına kapattı. Tom ona öfkeyle baktı.

'Şarkı söylerken biraz da gülme kat, evlat,' dedi. Rachel'ın da bunu önereceğini düşündü ve oturdu, ilahinin başına döndü.

'Bir kez daha.'

Kitaplarını kaldırdılar ve daha da büyük bir coşkuyla şarkı söylediler.

'İyileşiyor. Uykusuzluğa iyi geliyor. En azından ilk dört sırayı uyutalım. Şimdi,' dedi, birkaç sayfayı çevirerek, 'onları "Yeni doğan Kral'a şükürler olsun" ilahisiyle uyandıralım. Bu iyi bir haber.'

Willie derin bir nefes aldı ve zihninde, devasa bulutlardan aşağıya doğru süzülen renkli ışınlarıyla bir gökkuşağı canlandırdı.

'Gökyüzünün zaferinde,' diye şarkı söyledi, 'Yeni doğan Kral'a şükürler olsun.'

"Güzel," dedi Tom işleri bitirince. "William, olayı anlamaya başlıyorsun ama tavana kadar şarkı söylüyorsun. Ön tarafta söyle."

Herkese döndü.

'Hepiniz, bu şarkıyı kapılardan ve köyün her yerine haykırın!'

Bay Miller yüzünü bir mendille sildi.

'Sanırım ben de sizden daha iyi şarkı söyleyemem, Bay Oakley.'

'Sakın Hitler'in bunu söylediğini duymasın,' diye yanıtladı Tom. 'Şimdi, bir kez daha.'

Şarkıyı iki kez baştan sona söylediler ve ardından bir tezat oluşturacak şekilde 'Sessiz Gece'nin daha sakin bir yorumunu seslendirdiler. Prova, 'Ey Gelin Hepiniz!' şarkısının coşkulu bir versiyonuyla sona erdi.

Tom, *Noel Şarkıları Kitabı'nı* kapatırken, "Sanırım bu gece için bu kadar yeter," dedi.

'Saat kaç?' diye sordu Edward.

'Saat dokuz oldu!' diye bağırdı Alec telaşla. 'Yarın sabah süt sağmam gerekiyor. İyi geceler, Bay Oakley. Teşekkür ederim!' diye bağırdı ve kiliseden koşarak çıktı.

Willie oturduğu yerden kalkıp orgun yanına gitti. George da ona katıldı.

"Gerçekten iyi bir prova oldu, Bay Oakley," dedi. "Gerçekten iyiydi, değil mi Will?"

Willie başını salladı.

George iyi geceler diledi ve diğerleriyle birlikte kiliseden ayrıldı.

Willie, seslerinin uzaktan kaybolduğunu, 'Hark the Herald' şarkısını söylediklerini ve bir şeylere güldüklerini duyabiliyordu. Org'a yaslandı.

"Sana yıllardır çalmadığım bir şey çalacağım," dedi Tom. "Hepsini hatırlayabilir miyim bilmiyorum. Rachel'ın en sevdiği şarkılardan biriydi."

Willie çenesini avuçlarının arasına yasladı ve dinledi.

Noel şarkılarının neşeli ezgilerinin aksine, bu notalar uzun ve kalıcıydı. Orgun çerçevesini titreştirip sallıyor, bazen en nazik ve en hüzünlü seslere dönüşüyor, sonra tekrar yükselip alçalıyordu. Willie hayatında hiç bu kadar güzel bir şey duymamıştı. Tom parmaklarını orgdan kaldırdığında müzik kilisenin duvarlarına doğru kaybolup gitti. Tom arkasına yaslandı ve parmaklarını birkaç kez esnetti, ta ki eklemleri çıtırdayana kadar.

'Biraz pratikten uzak kaldım,' dedi.

Willie, gözleri duygudan yaşlarla dolmuş bir şekilde, "Bay Tom," dedi, "gerçekten çok güzeldi."

'Hmph,' diye homurdandı. 'Teşekkür ederim evlat. Kabul etmeliyim ki ben de çok keyif aldım.'

14
Yeni Başlangıç

Lucy, kalemtıraşın yanında durmuş, iki sınıfı ayıran uzun ahşap panelli duvardaki pencerelerden birinden dışarı bakıyordu. Willie'nin sınıfından ayrılacağını duyduğunda çok üzülmüştü. Ocak ayının üçüncü haftasının Pazartesi sabahıydı. Onsuz geçirdiği ilk gündü. Yanağını cama dayadı ve özlemle Bayan Hartridge'in sınıfına baktı.

'Lucy,' dedi Bayan Black. 'Son on beş dakikada kalemini üçüncü kez sivrilttin. Kalemden hiçbir şey kalmayacak ve pencereden bakmak da işe yaramayacak.'

Lucy kızardı ve aceleyle masasına geri döndü.

Bayan Hartridge'in sınıfında genellikle dokuz ila on dört yaşları arasında on beş öğrenci olurdu. O özel Pazartesi günü ise sadece on öğrenci vardı. Okula iki mil yürümesi gereken üç çocuk kar nedeniyle gelmemişti ve Harry Padfield ile Polly Barnes de ebeveynlerinin çiftliklerinde yardım ediyorlardı.

Willie ön sırada oturuyordu ve koyu saçlı, neşeli, açık kahverengi gözlü dokuz yaşındaki Patsy Finch ile çift sıralı bir masayı paylaşıyordu. Masaları bitişik olmasına rağmen, katlanıp açılabilen ayrı sıraları vardı. Her masanın bir mürekkep hokkası deliği ve kalemler için uzun bir oluğu bulunuyordu. Bazı öğrencilerin, açık mavi sulu mürekkeple doldurulan ve daha sonra deliklere yerleştirilen beyaz porselen mürekkep hokkaları vardı.

Bu, Willie'nin ilk gerçek çalışma masasıydı. Bu masayla o kadar heyecanlanmıştı ki, Bayan Hartridge onlardan bir kitap çıkarmalarını veya bir kitabı yerine koymalarını istediğinde her seferinde tüyleri diken diken oluyordu.

Onun solunda, başka bir çift kişilik sırada on bir yaşındaki Fred Padfield ve Zach oturuyordu. Fred, tembelliği yüzünden üçüncü

sıradan ön sıraya alınmıştı. Zach, pencerelerden birinin yanında, onun solunda oturuyordu. Papaz evindeki tahliye edilenlerden biri olan Carrie ve Ruth Browne onların arkasında, Willie ve Patsy'nin arkasında ise Ginnie ve devamsız çocuklardan biri olan Herbert Woods oturuyordu. Artık on iki yaşında olan George, üçüncü sırada Ginnie'nin arkasında oturuyordu ve sınıfın en büyüğü dördüncü sırada oturuyordu.

Koridorun karşısında, dört sıra masanın arasında uzun, huni şeklinde bir soba duruyordu. Üzerinde kaynayan büyük bir tencere süt vardı ve etrafında, birkaç çift buharı tüten çorabın asılı olduğu kare şeklinde bir ateş koruyucu bulunuyordu. Sobanın solunda, bir koridora açılan kapı vardı.

Sınıfta üç büyük pencere vardı. İkisi arkada, biri solda. Camlar çaprazlama ahşapla kaplıydı ve ilk kar köşelere yerleştiğinde çok güzel görünmüşlerdi. Odanın sağında, panelli duvarın yanında doğa masası duruyordu.

Bayan Hartridge, sabit bir oturma yeri olan yüksek, meşe ağacından yapılmış, Dickens tarzı bir masada oturuyordu. Masanın altında, sınıfa dönük, açıldığında üzerinde kitaplar bulunan bir sıra rafı ortaya çıkaran bir kapı vardı. Masanın arkasında ve duvarların etrafında, kitaplarla dolu alçak kitaplıklar bulunuyordu. Zach ve Fred'in önünde çapraz olarak bir şövale üzerinde bir kara tahta duruyordu ve bunun arkasında, içinde kağıt ve makas, boyalar ve fırçalar, eski dergiler, ders kitapları, tebeşir ve pastel boyalar bulunan uzun bir dolap vardı.

Sınıfın sol duvarında ve arkasında iki tablo, bir Doğa tablosu, o haftanın gözetmenlerinin isimleri ve her milletten çocuğun çevrelediği beyaz bir cübbe giymiş İsa resmi vardı.

Saat dokuza çeyrek kala Willie, Zach ile birlikte içeri girdi. İkizler de kısa süre sonra onları takip etti. Saat dokuza beş dakika kala George geldi; çok solgun ve gözleri şişmişti, kolunda siyah bir bant vardı. Willie'ye güçsüzce gülümsedi. Kardeşi Michael'ın "Kayıp, ölü olduğu sanılıyor" şeklinde bir ihbar aldığı bildirildi. Önceki gün onun için bir anma töreni düzenlenmiş ve köy halkı, kiliseye yerleştirilecek bir plaket için papaza para vermişti.

Willie diğerleri yerlerine otururken garip bir şekilde ayakta durmuştu. Bayan Hartridge ona gülümsedi ve Patsy'nin yanına oturmasını istedi. Dua için ayağa kalktılar ve sonra oturdular.

"Eminim hepimiz William Beech'i sınıfımıza hoş geldiniz demek isteriz," demişti ona dönerek. "Ne kadar mükemmel ilerleme kaydettiğinizi ve ne kadar çok çalıştığınızı biliyoruz."

Willie, utancını kaşlarını çatarak gizlemeye çalışmıştı ama Patsy ona o kadar tatlı bir şekilde gülümsemişti ki, kaş çatması uzun sürmemişti. Bayan Hartridge ona bir tarih ve coğrafya ders kitabı, bir imla ve aritmetik kitabı, bir doğa ve İngilizce kitabı, bir not defteri, bir kurşun kalem ve onu en çok heyecanlandıran şey olan kendi kalemini vermişti. Kalemin uzun, ince bir tahta sapı ve ucuna takılı bir ucu vardı.

"İyi bak," demişti. "Bu hafta yazını nasıl bulduğuna bakacağım ve yeterince iyiyse gelecek hafta mürekkeple yazmaya başlayabilirsin."

Willie kalemi dikkatlice masasına koymuştu ve ilk dersi başlamıştı. Önce hepsi on iki çarpım tablosunu ezberden okumak zorundaydı. Willie altıya kadar okuyabildi. Yeterince çalışmıştı. Sınıf on ikiye ulaştığında sadece Carrie ve Ruth ezberden okumaya devam ediyordu.

"Yine aynı iki kişi," dedi Bayan Hartridge. "On bire kadar saymayı başaranlar ellerini kaldırsın." Üç el kalktı. "On?" İki el daha kalktı. "Dokuz? Sekiz? Yedi? Altı?" Willie elini kaldırdı. "Aferin William. Biliyorum, sen sadece altıya kadar öğrendin. Beş?" George üçte elini kaldırdı ama Bayan Hartridge onu azarlamadı.

'Bugün uzun çarpma işlemi yapacağız. George ve Frederick, çarpım tablolarınızı tekrar etmenizi istiyorum. William, yedi çarpım tablosuyla başlamanı istiyorum ve sana bazı işlemler vereceğim. Geri kalanlar için bunları yazın,' dedi ve tahtaya gidip dört işlem yazdı.

Matematik dersinden sonra, isimler üzerine bir İngilizce dersi vardı. Willie'nin başı dönüyordu. Zach'e bakmak için döndü ve Carrie'nin ona bir not uzattığını gördü. Zach, dizinin üzerindeki nota gizlice göz attı. Bayan Hartridge'in bakıp bakmadığını kontrol

ettikten sonra geri döndü ve başını salladı. Bayan Hartridge biraz korkmuş görünüyordu. Sonra Willie, Zach'in ona "İyi şanslar" dediğini ve hızla kaleminin ucunu çiğnemeye ve not defterine bir şeyler karalamaya geri döndüğünü gördü.

"Bu kadar endişeli görünme William," dedi Bayan Hartridge isimleri gözden geçirirken. "Bugün daha ilk günün. Takılıp kalırsan ve yardıma ihtiyacın olursa, sormaktan çekinme. Ben bunun için buradayım."

Willie başını salladı.

Mor-mavi gözleri ve tek, uzun, sarı örgüsüyle ne kadar güzeldi. Krem rengi yün bir bluz, kızıl kahverengi bir hırka ve kahverengi benekli yeşil yün bir etek giymişti. Her zamankinden daha dolgun, yuvarlak ve rahattı.

'Kalemler ve kitaplar bir kenara. Mola vakti. Patsy!'

Patsy o hafta süt dağıtımını denetleyen kişiydi. Bayan Hartridge, havalar çok soğuyunca sütü ısıtmaya başlamıştı. Sütü bardaklara dolduruyor, Patsy de ikişer ikişer her masaya taşıyordu.

"Çizmesi veya galoşu olmayanlarınız evde kalsın," dedi kurutulmuş çorapları dağıtırken, ama bugün herkesin vardı.

Willie, Zach'in Carrie'ye göz kırptığını gördü. Yavaşça masasından kalktı ve Bayan Hartridge'in kitaplarını düzenlemekte olduğu masasına doğru yürüdü.

'Affedersiniz, Bayan Hartridge.'

'Evet, Carrie,' dedi şaşkınlıkla. 'Bir sorun mu var?'

'Tam olarak değil.'

Carrie alev rengi örgülerinden birini tuttu ve omzuna gergin bir şekilde dokundu.

'Şaka yapıyorum ki...'

'Evet?'

'Seninle yalnız konuşabilir miyim? Çok önemli.'

'Şimdi?'

Carrie başını salladı.

'Pekala. Daha tenha bir yere gidelim.'

'Teşekkür ederim, Bayan Hartridge.'

'Sütlerinizi bitirdiğinizde dışarı çıkın.'

Patsy boş bardakları topladı ve bir tepsiyle koridordan aşağıya, Bayan Bird'ün yıkadığı mutfağa götürdü.

Zach, Ginnie, George ve Willie oyun alanına kaçtılar.

"Şöyle söyleyeyim," dedi Zach. "Seni sınıfımızda görmek harika."

'Her şeyin yeni olmasından endişelenme,' dedi Ginnie. 'Sana yardımcı olacağız.'

'Ta,' dedi Willie. Sınıfın en kötüsü olduğunu hissettiğinden yakınmak üzereydi ki, George'un notlarının kendininkinden daha kötü olduğunu ve kardeşini yeni kaybettiğini hatırladı. Dudaklarını ısırdı ve sustu.

'Carrie nerede?' dedi Ginnie. 'Onu Bayan Hartridge'in yanına giderken gördüm.'

'Belki de küçük bir toplantı yapıyorlardır,' dedi Zach.

"Bir sorun olsaydı bana söylerdi," dedi Ginnie.

"Yok, henüz bir sorun yok." diye gizemli bir şekilde ekledi.

Ginnie hayrete düştü.

'Yani her şeyin neyle ilgili olduğunu bildiğinizi mi kastediyorsunuz?'

Zach başını salladı. 'Evet, öyle diyorum.'

'Ama, ama ben onun kız kardeşiyim!'

'Senin onu durdurmaya çalışabileceğini düşündü.'

'Onu durdurayım mı? Neyi durdurayım?'

'Şey,' dedi Zach tereddütle, 'sanırım yakında öğreneceksin.'

'Neyi öğreneceğim?' diye haykırdı Ginnie bıkkınlıkla.

'Hadi,' dedi George. 'Her şeyi kendine saklamayı bırak.'

'Evet. Anlat bakalım,' diye araya girdi Willie.

Zach derin bir nefes aldı.

'Liseye giriş sınavına girebilir mi diye soruyor.'

'Hiç yapmadı,' diye nefes nefese söyledi Ginnie. 'Böyle bir şeye cesaret edemezdi.'

'Elbette ki öyle.'

'Ama iki yıldır hiçbir çocuğu bu işe almıyorlar bile.'

'Bu yüzden?'

'O bir kız!' diye bağırdı George.

'Gerçekten öyle mi?'

'Bence gayet iyi,' dedi Willie.

'Sen de öyle düşünürsün,' diye karşılık verdi George. 'Onun söylediği her şeyin doğru olduğunu sanıyorsun.'

'Hayır, öyle düşünmüyorum. Zaten bu onun fikri değil. Carrie'nin fikri.'

"Tartışmayalım," dedi Ginnie, Carrie'nin kendisine değil de Zach'e içini dökmüş olmasına biraz kırılmıştı.

Teneffüs bittiğinde Carrie'den hala bir iz yoktu. Rose Butcher zili çaldı ve herkes oyun alanında sıraya girip içeri girdi. Carrie masasında oturuyordu ve yüzü kıpkırmızı olmuştu. Ona herhangi bir soru sormalarına fırsat vermeden Bayan Hartridge tahtaya bir harita astı ve coğrafya kitaplarını çıkarmalarını söyledi.

"Masalarınızı birbirine bakacak şekilde çevirin," dedi. "Ginnie, dolaba git ve her masaya ikişer sayfa kağıt dağıt. Kağıtları aldığında, her birini ortadan ikiye yırt."

Ginnie, Carrie'nin gözüne bakmaya çalıştı ama Carrie masasına dik dik bakıyordu. Carrie, Ginnie'nin elini tuttu ve hafifçe sıktı.

'Peki, balıklarımızı hangi limanlardan temin ediyoruz?'

Willie ellerin kalktığını izledi. İç çekti. Bay Tom'un hep söylediği gibi, her şey kendi zamanını alır. Belki de sadece arkasına yaslanıp dinlerse yetişebilirdi. Dersin geri kalanını İngiltere haritaları çizmek, denizi boyamak, limanları işaretlemek için kırmızı noktalar koymak ve yanlarına küçük balıklar çizmekle geçirdi.

Coğrafya dersinden sonra doğa dersi geldi. Burada George ve Ginnie parladılar. Hayvanları ve bitkileri çok seviyorlardı. Carrie birkaç çiçeğin adını biliyordu ama Ginnie ve George ondan çok daha üstündü ve çiçekleri tanımlamayı çok seviyorlardı. Willie çok şaşırdı. Çiçekleri seven erkek çocukların şımarık olduğunu

düşünmüştü ama George beş kişilik grubun en güçlüsüydü. Willie'ye sincapların, köstebeklerin, tavşanların ve tabii ki porsukların alışkanlıkları hakkında biraz bilgi vermişti bile. Ginnie'nin yanındaki çocuk yokken Bayan Hartridge, George'un Ginnie, Patsy ve Willie'ye katılmasına izin verdi.

Rose yemek zilini çaldı ve beş öğrenci sınıftan fırlayıp paltolarını, şapkalarını ve lastik çizmelerini giyerek karlı havaya koştular.

Zach, Carrie'yi yakaladı.

'Ne dedi?'

'Bunu düşüneceğini ve araştıracağını söyledi. Bu, Bay Peters'ın bana ekstra ders vermesi ve özel çalışmalar yapmam gerektiği anlamına gelir. Burada daha önce hiçbir kız böyle bir şey yapmadı, anlıyor musun? Yani hem evet hem de hayır dedi.'

Ginnie'ye döndü.

'Bunu belli etmediğim için özür dilerim ama beni durdurmaya çalışacağını düşündüm. Her şeyi hep birlikte yaptığımızı biliyorum ama bunu tek başıma yapmak istedim ve zaten sana söylerdim.'

'Seni nasıl durdurabilirdim ki?'

'Ah, ne kadar da mantıklısın. Evdekilerin hepsi benim garip fikirlerim olduğunu düşünüyor, seni üzerime atmak istemedim. Ve biliyorum ki, eğer gerçekten Yüksekliğe çıkmak istiyorsam, sızlanmayı bırakıp bir şeyler yapmalıyım. Eğer hiçbir şey olmazsa başka bir şey düşünmek zorunda kalacağım ama en azından denediğimi biliyorum.'

"İçeri girersen seni daha tuhaf bulacaklar," dedi George.

"Mutsuz ve sıradan olmaktansa mutlu ve tuhaf olmayı tercih ederim," dedi çenesini havaya kaldırarak.

'Şuna bakın. Şimdiden burnu havada davranmaya başladı bile.'

'Ben değilim!'

'Hadi benim sığınağımda yemek yiyelim,' diye önerdi Zach. 'Burada buz gibi,' dedi ve eldivenlerinin içine biraz ısı üfledi.

Teyze Nance'in onlara sıcak siyah frenk üzümü suyu getirdiği küçük barınağa doğru koştular.

Okula döndüklerinde Zach, Willie'yi kenara çekti.

'Nasıl beğeniyorsun?' diye fısıldadı.

"Kendimi çok aptal hissediyorum," dedi Willie.

'Hayır, kesinlikle öyle değilsin, o yüzden kendine öyle olduğunu söylemeye çalışma.'

Öğleden sonraki ilk derste Bayan Hartridge, *Define Adası'ndan* bir pasaj okudu ve tahtaya cevaplamaları için on soru yazdı.

'Unutmayın,' dedi, 'cevabınıza bir ifadeyle başlayın, yani "Adınız nedir?" diye sorduğumda "adım John Smith" veya benzeri bir şey yazın.'

Patsy, Willie'ye bir İngilizce çalışma defteri vermek ve tarih ile konuyu nasıl yazacağını göstermek için yanına geldi. Willie cevapları yazmakta zorlandı ama bir şekilde bitirmeyi başardı. Yanlarındaki kişiyle defterlerini değiştirdiler ve Bayan Hartridge doğru cevapları söylerken çarpı veya tik işaretleri koydular. Patsy defterini geri verdiğinde, ona uzun uzun baktı.

"Sekizinciyi sık sık atıyorsun," dedi hayretle. "Ve daha ilk günün."

'Kim tam not aldı?' diye sordu Bayan Hartridge.

Carrie elini kaldırdı ve yüzü kızardı. Bayan Hartridge gülümsedi.

'On üzerinden dokuz mu?'

Ruth elini kaldırdı.

'On üzerinden sekiz mi?'

Zach ve Willie ellerini kaldırdılar.

Zach, Willie'nin ne kadar iyi iş çıkardığını görünce sevinçle bağırdı. Sınıfın geri kalanı ise şaşkınlıkla nefeslerini tuttu.

"Bu yeterli, Zacharias," dedi Bayan Hartridge, gülmemeye çalışarak ama pek de başarılı olamayarak.

'Aferin William,' dedi ve Willie'nin gözleri sevinçle doldu. 'Şimdi kitaplarını kaldır. Bu hafta boya denetçileri kimler?'

Dördüncü sıradaki Zach ve Alison adlı kız sıralarından kalktılar. Fred tahtayı temizledi.

'Bugünkü konular "Yağmurlu Bir Gün veya Yağmurlu Bir Gece" ve kalemtıraşta birer birer.' Willie'ye döndü. 'Duyduklarıma göre kendi

başına da iyi olacaksın sanırım,' dedi ve ona cennetten gelen gülümsemelerinden birini daha verdi. Bir gün, diye düşündü Willie, seni çok güzel çizeceğim. Önündeki büyük beyaz kağıda baktı ve kalemini yuvasından kaldırdı.

Kırk dakika sonra, elektrik kesintileri yaşanırken bir anlığına fırçasını kaldırdı ve yukarı baktı. Alacakaranlık çoktan çökmeye başlamıştı ve herkes azalan ışıkta gözlerini kısıyordu. Ama ışıklar açıldıktan sonra Willie resim yapmaya devam etti ve çevresindeki her şeye karşı duyarsızlaştı. Patsy arada bir omzunun üzerinden bakıyordu. Resim onu biraz korkutmuştu.

Bayan Hartridge koridorda ilerleyerek her bir kişinin çalışmasına baktı.

'Çok iyi, Ruth,' dedi. 'Gelişiyorsun, Frederick. Yine kahramanca bir kurtarma, Zach, bu sefer yağmurda. Aferin sana.' Willie'nin resmine baktı ve irkildi. Onun yetenekli olduğunu duymuştu ama o an gördüğü kadar yetenekli olmasını beklemiyordu.

Resim, bir şehrin kasvetli bir arka sokağında gece vakti geçiyordu. Köşede eski bir lamba direği yanıyordu. Duvarın dibinde, yıpranmış bir yağmurluk giymiş kör bir dilenci çömelmişti, beyaz bastonu yanında duruyordu. Şapkası önündeki sokaktaydı ve ölü, hüzünlü gözlerle dışarıya bakıyordu.

Yağmur yaşlı adamın yüzünü savuruyordu, beyaz saçları cansızca sarkıyordu ve yanaklarından damlayan yağmur damlaları süzülüyordu. Sağ tarafındaki bir ara sokakta iki sırıtan çocuk saklanıyordu. Şapkanın içindeki paraya göz dikmişlerdi.

'Harika, William. Bunu on beş dakikada bitirebilir misin? Sonra kuruması için dışarıda bırakabilirim. Duvara asmak istiyorum.'

Ginnie ve George onun omzunun üzerinden baktılar. İlk başta utanmıştı, ama kısa süre sonra resmine o kadar dalmıştı ki, masaların çarpma seslerini, tencere yıkamalarını, sobanın yanındaki gazetelerin üzerine ıslak resimlerin serilmesini ve fırçaların temizlenmesini umursamadan çalışmaya devam etti.

Bayan Hartridge, *Hans Andersen'in Masallar kitabını* eline aldı ve 'Çoban Kız ve Baca Temizleyicisi' masalını okumaya başlayacakken

Willie elini kaldırdı.

'Lütfen, Bayan Hartridge. İşimi bitirdim.'

'Güzel,' dedi. 'Diğerlerinin yanına koy. Sonra toplarsın.'

Willie öyle yaptı ve hikâyeyi dinlemek için arkasına yaslandı. Hikâye bittiğinde Rose okulun bitiş zilini çaldı ve herkes resimlerin etrafına toplandı. Daha sonra George, Zach, Willie ve ikizler okul binasının arkasındaki tarlada oynadılar. George baş ağrısı nedeniyle erken ayrıldı ve ikizler de kısa süre sonra ayrıldılar. Zach ve Willie yavaşça eve doğru yürüdüler ve Little'ların harap haldeki ön kapısının önünde uzun uzun konuştular. Willie'nin Bayan Hartridge'in sınıfındaki ilk günü sona ermişti.

Mart ayının ilk haftasında, bir Cuma sabahı, Willie penceresinden dışarı baktığında karın tamamen eridiğini ve köyün her tarafında kahverengi toprak ve ot kümelerinin ortaya çıktığını gördü. Nehir neredeyse taşmak üzereydi ve Willie, hâlâ yapraksız ağaçların arasından Spooky Cott'un bacasını seçebiliyordu. İki kara kuş mezarlığın yanından öterek ormana doğru yöneldi. Willie penceresini biraz araladı. Güzel bir gündü, açık ve güneşliydi. Serin ve taze havayı içine çekti ve o kadar çok enerjiyle doldu ki, o da kabaran nehir gibi hissetti.

Giysilerini giyip yatağını düzelttikten sonra, lazımlığıyla birlikte merdivenden aşağı indi.

'Sammy,' diye seslendi. 'Sam, buraya gel evlat.'

Bahçeden yüksek sesle bir havlama sesi geldi. Arka kapıyı açar açmaz Sam içeri fırladı. Tom sığınaktan başını uzattı. Su pompalıyordu.

"Çok enerjik görünüyorsun," dedi. "Şimdi koşuya çıkabilirsin. Döndüğünde kahvaltını hazırlayacağım."

Willie eve geri koştu, ocağa biraz kokain koydu, lastik çizmelerini, paltosunu ve balaklavasını giydi, Sam ise ayak bileklerinin etrafında dönüp durdu. Arka bahçeden hızla geçip Tom'un tarlasına ve ötesine doğru ilerlediler.

'Yahoo!' diye bağırdı. 'Yahoo! Yahoo! Yahoo!' ve yolda koşarken gülmeye başladı. Sam öne fırladı, gösteriş yaptı, kuyruğunu kovaladı ve Willie'nin heyecanından zevk aldı. Sonunda Willie geri döndü ve Sammy onu eve kadar takip etti. Balaklava yüzünden sarkmış, kızarmış yanakları ve iki kırmızı kulağı görünüyordu.

O cuma özel bir gün olacaktı. Zach, George, o ve ikizler sonunda okuldan sonra Zach'in evinde buluşup Spooky Cott'u ziyaret etme planlarını görüşmek üzere anlaşmışlardı. Çay getireceklerdi ki hemen Zach'in evinden ayrılıp köy salonundaki toplantıya gidip Bayan Thorne'un bir sonraki hangi oyunu sahneye koymayı seçtiğini dinleyebilsinler.

Kahvaltının ardından Willie, Tom'a sandviç hazırlamada yardım etti ve okula gitmeden önce on dakika boyunca yarda, fit ve inç birimlerini gözden geçirdi. Kemerli geçitte Zach ile buluştu ve 'Spooky Cott Enterprise' ve olası yeni oyun hakkında konuştular.

Okul koridoruna girerlerken Zach, "Sanırım yine bir Dickens vakası olacak," dedi. "Ona çok düşkün."

Alison Blake zili çaldı ve onlar da yavaşça sınıfa girdiler.

George, Ginnie'nin yanındaki ikinci sıraya, Carrie ise büyüklerle birlikte arka sıraya alınmıştı. On yaşında olmasına rağmen, on üç yaşındaki bir çocuğun seviyesine ulaşmıştı bile. Çocukların çoğu on dört yaşında okulu bıraktığı için, Bayan Hartridge, Carrie'nin burs kazanmasını umuyordu; aksi takdirde önümüzdeki üç dört yılı kendi başına çalışarak geçirmek zorunda kalacaktı. Konuşmalarından sonraki hafta sonu ailesiyle konuşmuş ve Carrie'nin sınava girecek kadar zeki olduğunu açıklamıştı. Annesi ilk başta itiraz etmişti.

'Peki ya üniforma?' demişti.

Bayan Hartridge, çocuklarının artık giyemediği okul üniformalarını satmaya istekli kişilerin her zaman olduğunu söyleyerek onu temin etmişti.

'Madge, daha bu sınava bile girmedi,' diye eklemişti Bay Thatcher. 'Her şeyi birer birer ele alalım.' İçten içe kızlarından birinin sınava girmek istemesinden oldukça gurur duyuyordu. Savaş, kızları daha bağımsız olmaya teşvik ediyordu. Sonunda ikisi de anlaştı.

Akşamlarının çoğu artık ödev yapmak ve ders çalışmakla geçiyordu ve annesi, sınavdan sonra telafi etmesi şartıyla bazı ev işlerinden muaf olmasına izin veriyordu.

Willie artık yeni sınıfına mutlu bir şekilde alışmıştı. Bayan Hartridge'in yanında olmaktan çok hoşlanıyordu ve her geçen hafta karnının yavaşça büyümesini izliyordu. Hareket etme ve gülümseme biçimini ve sesinin yumuşak tonunu çok seviyordu.

Ancak o da diğerleri gibi o cuma gününün bir an önce bitmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Sonunda okul bitti ve hepsi Little'ların kulübesine, oradan da Zach'in odasına kaçtılar. Cumartesi günü yapılacak olan Korkunç Kulübe gezisi için planları tartıştılar ve daha sonra tiyatro toplantısına gittiler. Bayan Thorne, *"Kurbağa Evinin Kurbağası" adlı oyunu* sahneleyeceklerini duyurdu.

Willie ve Zach köy salonundan ayrıldıktan sonra Little'ların kapısında kısa bir süre sohbet ettiler ve ertesi öğleden sonra buluşmak üzere anlaştılar.

Willie, patikadan aşağı yürürken şarkı söylüyordu. Hâlâ enerjisi yerindeydi. Dobbs'un tarlasına açılan kapıyı hızla açtı; tarla artık boştu. Dobbs hâlâ Padfields'deki kışlık evindeydi. Zemin çamurluydu ve buz gibi bir rüzgar ensesine doğru esiyordu. Atkısını sıkıca beline doladı ve paltosunun içine iyice soktu.

"Bu gece hava saldırısı tatbikatı olsa bile umurumda değil," dedi sırıtarak ve etrafında dönerek. Yanakları hem zevkten hem de soğuk rüzgardan kızarmış bir halde kulübeye koştu, arka kapıyı ardına kadar açtı. Paltosunu, kar maskesini ve atkısını çıkarıp ön odaya daldı.

Tom atış poligonunun yanında duruyordu. Willie'ye baktı ve onun gevezeliğini sessizce dinledi. Willie ona cumartesi günkü piknikten, Zach'in Kurbağa rolünü, kendisinin ise Köstebek rolünü oynayacağından ve ertesi öğleden sonra Zach ile buluşacağından bahsetti. Durmadan konuşurken botlarının bağcıklarını çözüp gazete kağıdının üzerine koydu ve atış poligonunun yanında ellerini ısıtmaya başladı.

Tom hiçbir yorum yapmadı. Perişan bir halde ayaklarının üzerine çökmüş olan Sammy'ye baktı. Willie başını kaldırdı ve Tom'un elinde bir mektup olduğunu fark etti.

'Sorun ne?'

"Bu annenden," dedi, kağıdı işaret ederek. "Hasta. Bir süreliğine eve gitmeni istiyor."

15

Ev

Dobbs, Tom ve Willie'nin arkasındaki arabada oturmasıyla Weirwold'a doğru ağır ağır ilerliyordu. Yolculuk boyunca pek konuşmamışlardı. İkisi de kendilerini çok uyuşmuş hissediyorlardı. Willie, yanındaki Sammy'yi sıkıca tutuyor ve bulanık gözlerle deri ve pirinç koşum takımına, Dobbs'un hareket eden yan tarafına ve altlarındaki engebeli yola bakıyordu. Ara sıra başını kaldırıp tarlalara bakıyor, sonra da hızla tekrar aşağıya bakıyordu.

Tom gözlerini yoldan ayırmadı. Köyün kenarındaki demirci dükkanı uzaktan hafifçe görünüyordu. Willie'nin annesini Little Weirwold'da kalmaya ikna etmeye çalışmıştı ama başaramamıştı. Annesi, sadece iyileşene kadar Willie'nin bir süreliğine yanında kalmasını istediğini yazmıştı. Konaklama Sorumlusuyla konuşmuştu ama yapabileceği bir şey yoktu. Anneler her zaman çocuklarını geri alıyorlardı ve bunu yapma hakları da vardı.

Dobbs'u ve arabayı demircinin yanında bıraktılar. Tom, Willie'nin eski sırt çantasını taşımasına yardım etti. Çanta, kaldığı süre boyunca edindiği kitaplar, kıyafetler ve hediyelerle doluydu. İlk gün taşıdığı poşette ise birkaç orijinal eşyası vardı.

Willie titriyordu. Yüzüne sert bir rüzgar esti ve ürperdi. Tom omzunu sıkıca kavradı ve Sammy'yi derme çatma bir tasma ile tutarak onunla birlikte tren istasyonuna doğru yürüdü.

Perondaki bir banka oturup demiryolu raylarının diğer tarafındaki çitlere baktılar.

"Yazmayı unutma William," dedi Tom boğuk bir sesle ve titreyen elleriyle cebinden piposunu çıkarıp doldurmaya başladı.

'Hayır, Bay Tom.'

'Eğer o boyalar hakkındaki fikrini değiştirirsen, haber vermen yeter, ben de onları paylaşırım.'

Willie başını salladı.

'Onlar evde, yani senin evinde olmalı. O zaman ben döndüğümde orada olacaklar. Döneceğim,' diye ekledi içtenlikle, Tom'un eline dokunarak, 'Döneceğim, değil mi?'

'Eve döndüğünde farklı hissedebilirsin. Annenin seni özlediğini tahmin ediyorum. Muhtemelen bu yüzden pek yazmadı - ve William?'

'Evet.'

'Çok fazla şey beklemeyin, çok çabuk olmasın. Neredeyse altı aydır birbirinizi görmediniz, bu yüzden bir süre işler biraz garip olabilir.'

Willie başını salladı.

Uzaktaki bir ağaç kümesinden bir duman bulutu yükseliyordu. Yaklaştığını izlediler ve yaklaşan trenin sesinin giderek yükseldiğini duydular. Ayağa kalktılar ve Bay Tom, Sammy'yi kucağına aldı.

'Şimdi kendine iyi bak evlat. Şu çizme işine devam et. Çok yeteneklisin. Kalemlerin biterse bana haber ver.'

Willie başını salladı ve gözleri yaşardı. Gözlerini kırpıştırdı. Gözlerinden yaşlar süzüldü. Burnunu çekti ve hızla sildi.

'Ta,' dedi.

Tom boğazındaki yumruyu yuttu.

"Seni özleyeceğim," dedi Willie.

Tom başını salladı.

'Ben de.'

Trenin istasyona yanaşmasını izlediler. Bir grup asker ve denizci pencerelerden dışarı sarkıyordu. Tom bir kapıyı açtı. Askerlerden biri, on sekiz yaşında genç bir delikanlı, Tom'un gözlerindeki endişeyi fark etti ve Willie'nin trene binmesine yardım etti.

"Endişelenmeyin efendim," dedi. "Ona uygun bir yer bulacağız."

Tom teşekkür ederek başını salladı ve kapı penceresinden üzgün bir şekilde sarkmış olan Willie'nin omzuna dokundu.

Düdük çaldı. Tren ve peron gözden kaybolana kadar birbirlerine el sallayarak vedalaştılar.

"İşte buyurun," dedi genç asker.

Başka bir askeri ikna ederek Willie'nin pencere kenarındaki bir yere sıkışmasına izin vermesini sağlamıştı.

'Bu sana yeter mi evlat?'

Willie, pencereden dışarı bakabileceği için rahatlamış bir şekilde başını salladı. Kimsenin yüzünü görmesini istemiyordu. Sırt çantasını dizlerinin üzerine koydu ve kasvetli bir şekilde tuttu.

İlk başta asker onu yalnız bıraktı, ancak daha sonra onu neşelendirmeye çalışmaya karar verdi.

'Senin adın ne?'

'William Beech.'

'Nereye gidiyorsunuz?'

'Londra.'

'Sizin çocuklar buradan taşınacağınızı sanıyordum,' dedi. 'Öyleyse evinizi özlüyorsunuz, değil mi?'

Omuz silkti.

'Şu yaşlı adam, dede mi?'

'Hayır,' diye yanıtladı başını kaldırarak. 'O, Bay Tom.'

'Öyle mi?'

Willie'nin dudakları titredi.

Asker duraksadı, bunun çocukla konuşulacak en uygun konu olmadığını hissetti.

'Londra'da kiminle kalıyorsunuz peki?'

'Annem.'

'Ah, onu görünce çok sevineceksin o zaman. Baban aradı, değil mi?'

'Benim babam yok.'

'Üzgünüm.' Tekrar duraksadı. 'Bana annenden bahset. Nasıl biridir?'

Willie kafası karışmıştı. Nasıl biriydi? Şu an sadece silik bir anıydı. Koyu renk saçları vardı. Bunu hatırlıyordu.

'Koyu renk saçları var ve,' diye tekrar düşündü, 'orta boylu.'

'Gözler?'

'Affedersin.'

'Gözler. Gözleri ne renk?'

Willie onun gözlerine baktığını hiç net hatırlamıyordu ama bunu ona söyleyemezdi. Söyleyecek bir şey düşünmeliydi.

'Karışık ırklar mı bunlar?'

Başını salladı.

'Çok şarkı söylüyor mu?'

Willie başını salladı. Annesinin kilise dışında şarkı söylemesi düşüncesi bile akıl almaz derecede şok ediciydi.

Bir an sessizce birbirlerine baktılar.

'Peki o çantaların içinde ne var?'

'Kıyafetler, hediyeler ve kitaplar.'

'Okumayı seviyorsun, öyle mi?'

Willie başını salladı.

'Benim o kadar sabrım yok.'

'Ve çizim yapıyorlar.'

'Ne?' dedi asker.

'Çizim yapıyorum işte.'

'Ah,' dedi ve Willie'nin gözlerindeki ani parıltıdan ve gülümsemesinden bunun konuşmak için iyi bir konu olacağını anladı.

'Yanınızda var mı peki?'

'Evet.'

'Ah, eğer siz de isterseniz onları görmek isterim.'

Willie utangaçça başını salladı ve sırt çantasını açtı. Arkadan üç çizim defterinden birini çıkarıp ona uzattı.

Asker onu açtı.

"Vay canına," diye hayretle bağırdı, "gerçekten de güzel çizebiliyorsun. Vay canına, bunlar çok güzel, bunlar gerçekten çok güzel."

'Annen seninle çok gurur duyuyor olmalı,' diye ekledi ve not defterini ona geri verdi.

'Onları henüz görmedi.'

'Evet, bunu yaptığında öyle olacak.'

'Öyle mi düşünüyorsun?'

'Bunu biliyorum.'

Willie çizim defterini yavaşça sırt çantasına geri koydu. Zach'in ona verdiği oyunculuk kitabını ve George'un vedalaşırken aniden çıkardığı şekerleri gördü. Şimdi onlara bakmak istemiyordu. Sırt çantasının üstünü kapattı ve kayışlarını bağladı.

Annesi onunla gurur duyar mıydı? diye düşündü. Onun etrafında hayaller kurmaya başladı, ancak yüzü çok belirsizdi. Bayan Fletcher ve Bayan Hartridge'in bir karışımı haline geldi. Onu peronda beklerken hayal etti. Pencereden el sallayacak, o da gülümseyerek ve kahkaha atarak karşılık verecek ve trenden indiğinde ona doğru koşacak, o da ona doğru koşacak ve kucaklaşacaklardı. Durdu. Annesinin hasta olması gerektiğini hatırladı. Belki de onu almaya gelemeyecek kadar hastaydı. Hatta ölmek üzere bile olabilirdi ve onun yerine bir gardiyan veya papaz onu karşılayacak, yatağının yanına götürülecek ve annesi ona nazikçe dokunup onu ne kadar sevdiğini ve onunla ne kadar gurur duyduğunu söyleyecekti. Arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Yorgun hissediyordu. Tüm vedaların gerginliği onu tüketmişti. Zach'in ne yaptığını merak etti. Özellikle onun için başka bir destansı şiirin ilk iki dizesini yazmıştı. Cebindeydi. Bitirip postayla veya güvercinle göndereceğini söyledi.

Tren Londra'ya doğru ağır ağır ilerlerken, Willie kısa süre sonra birbirinden garip rüyalarla dolu bir uykuya daldı.

* * * * * *

Birinin onu sarsarak bilincine getirdiğini hissetti.

'Hey, uykucu! Uyan! Uyan evlat! Burası Londra. Londra'dayız, uyan!'

Gözlerini açtığında yatak odası penceresinden gelen ışığı ve Bay Tom'un gizli kapıdan içeri baktığını görmeyi bekliyordu, ancak karşısında sadece genç İskoç çocuğun haki renkli belirsiz bir arka plan önünde üzerine eğilmiş bağırdığını gördü.

Sırt çantasını omzuna attı ve poşeti kaldırdı. Bacakları titriyordu ve kıyafetleri tütün kokuyordu. Dışarı adımını attığı anda soğuk gece havası yüzüne sertçe çarptı. Paltosunun düğmelerini ilikledi, balaklavayı başına geçirdi ve eldivenlerini giydi. Askerlerle dolu perona bakındı ama annesinden hiçbir iz yoktu.

İri yapılı bir çavuş durdu ve ona aşağıdan baktı.

"Kaçtın mı?" diye gürledi, kemikleri titreten bir sesle. "En iyisi biletçiye görün evlat."

'Kaçmayacağım efendim,' diye patladı.

'Bunu bilet gişesindeki görevliye söyleyin.'

Bilet gişesindeki görevli, sarkık bıyıklı, orta yaşlı bir adamdı. Willie'ye bir baktı ve yorgun bir iç çekti.

'Bir tane daha mı? Çocuklar, kırsal kesimin daha güvenli olduğunu bilmiyor musunuz?' dedi ve kar maskesinin üzerinden Willie'nin kulağını çekiştirdi. 'Sanırım biletiniz yok. Şimdi adresinizi alalım.'

Willie cebinden bir bilet çıkardı ve ona gösterdi.

'Ah,' dedi, 'Ah.'

'Annemi ziyarete geldim. Hasta.'

'Ah,' dedi. 'Ah, anladım! Peki. O zaman nerede? Sizi o mu alacak, yoksa bir gardiyan mı alacak, yoksa başka bir şey mi?'

'Bilmiyorum.'

Bilet gişesindeki görevli anlamlı bir şekilde mırıldandı ve çavuşa baktı.

'Sanırım bunun üstesinden gelebilirim efendim. Yardımınız için teşekkür ederim.'

Çavuş beresine dokundu ve askerlerin arasına karışıp kayboldu.

'Sanırım en iyisi bir gardiyan bulalım evlat.'

Willie telaşla istasyonun etrafına bakındı.

'Bekle. İşte orada,' dedi, kum torbalarının yanında duran zayıf, bitkin bir kadını işaret ederek. Ona el salladı ve seslendi ama kadın boş boş etrafına bakındı, onu ne gördü ne de duydu.

'Seni tanımıyor gibi görünüyor, değil mi? Bence bir süre burada beklemen en iyisi.'

"Onunla konuşacağım," dedi.

"Hayır, olmaz," dedi biletçi adamın kolunu tutarak, sonra adam fikrini değiştirdi.

'Hadi bakalım, sen devam et.'

Willie ona doğru koştu.

'Anne!' diye bağırdı. 'Anne!'

"Git buradan," dedi sert bir şekilde. "Benden para alamayacaksın."

'Anne,' diye tekrarladı, 'benim.'

Aşağıya baktı ve ona defolmasını söylemek üzereyken onu tanıdı. Evet. Willie'ydi ama çok değişmişti. Gri giysiler içinde zayıf, küçük bir çocuk arıyordu. İşte karşısında, sağlam bilek botları, kalın yün çorapları, yeşil, kıvrık yakalı bir kazak, lacivert bir palto ve balaklava giymiş, dik duran, yapılı bir çocuk vardı. Saçları alnının üzerinde parlak bir yığın halinde duruyordu ve yanakları yuvarlak ve pembeydi. Bu onu çok şaşırttı.

'Seni gördüğüme çok sevindim anne. Sana anlatacak çok şeyim var, bir de fotoğraflarım var.'

Kadın, adamın tuhaf aksan karışımından dolayı şaşırmıştı. Ondan daha itaatkâr olmasını beklemişti, ama sesi bile daha yüksek çıkmıştı.

"Özür dilerim," dedi. "Biliyorsunuz, kendimi pek iyi hissetmiyorum ve biraz yorgunum. Sizde böyle bir değişiklik beklemiyordum."

Willie şaşırmıştı.

Annesinin değiştiğini düşünüyordu. Yeni şeyler öğrenmişti, bu doğruydu, ama yine de kendisiydi.

Yüzünü inceledi. Çok solgundu, neredeyse sarımsı bir renkteydi ve dudakları o kadar maviydi ki sanki içlerindeki tüm kan çekilmiş gibiydi. İnce ağzının kenarındaki çizgiler aşağı doğru kıvrılıyordu. Vücuduna baktı. Uzun siyah bir palto, açık kahverengi çoraplar ve şık bağcıklı topuklu ayakkabılar giymişti. Küçük bir alışveriş çantası bacağının dibine yaslanmıştı.

Koluna nazikçe dokundu.

"Ben onu senin için taşırım anne," dedi, onu yerden alırken. Kadın arkasını döndü ve eline sert bir tokat attı.

'İstediğimi istediğim zaman söylerim ve dokunmayı onaylamadığımı biliyorsun.'

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

Büyük ve gürültülü istasyonun gürültüsü eşliğinde sessizce ve garip bir şekilde duruyorlardı. Willie'nin kalbi sıkışıyordu ve sahip olduğu umut kıvılcımı hızla sönüyordu, ama sonra hatırladı. Bay Tom, ilk başta kendilerini garip hissedeceklerini ve birbirlerine alışmalarının zaman alacağını söylemişti.

Bu sırada Bayan Beech, zihni karmakarışık bir halde küçük oğlunu inceliyordu. Şimdilik ona karşı hoşgörülü davranacaktı. Sonuçta, işe döndüğü ilk akşamdı ve erkekçe sorumluluklarını üstlenmeden önce öğrenmesi gereken çok şey vardı.

"Hadi bir fincan çay içmeye gidelim," dedi sonunda. "Çantamı sen alabilirsin."

'Teşekkürler anne,' dedi ve gülümsedi.

Dehşete kapılarak aniden geriye doğru bir adım attı. Daha önce onu hiç gülümserken görmediğini hatırlamıyordu. Ciddi bir çocuk olarak kalmış olmasını ummuştu. Bu gülümseme onu korkutmuştu. Otoritesini tehdit ediyordu. Duygularını yuttu ve tekrar ileri adım atarak çantasını ona uzattı.

Her şey yoluna girecekti, diye düşündü Willie. Onu küçük bir arka sokaktan geçerek küçük bir kafeye kadar takip etti. Kapının yanına oturdular.

'Daha dolgun görünüyorsun,' dedi annesi. 'Seni iyi beslemiş, değil mi Bay Oakley?'

Willie çayından bir yudum aldı. Bay Tom'un çayı kadar güzel değildi ama sıcaktı ve önemli olan da buydu.

'Evet, yaptı.'

Yerdeki sırt çantasını işaret etti.

'Bunu nereden aldın?'

'Bayan Tom.'

'Peki, o kim?'

'Bay Oakley. Hediyeleri taşımam için bana verdi.'

Ellerinden biri masanın üzerine uzanmıştı. Ona dokunmak istedi ama hemen fikrini değiştirdi.

'Senin için de bir hediye var.'

"Yardıma ihtiyacım yok, teşekkür ederim," dedi dudaklarını büzerek. "Bunu biliyorsunuz."

'Bu bir hayır işi değil. İyileşmen için. Bayan Thatcher sana yatak çorapları yaptı. Pembe renkteler. Çok yumuşaklar. Lucy'nin annesi ve babası da içine yumurta ve tereyağı koydu.'

'Tereyağı?'

'Evet. Bayan Fletcher da meyveli kek yaptı. Şimdi yemek istemeyebileceğini biliyor ama istediğinde yiyebileceğini söylüyor.' Çok konuşuyordu, diye düşündü. Onu daha önce hiç böyle görmemişti. Çok arsızdı. Bunu kısa sürede ondan söküp atacaktı.

'Ve Nance Teyze, Bayan Little, bir şişe tonik şarap gönderdi.'

Bayan Beech'in yüzü kıpkırmızı oldu.

"Şarap!" diye öfkeyle bağırdı. Kendini toparlayıp sesini alçalttı. "Şarap!" diye tekrarladı. "Sana içkinin kötülüklerinden bahsetmedim mi? İçki mi içtin? Bu ahlaksız kadın da kim?"

'Anne, tıpkı bir barda satılanlara benziyordu. Sordum. İçinde demir olduğunu söyledi. Gücünü geri kazanmana yardımcı olacakmış. Bay Little gerçek bir doktor anne, o da onun karısı.'

'Ne tür bir doktor?' diye sordu şüpheyle.

Omuz silkti.

'İnsanların iyileşmesine yardımcı olan biri. Başta ondan korkuyordum ama artık gidiyorum.'

'O zaman gerçek bir doktor olamaz.'

'Evet, öyle anne.'

Bayan Beech şaşkına döndü. Oğlu ona cevap vermişti. Hatta onunla aynı fikirde değildi.

'Benimle mi tartışıyorsun?'

'Hayır, anne. Ben sadece...'

'Şu şekilde konuşmayı bırak.'

'Hangi yoldan, anne?'

'Ve o masum ifadeyi yüzünden sil.'

'Anlamıyorum...' diye başladı.

'Hiç değişmemişsin, değil mi? O adamın sana biraz iyilik aşılayacağını sanmıştım ama anlaşılan aşılamamış.'

Birden endişelendi ve soğuk bir panik tüm uzuvlarını sardı.

'O bir din *adamıydı* , değil mi?'

'Evet, anne. O ilgilendi, mezarlıkla da. Mektuplarımda sana söylemiştim.'

'Ah evet. Mektupların. Willie, yalan söylemeyi bıraktığını sanıyordum.'

'Ama ben yalan söylüyordum!'

'Öyle konuşmayı bırak.'

Şaşkına dönmüştü. Nasıl yani? diye düşündü.

'O yazı senin değildi. Bunu biliyorum. Bu yüzden cevap vermeye tenezzül etmedim.'

'Ama ben okulda öğrendim ve Bay Tom ile Bayan Thorne bana yardımcı oldular.'

'Vay canına, epey insanın vaktini almışsınız. Sizden kurtulduklarına çok sevinmişlerdir herhalde.'

'Hayır anne, onlar gittiler. Onlar...' diye tereddüt etti. 'Onlar...'

'Onlar ne?'

'Beni seviyorlar.' Bunu söylemek çok iyi hissettirdi.

'İşte bu bir gösteri, Willie. Sen tahliye edilmiş birisin ve onlar sadece kibarlık yapıyorlardı.'

'Hayır, anne!'

'Willie, sen gurur günahını işliyorsun ve gurur günahını işleyenlerin başına neler geldiğini biliyorsun.'

Willie'nin kafası gittikçe karışıyordu. Sanki kötü bir rüyanın içine sürükleniyordu.

Bayan Beech masaya hafifçe vurdu.

'Şimdilik bu kadar yeter, Willie. İlk gecemizde kavga etmek istemeyiz, değil mi?'

Başını salladı.

Willie mi? Bu da ona garip gelen diğer bir şeydi. Altı aydır kimse ona böyle seslenmemişti. 'Will' rahat geliyordu ve tam adı William bile kulağa hoş geliyordu, gerçi içten içe her zaman bir Willie gibi hissetmişti. Şimdi, annesi ona Willie diye seslendiğinde, sanki başka biriyle konuşuyormuş gibi hissediyordu. İki kişi gibi hissediyordu. Annesinin onun Will tarafını değil, sadece Willie tarafını kabul edeceğini biliyordu ve ona böyle seslendiğinde kendini gerçek hissetmiyordu.

Ona doğru eğildi.

'Sana söylemek istediğim bir şey var, Willie,' dedi ve zoraki bir gülümseme takındı; bu gülümseme, nedense, o cansız, renksiz gözlerin altında görünce onu endişelendirdi.

"Bu sadece küçük bir sürpriz," diye ekledi, "eve gizlice girmemiz gerekiyor. Kimse seni görmemeli. Bu," diye tereddüt etti. "Bir oyun gibi," ve bu fikri düşündüğü için hemen rahatladı.

'Kimse beni görmemeli, değil mi?'

'HAYIR.'

'Neden?'

Kaşlarını çattı, sonra tekrar gülümsedi. 'Göreceksin. Sürpriz. Söylersem bozulur.'

Başını salladı. Aslında midesi bulanmıyordu. Sadece hayal ediyordu, değil mi? Hasta olan oydu, kendisi değil.

'Sonra da bana pastanı ve hediyelerini gösterebilirsin.'

"Evet," dedi, yüzü belirgin bir şekilde aydınlanarak. "Size fotoğraflarımı gösterebilirim."

Ona susmasını işaret etti. Tekrar konuşmasını istemiyordu.

'Evet, tabii ki, ama şu anda başım ağrıyor. Bekleyebilir, değil mi?'

Kafeden ayrılıp otobüse bindiler. Otobüsün camları tavuk ağına benzeyen bir şeyle kaplıydı.

'Bu neden orada?' diye sordu.

"Soru sormak da, parmakla göstermek de kabalık. Düzgün davran," diye fısıldadı.

"Londra'yı özledin değil mi canım?" dedi otobüs görevlisi kadın, ücretleri alırken. Willie, bir otobüste çalışan ilk kadın olarak bunu görmüştü.

'Köyde doğmuşsun, öyle duydum. Bütün o inekler... Yine de biliyorsun, orası daha güvenli,' dedi ve annesine göz kırptı. 'Ama onları özlüyorsun, değil mi canım?'

Başını salladı, kolunu sertçe Willie'nin omzuna attı ve gülümsemesini takındı.

'Evet, ve o benim sahip olduğum tek şey.'

'Bana söyleme. Benim beş tane daha var. Onları göndermekten vazgeçtim. Gerçekten değmez gibi geliyor. Pek bir şey olmuyor. Sanki hiç savaş yokmuş gibi.'

'Hayır,' diye kibarca yanıtladı annesi.

Willie, annesinin kaskatı vücudunun buz gibi soğukluğundan ürperdi. Annesinin kolunun ona dolanması midesini bulandırıyordu. Kendi annesi bile onu hasta hissettiriyordu. Belki de gerçekten de kötü biriydi.

Otobüs, karanlıkta ağır ağır ilerleyerek sonunda Deptford'a ulaştı. Yolcular indiler ve muavin onlara "İyi geceler" diye seslendi.

Bayan Beech, Willie'yi sokağın arka tarafına götürdü. Ona bir ara sokakta saklanmasını ve ön kapılarını gözetlemesini söyledi. Kapıyı açıp öksürdüğü anda içeri koşması gerekiyordu. Willie, bunun tuhaf

bir oyun olduğunu düşündü. Elini şortunun cebine soktu ve Zach'in şiirini hissetti. Bu, gerçek dışılık hissini azaltmasına yardımcı oldu.

Uzun süre ayakta durmamıştı ki öksürük sesini duydu. Sırt çantasını ve çantalarını alıp kaldırımda sürükledi. Annesi öfkeyle ona acele etmesini fısıldadı. Korkmuştu. Sokaktaki kimsenin onun geri döndüğünü bilmesini istemiyordu. Hâlâ karanlık olan ön odaya sendeleyerek girdi. Bir yerlerden güçlü, rutubetli bir koku geliyordu. Sanki bir hayvan dışkılamış veya bir yere işemiş gibiydi.

"Bu bir köpek mi?" diye sordu.

'Köpek nedir?'

'Sürpriz.'

'Ne sürpriz? Ha, o mu? Hayır, köpek değil.'

O, lambayı açtı.

Oda, Willie'nin hatırladığından daha karanlıktı. Gri duvarlara baktı. Şöminenin üzerinde iki dua kitabı, küçük büfenin üzerinde ise aynı yerde duran bir tane daha vardı. Pencerelerin üzerindeki gazetenin yanı sıra, gazete kahverengi bantlarla da çaprazlama yapıştırılmıştı.

'Bu ne için?' diye sordu.

"Soru sormak hakkında ne demiştim!" diye bağırdı ve öfkeyle elini masaya vurdu.

"Yapma," dedi Willie şaşkınlıkla.

'Bana yapmamamı mı söylüyorsun...'

'Hayır,' diye araya girdi Willie. 'Soru sormamanızı kastettim. Öyle diyorsunuz. Soru sormamam gerektiğini söylüyorsunuz.'

'Konuşurken sözümü kesmeyin.'

Yine öylece durdular, aralarında garip bir sessizlik daha oluştu.

Willie ondan yüzünü çevirdi ve sonra onu gördü. Köşedeki bir sandalyenin üzerinde tahta bir kutu. Ne olduğunu sormak üzereydi ki fikrini değiştirdi, yanına gitti ve içine baktı.

'İşte sürpriz bu,' dedi.

Elini içeri soktu.

'Bir bebek,' diye fısıldadı. 'Ama neden?' Durdu ve döndü. 'Ağzında bant var.'

'Bunu biliyorum. Ben dışarıdayken gürültü yapmasını istemedim. Bu bir sır, anlıyor musun?'

'Öyle mi?' diye tereddüt etti. 'Senin mi?'

'Bizim.'

'Bir hediye mi?'

'Evet.'

'Kimden?'

'İsa.'

Adam bebeğe baktı. Çok kötü kokuyordu. Gözlerini açtı ve ağlamaya başladı.

"Onu ben alacağım," dedi ona doğru eğilerek.

'Sakın yapma.'

'Ama o ağlıyor.'

'Sadece ilgi çekmeye çalışıyor. Biraz disiplin öğrenmesi gerek.'

'Ama, ama,' diye kekeledi, 'o daha çok bebek.'

"Otur aşağı!" diye bağırdı. "Hemen!"

Willie masaya oturdu.

'Onun bir adı var mı?'

Yumruğunu sertçe masaya indirdi.

'Hayır! Ve bu kadar soru yeter, yoksa kemeri boynunda hissedersin.'

Willie'nin yüzü kızardı. Kemer! Hala Bay Tom'un evindeydi. Ağzını kapalı tutacaktı. Belki de unuturdu.

'Şimdi bakalım çantaların içinde neler var. Bir de şu paltoyu çıkar.'

Çantayı sandalyenin arkasına astı, balaklavasını ve eldivenlerini ceplerine tıkıştırdı. Önce poşeti boşalttı. Üst kısımları kesilmiş eski spor ayakkabılarını çıkardı.

"Çok küçük geldiler," diye açıkladı ve ince gri kazağını, şortunu, şapkasını, yağmurluğunu ve İncil'ini yanlarındaki masaya koydu.

"Gördüğüm kadarıyla İncil'iniz hâlâ yanınızda," dedi. "Umarım onu düzenli okuyup öğreniyorsunuzdur."

'Evet, anne.'

Sandalyesine yaslandı.

'Çıkış Kitabı'nın birinci bölümünün birinci ila altıncı ayetlerini okuyun.'

Willie ona boş gözlerle baktı.

'Anne, onları ezberleyerek öğrenmiyorum. Hikayeleri öyle öğreniyorum ki, sana Eski ve Yeni Ahit'ten birçok hikaye anlatabilirim.'

'Hikayelerle ilgilenmiyorum. Buradan ayrılmadan önce her şeyi ezberlediniz.'

"Çünkü Sundee Okulu'ndaki diğerlerinin böyle söylediğini duydum," diye açıkladı. "Biz..."

'Diğer poşeti aç.'

Sırt çantasının kayışlarını çözdü ve yavaşça her şeyi dışarı çıkarmaya başladı. Sanki onun önünde soyunuyormuş gibi hissediyordu. Onun için değerli ve önemli olan her şey şimdi onun incelemesi altına alınmıştı.

Yüzü bembeyaz kesilmiş bir halde oturup adamın eşyalarını yerleştirmesini izledi. Adam işini bitirdiğinde, sakin ve kontrollü bir şekilde konuştu.

'Şimdi ben soruları soracağım, sen de cevap vereceksin, laf sokmayacaksın. Giydiğin kıyafetleri ve botları nereden aldın?'

'Bay Oakley ve Bayan Fletcher.'

'Onları sen mi çaldın?'

'Hayır. Onlar hediyeydi.'

'Yalvardın.'

'Hayır, asla.'

'Tartışma. Yalvardığını söyledim.'

Yumurtaları, meyveli keki, şarabı ve çorapları alıp ona doğru kaydırdı.

"Bunlar sizin hediyeleriniz," dedi.

'Sanırım onları da sen istedin.'

'Hayır. Benim de sana bir hediyem var,' diye ekledi. Şimdi sürprizi bozulmuş gibiydi. Bay Tom'un fikriydi. Birbirine düzgünce bağlanmış iki karton parçasını aldı ve çözdü. İçinde bir çizim vardı. Mezarlığı, kiliseyi, arka planda tarlaları ve ağaçları gösteriyordu. Onu ona uzattı.

'Burası benim yaşadığım yer.'

Ona baktı.

'Bunu sen mi çaldın?'

'HAYIR.'

Şimdi ondan memnun kalacaktı, diye düşündü.

'Hayır. Bunu kendim çizdim.'

Ona soğuk bir bakışla baktı.

'Bana yalan söyleme.'

'Hayır, ben yapmadım. Kendim yaptım. Bakın!' dedi ve çizimlerle dolu bir eskiz defterini kaptı.

"Bunlar da benim," dedi ilk sayfayı çevirirken.

'Resimlere bakacak vaktim yok, Willie.'

"Ama onları kendim yaptım!" diye bağırdı. "Lütfen onlara bakın."

'Willie. Daha çok şey öğreneceksin. Bunları ya yakacağım ya da hayır kurumuna bağışlayacağım. Umarım kimse ne yaptığını asla öğrenmez.'

Willie ona dehşet içinde baktı.

'Onları çalmadım, gerçekten anne. Ben yaptım. Sana gösterebilirim.'

"Yeter artık!" dedi ve yumruğunu tekrar masaya vurdu.

Durum hayal edebileceğinden bile daha kötüydü. Onu susturup itaat ettirmek çok fazla çaba gerektirecekti.

'Peki ya bunlar?' diye sordu, kitapları, şekerleri, renkli kalemleri ve kıyafetleri işaret ederek.

'Hediyeler,' diye mırıldandı.

'Daha fazla hediye mi, Willie? Buna inanmamı mı bekliyorsun? Tanımadığım insanların sana hediye vereceğine inanmamı mı sanıyorsun?'

'Onlar birbirini tanımayan yabancılar anne. Onlar arkadaş.'

'Arkadaşlar! Bu sözde arkadaşların kim olduğunu öğrenmek istiyorum.'

'George, Zach, ikizler ve...'

'Onlar kiliseye gidenler mi?'

'Ah evet. George koroda. Ben de öyleyim.' Yüzü düştü.

'Öyleydi. Ama Ginnie ve Carrie...'

'Kızlar?'

'Evet. İkizler kız. Carrie şurada çalışıyor...'

'Kızlarla oynuyorsun. Onca şeyden sonra, bir de kızlarla takılıyorsun.'

'Ama onlar iyiler ve kiliseye gidiyorlar. Hepsi gidiyor, Zach hariç.'

'Jack mi? O kim?'

'Zach,' dedi. 'Kısaltması...' ve dudağını ısırdı. İçgüdüsel olarak tehlikeli bir alana yaklaştığını hissetti. Kulakları çınladı ve annesinin sesi uzaktan gelmeye başladı.

'Neden kiliseye gitmiyor?' dediğini duydu.

Sorudan kaçınmaya çalıştı.

'O Tanrı'ya inanıyor anne, ve İncil'i çok iyi biliyor.'

'Neden kiliseye gitmiyor?'

'Köyde onun gibisi yok, anlıyor musun? Zaten' – bir an duraksadı – 'Tanrı'nın kiliselerden ve sinagoglardan ziyade tarlalarda, gökyüzünde ve insanları sevmekte olduğuna inanıyor.'

'Neyde?' diye sordu.

'Tarlalarda ve,' diye tereddüt etti, 've… ve… gökyüzünde.'

'Hayır. Kiliselerde mi yoksa başka bir yerde mi dediniz? Ne dediniz?'

"Sinagoglar," dedi Willie. "Kiliselerine böyle diyorlar."

'DSÖ?'

'Yahudiler. Zach Yahudi.'

Annesi korkudan çığlık attı.

'Şeytan tarafından zehirlendin! Bunu bilmiyor musun?' dedi ve ayağa kalkıp adamın yüzüne vahşice bir tokat attı. Adam kendini savunmak için ellerini kaldırdı, bu da kadının öfkesini daha da artırdı. Sandalyede geriye doğru sendeledi ve yere yığıldı.

'Ama,' diye kekeledi. 'Zekeriya'nın İsa'sı bir Yahudiydi.'

"Sen küfürbazsın!" diye bağırdı. "Sen küfürbazsın!"

Kafasına ağır bir şey çarptı ve soğuk bir karanlığa gömüldü. Hâlâ onun çığlıklarını duyabiliyordu ve ona vurduğunu biliyordu ama uyuşmuş ve kendinden kopmuş hissediyordu. İki kişi olmuştu ve benliklerinden biri yukarıda süzülerek vücuduna neler olduğunu izliyordu.

Ani bir uyanışla irkildi, soğuktan titriyordu. Kasılmış bacaklarını germeye çalıştı ama acıyordu. Gözlerini açıp karanlıkta etrafına bakındı. Nerede olduğunu hemen anladı. Merdivenlerin altına kilitlenmişti. Küçük kapının yanındaki aralıktan baktı. Zifiri karanlıktı. Annesi yatmış olmalıydı. Titredi. Botları yoktu, kazağı ve şortu da yoktu. Belini çekiştirdi ve bir morluğa dokunduğunda yüzünü buruşturdu. Yeleği iç çamaşırına dikilmişti. Vücudunun altında duran ince kumaş parçasını tuttu ve etrafına sardı. Kan kokusu alabiliyordu. Başını yokladı ve birkaç acı veren yumru keşfetti. Bacakları ağrıyordu ve ıslak, pıhtılaşmış bir şeyle kaplıydı.

Bir önceki gece, ilk ve tek yatağında, ilk ve tek odasında yatıyordu. Boyalarını ve fırçalarını orada bıraktığına sevinmişti. Bay Tom onlarla ilgilenecekti. Bay Tom! Ona mektup gönderebilmesi için pullu, adresli zarflar vermişti. Ayrıca paltosunun içine iki yarım kuruş dikmişti. Hâlâ orada olacaklar mıydı? Yoksa annesi paltoyu kıyafetleriyle birlikte satacak mıydı? Ağzı bantla kapatılmış bebeği düşündü. Belki satarsa bebeğe yardımcı olurdu. Kitapları ve Zach'in şiirini hatırladı. Üzerinde Zach'in adı yazılı olduğu için kesinlikle yakacaktı.

Karanlıkta orada yatarken bambaşka bir insan gibi hissediyordu. Artık Willie değildi. Sanki kendisinin eski bir parçasına veda etmişti.

İki ayrı insan da değildi. İçten ve dıştan Will'di.

Bir an için keşke Little Weirwold'a hiç gitmeseydim diye düşündü. O zaman annesinin nazik ve sevgi dolu olduğunu düşünürdü. Başka türlüsünü bilmezdi. Bir umutsuzluk dalgası onu sardı ve yeni farkındalığına lanet etti. Uzun zamandır bu acıya alışkın değildi. Yumuşamıştı.

"Bay Tom," diye fısıldadı karanlıkta. "Bay Tom. Sizi istiyorum, Bay Tom," ve sessizce hıçkırdı. Bileği acıyordu. Düşerken burkulmuş olmalıydı. Elini bileğinin etrafına koydu. Şişmişti ve dokunulduğunda acı veriyordu. Elini bıraktı ve kendini sıkıca bir top gibi bükerek, yakında uykuya dalmayı umarak dua etti.

16
Arama

William olmadan kulübe çok sessiz görünüyordu. Tom, fayans döşeli koridorda botlarının çıkardığı sesi ve geceleri yaptığı sohbetleri özlemişti. Ayrılışının ardından geçen günlerde, okuduğu bir şeyi paylaşmak için masaya baktığında, genellikle oturduğu sandalyenin boş olduğunu fark ediyordu. Rachel'ın ani kaybından sonra yaşadığı o eski, tanıdık boşluğu hissediyordu. En azından William'ın hayatta olmasıyla kendini teselli edebiliyordu. Özellikle Londra yakınlarında bombalama haberleri olduğunda, radyodan gelen haberleri daha dikkatle dinliyordu.

Hitler o zamana kadar Norveç ve Danimarka'yı işgal etmişti ve İngiliz Donanmasının ağır birlikleri işgal edilen ülkelere yardım etmek için gönderilmişti, ancak savaş, William'ı özleyen birkaç kişi dışında Küçük Weirwold'u hâlâ etkilememişti. İlkbaharın başlangıcına şahit olamamış olması üzücüydü. Tarlalarda düğün çiçekleri çoktan belirmişti ve ormanlarda ıslak çuha çiçekleri ve menekşeler nemli, karanlık topraktan fışkırmıştı.

Tom sabırla bir mektup bekledi. İlk haftadan sonra hala ondan bir haber gelmeyince, William'ın muhtemelen annesi için ev işleriyle meşgul olduğu için yazmaya vakti olmadığını düşündü. İkinci hafta da aynı şeyi düşündü, ancak üçüncü haftada endişelenmeye başladı. Kendisi dört mektup yazmıştı. Zach'in de birkaç mektup gönderdiğini biliyordu, ancak hiçbirine cevap gelmemişti.

Bir gece, şiddetli bir kâbusun ardından uyandı. Rüyada, havasız, küçücük bir alana kilitlenmişti. Sanki diri diri gömülüyordu. Ama onu uyandıran sesti. William'ın yardım için kendisine seslendiğini duymuş gibiydi. Ani bir uyanışla yatağının başında nefes nefese kalmış Sammy'yi buldu. Yatağından sendeleyerek kalktı ve yatak odası penceresine doğru ilerledi. Karartma perdelerini dikkatlice

kenara çekerek dışarı baktı. Hala karanlıktı. Kapıyı açtı, koridordan oturma odasına geçti ve saate baktı. Saat üçtü. Zaten itfaiye görevine başlama vakti gelmişti. Hubert Pullett'in yerini erkenden alacaktı. Kadife pantolonunu, kalın kazağını ve botlarını pijamalarının üzerine giydi ve yürürken trençkotunu, şapkasını ve gaz maskesini takarak nemli geceye çıktı. Sammy, dişlerinin arasında eski bir battaniye parçasını sürükleyerek onu takip etti.

İtfaiye noktası, köy salonunun tepesindeki derme çatma bir platformdu. Tom, inşa edilirken bunun gülünç bir savurganlık olduğunu düşünmüştü. Platforma yaslanmış merdivene tırmandı. Bay Pullett, üzerine bir battaniye sarmış, sandalyede uyukluyordu. Tom'u bu kadar erken görünce memnun oldu ve uyandı. Bir süre sohbet ettiler, sonra Bay Pullett yatağının sıcaklığına çekilmeye karar verdi. Tom kendini olabildiğince rahat ve sıcak bir şekilde yerleştirdi ve Sammy de bacaklarının arasına sokuldu.

Gökyüzüne bakarken az önce gördüğü rüyadan kurtulamıyordu. Eğer William'ın yardıma ihtiyacı varsa, mutlaka ona yazardı. Yıldızlar galaksisine bakıp düşüncelere daldı. İki saat sonra şafak gökyüzüne renklerini kattı ve Bayan Butcher gelip onun yerini aldı.

Eve dönerken, Bayan Thorne'un kız kardeşi May'i eski bisikletiyle gördü. Posta dağıtıyordu. Peşinden koştu.

'Sizin için bir şey yok, maalesef,' dedi. 'Üzgünüm.'

Tekrar hareket etmeden önce tereddüt etti.

'Bay Oakley,' diye ekledi endişeyle. 'Korkarım bir telgrafım var. Annie Hartridge için.'

Şaşkınlıkla yukarı baktı. Son telgraf Michael Fletcher'ın ölüm haberini getirmişti.

"Bebeğin doğumu çok yakında olacağı için biraz endişeliyim," diye devam etti. "Doğumu yapmadan önce ebenin gelmesini beklemek isterdim ama bu yönetmeliklere aykırı."

Tom düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı.

'Bayan Fletcher'ı gördünüz mü?' Başını salladı.

'Onu rahatsız etmek istemedim.'

'Şimdi gidip onu göreceğim, belki uğrayıp kendisini ziyaret edebilir diye önereceğim.'

'Teşekkürler.'

Kadının sendeleyerek köyün güney tarafındaki tarım alanına doğru ilerleyişini izledi. Aniden geri dönerek Fletcher'ların kulübesine doğru yürümeye başladı.

Bayan Fletcher, kocasını ve Edward'ı işe uğurlamıştı. Mutfak kapısı hâlâ açıktı ve içeri sızan ışık, hâlâ parıldayan bahçeye soluk bir parıltı saçıyordu. Kapı eşiğinde duruyordu.

"Dooty'ye mi girdin?" diye sordu, suçluluk duygusuyla ışığa bakarak.

'Hayır, gittim,' dedi Tom. 'Sadece özel olarak konuşmak istedim, hepsi bu.'

'George ve David uyuyorlar. Bizi rahatsız etmeyecekler. İçeri gelin, biraz çay içelim. Biraz solgun görünüyorsun.'

O, mutfağın sıcak ve rahat ortamına girdi. Sam de onun peşinden sessizce gidip ocağının önündeki yere kıvrıldı.

Masaya oturdu ve iki fincan çay doldurdu.

"Oturun," dedi, elindeki bardağı ona doğru iterek. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Tom şaşırmış görünüyordu.

'Benden yapmamı istediğin bir şey var, değil mi? Will mi?'

Tom başını salladı.

'Annie Hartridge'e bir telgraf geldi.'

Bayan Fletcher fincanını yavaşça yere koydu.

'David?' diye sordu.

'Bilmiyorum. Sadece aklıma geldi, Michael'ı kaybettin ve o da yakında bebeğini doğuracak, belki de ona yardım edebilecek birine ihtiyacı olabilir.'

'Elbette,' dedi ve ayağa kalkıp aceleyle önlüğünü çözdü.

'Henüz almadı,' diye ekledi.

Kollarını aşağı doğru sıyırdı.

'Mümkün olan en kısa sürede orada olmak istiyorum. Bu halde bayılabilir ya da bir şey olabilir. Bir bahane bulurum, mesela Padfield'lerden fazladan yumurta, bebek için patikler gibi.'

Tom başını salladı. En iyisi bu gibi görünüyordu. Onun paltosunu giymesini izledi.

'Londra'ya giden trenler,' diye mırıldandı.

'Evet?' dedi şaşkınlıkla. 'Peki ya onlar?'

'Fridee'lerle çalışıyorlar, değil mi?'

'Evet. Doğru.'

'Bugün Cuma, değil mi?'

'Maya.'

Aniden ayağa kalktı.

'O trene bineceğim Bayan Fletcher, üstelik bugün bineceğim.'

Tom'un Londra yolculuğu, William'ınki gibi sarsıntılı ve kesintiliydi. Sıkışık vagonları loş mavi ışıklar aydınlatıyordu ve hava boğucuydu. Geçtikleri istasyonları görememek de sinir bozucuydu, ancak akşam olunca, mavi ışıkların loşluğuna rağmen, karanlıktan bakmaya çalışmak çok tehlikeliydi. Sadece vagona gizlice girmekle kalmayıp, vagondan atlayıp Tom'u istasyona kadar takip eden Sammy, şimdi Tom'un kucağına sıkışmıştı. Dişlerinin arasından, ipten yapılmış derme çatma bir tasma sarkıyordu.

Başlangıçta Sammy'nin kendisiyle gelmesine izin vermeyi reddeden Tom, şimdi onun arkadaşlığından memnundu. William'ı aramak yalnız bir iş olacaktı.

Tren Londra'ya vardığında saat dokuzdu. Sammy ile birlikte trenden indi ve tamamen sersemlemiş bir halde peronda durdu. Gürültü kulakları sağır ediyordu. Yüzlerce üniformalı kişi etrafında dönüp duruyor, birbirlerine bağırıyordu. Başka bir tren daha kalktı ve anons sisteminden peron numaraları ve varış noktaları anons ediliyordu. Tom'un biletini teslim edecek kadar kendine gelmesi biraz zaman aldı. Kalın beyaz saçları, yıpranmış yüzü, eski bir kadife şapkası, paltosu ve köylü çizmeleriyle, Sammy'nin ayak bileklerine sinirli bir şekilde havlamasıyla tuhaf bir görüntü oluşturmuş

olmalıydı. Genç erkek kalabalığının arasından sonunda biletçiyi gördü. Ödünç aldığı sırt çantasını sırtına astı. Köy halkından William için getirdiği kıyafetler ve yiyeceklerle doluydu.

Biletini uzattı. Adam Sammy'ye baktı.

"Şu köpeğe ağızlık takılmalı!" diye haykırdı.

Tom başını salladı, böyle bir şey edinmeye hiç niyeti yoktu.

'Nerelisin?' diye devam etti. 'Bildiğim kadarıyla Londralı değilsin. Londra'lı mısın?' ve bu sözünün absürtlüğüne yüksek sesle güldü.

Tom ona boş gözlerle baktı.

"Sadece bir şaka," diye mırıldandı adam. "Hiç mi mizah anlayışın yok?"

'Deptford nerede?' diye sordu Tom.

'Deppeteforrard mı?' diye taklit etti adam. 'Hiç duymadım. Tekrar söyle!'

Tom aynı şeyi tekrarladı ve adam omuz silkti.

'Ern,' diye bağırdı yanından geçen bir ARP görevlisine. 'Deppetefortard'ın nerede olduğunu biliyor musun?'

'Duymadım,' dedi Ern. 'Londra çevresindeki çoğu yeri biliyorum. Eskiden taksi şoförüydüm. Doğru mu anladın?'

Tom, üzerinde adresin yazılı olduğu kağıdı onlara uzattı.

'Ah, Deptford'u kastediyorsunuz demek istiyorsunuz!' diye hep bir ağızdan söylediler.

Tom, onların telaffuzunu tekrarladı.

'Detferd,' diye fısıldadı kendi kendine.

Elleriyle sola doğru, bir kemerli geçidi işaret ederek onu otobüs durağına yönlendirdiler. Tom onlara teşekkür etti ve önerdikleri yöne doğru ilerledi. İki adam, Tom ve Sammy'nin uzaklaşmasını izledi.

"Burada tuhaf tiplerle karşılaşmak kaçınılmaz," dedi biletçi. "Umarım Alman casusu değildir!" ve hepsi kahkaha attı.

Tom, karanlık sokakta sürekli insanlara çarptığı için Sammy'nin tasmasını sıkıca tuttu. Sonunda onu Deptford'a kadar götürecek bir otobüse bindi, ancak yolculuk son derece yavaş ilerliyordu. Erkek

üniforması giymiş muavine şaşkınlıkla baktı. Kadın önce biraz sinirlendi, sonra onun şehre yabancı olduğunu anladı.

"Sen de mültecilerden biri misin?" diye sordu nazikçe.

'Hayır,' diye yanıtladı. 'Sanmıyorum.'

'Sen nerelisin?'

'Küçük Weirwold.'

Onu anlamadı. Aksanı onun için çok yoğundu.

"Kırsal kesimde mi?" diye bağırdı, sesini yükseltirse onu daha iyi anlayabileceğini düşünerek.

Başını salladı.

'Sizi Londra'ya getiren nedir?'

'Küçük bir çocuğu görmeye gelin.'

'Ah. Torunum, 'e' mi?'

Tom başını salladı. Bunun bir yalan olduğunu biliyordu ama karmaşık açıklamalara girmek istemiyordu. Sammy uslu uslu kucağında oturuyordu.

Tom otobüs değiştirdikten ve bir o yana bir bu yana yanlış yönlendirildikten sonra, Willie'nin yaşadığı bölgeye ancak gece yarısı ulaşabildi. Karanlığa artık alışmış olan Tom, korkunç yaşam koşullarını çok net bir şekilde görebiliyordu. Küçük, harap haldeki apartmanlar birbirine bitişik duruyordu, hepsi de acil bakım ve ilgiye muhtaçtı. Demek William'ın geçmişi buydu, diye düşündü.

Aniden gökyüzünde yüksek bir siren sesi yankılandı. Donakaldı. Ne yapacaktı? Gazetelerde toplu sığınaklar hakkında okumuştu ve insanların sık sık metrolara doluştuğunu biliyordu ama en yakın metro istasyonunun nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Hadi ama. İlerleyin oraya," dedi yüksek ve sert bir ses. "Sığınağa doğru ilerleyin."

Bir grup insan homurdanarak ve küfür ederek yanından geçti.

"Kartlar sende mi?" diye bağırdı karanlıkta bir kadın. "Alf, bana kanayan kartlar getirdin mi?"

Genç bir kız ona çarptı.

"Dikkat edin nereye gidiyorsunuz, Bayım," diye sertçe uyardı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. Arkasından bağırdı, "Nereye gidiyorsun?" ama kadın kaçıp gitmişti.

Kolunda bir el hissetti. Gardiyandı, kendisinden en fazla on yaş küçük, neşeli bir adamdı.

'Biraz kaybolmuş gibisiniz efendim. Benimle gelin.'

Tom, Sammy'yi kucağına aldı ve kapısının üzerinde büyük gri bir 'S' harfi boyanmış uzun tuğla binaya doğru onun peşinden koştu.

Tom, müdürün yerel okulun bekçisi olduğunu öğrendi. Kendisi ve diğer birkaç adam, bölge halkı tarafından müdür olarak seçilmişti. Tom'un yanına oturdu.

'Biliyorsunuz, köpeklerin barınaklara girmesine izin verilmiyor efendim.'

Tom kalkıp gitmek üzereydi ki gardiyan koluna hafifçe dokundu. "Sanırım bunu görmezden gelebiliriz."

Şaşkınlıkla Tom'a baktı.

'Nerelisiniz o zaman? Köylüye benziyorsunuz.'

'Evet,' diye yanıtladı. 'Beni çok etkileyen bir çocuğu aramaya geldim. Tahliye edilmiş bir çocuktu.'

Gardiyan hayretler içinde kaldı.

'Bence en iyisi eve geri dönsen. Yüzlerce o haylaz kaçıyor. Geri gönderiyoruz onları. Hiçbir fark yaratmıyor. Tekrar geri geliyorlar. Onları aramaya gelen ilk kişisin.'

Genç bir kız, tavandan sarkıtılmış hamaklardan birinin kenarından temkinli bir şekilde aşağıya bakıyordu. Gardiyan onun gözüne takıldı ve kız hızla geriye yaslanıp gözden kayboldu.

"İşte bu," dedi, sallanan uyku odasını işaret ederek. "On beş kez buraya geri koştu. Bombalar buraya düşse bile, kırsalda sefil ve güvende olmaktansa evinde olmayı tercih edeceğini söylüyor."

'Kaçmadı,' dedi Tom.

'Ah?'

'Hayır. Annesinden bir mektup aldım, hasta olduğunu ve bir süreliğine gelip yardım edip edemeyeceğini soruyordu. O zamandan beri hiçbir şey duymadım.'

'Ne zamandır yok?'

'Yaklaşık bir ay.'

'Ne kadar süredir seninleydi?'

'Yaklaşık altı ay.'

'Altı ay!'

Tom başını salladı.

'Ve kaçıp gitmedi!'

'Hayır. Biz... o mutluydu.'

Gardiyan parmaklarıyla çenesini ovuşturdu ve iç çekti. 'Bakın,' dedi. 'Yapabileceğiniz bir şey yok sanırım. Eve gittiğinde sizi unutmuş olabilir.'

'Belki de öyle. Sadece çocuğun iyi olduğunu görmek istiyorum. O zaman huzur içinde uyuyabilirim.'

'Vay canına. Onlara bu kadar önem veren birini hiç tanımamıştım. Sizin gibi taşralılar hakkında ne kadar kötü hikayeler duyuyorum, hiç de hoş insanlar değiller. Kusura bakmayın,' diye ekledi, 'ama bazılarınızın iyi kalpli olduğunu görüyorum. Ve,' diye devam etti sesini yükselterek, 'bazı insanlar, Helen Ford ve kardeşleri, tam anlamıyla nankör.'

Bu son söz üzerine hamaklar şiddetli bir şekilde sallandı.

'Belki bu çocuğu bulmanıza yardımcı olabilirim. Adınız neydi? Bayım...?'

'Oakley. Tom Oakley.'

'Peki, Bay Oakley, onun bu bölgeden olduğunu söylemiştiniz, doğru mu?'

Tom başını salladı ve cebinden kağıt parçasını çıkardı. Gardiyan kağıda kısaca göz attı ve irkilerek başını kaldırdı.

'Şu caddede işte. On iki numarayı biliyorum. Willie Beech. O çocuk mu?'

Tom'un kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

'Onu gördün mü?'

'Geçen Eylül'den beri görmedim. Okuldan büyük bir grubun istasyona gittiğini gördüm. Onu en son o zaman gördüm. Sessiz bir çocuktu. Sosyalleşmezdi. Öylesine arkadaşı yoktu. Çocuklar tarafından çok zorbalığa uğrar ve alay edilirdi. Tam bir hedef tahtasıydı. Hasta görünümlü bir çocuktu. Annesi kendini herkesten üstün sanıyor. Buraya hiç uymuyor. Hiçbir zaman da uymadı. Aşırı dindar, İncil'i ezbere bilen tip, anlıyor musun?'

Tom başını salladı.

'Yine de, bombalama ihtimaline karşı kimin burada olup kimin olmadığını kontrol etmek benim görevimin bir parçası ve onun geri döndüğüne dair bir bildirim almadım. Onu da pek görmedim.' Kalabalık sığınağa göz attı ve en uçtaki birine el salladı.

'Glad bir şeyler biliyor olabilir. Glad!' diye bağırdı. 'Glad!'

Oturmuş iskambil oynayan şişman bir kadın başını kaldırdı. Gülümsedi ve geniş diş etlerinin arasından üç dişi göründü.

'Evet, sevgilim,' diye kekeledi. 'Ne olmuş yani?'

'Bayan Beech bu hafta gece vardiyasında mı? Burada değil.'

'Kesinlikle öyle!' diye karşılık verdi Glad. 'Ne öğrenmek istiyorsun?'

'Burada küçük Willie'yi arayan bir adam var.'

'Kaçmış yani? Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim.'

'Hayır. Bayan Beech'in eve gelmesi için ona mektup yazdığını söyledi.'

Bunun üzerine Glad, uyuyan birkaç kişinin üzerinden tırmanarak ağır adımlarla onlara doğru ilerledi.

'Nelerden bahsediyorsun? Bana onun kalmaya değer olduğunu söyledi. Kötü biri olduğunu ve 'kötü çocuklar ıslah evine' gönderilmesi gerektiğini söyledi.'

"Oğlan bana hiç kötü davranmadı. Buna kefil olabilirim," dedi Tom.

'Öyle mi efendim?' diye sordu Glad.

'Tom Oakley.'

'Willie yaklaşık altı ay onunla birlikte kaldı.'

Glad omuz silkti.

'Ben o zaman onu bu Eylül ayında görmedim.'

'Peki ya Bayan Beech?' diye başladı Tom.

'Kendi halinde biri. Biraz çapkın. Beni mazur görürseniz, kendini azize sanıyor. Gece vardiyasında çalışıyor, bu yüzden onu hiç görmüyorum. Yan komşusuyum, anlıyor musun? Ama dikkat et,' diye fısıldadı, 'bazı tuhaf sesler duyuyorum. Çok tuhaf.'

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu gardiyan.

'Çarpma ve inlemeler.'

'Çarpıntılar mı?'

'Evet, tıpkı mobilyacının yerinden oynatılması gibi.'

'Bunun neresi komik?'

'Sabahın köründe bedava mı?! Komik olan da bu zaten. Muhtemelen İncil'ini tozdan arındırıyordur.'

Gardiyan yorgun bir şekilde arkasını döndü.

'Görünüşe göre çıkmaz sokak, değil mi Bay Oakley?'

"Hâlâ nerede yaşadığını görmek isterim," dedi Tom.

'Benimle geliyorsun canım,' dedi Glad. 'Willie'yi seviyorsun, öyle mi?'

Tom başını salladı.

'Bu da ne böyle? Tanıdığım ilk kişisin. Sanırım kendi annesi bile ondan hoşlanmıyor.'

'Belki beni görür,' dedi Tom.

'Vay canına, unuttum. Gitmiş. Sahile. Bir İncil toplantısına falan. Geçen hafta söyledi. Nedenini bilmiyorum. Normalde bana bakmaya bile tenezzül etmez.'

"Neden bana haber vermediniz?" diye sordu gardiyan.

'Karar ona kalmış, değil mi?'

Gardiyan umutsuzca iç çekti. "Hâlâ burayı görmek istiyor musunuz, Bay Oakley?"

Başını salladı.

Çıkabilmek için iki saatten fazla beklemek zorunda kaldılar. Küçük bina tütün dumanıyla kaplandı. Yeşil üniformalı bir WVS (Kadın Gönüllü Hizmetleri) görevlisi onlara çay ve çörek ikram etti ve Jack adında bir adam oldukça yıpranmış bir akordeonun klipsini açıp çalmaya başladı. Glad'in de içinde bulunduğu küçük grup, "Siegfried Hattı'nda çamaşırları asacağız" şarkısını söylerken tehlike geçti sinyali verildi ve aceleyle dışarı çıkarken şarkıyı bitiremeden bıraktılar.

Tom tekrar dışarıda olmaktan rahatlamıştı. Giysileri bayat tütün ve ter kokuyordu. Gece havasını sanki nektar içiyormuş gibi içine çekti. Glad onu bekliyordu. O ve gardiyan birlikte onu Willie'nin evine kadar götürdüler.

'Kendini beğenmiş, Bayan Beech'ten yana,' diye kekeledi Glad. 'Alt kattaki ve üst kattaki odaları var. Bazen kendi yatak odasını kiraya veriyor ve alt katta uyuyor - en azından öyle düşünüyor,' dedi ve göz kırpıp Tom'a hafifçe dürttü.

On iki numaralı evin önünde durup pencereden içeri baktılar. Gazetelerden biri yana kaymıştı. İçerisi karanlık ve ıssız görünüyordu. Pencerede, düşen cam parçalarının etkisinden odayı korumak için hâlâ kahverengi yapışkan bant vardı.

"Terk edilmiş," diye belirtti gardiyan.

Bu sırada Tom'un dikkati, pencerenin dışında tedirgin bir şekilde hareket etmeye başlayan Sammy'ye yöneldi.

'Naber evlat?' diye sordu. 'Bir şey mi kokuyor?' Eğilip onu okşadı. 'Nedir o?'

Sammy sızlanmaya ve ön kapıyı çılgınca tırmalamaya başladı. Tom'a koştu ve pantolon paçasına yapışarak onu kapıya doğru çekti.

"İçeride kimse yok, Rover," dedi bekçi.

'Belki,' dedi Tom. 'Ama o, hiçbir şey için bu kadar yaygara koparmazdı!' Kapı kolunu oynattı.

'Bunu yapamazsınız efendim. Bu, Tanrı'ya karşı gelmek demektir.'

"Sanırım içeride biri var," dedi Tom aceleyle.

Olaya ilgi duyan bir polis memuru da onlara katıldı.

"Bu adam içeride biri olabileceğini düşünüyor," diye açıkladı gardiyan. "İçeriye elimden geldiğince baktım ve bana boş görünüyor."

Polis memuru teneke kaskını geriye doğru itti.

'Efendim, elinizde ne gibi kanıtlar var?'

Tom, iyice telaşlanmış olan Sammy'yi işaret etti. Sammy yüksek sesle havlamaya başladı ve kilitli kapıyı hâlâ çılgıca tırmalıyordu.

Hepsi birbirine baktı.

'İçeri girmek istiyorum,' diye endişeyle belirtti gardiyan. 'İçeride yaşayan anne ve oğul için endişeleniyorum.'

Kapıyı şiddetle çaldılar ama kimse cevap vermedi. Sammy ayağa fırladı ve kendini kapıya attı.

"Anlatılanlara göre bir şeylerin kokusunu alıyor," dedi polis memuru.

Uzun süre düşündükten sonra kapıyı kırmaya karar verdiler. Tom, polis memuru ve gardiyan, sadece iki denemede kilidin etrafındaki tahtayı kırdılar.

Kapı gürültüyle açıldı ve onları neredeyse bayıltacak kadar iğrenç bir koku karşıladı. Sanki bir hayvan ölmüş ve bir yerlerde çürüyordu. Sammy hemen merdiven altındaki küçük bir kapıya koştu ve pençeleriyle kapıyı tırmalayarak yüksek sesle havladı. Koku orada en yoğundu. Gardiyan mandalı kenara çekti ve kapıyı açtı. Koku o kadar kötüydü ki, gardiyan sanki kusacakmış gibi bir an yüzünü hızla çevirdi. Polis memuru cebinden fenerini çıkardı ve deliğe doğru tuttu.

17
Kurtarma

Küçük niş, bayat idrar ve kusmuk kokuyordu. Saçları keçeleşmiş, derisi parşömen gibi ince, zayıf bir çocuk bakır bir boruya bağlanmıştı. Kollarında küçük bir bohça tutuyordu. Cılız uzuvları yaralar ve morluklarla kaplıydı ve kendi dışkısının içinde oturuyordu. El fenerinin ışığından irkildi ve boğuk öğürme sesleri çıkardı. Gardiyan uzanıp ona dokundu ve çocuk korkmuş bir inilti çıkardı. Bacaklarının yanında boş bir bebek biberonu duruyordu.

"Oğlum, bana o bebeği ver," dedi gardiyan, ama çocuk kasıldı, gözleri korkuyla faltaşı gibi açılmıştı. Sammy gardiyanın bacaklarının arasına girdi ve efendisinin emrini sabırla bekledi. Tom polise döndü.

'Oğlanla konuşmak istiyorum. Beni tanıyor, öyle.'

Polis memuru başını salladı ve ambulans çağırmak ve ön kapının önünde toplanmış olan komşu kalabalığını dağıtmak için ayrıldı.

Tom çömeldi.

"Ben Bay Tom," dedi nazikçe. "Sizin için endişelendim, bu yüzden Sammy ile birlikte sizi aramaya geldik."

Will onun yönüne baktı.

"Hastaneye gitmesi gerekecek," dedi gardiyan.

Çığlık atacak.

'Merak etme evlat,' dedi Tom güven verici bir şekilde. 'Biz seninle kalacağız. Şimdi şu eski bohçaya sıkıca tutun, ben seni çözeceğim. Bu adam senin eski okul bekçin. Senin burada olduğunu bilmiyordu ve şimdi çıkmana yardım edecek. Işık açık, böylece ipleri daha net görebiliriz.'

Çok yavaş ve zahmetli bir şekilde çocuğun bağlarını çözdü. Gardiyan, yaşlı adam yanındayken çocuğun daha sakin

göründüğünü fark edince, onu kendi haline bıraktı ve izledi.

Tom ona tam olarak ne yapacağını anlattı. Will'in uzuvlarının kaskatı kesileceğini ve hareket ettirmenin çok acı verici olacağını biliyordu. Onu sıkıca kavradı ve nazikçe kendine doğru çekti. Will bohçaya çok sıkıca tutunduğu için bu zordu.

Tom onu dışarı çıkarmayı başardıktan sonra, dışarıda bir ambulansın yanaştığını ve kapıların açılıp kapanma seslerini duydu. Polis memuru yanına çömeldi ve ona bir battaniye uzattı. Tom battaniyeyi Will'in ve bohçanın etrafına sardı ve onu ambulansa taşıdı.

"Köpek benim," dedi Sammy'yi dışarı çıkarmak üzere olan ambulans görevlilerinden birine kararlı bir şekilde. "Ve ben de çocukla birlikte seyahat edeceğim."

Gardiyan onun ardından içeri girdi ve arkadaki boş sedyeye oturdu. Kapılar arkalarından kapatıldı ve ambulans yavaşça ilerlemeye başladı.

"Şu kadını bir an önce ele geçirmek isterdim," diye homurdandı gardiyan öfkeyle. "Hem dıştan hem içten gurur ve masumiyetten ibaret bu kadın," dedi ve Tom'un paltosunun sıcaklığında sedyede yatan Will'i işaret etti.

'Kesin aklını kaçırmış olmalı!'

Tom ona şöyle bir baktı.

'Sanırım onu arayacaksınız,' diye yorum yaptı.

'Beni durdurmaya çalış bakalım!'

Gururu fena halde incinmişti. O polisin onun işini bilmediğini düşünmesi utanç vericiydi.

'Teşekkür ederim,' dedi Tom sessizce.

'Ne için, efendim?'

'Dinlediğin ve içeri girdiğin için.'

'Her zaman.'

Will'in yüzüne dikkatlice baktı. Sarılaşmış yanaklarında minik bir renk lekesi belirdi ve parmaklarını oynatmaya başladı. Gardiyan, bohçaya ve ardından Tom'a dikkatlice baktı. Tom başıyla onayladı.

"Şu küçük çocuk için bir battaniye bulabilir miyiz acaba?" diye sordu.

Gardiyan durumu hemen anladı.

'Elbette yapabiliriz, Bay Oakley,' dedi ve battaniyelerden birini açtı.

'William,' diye fısıldadı Tom. 'Will.'

Gözlerini açtı ve ona baktı.

'Evet,' diye fısıldadı.

'Şu küçük şeye bir bakabilir miyim?'

Will başını salladı ve parmaklarını biraz gevşetti. Tom soğuk bohçanın kıvrımlarını bir kenara çekti. Bebek bir süredir ölmüştü. Zayıftı ve grimsi bir renkle karışmıştı. Gardiyana baktı. Bir şey söylemelerine gerek yoktu. Bakış her şeyi anlatıyordu.

"Bu battaniyeyi az önce küçük çocuk için ısıttım," dedi gardiyan.

"O bir dişi," diye hırıltılı bir sesle söyledi.

'Ha, kız mı o? Adı neydi peki?'

'Ona Trudy diye sesleniyorum.'

'Trudy. Bu çok güzel,' dedi ve ona doğru eğildi. 'Şu yumuşak battaniyeyi hissediyor musun, Willie?'

'Girdim.' Sözü duraksadı. 'Girdim...'

'Sen ne değilsin?' diye sordu.

'Willie'ye gittim.'

Gardiyan endişeli görünüyordu.

'Şok oldum,' diye fısıldadı. 'Kesin aklını kaçırmış olmalı.'

'Hayır,' diye açıkladı Tom. 'Biz ona asla Willie demedik.'

"Ah," dedi gardiyan, hâlâ tam olarak anlamamış bir şekilde.

'Will,' diye fısıldadı Tom.

'Evet.'

'Şey... Will,' diye tekrar başladı gardiyan. 'Küçük Bayan Trudy'ye senin gibi bir battaniye vermeye ne dersin?'

Will başını salladı ve elini bıraktı.

Kollarını hareket ettirmeye çalışırken "Acıyor," diye inledi.

'Acele etme,' diye ısrar etti Tom. Will, tanıdık sözü duyunca gülümsedi. 'Ve nefes almaya devam et. Sammy kollarını ısıtacak, değil mi evlat?'

Sammy, Will'in bacaklarının dibinde kıvrılmıştı. Will tetikte ayağa kalktı. Tom yavaşça Will'in kaskatı kollarını açtı ve gardiyanın yardımıyla bebeği alıp dikkatlice battaniyeye sardılar.

Sammy, Will'in kucağına oturtuldu. Will istemsizce irkildi. Çok ağrıları vardı. Üzerinde sadece Bayan Thorne'un kız kardeşi May'in doğum gününde ona verdiği atlet ve pantolon vardı. Şimdi kirli gri ve sarı renkteydiler. Çıplak ayakları soğuktan morarmış, kirli pençe gibi tırnakları içe doğru kıvrılmıştı. Tom, ayaklarını biraz ısıtmak için elleriyle sıktı.

Will'in kaskatı kolları şimdi Sammy'yi sarmıştı. Az önce teslim ettiği soğuk bedenin yerine birdenbire sıcak bir beden tutmak, bebeğin durumunda bir sorun olduğunu anlamasına neden oldu. Acil bir bakışla bebeği tutan gardiyana baktı.

"Sorun yok evlat," dedi. "Onu hallettim."

'Acıyor,' diye fısıldadı. 'Kollarım acıyor.'

'Bir süre idare ederler,' dedi Tom. 'Onları uzun zamandır aynı pozisyonda tutuyorsun. Henüz hareket etmeye alışmadılar.'

Ambulans aniden durdu ve kapılar ardına kadar açıldı. Tom, Will'i kucağında taşıyarak dışarı çıktı, ardından Sammy ve gardiyan da onları takip etti. İki ağır kapıdan geçerek lobiye girdiler. Küçük bir cam pencerenin arkasında gözlüklü bir kadın oturuyordu. Sandalyelere oturduklarında kadın onlara kısaca baktı.

"Üzgünüm," dedi. "Buraya köpeklerin girmesine izin verilmiyor."

'Onu bırakabileceğim bir yer var mı?' diye sordu Tom.

'Maalesef hayır. Gitmesi gerekecek.'

Gardiyan ayağa kalktı ve onunla birkaç kelime konuştu.

"Anlıyorum," dedi Tom ve Will'e bakarak. "Hastanenin yanında birkaç parmaklık var. Onu bunlardan birine bağlayabilirsiniz. Eminim kimse onu rahatsız etmez."

"Bağlayın onu!" diye bağırdı Tom.

"Korkarım ki yapabileceklerinin en iyisi bu, Bay Oakley," dedi gardiyan.

Bir temizlik görevlisi telaşla yanlarından geçti. Kadın durdu.

"Neşelenin canlarım," dedi neşeli bir gülümsemeyle. "Dünyanın sonu değil. Burada her şey yoluna girecek. Size çok iyi bakacaklar."

Will ve Tom, koridorda neşeyle "Bana el sallayarak veda ederken bana şans dileyin" diye şarkı söyleyerek gözden kaybolan kadına boş boş baktılar.

Koridordaki kapılardan birinden beyaz önlüklü genç bir adam hızla çıktı, ardından da bir hemşire onu takip etti. İkisi de onların yönüne doğru yürüdüler. Genç adam pakete şöyle bir baktı.

"Öldü," dedi aniden.

"Öldü," diye inledi Will.

"Ölü gibi soğuktan ölüyor, değil mi efendim?" dedi gardiyan doktora aceleyle göz kırparak ve çocuğu işaret ederek.

'Ah evet,' dedi genç adam. Çok yorgundu ve oğlanla bebeğin birlikte olduğunu fark etmemişti. Will'in yanına diz çöktü ve paltoyu ve battaniyeleri kenara çekti. On dokuz yaşından büyük görünmeyen, esmer saçlı, taze yüzlü hemşire de onun yanına diz çöktü. Doktor, kesikler ve bitlerden temizleme hakkında bir şeyler mırıldandı. Tom'a baktı.

'Akraba mısınız?'

Tom başını salladı.

Gardiyan onun adına konuştu. Akraba olmayan ziyaretçilerin içeri alınmamasıyla ilgili katı kuralları biliyordu.

'Çocuk altı ay boyunca onunla kırsalda kaldı. Annesinin yanına eve döndü, annesi hasta olduğunu söyledi. Babası yokmuş ve bu beyefendi ondan haber alamayınca kilometrelerce yol katedip onu bulmaya geldi. Annesi çocuğu terk etmiş.'

"Görünüşe göre seni tam zamanında bulmuş," dedi hemşire ve Will'e sıcak bir gülümseme sundu.

Doktor ayağa kalktı.

'En iyisi onu Çocuk Servisine götürüp temizleyelim. Dikiş için biraz geç. Tetanoz aşısı da yaptırsa iyi olur.'

'Bu bir iğne mi?' diye sordu Tom endişeyle.

'Evet. Endişelenecek bir şey yok. Bu, enfeksiyon ihtimaline karşı.'

'Temiz hava bunu iyileştirir,' dedi Tom.

Doktor, onu görmezden gelerek, "Hemşire," dedi. "Onu Çocuk Hastanesine götürün."

Tom, Will'i hâlâ kollarında tutarak ayağa kalktı.

Hemşire, Tom'un yanında tetikte duran Sammy'ye bakarak, "Köpekler giremez," dedi.

"Sorun değil," diye araya girdi gardiyan. "Ben onunla ilgilenirim."

"Ben de sizinle geleceğim," dedi Tom hemşireye.

'Maalesef buna izin verilmiyor,' dedi.

'Çocuğu bir sürü yabancının yanında bırakıp gittim.'

İçini çekti.

'Koğuşa kadar gelebilirsin ama daha ileri gidemezsin. Yüksek atlamada bana ihtiyacın olacak, olacak.' Tom onu kısaca süzdü. İşte bu güzel konuşan, ufak tefek kız ona ne yapması gerektiğini söylüyordu.

Will, çocuğu ona teslim ederken çok korkmuş görünüyordu.

"Onunla ben ilgilenirim," dedi nazikçe. "Sabah onu görebilir misin diye soracağım."

'Burada kalıyorum, Will,' dedi. 'Az önce oturduğumuz o büyük koridorda olacağım. Çok uzakta olmayacağım, evlat.'

Kadının Will'i kucağına alıp uzaklaşmasını izledi, sonra da lobiye doğru geri döndü.

"Resepsiyon görevlisine bilgileri verdim," dedi gardiyan. "Polise şikayette bulunmam gerek."

'Bebek nerede?' diye sordu Tom.

'Hemşirelerden biri onu alıp morga götürdü.'

Şaşkın bir halde orada duran Tom'a baktı.

'İhtiyacın olan güzel, sert bir fincan çay dostum. Bir arkadaşımın dükkanı şuradan biraz ileride. Geliyor musun?'

Tom başını salladı.

'Oğlana burada kalacağıma söz verdim.'

"Buradayım canım," diye bağırdı gözlüklü resepsiyoniste. Kadın, onun samimiyetine şaşkınlıkla göz kırptı. "Alf'in yanına gidiyoruz. Çocukta bir değişiklik olursa Bay Oakley'nin nerede olduğunu onlara bildirin." Tom'a gülümsedi. "Hadi gel," dedi. "Sorun yok. Sadece birkaç dakika kalman gerekiyor."

Hastane avlusunu geçip büyük kapıdan dışarı çıktılar. Köşedeki parmaklıkların hemen dışında, duvarları kum torbalarından yapılmış ve oluklu teneke çatılı küçük bir kulübe vardı. Üzerinde 'Gardiyan Kulübesi' yazan bir tabela asılıydı. İçeride, kalın, siyah ve grileşmiş bıyıklı, kel, orta yaşlı bir adam oturuyordu.

"Merhaba Sid!" diye bağırdı Deptford bekçisini görünce. "Buraya ne getirdi seni? Bomba kurbanı olmadığın kesin," dedi ve ikisi de kıkırdadı. "Itler bizi yerle bir etmekle tehdit edip duruyor, değil mi Sid?" diye devam etti. "Ama bize yaklaşamaz. Orada bizi koruyacak adamlarımız varken," dedi ve küçük kulübenin çatısına doğru vatansever bir şekilde parmağını salladı.

Tom, David Hartridge'i hatırladı. Telgraf daha dün mü gelmişti? Sanki bir ay geçmiş gibiydi. Kayıp olduğu ve öldüğü sanıldığı bildirilmişti. Zavallı Annie.

'İçeri gelin ve ısının,' dedi Alf. 'Ben de çayımı demleyeceğim.'

Kulübenin içinde, delikler açılmış bir kovadan yapılmış derme çatma bir mangal vardı. Kovada bir çeşit kok kömürü yanıyordu. Kulübenin içi boğucu derecede sıcaktı. Tom teneke bir varilin üzerine çömeldi, Sammy ise bacaklarının arasına sıkıştı.

'Sen buralı değilsin,' diye yorumladı Alf.

'Hayır,' dedi Tom. 'Hayır, ben gittim.' Ve böylece Will'in keşfinin hikayesi bir kez daha anlatıldı.

'Ne yapacaksın şimdi?' diye sordu Sid.

'Onu geri götürün,' dedi Tom. 'Küçük Weirwold'a.'

'Bunu yapabileceğinizi sanmıyorum. Bence önce annesini bulmaları gerekecek. Muhtemelen hapse girecek.'

'Peki ya Will?' diye sordu Tom.

'Ome. Çocuklar için 'Ome, sanırım.'

"Onu geri götürüyorum," dedi Tom kararlı bir şekilde.

Gardiyan Alf'e baktı. Daha iyisini biliyorlardı. Tom çayını içti ve hastaneye döndü. Sammy'yi, küçük taş basamakların karşısındaki kenardaki bir korkuluğa bağladı.

'Yakında seni ziyarete geleceğim evlat,' diye onu rahatlattı. 'Bu sadece geçici bir durum.'

Lobiye oturduğunda şafak sökmüştü. Üç ambulans yaralılarla gelmişti ve o da ambulans görevlilerine ve hemşirelere yardım etmişti. Toplu yaşam alanı elli erkek, kadın ve çocuğun üzerine çökmüştü. Tom sedyelerin yüklenmesine ve boşaltılmasına yardım etmişti.

Öğleden sonra Will'den hala haber yoktu ve tekrar tekrar sorduğu sorulara da cevap verilmiyordu. Sabırla lobide oturmaya devam etti.

Sonunda yanına sarışın bir hemşire geldi.

"Siz Bay Tom musunuz?" diye sordu.

"Evet," dedi aniden ayağa kalkarak. "Nasıl? Onu görebilir miyim?"

'Akrabamız değilsin, değil mi?'

'Hayır, ama oldukça yakınım, çocuk benimle yaşıyordu. Babası yoktu ve annesi onu terk etmişti.'

'Bay Tom, bir psikiyatrist onu görmeye geldi. Özel bir Çocuk Yurdu'ndan geliyor ve sizin onunla görüşmenizin sakıncası olmadığını söyledi.'

'Sichitrus mu? 'Ne demek istiyorsun?'

'Hasta zihinlere önem veren bir adam.'

'Ah evet. Onlar hakkında bir yerde okumuştum,' dedi ve homurdandı. 'Ama aklında hasta bir şey yok.'

Hemşire, "Derin bir psikolojik şok geçiriyor," dedi. "Hiçbir sebep yokken aniden çığlık atıyor. Sürekli sakinleştirici vermek zorunda kalıyoruz."

'Onu sakinleştiriyor musun?'

'Onu uyutmak.'

'Neden?'

'Bağırmasını engellemek için.'

'Belki de buna ihtiyacı var.'

'Öyle olabilir Bay Tom, ama koğuşta bulunan diğer çocukları da göz önünde bulundurmalıyız.'

Tom başını salladı. Will'in bir an önce geniş açık alanlara çıkabilmesi daha iyi olurdu.

'Onu ne zaman görebilirim?'

'Şimdi, beni takip et.'

Koridorların labirentinden geçtiler. Tom acil durumda yardım ettiği için etrafı tanımaya başlamıştı. İki hemşire ona başlarıyla selam verip gülümsediler. Onu gönüllü bir yardımcı sandılar.

Sarışın hemşire, Çocuk Servisi'nin döner kapılarını kenara itti. Tom içeri girdi ve etrafına bakındı. Hemşire solundaki bir yatağı işaret etti. Kapının yanındaki ilk yatak. Erişilebilir. Acil bir durumda kolayca ulaşılabilir, ancak bunun neden önemli olduğunu hiç bilmiyordu.

Will yastıklarla desteklenerek oturuyordu. Saçları tamamen tıraş edilmişti ve kel kafasının etrafında çok çeşitli renklerde kesikler ve morluklar görünüyordu. İyice yıkanmıştı ve yoğun bir dezenfektan kokusu vardı. Bol beyaz bir hastane geceliği giymiş halde oturuyordu ve oldukça zayıflamış görünüyordu.

"Asker saç kesiminle seni tanıyamadım," dedi Tom.

Will güçsüzce gülümsedi. Dişleri hâlâ aynı sarımsı kahverengi renkteydi.

'Nasılsın?'

'Sert.'

Dudakları solgun ve çatlamıştı, konuşmak için çaba sarf ettiği açıkça belliydi.

"Kâbuslar görüyorum," diye fısıldadı. "Uyandığımda bana iğne batırıyorlar ve sonra hareket edemiyor ya da konuşamıyorum."

Yorgunluktan bitkin bir halde yastıklara yığıldı. "Burada ne kadar kalmam gerekiyor?" diye hırıltılı bir sesle sordu.

'Çok uzun sürmez, sanmıyorum. İyice toparlanmışsın.' Will'in ince parmaklarına dokundu. Soğuktular. Üfledi ve ellerinin arasında ovuşturdu. Yerdeki sırt çantasını alıp yatağın üzerine fırlattı. 'Ellerin için yeni bir çift eldiven aldım,' dedi. 'İhtiyacın olabileceğini hissetmiştim. Ama biraz daha kalınlaşman gerekecek, yoksa kayıp düşerler.'

'Sammy nerede?'

'Dışarıda. Kurallar. İçeri girmesine izin verilmiyor. Sanırım mikrop getirir.' Koğuşa şöyle bir göz attı. 'Gerçi bu hastanede çoğu yerden daha fazla mikrop olduğunu düşünüyorum,' dedi ve kaba bir kahkaha attı.

Will garip bir şekilde dirseğine yaslandı.

'Bu adam beni görmeye geldi.'

'Ah evet. Doktor, "e" miydi?'

'Bilmiyorum. Bir bakım evinden olduğunu ve oraya gideceğimi, orada iyileşeceğimi söyledi.' Tom'un kolunu sıkıca tuttu.

'Seninle geri dönemez miyim?'

'Elbette yapabilirsiniz. Hukuki yönünü bilmiyorum ama bir şekilde hallederiz.'

'Bay Tom,' diye araya girdi arkasındaki sarışın hemşire. 'Maalesef şimdi ayrılmanız gerekecek.'

Will, Tom'un koluna sıkıca yapışmıştı.

'Henüz gitmeyin!' diye ısrar etti. 'Biraz daha kalın.'

Tom yatakta ona daha yakın oturdu.

Hemşire endişeyle, "Üzgünüm Bay Tom," dedi. "Ama şimdi gitmeniz gerekiyor."

'Çocuk biraz daha kalmamı istiyor,' diye sakince yanıtladı.

'Üzgünüm, bu yönetmeliklere aykırı.'

'Kimin kuralları bunlar?' dedi Tom ona dönerek.

'Hadi ama Bay Tom, hiç sorun çıkarmayalım.'

"Neler oluyor hemşire?" diye yankılandı koğuşun ucundan yüksek bir ses.

'Hiçbir şey yok, hemşire,' dedi hemşire titrek bir sesle.

Orta yaşlı, adımları gür ve kararlı bir kadın olan Rahibe, koğuşta onlara doğru ilerledi.

"Gitme vakti geldi!" dedi, ciddi bir tavırla.

Tom ayağa kalktı ve Will'in yatağına doğru eğildi.

'Maalesef gitmem gerekecek ama koridorda olacağım ve yarın görüşürüz.'

Will şimdi iki eliyle de koluna sıkıca tutunmuştu. Kelimeleri zar zor söyleyebiliyordu. "Gitme," diye yalvardı. "Gitme!"

"Lütfen gidin efendim," dedi rahibe sert bir şekilde. "Çocuğu sadece üzüyorsunuz."

'Sanırım onu rahatsız eden şey sizin yönetmelikleriniz, hanımefendi.'

Will'e döndü.

'Yarın çok çabuk gelecek,' diye ekledi teselli edici bir şekilde.

Rahibe öne çıktı ve Will'in ellerini Tom'un kolundan sertçe çekti.

'Şimdi gidin efendim! Hemen!'

Tom isteksizce ayrılmaya başladı. Will kendini doğrultup yataktan çıkmaya çalıştı.

"Olduğun yerde kal. Aferin sana," diye neşeli bir sesle söyledi sarışın hemşire.

Will inlemeye ve homurdanmaya başladı.

"Haydi!" diye bağırdı hemşire. "Hemşire! Sakinleştirici!"

Tom, moralsiz bir şekilde döner kapılardan içeri girdi ve Will'in çığlıklarını çaresizce dinledi.

Bir an durdu, sonra pencereden içeri baktı. İki hemşire Will'i yüzüstü tutuyordu. Başka bir hemşire de onlara katıldı ve kalçasına bir iğne yaptı. Birkaç saniye sonra Will çaresizce yatağa yığıldı ve hemşireler onu bıraktı.

'Bay Tom, öyle mi?' diye arkasından alçak sesle bir ses geldi. Tom sıçrayıp hızla döndü. Arkasında otuzlu yaşlarında, gri takım elbiseli bir adam duruyordu. Tom, hiçbir hareket duymadığı için adamın yumuşak adımlarla yürüdüğünü düşündü. Adamın saçları dökülüyordu ve kalan saçları da ince telliydi. Cildi, manastırda yaşayan bir rahibenin cildi kadar beyaz ve parlaktı. Tom'a ifadesiz bir gülümsemeyle elini uzattı.

'Ben Bay Stelton,' diye fısıldadı. 'Sanırım William size benden bahsetmiştir.'

Tom başını salladı.

Adam, Tom'u görünüşte kayıtsız bir şekilde gözlemledi ve sonra hızla bakışlarını koridordaki bir duvara çevirdi. İkisi de konuşmadı ve Tom, adamın sessizliği bozmaya hiç niyeti olmadığını hissetti. Bunu Tom'a bırakıyordu. Tom bu durumdan rahatsız oldu, ama Will hakkında bilgi edinmek istiyordu.

'Evet,' dedi. 'Bana onu bir bakımevine yerleştirmek istediğinizi söyledi.'

'Ah,' dedi Bay Stelton sessizce. 'Öyle mi?' ve bir kez daha ifadesiz bir gülümsemeyle aynı yere bakmaya devam etti.

'Duvar ilginç, değil mi?' diye sordu Tom.

"Kendini bir duvar olarak mı görüyorsun?" diye sordu, hâlâ duvara bakarak.

'Dolaylı yollara başvurmayı bırak da bana çocuktan bahset.'

Döndü ve kısa bir süre Tom'a baktı.

'Elbette,' dedi.

Köşede birkaç sandalye bulup oturdular. Tom, Bay Stelton'ın sessiz yürüyüşünü fark etmeden edemedi. Yavaş bir tempoda yürüyordu ve ayak parmakları hafifçe içe doğru dönüktü. Dizlerini birleştirerek Tom'un yanına oturdu ve konuşurken uyluklarının üst kısımlarını hafifçe yukarı aşağı ovuşturdu.

"Ben daha modern bir yaklaşıma inanıyorum, Bay Tom," dedi. "Uyuşturucu kullanmıyorum."

'Oakley,' diye düzeltti Tom. 'Bay Tom, benim için kullanılan erkek ismi.'

'Ah,' dedi ve anlamlı bir şekilde başını salladı. 'Sizin için çocuğun adıyla hitap etmemi istemiyorsunuz, değil mi?'

Bay Stelton tekrar dalgın dalgın bakmadan önce Tom, "Şu uyuşturucular meselesine gelelim," diye araya girdi. "Ben de kullanmıyorum."

'Elbette hayır,' dedi ve yine duygusuz bir gülümseme takındı.

Tom, Bay Stelton'ın neden bu kadar kısık sesle konuştuğunu merak etti. Birilerini rahatsız etmekten mi korkuyordu?

"Sorunlu çocuklarla ilgileniyorum," diye devam etti sessizce. "Ve bir yuva ile işbirliği içinde çalışıyorum. Orada çocuklara iyi bakılıyor ve bolca ilgi gösteriliyor. Biz de..."

'Biz mi?' diye sordu Tom.

'Ben ve okul müdürü.'

'Burasının ev olduğunu söylemiştin sanıyordum.'

"Ayrıca burası bir okul. Tedavisinin orada olmasının kendisine fayda sağlayacağını düşünüyoruz," diye devam etti.

'Ne tür bir tedavi?'

'Psikiyatrik tedavi. Analiz. Onu geçmişi hakkında konuşmaya ve neden böyle davrandığını anlamaya teşvik etmek istiyoruz.'

'Bunun oldukça açık olduğunu düşünmüştüm,' dedi Tom. 'Çocuk çok sevgi görmedi!'

'Ah,' dedi Bay Stelton sessizce.

"Yine mi sessizlik?" diye düşündü Tom. Will'in, göz teması kurulduğunda yarı konuşan, yarı yürüyen ve uzaklara dalmış bir adamla vakit geçirme fikri Tom'a hiç çekici gelmiyordu. Ona göre bu, en aklı başında insanı bile çıldırtmaya yeterdi.

'Onun tekrar benimle olmasını istiyorum,' dedi Tom kararlı bir şekilde.

'Ah,' diye iç çekti Bay Stelton, aklına birkaç not alarak.

'Ve sen de istediğin kadar konuşabilirsin. Ben bunu istiyorum, oğlan da bunu istiyor.'

Ardından Bay Stelton bacaklarını hafifçe yukarı aşağı ovarken bir sessizlik daha yaşandı.

'Akraba değilsin,' diye yumuşak bir sesle söyledi.

'Hayır,' diye yanıtladı Tom. 'Ama...' Durdu.

'Evet?' dedi Bay Stelton, ilk kez belli belirsiz bir ilgi göstererek.

'Oğlanı çok seviyorum.'

'Oğlanı seviyorsun,' dedi ve başını sallayarak Tom'un delici yeşil gözlerinden bakışlarını kaçırdı.

'Beni ziyaret edebilirsiniz,' diye önerdi Bay Stelton, tekrar duvara bakarak. 'Ve William da, o huzurevindeyken. Eminim eğer...' diye duraksadı, 'söylediklerinizde samimiyseniz, onun için en iyisini istersiniz. Huzurevindeki personel sizden daha genç ve iyi eğitimli.' Ayağa kalktı. 'Onu yarından sonraki gün, Pazartesi günü alacağız. Bizimle gelmek isterseniz hoş geldiniz. Biz hastane gibi değiliz. Ziyaretçileri teşvik ediyoruz. Çocukları rahatsız etmedikleri sürece,' diye ekledi.

Tom'a bir kez daha ifadesiz bir gülümsemeyle karşılık verdi, el sıkıştı ve sessizce koridordan uzaklaştı.

Tom, moralsiz bir şekilde lobiye doğru yürümeye başladı.

Hemşirelerden biri yanından geçerken, "Bize yardım eder misiniz?" diye sordu.

Bacağında şekil bozukluğu olan iri yapılı yaşlı bir adamın, bir sedyeye kaldırılıp tekerlekli bir arabaya konulması gerekiyordu. Adam, adamın kaldırılmasına yardım etti.

"Kızılhaç çalışanları harikasınız!" dedi, onu sığınaktaki acil yardım görevlisi olarak tanıyarak. "Bu gece de burada mısınız?" Tom başını salladı. Neden olmasın, diye düşündü. Bu, Will'i düşünmekten onu alıkoyardı. Koridorda koşarak yeni gelen bazı yaralılara yardım etti ve sonunda lobi nispeten sessizleşince, biraz temiz hava almak için dışarı çıktı ve Sammy'nin bağlı olduğu korkuluğa kısa bir ziyaret yaptı. Onu çözdü ve taş basamaklara oturdular.

'Ne yapacağız evlat?' diye mırıldandı Sammy'nin göğsünü okşarken. 'Fazla zamanımız kalmadı.' Korkulukların ötesindeki

sokağa baktı. Hava tekrar kararmaya başlamıştı. Çenesini ovuşturdu. Tıraş etmediği yerlerde gri sakallar çıkmaya başlamıştı.

'Ah, Rachel,' dedi yarı sesli bir şekilde gökyüzüne. 'Sen ne yapardın?' ve zihninde onu uzun elbisesiyle dönüp koyu renk gözlerini ona dikerken gördü.

"Onu kaçırın," dedi gülerek.

Tom irkildi. Rachel bunu söylemezdi. İkinci düşüncesinde, Rachel söylerdi. Yavaşça ayağa kalktı. 'Kulaklarımı oynatayım,' diye mırıldandı. 'Belki eğer...'

Düşünceleri, gelen birkaç ambulansın sesiyle bölündü. Sammy'yi tekrar parmaklıklara bağladı, binanın yanından hızla koşarak giriş kapılarının açıldığı köşeye kadar geldi ve hemen insanları hastaneye taşımaya başladı.

Üç saat sonra, elinde bir battaniyeyle merdivenlerden aşağı inerken, Çocuk Servisi'nin önünde durduğunu fark etti. Küçük pencereden hızla içeri baktı. Sarı saçlı hemşire gece nöbetindeydi. Yanında küçük bir gece lambasıyla bir masanın üzerinde uyuyakalmıştı.

Tom koridorda etrafına hızlıca göz gezdirdi. Kimse görünmüyordu. Düşünmeye vakit bulamadan sessizce koğuşa girdi ve döner kapıları yavaşça kapattı. Will, ilaçların etkisiyle iyice uyumuştu.

Tom çarşafları kenara çekerken, koğuşun diğer tarafındaki küçük çocuklardan biri uyandı ve öksürmeye başladı. Hemşire gözlerini açtı ve başını kaldırdı. Tom aceleyle çarşafları tekrar yerine çekti ve yere çömeldi. Hemşire çocuğu sakinleştirdi, ona biraz ilaç verdi ve üzerini örttü. Sonra masaya geri döndü. Anatomi sınavına çalışmaya çalışıyordu ama kısa süre sonra göz kapakları tekrar ağırlaştı ve birkaç dakika içinde uyuyakaldı.

Tom çarşafları hızla çekti, Will'i kucağına aldı ve taşıdığı battaniyeyi onun etrafına sardı. Yastıklardan birini yatağın kenarına koydu ve çarşafları onun etrafına sardı. Pek inandırıcı değildi ama vakti ancak buna yetebiliyordu. Onu sıkıca kollarında tutarak ayağa kalktı. Hemşire şimdi uyanırsa, diye düşündü, başı belaya girecekti.

Çocuklardan biri uykusunda döndü ve hafifçe inledi ama hemşire hiç rahatsız olmadan uyumaya devam etti. Pencereden dışarı baktı. Çok hızlı bir şekilde kapıyı açtı ve kararlı adımlarla dışarı, koridora doğru yürüdü. Gizlice bakarsa oyunu ele vereceğini biliyordu. Yaşlı adam hakkında onunla sohbet eden hemşireyle karşılaştı. Hemşire ona gülümsedi.

"Her şey yolunda gidiyor, değil mi?" dedi.

Tom başını salladı ve sırt çantasını bıraktığı lobiye doğru yöneldi. İki ambulans geldi ve ardından gelen genel kargaşada sırt çantasını alıp döner kapılara doğru ilerledi. Resepsiyoniste hızlıca bir göz attı. Rahatlamış bir şekilde, nöbetçi kadın farklıydı. Dışarı çıkar çıkmaz ve şoförler arkalarını döndükten sonra, karanlık, ışıksız avluya koştu, köşeyi döndü ve Sammy'yi bıraktığı yere doğru indi.

Sammy heyecanla ayağa fırladı ve havlamaya başladı. Tom, burnuna sert bir parmak koyarak aceleyle fısıldadı: 'Hayır! Sakin ol, oğlum. Sessiz ol!'

Will'i alt basamağa yatırdı ve telaşla sırt çantasını açtı. Hızla üzerine sıcak iç çamaşırı ve çorap giydirdi.

'Sen nöbet tut, Sammy,' diye fısıldadı ve onu çözüp kurşunu cebine koydu. Will'in üzerine giydirdiği bir sonraki kıyafetler, kahverengi yamalı kadife şort, gri flanel gömlek, lacivert balıkçı yaka kazak ve yeşil bir balaklavaydı. Balaklava en azından kel kafasını gizliyordu. Ne yazık ki, ona giydirecek botu veya paltosu yoktu. Battaniyeyi karanlık bir köşeye sakladı ve kendi paltosunu Will'in etrafına sardı. Sırt çantasını sırtına atıp, Will'i kollarında taşıyarak açık avluya doğru yürüdü, Sammy de onu takip ediyordu. Sağlam adımlar, diye düşündü avluda yürürken. Her an Will'in yokluğunu fark edebilirlerdi. Kapılardan geçip sokağa doğru ilerledi. Aniden bir ses ona sertçe seslendi.

'Hey, Bayım!'

Döndü. Alf'ti. Gardiyanlık kulübesini unutmuştu. Kahretsin.

'Çocuğu yakaladın mı yani?'

Başını salladı.

'Aferin sana. Onu kırsala mı götürüyorsun?'

Tom tekrar başını salladı, el sallayarak veda etti ve koşmak ya da arkasına bakmak için can atsa da ikisini de yapmaya cesaret edemeyerek kararlı adımlarla sokakta ilerledi.

Otobüslere defalarca binip indikten sonra üçü de büyük istasyona vardılar. Gecenin geri kalanını yakındaki bir barınakta geçirdiler. Ertesi sabah Weirwold'a giden tren yoktu, ancak Skyron adlı bir köye giden, yolun üçte ikisini kateden bir tren vardı. Tom aceleyle bilet aldı, tasmasını Sammy'nin boynuna bağladı ve perona doğru yöneldi. Biletlerini aynı biletçi kontrol etti.

'Torununu aldın mı yani?' diye arsızca sordu. 'Derin uykucu, değil mi? Onu böyle taşırsan şımartırsın. Onu uyandırıp yürütürdüm, tembel velet.'

'Hasta,' dedi Tom.

'Ah,' dedi bilet gişesindeki görevli şaşkınlıkla. 'Umarım bulaşıcı değildir.'

'HAYIR.'

Biletleri geri verdi ve onlar da peronda koşmaya başladılar. Trenin birkaç dakika içinde kalkması gerekiyordu.

"O köpeğe ağızlık takılmalı!" diye bağırdı bilet görevlisi onların arkasından.

Trene bindiler ve boş bir vagonda pencere kenarına oturdular. Tom, "Çok geçmeden Londra'dan ayrılacağız," diye düşündü. Pencereye yapılan bir tıkırtı düşüncelerini böldü. Başını kaldırdığında, camdan kendisine bakan bir polis memuru gördü. Will'i işaret etti. Tom hızla çoraplı ayaklarını paltosuyla örttü.

'Hava saldırıları onu uykusuz bırakmış, değil mi?'

Tom başını salladı.

'İyi yolculuklar.'

'Teşekkür ederim.'

Nihayet tren istasyondan ayrıldı. Yolculuğun büyük bölümünde tığ işi yapan, hava durumundan, karne sisteminden ve tereyağını ne kadar özlediğinden bahseden yaşlı bir kadın onlara katıldı. Skyron'a

giden yolun yarısında onları terk etti. Yolculuğun geri kalanında vagon tamamen onlara aitti.

Skyron, Weirwold'dan çok da büyük olmayan geniş bir köydü. Tom köyün içinden geçti ve açık yola doğru ilerleyerek otostop çekmeye başladı. Üç otostopçu buldu. Biri ordu kamyonunda, biri veterinerin eski püskü Morris arabasında, biri de römorkta. Tom, Weirwold'a kadar son beş mili yürüdü. Serin ve berrak bir gündü ama gökyüzü açık ve güneşliydi. Nehri görür görmez, inanılmaz bir mutluluk hissetti. Londra'dan ne kadar farklı ve el değmemiş bir yerdi. Su, güneşin keskin bakışları altında parıldıyordu. Bir tepenin üzerinde durdu ve aşağıda uzanan tüm tarlaları içine çekti. Deptford'daki geçmişinden sonra birdenbire bu kadar geniş bir alanla karşılaşmanın Will'in şaşkınlığını şimdi anlıyordu. Hafifçe topallamaya başlayan Sammy'ye baktı. Küçük dili, eski bir deri parçası gibi ağzından sarkıyordu.

"Çok az kaldı Sammy," dedi cesaretlendirici bir şekilde.

Weirwold'a vardıklarında Will ve Sammy'yi kollarında taşıyordu. Alacakaranlık çökerken eski taş döşeli sokaklarda, meydandan geçerek, kapalı dükkanların yanından demirciye doğru yürüdü.

Kapısını sertçe çaldı. Yukarıdan bir pencere açıldı.

"Bay Oakley!" diye bağırdı iri yarı, koyu saçlı adam. "Londra'dan döndünüz."

Demircinin karısı Bayan Stoker, onun yanında belirdi.

'Gerçekten Londra'ya mı gittin?' diye hayretle sordu.

Başını salladı.

'Çok yorgun görünüyorsun,' dedi ve ortadan kaybolup ön kapıda yeniden belirdi.

'Açlıktan ölüyor olmalısın,' dedi. 'Sana yemek yapacağım.'

'Çok naziksiniz Bayan Stoker, ama yakında Little Weirwold'a doğru yola çıkmak istiyorum,' diye yanıtladı.

"Çocuğu ateşin yanına koyun," dedi.

Tom onu şöminenin yanındaki bir koltuğa oturttu. Bay Stoker koltuğu biraz daha yaklaştırdı ve alevlerin sıcaklığının uzuvlarına

ulaşması için paltosunu geriye itti. Bunu yaparken nefesi kesildi. Bayan Stoker ona bakmak için döndü.

'Ah, sevgilim,' dedi. 'Durumu kötü. İyi ki onun için harekete geçtiniz, Bay Oakley.'

Bu sırada Londra yolculuğuyla ilgili haberler hızla yayılmıştı.

'Şimdilik bunu kendine sakla,' dedi Tom.

Stoker ailesi daha fazla soru sormamaya karar verdi. Bilmediğiniz şeyi ihbar edemezsiniz, olay burada bitti.

Biraz dinlendikten ve çay içtikten sonra, Bayan Stoker ona Will için birkaç battaniye verdi ve içi sandviç dolu bir çanta hediye etti.

Dobbs yolculuk için koşum takımına bağlandığında hava kararmıştı. Tom, Will'i Sammy ile birlikte arabaya yerleştirdi ve dizginleri tutmak için kendi koltuğuna tırmandı.

"Hadi ama, yaşlı dostum," diye sevinçle bağırdı Dobbs öne doğru koşarken. "Bizi eve götür."

Will, Tom'un şarkı söylemesiyle uyandı. Gözlerini açtığında, üzerinde yıldızlarla dolu bir gökyüzü gördü. Sammy ise ayaklarının dibinde bitkin bir halde yığılmış yatıyordu. Birkaç battaniyeyi kenara itti ve Tom'un oturduğu yere baktı. Dizlerinin üzerine kalkmaya çalıştı ama bacakları çok titriyordu ve battaniye yığınının içine geri çöktü.

'Bay Tom,' diye hırıltılı bir sesle söyledi. 'Bay Tom.' Tom arabayı durdurdu ve arkasına döndü.

'Uyandın, değil mi?'

Will gözlerini kırpıştırdı, ta ki Tom net bir şekilde görünene kadar.

'Rüya görmüyorsun. Geriye yaslan evlat. Evden çok uzaktayız,' dedi ve battaniyeleri tekrar üzerine örttü.

'Ama,' diye kekeledi Will. 'Buraya nasıl geldim?'

Tom dizginleri salladı ve Dobbs öne doğru hareket etti.

'Seni kaçırdım,' dedi omzunun üzerinden, sonra birden yaptığı şeyin ne kadar büyük bir hata olduğunu fark edip kahkahalara boğuldu. 'Evet, aynen bunu yaptım evlat. Seni kaçırdım!'

Will arkaya yaslandı ve uykuya daldı. Uyandığında kendini Little'ların ön kapısından içeri, geniş kitap koleksiyonu ve rahat koltuklarıyla dolu oturma odalarına taşınırken buldu. Tom onu şöminenin yanındaki kanepeye bıraktı ve Bayan Little kocasını çağırdı. Doktor Little, Will'in üzerine eğildi, nazik bir hareketle balaklavayı geri itti ve onu muayene etti.

'Görünüşe göre iyileşmişsin, Will.'

Bayan Little ona biraz sıcak süt ve tost verdi ama o, bunlara dokunmaya bile kalkışmadan derin bir uykuya daldı.

Küçükler Tom'un hikayesini dinlediler.

"Yanlış yaptığımı biliyorum," dedi Tom. "Ama onun bir bakımevine gönderilmesine izin veremezdim."

'Kırsal hava,' diye ekledi Bayan Little. 'Tanıdık çevre. Onu seven insanlar. Onun için en iyisi.'

Kocası, sürekli kayan gözlüklerinin üzerinden karısına baktı.

'Er ya da geç onu mutlaka bulacaklardır.'

'Saçmalık,' diye itiraz etti Bayan Little boğuk bir sesle. 'Tahliye edilenlerin peşinden koşacak vakitleri yok. Onun Londra'ya döndüğünden bile haberleri yoktu.'

Doktor Little, Tom'a doğru döndü.

'Yaralar iyileşir. Daha önce de iyileşmişlerdi. En uzun sürede iyileşecek olanlar içteki yaralardır.'

'Bunu biliyorum,' dedi Tom. 'İhtiyaç duyduğunda ona destek olacağım.'

'Ben de!' diye bağırdı arkasından bir ses.

Arkalarını döndüklerinde Zach'i pijamalarıyla kapı eşiğinde dururken buldular. Koşarak kanepeye gitti ve Will'in cansız bedenine baktı.

'Onu geri getireceğini biliyordum,' dedi öfkeyle, gözlerinde yaşlarla.

"Yorgun görünüyorsun Tom," dedi Bayan Little. "Otur."

Tom ona teşekkür etti ve minnetle bir koltuğa oturdu.

Zach, Will'e sessizce bakmaya devam etti.

'Bay Tom,' dedi Zach ciddi bir şekilde. 'Yardıma ihtiyacınız olursa...' ama devam etmenin bir faydası yoktu.

Tom uyuyordu.

18

'Kurtarma'

Will, şiddetli bir şekilde sarsılarak bilincine kavuştuğunu hissetti. Gözlerini açtı ve karanlık odayı inceledi. Kimseyi göremedi, hatta bir pencere bile göremedi. Dirseklerinin üzerine doğruldu ve gözlerini zorlayarak tanıdık ve bilindik bir şey aradı. Duvarlardan birine bakarken, duvar ona doğru hızla yaklaştı. Çıkmak için kapıyı aramaya döndü ama kendini başka bir duvarla karşı karşıya buldu. Bu duvar da ona doğru hareket ediyordu. Hızla arkasına baktı. Üçüncü bir duvar da ona doğru yaklaşıyordu ve yaklaştıkça tavan titredi ve çökmeye başladı. Yatağından fırladı ve bir kapı kolu bulmak için umutsuzca bir girişimle kendini duvarlardan birine attı. Vücudunu dördüncü duvara doğru kaydırdığında, dehşet içinde kapı olmadığını fark etti. Tuzağa düşmüştü. Duvarların daha fazla yaklaşmasını engellemek için kendini duvarlara bastırdı ama duvarlar onu sadece geriye doğru itti. Dehşete kapılarak çığlık attı ve kendini beyazlar içinde giyinmiş dört uzun boylu figürle çevrili buldu.

"Bağırırsan, seni sonsuza dek uyuturuz," dedi içlerinden biri.

'Hayır!' diye bağırdı. 'Hayır! Hayır!'

Fakat karanlık, havasız mezar onu boğmaya başladı ve o tekrar çığlık attı.

"Sizi uyardık," dedi dört figür. "Sizi uyardık." Uzun bir enjektör iğnesi çıkarırlarken, adam donakalmış bir şekilde onları izledi.

'Sayfayı çevirin,' dediler. 'Çevirin, çevirin, çevirin.'

Duvarlardan birine yaslandı. Sert yüzeyden iki kol fırladı ve onu arkadan kavradı. Çaresizce, kendisine doğru gelen iğnenin soğuk çelik ucunun parıltısını izledi. Kurtulmak için çabaladı ama birçok el tarafından yere bastırıldı.

'Hayır! Hayır!' diye bağırdı. 'Lütfen. Beni rahat bırakın! Beni rahat bırakın!'

İğne sağ kalçasına saplandığında korkuyla irkildi. Çatı katındaki yatak odasında, kendi yatağındaydı. Pijamaları ve çarşafları sırılsıklam olmuş tenine yapışmış, battaniyeler ise yerlere saçılmıştı. Siyah perdeler kalkmış, küçük komodinin üzerinde bir gece lambası yanıyordu. Merdivenlerden gelen ayak seslerini duydu. Tom'du. Kendini gizli kapıdan yukarı çekti ve yatağına oturdu.

Will ona sıkıca sarıldı. Tom da sırılsıklam olmuş bedenini kollarıyla sarıp onu sıkıca tuttu.

'Nefes almaya devam et evlat,' diye fısıldadı. 'Nefesini tutma sakın.'

"Bağırırsam beni uyutacaklarını söylediler," diye hıçkıra hıçkıra anlattı Will.

'Kim yaptı?'

'Rüyalarımdaki uzun boylu insanlar. Çok korkmuştum. Çığlık atmaktan kendimi alamadım. Atmak zorundaydım.'

'İstediğin kadar bağır. Belki sadece ben ve Sammy duyarız. Papaz evine kadar ulaşabilirsin ama bunun için epey yüksek sesle bağırman gerekir. Hayır. Bağırmaya devam et. Ön bahçemizdeki o yaşlı kemikleri iyice salla!'

Will güçsüzce gülümsedi.

'Şimdi seni kurulayıp ısıtsak iyi olur.'

Onu merdivenden aşağı, ön odaya taşıdı. Ocağın önünde, tahta bir çamaşır askısının üzerinde birkaç çarşaf asılıydı. Tom, Will'i soydu, süngerle silip kuruladıktan sonra temiz pijamalarını giydirdi ve battaniyeye sardı. Onu, büyük koltukta kıvrılmış Sammy'nin yanına bıraktı.

Tom yatağı yeniden düzelttiğinde Will uyuyakalmıştı. Küçük, sakallı kafası koltuğun kollarından birine yaslanmıştı. Tom onu kucağına alıp merdivenden yukarı taşıdı. Çarşafları beşinci kez değiştiriyor ve korkunç bir kabustan sonra Will'i beşinci kez sakinleştiriyordu.

Will, gün ışığının odasına süzülmesini rahat bir nefes alarak karşıladı. Gecenin dehşetinden çok korkuyordu.

Bu arada Zach düzenli olarak kulübeyi ziyaret ediyordu, ancak Will genellikle aradığında uyuyordu ve Tom onu rahatsız etmek istemiyordu. Gün geçtikçe muazzam bir yorgunluk tüm vücudunu sarıyor ve tüketiyordu. Yemek yemek son derece büyük bir çaba gerektiriyordu ve dişlerini fırçalamak ya da kitap tutmak gibi en küçük iş bile onu derin bir uykuya sürüklüyordu.

Bir gece ateşi o kadar yükselmişti ki Tom yatağının başında nöbet tuttu. Sammy ise alt kattaki ön odada, kapısı arkasından sıkıca kapalı bir şekilde bırakılmıştı.

Will inledi ve ağladı, battaniyeleri bacaklarından itti. Sırtını kamburlaştırdı ve histerik bir öfke nöbeti geçiren bir bebek gibi dişlerini sıktı; çırpınan uzuvlarıyla güçlü bir kuvvete karşı savaşıyor gibiydi. Ter, durmaksızın akıyordu. Tom kendini oldukça çaresiz hissediyordu. Will'in yanında kalmaktan ve olanlara katlanmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Uyandığında ona sarıldı ve kabusları hakkında olabildiğince çok konuşması için onu teşvik etti.

Sabah saat dörtte Will kulübedeki tüm çarşafları ıslatmıştı ve şimdi Tom'un gömleklerinden birini daha giymek zorunda kalmıştı. Gitgide daha da çok ısınıyordu ve bir noktada Tom, Little'ların evine gidip Doktor'u çağırmayı çok istedi. Ama bu fikri hemen reddetti. Will'in yokluğunda kabuslarından birinden uyanması ihtimaline karşı dışarı çıkmaya cesaret edemedi.

Will, rüyalarından birinde aniden yatakta donakaldı. Bacaklarını ve kollarını duvara yaslanır gibi yana açtı, başını geriye doğru eğdi ve Tom'un şimdiye kadar duyduğu en vahşi ve korkunç çığlığı attı. Bu çığlık Tom'u iliklerine kadar sarstı. Çığlığın ne kadar sürdüğünü hatırlayamıyordu. Çaresizlik içinde ağlayan bir bebeğin çığlığına benziyordu, yıllar önce yutulmuş, unutulmuş eski bir çığlık gibiydi.

Kendini, Rachel'ın oğullarını dünyaya getirdiği güne geri sürüklenirken buldu. Tom o zamanlar yirmi yaşında genç bir adamdı ve hâlâ çok derinden aşıktı. Oturma odasında nasıl bir aşağı bir yukarı yürüdüğünü, yatak odasından gelen inlemelerini dinlediğini ve sonra aniden gelen sessizliği hatırladı. Döndüğünde,

kapıda duran ebenin üzgün bir şekilde başını salladığını görmüştü. Koridordan koşarak yatak odalarına nasıl girdiğini, Rachel'ın elini nasıl tuttuğunu hatırladı. Rachel ona çok şefkatli bir şekilde gülümsemişti. Ne kadar zayıf ve solgun olduğunu görmezden gelmeye çalışmış ve yan tarafına, kıpkırmızı yüzlü minik bir bebeğin yattığı yere bakmıştı.

'Ent, o güzel,' diye fısıldamıştı kadın ve adam başını sallayıp, kızıl hastalığının o tanıdık renginin her ikisinin de yüzüne yayılmasını çaresizce izlemişti.

'Maviye boyaman gerekecek,' diye fısıldamıştı ona; çünkü hamileliği boyunca her ay için ona yeni bir boya kutusu getirmişti. Dokuzuncu ay, eğer erkek çocuk doğurursa mavi, kız çocuk doğurursa açık sarı olacaktı.

Onlar öldükten sonra, mavi boya kutusunu satın almış ve on sekiz yaşındayken bir Noel'de onun için yaptığı siyah tahta kutuya koymuştu. Kapağı kapattığında, sadece onun anısını değil, onu hatırlatan herhangi birinin varlığını da dışarıda bırakmıştı.

Tom, aniden sessizleşen Will'e baktı. Will irkildi ve gözlerini açtı. Dudakları morarmıştı. Tom onu oturur pozisyona getirdi ve sanki gaz sancısı çeken bir bebekmiş gibi sırtını okşadı.

'Nefes almaya devam et evlat,' diye mırıldandı. 'Nefes almaya devam et.'

Will nefesini verdi ve ciğerlerine temiz bir hava çektiği anda şiddetli bir şekilde kusmaya başladı.

Bu olaydan sonra daha rahat uyumaya başladı. Kabuslarının doruk noktasına ulaşmıştı ve artık kabuslar onu rahatsız etmiyordu.

Birkaç gün sonra, bir sabah uyandığında kendini dinlenmiş hissediyordu.

Yer döşemelerinden pastırma ve yumurta kokusu yayılıyordu ve gece vardiyası başlamış, gece lambası hala yanıyor olmasına rağmen kuş seslerini ve uzaktan gelen o tanıdık traktörün vızıltısını duyabiliyordu.

"Bay Tom!" diye bağırdı. "Bay Tom!"

Saniyeler içinde Tom'un kafası kapaktan göründü ve Sammy hızla yerde koşarak yatağına atladı.

'İyi görünüyorsun,' dedi. 'Yanakların kızardı.'

Pencereye doğru yürüdü ve siyah perdeleri çekti. Güneş ışığı odaya doldu. Tom pencereyi yukarı kaldırdı ve gece lambasını söndürdü.

Will bacaklarını yatağın kenarına doğru uzattı ve sendeleyerek ayağa kalktı, ancak aniden tekrar oturdu.

'Pek işe yaramadılar,' diye yorumladı Tom, Will'in yüzündeki endişeli ifadeyi fark ederek. 'Daha güçlü olacaklar. Unutma...' ama Will onun yerine cümleyi tamamladı.

'Her şeyin bir zamanı vardır,' dedi ve güldü.

Will'in tekrar gülümsediğini görmek güzeldi. Bu, Tom'un da kendini canlı ve yenilenmiş hissetmesini sağladı.

"Yatakta kahvaltı ister misiniz efendim?" diye neşeli bir şekilde sordu. "Sanırım açsınız."

Will başını salladı ve gülümsedi.

Tom yastıkları düzeltti ve Sammy'yi bir kitapla mutlu bir şekilde oturmaya bıraktı. Sammy de yanına sokuldu. Tıpkı eski günler gibiydi.

Alt katta, Tom kraliyet kahvaltısı hazırlamaya başladı. Tavaya bir yumurta kırarken şarkı söylemeye başladı. O da rahatlamış hissediyordu. Şarkı söylerken pencerede bir tıkırtı duydu. Yukarı baktığında Zach'in içeriye baktığını gördü.

"İçeri buyurun," dedi.

"Bence," diye heyecanla bağırdı Zach, nefes nefese odaya koşarken. "Daha iyi, değil mi?"

Tom başını salladı.

'Kahvaltısını yedikten sonra onu görebilirsiniz.'

"Aman Tanrım, o zamana kadar sabırsızlanıyorum. O malzemelerle epey zaman geçirecek," dedi, tost ve mantarı, yumurta ve pastırmayı işaret ederek. "Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Yemeğini iyice çiğner."

'Bu normal, değil mi?' diye şaşkınlıkla belirtti Tom.

'Hayır, hayır. Ben birkaç lokma verip yutuyorum ama o çiğneyip duruyor. O hepsini yerken ben de fark edilmeyecek şekilde bir sandalyeye yaslanıp bekleyemez miyim?'

'Sessiz kalmaya mı çalışıyorsun?' diye alaycı bir şekilde sordu Tom. 'Bekle bakalım. Zaten yeterince bekledin. Birkaç dakika çok bir şey değiştirmeyecek.'

'Romanlarda öyle derler işte,' diye yakındı Zach. 'Birkaç dakika neşeli bir sonsuzluk gibi gelebilir,' ama sözleri Tom'a hiç ulaşmadı çünkü o merdivenin yarısına kadar çıkmıştı.

Zach ellerini kırmızı kadife şortunun ceplerine soktu ve mezarlığa baktı. Muhteşem bir bahar günüydü. Botlarını ve çoraplarını çıkarmış, kış uykusundan eski sandaletlerini uyandırmıştı. Üzerindeki tek giysi, kolları kıvrılmış, yakasız beyaz pamuklu bir erkek gömleğiydi. Askılarının arasında bol kıvrımlar halinde dalgalanıyordu.

Mayıs ayının ilk haftasıydı. Bahar tatili sona ermiş ve yaz dönemi başlamıştı. Bayan Hartridge bebeğini dünyaya getirmiş ve artık ders vermediği için, Bayan Black enerjisini iki sınıf arasında bölüştürüyordu.

Tom geri döndüğünde, "Çay ister misin?" diye sordu.

'Evet, lütfen. Durumu nasıl?' diye ekledi aceleyle.

'Aç.'

Çayından büyük bir yudum aldı ve dudağı yanınca bir çığlık attı.

'Biliyorum, bana söylemene gerek yok,' dedi Zach, Tom'un gözüne bakarak. 'Acele etmeden önce iyice düşün,' dedi ve üfleyip hızla bir yudum aldı.

'Benim burada olduğumu biliyor mu?'

'Hayır. Kahvaltısını bölmek istemedim.'

'Ah, Bay Tom,' diye haykırdı umutsuzca, bardağını dramatik bir şekilde masanın üzerine fırlatarak.

'Sana bir hakaret etmek istemem,' diye ekledi Tom. 'Sadece onun ne kadar heyecanlandığını biliyorum.'

Zach'e saatler gibi gelen bir sürenin ardından Will yukarıdan seslendi. Zach, Tom'un peşinden koridora çıktı.

'Bekle,' diye fısıldadı Tom.

'Anlıyorum. O zaman sürpriz olacak. Vay canına, ne sihirbaz ama...' ama Tom çoktan ambar kapağından geçmişti.

Kısa süre sonra tekrar ortaya çıktı.

'Pekala,' dedi. 'Yukarı çıkabilirsiniz.'

Zach, onun merdivenin dibine ulaşmasını sabırsızlıkla bekledi ve sonra yarı koşarak, yarı tökezleyerek kendini yukarı doğru fırlattı.

Tom koridorda durmuş, onların sevinç çığlıklarını dinliyordu. Gözlerini hayali bir cennete doğru kaldırdı.

'Birkaç hamur torbası,' diye belirtti.

Zach, Will'in yatağının ucunda zıplarken kafasını saçaklara çarptı. Alnının kenarında hemen yuvarlak, pembe bir şişlik oluştu. Sammy yatak örtülerinin üzerinden uzanıp onu kokladı ve her yerini okşadı.

"Çok zayıfsın," diye haykırdı Zach, "ama çok daha iyi görünüyorsun."

'Bacaklarım biraz titriyor.'

'Ateşten yatakta kalmak ne kadar romantik. Tıpkı Keats, Elizabeth Barrett Browning veya Brontë kardeşler gibi.'

'Romantik?'

'Evet. Acaba sen de Heidi'nin kuzeni gibi olacak mısın, hani şu tekerlekli sandalyesinde dağdan aşağı itilen ve sonra yürüyen kuzen gibi?'

'Tekerlekli sandalye mi?' dedi Will telaşla. 'O kadar kötü durumdaydım.'

'Acımak!'

Birbirlerine baktılar ve genişçe gülümsediler. Will'in başının etrafındaki sakal, dikenli aşamasını geçmiş ve kum rengi ince bir tüy tabakasına dönüşmüştü.

"Tüm haberleri öğrenmek için can attığını tahmin ediyorum," dedi Zach, bacaklarını çaprazlayıp rahat bir şekilde oturduktan sonra.

'Zaten bana anlatacaksın,' dedi Will.

'Bence Londra aksanını kaybettin. Tam bir taşralı oldun.'

'Öyle mi?'

'Bayan Thorne seni duyduğunda çığlık çığlığa bağıracak. Artık tiyatro grubuna diksiyon dersleri veriyor.'

Will heyecanla kendini yukarı doğru itti.

'Hâlâ tiyatro oyunlarında oynuyor mu?'

'Kesinlikle, iyileşmeni dört gözle bekliyor. Sen onun dahi çocuklarından birisin. Tabii ki çok kıskanıyorum,' dedi ve göğsüne vurup tavana baktı.

'Nasıl bir yerdi? *Toad of Toad Hall* ?'

'Ah, çok eğlenceliydi. Tabii ki harikaydım. Ama seni ve Carrie'yi çok özledim. O hâlâ bu berbat sınav için deli gibi çalışıyor. Hatta Bay Peters'tan Latince ve biraz da Yunanca öğreniyor. Eminim buna ihtiyacı yoktur. Buradaki insanlar zaten onun tuhaf olduğunu söylüyorlar. Bu arada,' diye ekledi bir süre durakladıktan sonra, 'Bayan Hartridge bir kız çocuğu dünyaya getirdi.'

"Bir bebek," diye tekrarladı Will ve yüzü bembeyaz oldu.

'İyi misiniz?'

'Evet,' dedi Will sessizce.

'Hiç öyle görünmüyorsun. Bay Tom'u aramamı ister misin?'

'Hayır. İyiyim.'

'Öyle diyorsan. Bebeğin adı Peggy. Ah, neyse,' diye iç çekti. 'Seni pek neşelendiremedim. İçeri girdiğimden beri gittikçe daha da mutsuz görünüyorsun.'

Will gülümsedi.

'Ah, unuttum,' dedi aniden. 'Lucy de seni çok özledi. Bayan Padfield bana haftalardır doğru dürüst yemek yemediğini söyledi. O tombul halini, yani vücudunun yuvarlaklığını kaybetmiş. Ama yanakları hâlâ kocaman görünüyor.'

Will kaşlarını çattı.

'Onu pek sevmiyorsun, değil mi?'

"Evet, öyle değil," dedi Will kıvranarak. "Evet, evet... O bir kız."

'İkizler de öyle.'

'Onlar farklı. Onlar, onlar...'

'Aşık mı aşıklar?'

'Evet. Çok tatlı,' dedi ve kendi utancına gülmeden edemedi.

'Ve,' diye devam etti Zach, başka bir şeyi hatırlayarak. 'Nance Teyze ve Oz Amca çocuklarının eski bisikletlerinden birini çıkardılar ve ben de iki yeni iç lastik almak için para biriktirmek amacıyla onu temizleyip pasını söküp ufak tefek işler yapıyorum. Eskileri delik deşik olmuş.'

Arkasına yaslandı ve başka bir haber olup olmadığını hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı. "Ah evet," dedi. "Yerel Savunma Gönüllüleri'ne benzer, ancak daha resmi bir yapı olan bir Ev Muhafızları kurulması konuşuluyor ve evet, Hillbrook Çiftliği'nde iki tarım askeri kızı var ve Grange'ın doğum hastanesi olarak kullanılması konuşuluyor."

'Hastane mi?' diye sordu Will endişeyle.

'Şey, huzurevi,' dedi Zach, pot kırdığını hissederek.

'Bu da ne?'

'Evde olamayan kadınların bebeklerini dünyaya getirdikleri bir yer.'

"Bebekler," dedi Will, midesi bulanarak.

'Evet,' dedi Zach, onun tepkisine şaşırmış bir şekilde.

'Onlar İsa'dan gelmiyor mu?'

'Tabii ki hayır. Ah,' dedi, 'bilmiyorsunuz.'

'Biliyor musun?'

'Cinsellik hakkında.'

Will'in yüzü kıpkırmızı oldu.

'Bunun iğrenç bir şey olduğunu ve bunun yüzünden cehenneme gideceğini biliyorum.'

"Kahretsin!" diye bağırdı Zach. "Cinsellik olmasaydı burada olmazdık. Erkekler ve kadınlar birbirini sevdiğinde olan şey bu."

'Ne yani, öpüşmek ve dokunmak mı?' dedi Will, biraz heyecanlanarak.

'Bu iyi bir başlangıç.'

'Ama öpüşmek günah değil mi?'

'Hayır. Bu, birini sevdiğinizde yaptığınız şeydir. Bakın, kadının içinde bir tohum, erkeğin içinde de bir tohum var ve birbirlerine ulaştıklarında birleşiyorlar ve erkek tohumunu kadına veriyor. Eğer tohum kadının tohumlarından birine yapışırsa, yumurtaya dönüşür ve yumurta kadının içinde bir bebeğe dönüşür ve bebek yeterince büyüyüp doğmaya hazır olduğunda anneden dışarı çıkar.'

'Emin misin?'

'Evet. Annem ve babam bana söylediler ve yalan söylemezler.'

'Anne baban sana söyledi!'

'Evet. Bakın, istediğiniz soruları sorun. Bildiğim her şeyi size anlatacağım.'

'Teşekkürler.'

"Kirli değil," diye devam etti Zach. "Siz öyle yapmadığınız sürece."

'Bir kadın tek başına çocuk doğuramaz mı?'

'Hayır. Ona tohumunu verecek bir erkek olmalı.' Aniden ayağa kalktı. 'Bay Tom'u çağıracağım. Çok kötü görünüyorsunuz.'

Tom kafasını ambar kapağından içeri uzattı.

'Peki, benimle ilgili o şey neydi?' diye sordu.

Will'e baktı. "Bence eve gitsen iyi olur Zach. Biraz abarttın."

'Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Yarın tekrar gelebilir miyim?'

'Ah evet, lütfen yapın,' diye ısrar etti Will.

Tom yatağının ucuna oturdu ve Zach'in ayak sesleri duyulmaz hale gelene kadar bekledi.

'Şimdi, neler oluyor?'

Will şaşkın görünüyordu.

'En iyisi bana anlat.'

'Bu Trudy hakkında.'

'Sanırım zaten biliyorsunuz,' diye ekledi Tom sessizce.

'Öldü, değil mi?'

Başını salladı.

"Benim hatam," diye hıçkırarak söyledi. "Benim hatam. Onu ben öldürdüm. Onun ölümüne ben sebep oldum."

'Nasıl?'

'Ağladı da ağladı, ben de onu emzirdim. Onu iyice kucakladım. Salladım. Biberonla süt verdim ve ondan sonra ağlamayı bıraktı.'

'Senin suçun değil. Süt bitti.'

'Ama hemen çıkmalıydım. Bekledim. Beklememeliydim. Annemin her an döneceğini sanıyordum, sadece...' ama kelimeleri bir türlü söyleyemedi.

'Ama o hiç yapmadı, öyle mi diyorsun?'

Başını salladı.

'Bebeğin süte ihtiyacı var. Ona süt veremezdin. Meşguldün.'

'Zach dedi ki,' ve yüzü kızardı. 'Bir kadın erkek olmadan çocuk sahibi olamazmış. Bu doğru mu?'

'Evet.'

'Demek annem bir adamla görüşmüş.'

'Evet.'

'Yalan söyledi. Neden yalan söyledi? Erkeklerin ve kadınların birbirleriyle birlikte olmasının günah olduğunu söyledi.'

Tom piposunu çıkardı ve içine tütün doldurmaya başladı.

'Annenin çok hasta olduğunu hissediyorum.'

'Sanırım Trudy'yi karnında büyütüyordu. Belki de hasta olduğunu söylerken bunu kastediyordu.'

'Bazı insanlarda görülen başka bir tür hastalık daha var. Bu bir tür zihinsel hastalık, genellikle mutsuz bir zihinsel hastalık. Sanırım annen de biraz öyle.'

'Bay Tom, burada kalmak istiyorum. Hasta olduğunu söylese bile, onun yanına geri dönmek istemiyorum.'

'Ona geri dönmeyeceksin. Yetkililer buna izin vermez.'

'Peki o zaman neden beni kaçırdınız?'

'Seni bir çocuk yuvasına göndereceklerdi. Seni burada geri istedim.'

'Neden?'

'Neden mi? Şey,' dedi ve mahcup bir şekilde piposundan bir duman bulutu üfledi. 'Çünkü senden hoşlanıyorum evlat. İşte bu yüzden. Seni özledim,' dedi ve ayağa kalktı. 'Şimdi de senin için biriktirdiğim tüm kağıtları çıkaracağım. Sonra aşağı inip karalamaya başlayabilirsin.'

Tom, adamın yavaşça merdivenden inmesini izledi.

'Bay Tom,' dedi.

Başını tekrar kapaktan yukarı kaldırdı.

'Evet, evlat.'

'Seni seviyorum,' dedi ve bu sözleri söylerse hissedeceği soğukluk yerine, midesine ve göğsüne yayılan bir sıcaklık dalgası hissetti ve yüzü aydınlandı. Bay Tom'un yüzü kızardı. Boğazını temizledi.

'Ben de seni seviyorum evlat,' diye homurdandı. 'Şimdi de aşağı kata inmeye gidiyorum,' diyerek hızla merdivenden aşağı kayboldu.

Mayıs ayı Haziran ayına dönerken Will'in gücü giderek arttı. O, evde kalıp sadece resim çizmek ve okumakla mutlu oluyordu. Zach, George, ikizler ve hatta Lucy onu ziyarete geldiler ama o genellikle konuşmanın ortasında uyuyakalıyor ve uyandığında onların gitmiş, yanında küçük bir meyve ve çizgi roman yığını bırakmış olduklarını görüyordu.

Mezarlığa bakan ön bahçenin o küçük köşesine kadar gitmesi birkaç hafta sürdü. O ve Tom, boyalarını ve fırçalarını üzerine koyabilmesi için büyük ahşap masayı dışarı taşırlardı. Sürekli temiz hava iştahını artırır, yedikçe de enerjisi geri gelirdi.

Bu sırada Londra'da Neville Chamberlain Başbakanlık görevinden istifa etmiş ve yerine altmış beş yaşında, tombul, kel bir adam geçmişti. Adı Winston Churchill'di.

Kısa süre sonra Little Weirwold sakinleri Dunkirk haberiyle sarsıldı.

İngiliz Seferi Kuvvetleri Almanlar tarafından Fransa kıyılarına geri püskürtülmüş ve bazıları çok ağır yaralı olan binlerce asker deniz yoluyla Folkestone'a tahliye edilmek zorunda kalmıştı. Gemileri olan yüzlerce sıradan insan, tahliyeye yardım etmek için hayatlarını riske atmıştı. Birçoğu hayatını kaybetmişti. Grange'den 'Sir' ve oğlu Julian bir motorlu tekneyle yola çıkmışlardı. Grange artık bir doğum hastanesi değil, yaralı ve savaş travması geçirmiş askerler için bir nekahet evi olacaktı.

Bir hafta sonu, üniformalı, gözleri boş bakışlı, yaralı gençlerle dolu birkaç kamyon köyden geçti. Köylüler onları alkışladı, çiçek çelenkleri attı ve geçerken onlara ev yapımı kekler, ekmek ve yumurtalar verdi. Gençlerden bazıları donuk bir gülümseme takınmayı başardı, ancak çoğu neler olup bittiğini anlayamayacak kadar sersemlemişti.

Haziran ayının son cumartesi günü, Will bir süredir ertelediği bir şeyi yapmaya karar verdi. Kulübedeki işlerini bitirmiş ve dışarıda oturup kitap okuyordu. Tom masaya onun için bir alışveriş listesi bırakmıştı. George ve Ginnie gibi o da Hillbrook Çiftliği'nde yardım ediyordu. Carrie ise papazla birlikte papaz evinde Latince çalışıyordu.

Kitabını kapattı, masadan listeyi aldı ve dükkana doğru yöneldi. Dönüş yolunda Little'lara uğradı. Eğer Zach'in yapacak bir şeyi yoksa, belki birlikte bir yerlere gidebilirlerdi. Böylece o da girişimini tekrar erteleyebilirdi.

Zach'i yağ içinde ve etrafı kirli bezler ve küçük aletlerle çevrili halde buldu. Gidonları üzerine ters çevrilmiş eski bir bisiklet duruyordu.

'Neredeyse çalışır hale getirdim, biliyorsunuz. Bu, hayatımda yaptığım ilk mekanik iş. Bir şeyi bir kez ve sonsuza kadar tamamlamaya kararlıyım.'

Kısa bir süre sohbet ettiler ve Will eve döndü. Nereye gittiğini belirten kısa bir not bıraktı ve Annie Hartridge'in kulübesine doğru yöneldi. Bir saat sonra hala dikkatle ön kapısına bakıyordu.

Uzun süre düşündükten sonra dar ve engebeli yoldan geçti, üç kez kapıyı çaldı ve gergin bir şekilde geri çekildi. Çok sıcak bir gündü ve gömleği vücuduna yapışmıştı. İçeriye biraz serin hava girmesi için gömleğini silkeledi. Kapıyı kimse açmadı. Belki de evde değildi. Rahatladı. Başka bir gün geri gelebilirdi. Pürüzsüz pirinç kapı tokmağını tuttu ve tekrar vurdu. Hala cevap yoktu. Tam çıkmak üzereyken Bayan Hartridge'in başı aniden köşeden göründü. Sıçradı.

"Birinin sesini duydum sandım," dedi. "Arka bahçedeyim. Gel buraya. Geri döndüğünü duydum," diye ekledi nazikçe. "Bu bir sürpriz."

Arka bahçedeki çimenlerin üzerinde büyük bir ekose halı vardı. Ona oturmasını ve rahat etmesini söylerken, kendisi de ona ev yapımı limonata hazırladı. Adam kadının kulübeye girmesini izledi ve ayakta kaldı. Bahçeyi, mutfak penceresinin altındaki sebze bahçesini, yol kenarındaki uzun ağaçları gizlice süzdü ve sonra ağaçların gölgesinde bir bebek arabası görünce hafifçe nefes nefese kaldı.

Orada ne varsa onu rahatsız etme korkusuyla nefes bile alamadan, donuk gözlerle ona baktı. Annie Hartridge lavabonun başında durmuş, pencereden dışarı bakıyordu. Ona limonatasına bal isteyip istemediğini sormak üzereydi ki yüzündeki ifadeyi görünce sustu. Haberler köyde her zaman hızla yayılırdı ve Annie onun neler yaşadığını az çok biliyordu.

Bu sırada Will, yavaş ve istikrarlı bir şekilde bebek arabasına doğru ilerliyordu. Bebek arabası hafifçe sarsıldı ve iki küçük tombul bacak havaya kalktı. Yanına kadar yaklaştı. Orada, koruyucu bir başlığın gölgesinde, minicik bir bebek yatıyordu. Koyu, ince telli saçları ve yuvarlak, kahverengi, mermer gibi gözleri vardı. Elini dalgın bir şekilde salladı ve başlığın kenarındaki saçaklardan biri titreyince irkilerek yukarı baktı.

Annie Hartridge, sessizliği bozmadan önce bir süre onun sessizce ayakta durmasına izin verdi.

"Limonata ve zencefilli kek geliyor," dedi neşeyle. Will, bebeğe bakarken yakalanmaktan utanarak arkasını döndü.

"Oldukça güzel, değil mi?" diye sordu Annie, bebek arabasına doğru yürüyüp onu kucağına alırken. Bebeğin gözlerine baktı ve yanaklarından öptü.

'Çimlerin üzerinde biraz oynamana izin vereceğim sevgilim,' dedi ve yüzünü halıya gömdü. 'İşte buradasın, kıymetlim.'

Will, limonatasını alıp onun yanına oturdu ve o minicik, çaresiz varlığın kendisi üzerindeki muazzam gücüne hayran kalarak onu izledi.

Gün batımına kadar bahçede Bayan Hartridge ile kitaplar, kağıt temin etme fikirleri ve en ucuz boyanın nereden alınabileceği hakkında konuştu. Bay Hartridge'den hiç bahsetmedi, Bayan Hartridge de onun annesinden veya Trudy'den söz etmedi. Bazen konuşmanın ortasında aniden durup birbirlerine anlayışla bakarlardı.

Will'in gözünde, her zamankinden daha güzeldi. Biraz zayıflamıştı ama gözleri hala büyük ve maviydi, saçları hala altın sarısıydı ve sesi de aynı derecede melodikti, hatta daha da melodikti. Bebeği havada tutup yüzüne doğru indirdiğini ve karnına öpücükler kondurduğunu izledi. Bazen sadece ona bakardı ve aynı anda hem mutlu hem de üzgün görünürdü.

Konuşmalarının ortasındaydılar ki Will ön kapıda bir tıkırtı duydu. Annie, Peggy hâlâ kollarında olmak üzere ayağa kalktı. 'Al,' dedi ve Peggy'yi Will'e uzattı. 'Ben kapıyı açarken sen onu tut.'

Hızlı adımlarla uzaklaştı, arkasına bakmaya bile cesaret edemedi. Doğru şeyi yapıp yapmadığından emin değildi. İçgüdüsel olarak Will'in sıcak, canlı bir çocuğu kucağında tutmanın nasıl bir şey olduğunu bilmesini istiyordu.

Will, minik bebeği kollarında tutarak şaşkın bir halde oturuyordu. Gergin ve beceriksiz hissediyordu. Bebek bir baloncuk üfledi, baloncuk patladı ve uzun bir damlacık halinde dağıldı. Çenesinin yanından aşağı sarktı ve ince pamuklu elbisesine doğru aktı. Will, bebeğin yumuşak olduğunu ve son derece hoş bir kokusu olduğunu düşündü. Biraz rahatlamaya başladı ve bebek ağzını büzüp hafif bir

hırıltı sesi çıkardı, sonra hiçbir sebep yokken gözlerini kıstı ve ağlamaya başladı.

Will, Bayan Hartridge'i bulmak için telaşla etrafına bakındı. Onu salladı ve sıkıca kucakladı ama kadın ağlamaya devam etti. Onu hâlâ kollarında tutarak ayağa kalktı ve bir biberon aramaya başladı.

Bayan Hartridge arka kapıyı açıp bahçeyi geçti. Peggy'yi kucağına aldı ve gülümsedi.

"Ne istediğini biliyorum sevgilim," diye mırıldandı ve kanvas bir sandalyeye oturarak çiçekli bluzunun ön düğmelerini açtı ve göğüslerinden birini bebeğin ağzına yerleştirdi.

Will, bakışlarını başka yöne çeviremeyecek kadar şok olmuştu. Gözlerini kapatması ya da özür dilemesi gerektiğini hissetti ama ayakları olduğu yerde mıhlanmış gibiydi ve kısa süre sonra utancını unutup bebeğin yavaş ve ritmik emme hareketlerine kapıldı. Bebeğin küçük kollarının uzanmış halini, parmaklarının memnuniyetle içeri ve dışarı kıvrılmasını izledi. Yanaklarında pembe bir kızarıklık yayılmıştı.

Bebek karnını doyurunca Bayan Hartridge bluzunun düğmelerini ilikledi ve ona baktı.

'Bay Tom sizi dışarıda bekliyor.'

Limonata için ona teşekkür etti ve Bay Tom'un yanına koştu. Bay Tom, Sammy ile birlikte çimenlerin üzerinde oturmuş, uzaktaki uzun, ince, pembe uçlu bulut sıralarına bakıyordu.

Eve doğru yürürken Will birdenbire kendini daha hafif hissetti. Tom haklıydı. Trudy'ye ihtiyacı olanı veremezdi. Onun ölümünden o sorumlu değildi. Ölümü hâlâ onu üzüyordu ama omuzlarına ağır gelen o korkunç sorumluluk artık kalkmıştı. Ellerini ceplerine soktu ve daha hızlı adımlarla yürümeye başladı.

O ve Tom eve vardıklarında, Zach'in eski bisikletiyle ön bahçede onları beklediğini gördüler.

"Bunu hallettim. Gerçekten hallettim," diye gururla duyurdu. "Şunu söyleyeyim, Bay Tom," diye ekledi geniş bir sırıtışla, "denize ne kadar uzaklıkta?"

19

Deniz, deniz, deniz!

Zach ağzını açtı ve aynı eski coşkulu şarkıyı tekrar söylemeye başladı.

Breton Denizi kıyısındaki Brittany'de, Playarel'de,
Bir adam balık tutmaya gitseydi,
O halde benimle gelsin.
Çünkü balıklar uzakta orada yatıyor.
Breton Denizi'nin derinliklerinde ee ee
Breton Denizi'nin derinliklerinde.

Şarkıyı o kadar çok kez söylemişti ki, Tom ve Will neredeyse ezberlemişlerdi.

'Ve tekne yeşil,' diye şarkı söylediler.

Yelken kırmızı renkte.
Güneşli esintiye doğru eğiliyor.
Ve müzik, dalgalanan bir omurgada şarkı söylüyor.
Bir erkek daha neyle mutlu olabilir ki?
Balık tutmaya gitmek çok keyifli.
Yumuşak yeşil Breton Denizi'nde.

Ağustos ayıydı. Güneş, berrak ve berrak masmavi bir gökyüzünde parlıyordu ve Zach, Tom ve Will, Tom'un dizginleri tuttuğu arabanın kaba tahta koltuğunda oturuyorlardı. Yolculuklarının üçüncü günündeydiler. Sabahın erken saatlerindeki serinlik geçmiş ve kavurucu sıcak bir gün başlamıştı. Zach ve Will gömleklerini çıkarıp çorapları ve sandaletleriyle birlikte arabanın arkasına attılar. Zach ve Will yalınayak oturuyorlardı, askıları yanlarında sallanıyor ve araba ilerlerken ince, güneşten yanmış bacakları hafifçe ve ritmik bir şekilde sağa sola sallanıyordu.

Tom dizginleri sallarken, "Artık çok uzakta olmamalı," diye mırıldandı.

Dobbs'u ve arabayı bir çiftliğe bıraktı. Hasatta yardımına karşılık çiftçi ona bakacaktı. Arabayı boşalttılar; Sammy, iki bisiklet ve birkaç sepet üst üste yığılmış halde duruyordu. Tom ve Zach bisikletleri yola çıkarırken Will sepetleri taşıdı.

Zach bisikletini boyamıştı. Çerçevesi artık posta kutusu kırmızısı, çamurlukları ise sarıydı. İki yan çantayı arka tekerleğe takılı küçük bir çerçeveye astı. Tom'un bisikleti siyahtı ama Zach'inki kadar dikkat çekiciydi çünkü tandemdi. Will bisiklet süremezdi, bu yüzden ikinci yolcu olmak en iyi alternatifti.

Ön gidona hasır bir sepet bağlanmıştı. Tom lastikleri kontrol etti ve Zach gibi, sepetleri arka tekerleğe sıkıca bağladı. Tandem bisiklete bindi ve Will, Sammy'yi sepete yerleştirip ardından arka koltuğa tırmanırken bisikleti sabit tuttu. Zach çoktan bisikletinin üzerindeydi, ayağı pedalda duruyordu.

'Haydi gidelim!' diye bağırdı Tom ve tandem bisikletini sertçe ileri itti.

'Wizzo!' diye bağırdı Zach.

Taze sallanan mısır tarlalarının ve yemyeşil ağaçların arasından istikrarlı ve ritmik bir şekilde bisikletleriyle ilerlediler. Çitlerin arkasından aralıklarla krem ve kehribar renkli kelebekler uçuşuyor, burunlarına garip, egzotik kokular çarpıyordu. Bisikletlerini çok dik bir tepeye doğru sürdüler ve tırmanışın nefesini keserek tepede durdular. Sonunda, aşağıda, uçsuz bucaksız ve sakin deniz uzanıyordu.

Bisikletlerini çitlere fırlatıp zıplayıp hoplayarak, kollarını havada sallayarak ve avaz avaz bağırarak ortalıkta koşturdular. Birdenbire Will ve Zach, Tom'un da dans ettiğini fark edince karınlarını tutarak kahkahalarla gülmeye başladılar, gözlerinden yaşlar süzüldü.

Kendilerine geldikten sonra, aşırı ısınmış limonatadan bir yudum aldılar, bisikletlerine geri tırmandılar ve altlarında parıldayan engin mavi manzaraya yarı büyülenmiş bir halde, yavaşça yokuş aşağı indiler. Sammy, sepetin üzerine gerilmiş eski bir brandanın altında,

bitkin bir halde ve sıcaktan bunalmış bir şekilde yatmaya devam etti. Hafif bir esinti hissettiği anda başını kenardan sarkıttı, dili serin ve gölgeli bir yer umuduyla dışarı sarkıyordu.

Onları karşılayacak herhangi bir tabela olmamasına rağmen, Tom, bisikletle girdikleri balıkçı köyünün doğru yer olduğundan emindi. Köyün adı Salmouth'tu. Tek tatilciler değillerdi ama Salmouth'a giden yollar çok dar olduğu için oraya gelenlerin çoğu kendileri gibi bisikletçiler veya yürüyüşçülerdi. Tom, iki hafta boyunca kendilerine, köpekleri de dahil olmak üzere, yatak, kahvaltı ve akşam yemeği karşılığında kalacak yer bulup bulamayacaklarını sorarak kulübeden kulübeye dolaştı. Birkaç ret cevabından sonra, Bayan Clarence adında orta yaşlı bir dul kadına rastladılar. Onları ağırlamaktan çok memnun oldu. Dört oğlu askere çağrılmıştı ve Rumple adında bir köpekle yalnız yaşıyordu. Sammy'nin aksine, Rumple çok yaşlıydı ve günlerini kendi buruşuk yağ tabakalarının arasında tembelce uzanarak geçiriyordu.

Tom ve Zach, Bayan Clarence'ın kulübesinin yanındaki küçük taş patikadan bisikleti ve tandem bisikleti iterek, onun düzenli ve bakımlı bahçesine doğru ilerlediler. Will, sepetlerin bağlarını çözdü ve birlikte onları içeri taşıdılar.

Bayan Clarence neşeyle, "Sen biraz yürüyüşe çık," diye duyurdu. "Bu bana odalarını düzenleme fırsatı verecek."

Bu öneriyi memnuniyetle kabul ettiler ve küçük limana doğru, dar ana caddede yavaşça yürümeye başladılar. İki küçük taş döşeli ara sokak, limana doğru hafifçe eğimliydi. Sokaklardan birinin köşesinde, 'Kaptan Morgan' adında eski, yıpranmış bir pub duruyordu. Dışarıda, üzerinde yaşlı bir denizcinin resmi olan, rüzgârdan yıpranmış bir tabela asılıydı.

'Vay canına,' diye fısıldadı Zach, heyecanla Will'in kolunu tutarak, 'Acaba buralarda kaçakçılar ya da korsanlar var mı?'

Tom ve Sammy yoldan aşağı doğru ilerleyip küçük bir iskeleye varmışlardı. Will ve Zach de onlara katıldı.

Önlerinde, vitrinde sergilenen yengeç ve ıstakoz kümeleri, hareketsiz midyeler ve kabuklu deniz ürünleri bulunan bir balıkçı

dükkanının önünden geçtiler. Kapıdan yoğun bir taze balık kokusu yayılıyordu.

Birkaç metre ileride, Zach'in 'Denizcilik eşyaları' dediği, balıkçılık malzemelerinden pusulalara, uzun içliklerden kalın, lacivert yağlı kazaklara kadar her şeyin bulunduğu bir dükkan vardı. Zach camın ardından özlemle baktı ve iç çekti.

'Ah, keşke korsan olabilseydim!' dedi ve 'Drake hamakta yatıyor' ve 'Kaptan, aşağıda uyuyor musun?' diye mırıldanmaya başladı.

Will, küçük iskeleye doğru mıknatıs gibi çekildi. Eski ahşap iskelede durdu ve denize hayranlıkla baktı. Dalgalar, altındaki tahtalara nazikçe vuruyordu. Denizin onu korkutup yutacağını hayal etmişti ama bunun yerine şaşırtıcı derecede sakin hissediyordu. Sanki zihni birdenbire açılmış ve tüm endişeleri, acı dolu anıları ve korkuları yüzeye çıkıp uzaklaşıyordu. Sammy, başının üstünde uçan ve cıvıldayan martılara havladı ama Will onun çığlıklarına tamamen sağırdı.

İskelenin etrafında balıkçı teknelerinde gruplar halinde adamlar vardı; uzun, yüksek direkli ahşap teknelerin kenarlarından ıslak ağlar sarkıyordu. İskelenin solunda, bir mil ötede, korunaklı bir koy uzanıyordu. Birkaç küçük, demirli yelkenli tekne su yüzeyinde sallanıyordu. Will ellerini ceplerine daldırdı. Salmouth'ta iki hafta geçirme düşüncesi onu son derece mutlu ediyordu. Tam on dört gün. İskelede oturup gönlünce çizim yapabilirdi ve görülecek çok şey, çizilecek yeni şekiller, hafızasına kaydedilecek yeni renkler vardı. Ancak asla yakalayamayacağı bazı şeyler de vardı; kokular, hisler ve dokunma duyuları gibi. Bunlar sadece bir an için tadını çıkarabileceği "şimdi" şeyleriydi.

'Geliyor musun, Will?' diye bağırdı Zach.

Hızla döndü.

'Şu uzun V şeklindeki nehre doğru daha da ilerliyoruz,' dedi Tom. 'Burada mı kalmak istersin yoksa bizimle mi gelmek istersin?'

"Geliyorum," diye yanıtladı ve onlara doğru yürüdü.

İkinci bir ara sokağa girdiler ve burunlarını eski bir ikinci el kitapçı dükkanının kirli camına dayadı. Üçü için de bir hazineydi

burası. Sammy, Tom'un kadife pantolonunu çekiştirmeseydi, dükkanın içine girip öğleden sonrasının geri kalanını orada geçirebilirlerdi.

'Bu, yağmurlu günler için bir dükkan,' diye yorumladı Tom.

Ara sokağın karşısında 'Kova ve Kürek' adında bir dükkan vardı. Renkli teneke kovalar ve büyük tahta kürekler, lastik toplar ve kahverengi lastik yüzme lastikleri, kriket sopaları ve yün mayolar dükkanın önünde sergileniyordu. Tombul üç yaşında bir kız çocuğu dükkanın önünde duruyordu. Denizci kıyafeti giymiş erkek kardeşinin ardından eğimli ara sokaktan sendeleyerek çıktı. Will, Zach ve Tom onların yanından geçip ana caddeye geri dönmelerini sağlayan bir köşeyi döndüler. Sıra sıra eğri büğrü badanalı evlerin, küçük bir bakkalın, bir Boot's Kütüphanesi'nin, bir fırının, bir yün dükkanının ve vitrininde oyuncak tamircisi tabelası olan bir ayakkabıcının yanından geçtiler.

En yakın plaj kum ve çakılların karışımından oluşuyordu. Orada oturup körfeze baktılar.

Üç dört aile ve birkaç çift şezlonglarda oturuyor ya da denizde yüzüyordu. Tom daha önce gazetelerde İngiltere'deki plajların çoğunun çok kalabalık olduğunu okumuştu. Salmouth ise, onun memnuniyetine göre, nispeten sakindi.

Bayan Clarence'ın evine döndüklerinde açlıktan ölüyorlardı.

"Çantalarınızı odalarınıza taşıdım," dedi. "Sizi iki oğlanı arka odaya, Bay Oakley'i de ön odada, benimkinin yanındaki odaya yerleştirdim."

Tom ona teşekkür etti ve hep birlikte kızarmış uskumru, taze toplanmış bakla, kabuklu patates ve kızarmış kabak dilimlerinden oluşan bir yemeğe oturdular. Tom, Bayan Clarence'a kendi payını (şeker, tereyağı ve ihtiyaç duyabileceği başka her şey) teklif etti.

Zach daha önce birçok kez balık yemişti. Ailesi yaz sezonunda çalışırken birkaç yazı deniz kenarında geçirmişti ama bu yaz keyiflerini paylaşabileceği yaşıt bir arkadaşı ilk kez olmuştu. Çoğu zaman yalnız dolaşır, insanlarla sohbet ederdi ama tuhaf görünüşü ve dobra tavırları onları rahatsız ediyor gibiydi ve onu görmezden

gelme eğilimindeydiler. Will ile birlikteyken her şeyi yapabileceğini, her şey olabileceğini ve Will'in yine de onu seveceğini hissediyordu.

Will ilk defa balık yiyordu. Bayan Clarence ona nasıl nazikçe bir kesik atılacağını, etli kısımları iki yana katlayıp uzun iskeleti dikkatlice, bütün olarak çıkaracağını gösterdi.

Bayan Clarence'ın kulübesi, üç misafiri üzerinde büyük bir izlenim bıraktı; çünkü sadece ayrı bir mutfağı ve yemek-oturma odası olmakla kalmıyor, aynı zamanda bir banyosu da vardı. Banyo, dar ve eğri bir merdivenin tepesinde, üst katta bulunuyordu. Will, birinin banyo yapmak için özel bir odasının olabileceğine şaşırmıştı. Ayrıca iki musluktan akan sıcak ve soğuk su vardı ve sifonu çekmek için zincirle çalışan bir tuvaleti vardı. Her şey, Tom'un arka kapısının dışında duran küçük, sundurma benzeri tuvaletten çok farklıydı. Oradaki tuvalet, derin bir toprak çukurun üzerinde dengede duran, içinde delik olan bir tahtadan ibaretti.

Balık yemeğinden sonra, üzerine bal dökülmüş fırında elma yediler. Bayan Clarence o kadar çok konuşmuştu ki, fırında olduklarını unutmuştu ve elmalar garip şekilli, köpüren yığınlar halinde patlamıştı. Çok özür diledi ama Tom, Will ve Zach, patlamış hallerini tercih ettiklerini söylediler.

Yemek sırasında Tom, Zach ve Will'i gözlemledi. Yolculuk boyunca çeşitli pembe tonlarından geçen Will'in teni artık bronz bir renge yaklaşıyordu. Yüzünün tamamı artık bol miktarda çil ile kaplıydı.

Zach de bu yeni olguyu fark ederek, "Vay canına," diye haykırdı, "yüzünde yüzlerce çil var!"

"Öyle mi?" diye sordu Will şaşkınlıkla.

'Evet. Yıllarca, yıllarca ve yıllarca derinizin altında gizlenmiş olmalılar.'

Will kollarını inceledi. Gömleğinin kolları dirseklerinin üstüne kadar kıvrılmıştı.

'Kollarımda da bir sürü var,' diye yorum yaptı. 'Ne garip.'

Zach ağzını yaladı.

'Ağzımın tadı tuzlu, seninki de öyle mi?'

Will dudaklarını yaladı ve başını salladı.

'Benim de öyle,' diye ekledi Tom.

"Bu köyün adını 'Ağızda Tuz' olarak değiştireceğim," dedi Zach, arkasına yaslanıp kendinden oldukça memnun bir şekilde.

"Bunu beğendim," dedi Will gülümseyerek.

Deniz havası Zach ve Will'i uykulu hissettirdi ve aynı odayı paylaşacakları için heyecanlı olduklarından, Tom ve Bayan Clarence'ı radyodan 'Henry Hall'un Konuk Gecesi'ni dinlemeye bırakarak, isteyerek yatağa gittiler. Sammy örgü örerken ve sohbet ederken, şöminenin yanındaki en iyi yeri işgal eden Rumple'ı canlandırmak için boşuna çabaladı.

Yukarı katta Zach ve Will soyunup pijamalarını giydiler. Yatakları, denize bakan cumbalı pencerenin iki yanında duruyordu. Camların üzerinde çaprazlama uzanan ince, beyaz boyalı ahşap şeritlerle iki pencere çerçevesi vardı. Her iki pencerede de onları dışarı iten bir mandal bulunuyordu. Şimdi pencereler sonuna kadar açıktı, çünkü Bayan Clarence, ışıkları kapalı tuttukları sürece siyah perdeleri açmalarına gerek olmadığını söylemişti. Zach ve Will dışarıya doğru eğilip serin gece havasının yüzlerine değmesine izin verdiler. Berrak lacivert gökyüzünde dolunay parlıyordu. Dalgalar, küçük arka bahçenin altındaki kıyıya çarpıyordu.

Aşağı katta Tom, Bayan Clarence tarafından rahatsız edilmediği zamanlarda kitap okuyordu. Bayan Clarence utangaç bir kadındı ve utangaçlığı bitmek bilmeyen gevezelik nöbetleri şeklinde kendini gösteriyordu. Tom, üçüne de alışınca sakinleşeceğinden emindi.

Bayan Clarence, iki oğlanın Tom ile olan ilişkisini anlamamıştı. Sarışın olanla akraba oldukları açıktı ama esmer, erken gelişmiş olan ikisine de benzemiyordu. Ayrıca Will'in Tom'un oğlu mu yoksa torunu mu olduğunu da merak ediyordu. Dul olduğunu öğrenince biraz tedirgin oldu. Onu çok çekici bir adam olarak düşünmüştü ve hayretler içinde kendini ergen bir okul kızı gibi konuşurken ve gevezelik ederken buldu. Gerçekten de oldukça utanç vericiydi. Sekizinci haber bültenini dinlemeyi yeni bitirmişlerdi ki örgüsünü bıraktı.

'Zach, oğlunuzun arkadaşı mı?' diye sordu.

Tom şaşkınlıkla kitabından başını kaldırdı.

'Oğlum mu?' diye sordu.

'Will. O da tıpkı senin gibi. Senin huylarını taşıyor.'

"Tahliye edilen çocuk," diye başladı ama daha ileri gidemedi. Kadın, Zach'in tahliye edilen tek çocuk olduğunu düşündü.

'Ne kadar naziksiniz Bay Oakley, bir mülteciyi tatile götürmeniz,' dedi ve onu ne kadar övse azdı.

Övgüler Tom'u rahatsız etti, bu yüzden Will'in de tahliye edilmiş biri olduğunu söylemek yerine, konunun kapanacağını umarak hiçbir şey söylemedi. Zach ve Will'in odasına çıkan merdivenlerden yukarı çıktı ve onları hala pencereden denize bakarken buldu. İkisini de yatağa yatırdı, saçlarını okşadı ve kapıyı arkalarından kapattı.

Zach sırtüstü uzanmış, kollarını yukarı doğru uzatmış, başını ellerinin üzerine yaslamıştı.

"Şöyle söyleyeyim," dedi. "Bu, tüm dünyada şimdiye kadar yaşanmış en harika, en lezzetli, en heyecan verici şey değil mi?"

'Evet,' diye onayladı Will.

Yarı karanlıkta sessizce uzanmışlardı, ay ışığı badanalı tahta zemin üzerinde parıldıyordu.

'Ne güzel bir ses,' diye fısıldadı Will, neşeyle tavana bakarak.

'Ne?' diye sordu Zach uykulu bir şekilde.

'Dalgalar.'

Zach döndü ve homurdandı. Will, pencere pervazında bağdaş kurmuş, dizlerinin üzerinde bir çizim defteriyle oturuyordu. Zach'in esmer yüzüne ve beyaz yastık kılıfına yaslanmış, ince telli siyah saçlarına baktı ve çizimine geri döndü. Zach bir kez daha homurdandı, gözlerini açtı ve Will'in yatağına baktı. Boş çarşafları görünce hızla yataktan kalktı ve sonra onu pencere pervazında gördü.

'Ne zamandır ayaktasın?'

Will omuz silkti.

'Tahminimce yaklaşık bir saat.'

'Neden beni uyandırmadın?'

'Belki de biraz daha uyumak istiyordun diye düşündüm.'

Zach, Will'in bacaklarının yanındaki pencere pervazına yaslandı. Denizin üzerinde hafif bir sis vardı.

'Bence bugün muhteşem bir gün olacak. Gerçekten çok sıcak bir gün.'

Will'in, sakin bir denizin üzerinde süzülen iki martıyı resmettiği çizimine göz attı. Will iç çekti.

'Keşke güneşin dalgaların üzerine vurduğunu, parıldadığını görebilseydim.' Duvara yaslandı. 'Ah, Will,' diye karşılık verdi Zach. 'Muhteşem. Bunu ben çizseydim, sayfanın ortasında uzun, kıvrımlı bir çizgi, üstünde birkaç aptal bulut ve altında birkaç dalgalı çizgi olurdu.'

Will güldü.

Bayan Clarence kapılarını çaldı.

"Beş dakika sonra kahvaltı hazır çocuklar," diye şarkı söyledi.

"Tamam!" diye bağırdı Zach.

Will aşağı indi ve çizim defterini pencere pervazının altındaki küçük beyaz ahşap masanın üzerine koydu.

Bu, Zach'in 'muhteşem' günlerinden birinin başlangıcıydı. Tom da erkenden kalkmış ve Sammy ile birlikte sahilde yürüyüşe çıkmıştı bile.

Üçü de doyurucu bir kahvaltının ardından hemen piknik öğle yemekleriyle sahile doğru yola koyuldular. Sahil boyunca bir mil kadar yürüyerek kayalıklara doğru ilerlediler ve çimen ve eğrelti otlarının arasından açılmış kaba bir patikadan yukarı tırmandılar. Tepeye ulaştıklarında, dikenli çalılıkların arasında küçük bir açıklığa gelene kadar yürümeye devam ettiler. Başka bir kaba patikadan aşağı indiler ve korunaklı, kumlu bir koya vardılar. Kayalıklar, her iki yanlarında da devasa bir koltuğun kolları gibi kıvrılıyordu. Zach ve Will iç çamaşırlarına kadar soyunurken, Sammy kuma gömülerek

arkasında bir yığın oluşturdu. Tom pantolon paçalarını ve gömlek kollarını yukarı kıvırdı ve başına dört düğümlü bir mendil taktı.

Zach ve Will denize doğru yürüdüler. Will kıyıda dururken Zach suya vurup serinliğinden bağırıyordu. Buz gibi su serpintisi üzerine düşünce geri çekildi.

"Hadi ama!" diye bağırdı suyun üzerinde debelenmeye çalışan Zach. "Hareket etmeye devam edersen sıcak yerler var."

Will kederli bir şekilde başını salladı. Ayak bileklerine kadar suya girdi ve suyun ayaklarının etrafında dönmesine izin verdi.

Tom kıyıda oturmuş izliyordu. Will döndü ve ona şöyle bir baktı. Bay Tom'un yanında olmasını istiyordu ama aynı zamanda korkak görünmek de istemiyordu. Tom yardım etmek istiyordu ama onu şımartmak da istemiyordu. Will'in bakışı onu harekete geçirdi.

"Köşeye doğru git, Samuel," dedi, şimdi bir çukurda saklanan sıcak, tüylü yığını gözleriyle süzerek.

'Gel de biraz tuzlu su iç evlat,' dedi ve onu kucağına alıp su kenarına kadar taşıdı.

Will, Sammy'nin denize havladığını, onu kovaladığını ve ona yakalandığını görünce korkusunun bir kısmı kayboldu, çünkü Sammy çok komikti. Tom da onun peşinden suya girdi.

"Hadi Will," dedi cesaretlendirici bir şekilde. "Birkaç avuç al ve etrafına serpiştir. O zaman alışırsın. Düşersen seni yakalarım."

Will yavaşça beline kadar suya girdi ve Zach ile Tom'un yardımıyla kısa sürede oldukça keyifli bir şekilde suda oynamaya başladı. Tom en az yirmi yıldır yüzmemişti ve o zaman da sadece Little Weirwold'daki nehirde yüzmüştü. Üçü de piknik öğle yemeklerine oturduklarında, üç mayo almaya karar vermişti. Yemeklerini yedikten ve kayalıkların gölgeli bir yerinde hafifçe kestirdikten sonra tekrar denize girdiler. Will, Zach'in kıskançlığına rağmen oldukça çabuk yüzmeyi öğrendi. Zach kurbağalama, serbest stil ve sırtüstü yüzebiliyordu ama asla yüzmeyi başaramamıştı. Hareketsiz yatma düşüncesi onu tedirgin ediyordu. Her zaman hareket halinde olmayı severdi. Ama Will için hareketsiz kalmak harika bir duyguydu. Önce uzanıp gözlerini kısarak, göz kamaştırıcı

parlak gökyüzüne bakıp batmadan ne kadar süre sayabileceğini deniyordu. Öğleden sonra sona doğru unutmaya başladı ve bir keresinde neredeyse uyuyakaldı.

Birinci ve ikinci gün çok çabuk geçti, sonraki günler de öyle. Zamanlarının çoğunu denizde geçirdiler; üçü de yeni yünlü mayolarıyla yüzdüler, sahilde kriket oynadılar, kumdan kaleler yaptılar ve deniz kabukları topladılar.

Bir gün kayalıklar boyunca ve körfezi dolaşarak bir malikaneye gittiler, başka bir gün Will limanda teknelerin eskizlerini çizerken Zach bisiklet turuna çıktı ve Tom da Bayan Clarence'ı tandem bisikletinin arkasına bindirerek gezintiye çıkardı.

On günün sonunda Will kurbağalama yüzmeyi öğrenmişti ve Zach de suda yüzerken ona kadar sayabiliyordu.

Kaldıkları süre boyunca radyodaki haber bültenleri giderek daha da endişe verici bir hal almıştı; öyle ki bir akşam endişeli Zach, sekizinci akşam haberlerini dinlemek için gizlice yataktan kalkmıştı. Annesi ambulans şoförü, babası ise Yardımcı İtfaiye Servisi'nde görev yapıyordu.

Salt-on-the-Mouth'taki yerliler, büyük kasabalara yapılan son ağır bombardıman saldırılarının büyük ölçekli bir işgalin habercisi olduğuna inanıyorlardı. Midlands'te on yedi paraşüt bulunmuştu, Southampton'a hava saldırıları düzenlenmişti ve RAF, Almanya'ya ağır hava saldırıları düzenlemenin yanı sıra günde ortalama altmış uçak düşürüyordu. Ardından, Croydon'a yapılan ve üç yüz fabrika işçisinin öldüğü bombalı saldırı haberi geldi. Tom, nedense Zach ve Will'in orada daha güvende olacağını hissettiği için hemen Little Weirwold'a dönmeyi düşünmüştü. Ancak Bayan Clarence, kalmaları konusunda o kadar ısrarcıydı ki, Tom planlandığı gibi kalan üç günü orada geçirmeye karar vermişti.

Hava neredeyse tropikal sıcaklıklarla devam ediyordu ve deniz melteminin olmadığı bir şehirde çalışmak zorunda kalan herkese acıyorlardı. Son cumartesi günleri, yüzme gününden bisikletle dönerken, gazete bayisinin önünde duran büyük bir pankarttaki haber başlıklarına şaşırdılar. Başlıkta 'Güneybatı Londra Bombalandı, Malden Ağır Hasar Gördü' yazıyordu. Gazete bayisinde

gazete kalmamıştı. Gazete karneyle dağıtıldığı için gazeteler çok kıymetliydi ve kalan az sayıdaki gazete de otomatik olarak yerel halka dağıtılmıştı. Neyse ki, Bayan Clarence'ın bir gazetesi vardı ve Zach endişeyle içeriğini inceledi. Gazeteler, sirenlerin çalınmadığını ve bunun birçok ölüme yol açtığını bildiriyordu.

'Sanırım anne babanızın nasıl olduğunu öğrenmek isteyeceksiniz,' dedi Tom.

Zach başını salladı. Tatil adresini bilmeleri için neredeyse her gün onlara mektup yazmıştı ama onlardan hiçbir haber alamamıştı. Normalde mektup gelmemesi onu endişelendirmezdi. Anne ve babası genellikle teknik ve kostümlü provaların son dakika karmaşasıyla o kadar meşgul olurlardı ki, yemek yemeye veya uyumaya bile vakitleri olmazdı, mektup yazmayı bırakın; ama bir gösteri başladığında, eğer onlardan ayrı yaşıyorsa, genellikle bunu telafi etmek için kocaman bir mektup alırdı. Ancak Londra'nın bombalanması haberiyle birlikte, sessizlikleri ona büyük bir endişe vermişti.

'Bir telefon bulup Little ailesiyle iletişime geçeceğiz,' diye önerdi Tom. 'Belki bir mesaj bırakmışlardır.'

"Çok teşekkür ederim," dedi Zach.

Bayan Clarence, "Akşam yemeğinden önce mi yoksa sonra mı arayacaksınız?" diye ekledi.

Zach, neredeyse simsiyah bronzluğunun altında bile gözle görülür şekilde solgundu.

'Şimdi,' dedi Tom.

İkisi birlikte kulübeden ayrıldılar. Will, Çocuk Saati programını dinlerken sofrayı kurmaya ve ekmeğe tereyağı sürmeye yardım etmek için orada kaldı.

Geri döndüklerinde Zach eski neşeli haline geri dönmüştü. Anne ve babası Little ailesine iyi ve güvende olduklarını, yazamadıkları için üzgün olduklarını, ancak kayıpların çok fazla olması nedeniyle zamanlarının yardım etmekle geçtiğini belirten mesajlar bırakmışlardı.

Ertesi gün Pazar günüydü ve Salt-on-the-Mouth'taki son günleriydi. Tom ve Will köy kilisesine giderken Zach denizin kenarında korunaklı bir yer buldu. Şabat günü olmamasına rağmen, küçük yuvarlak şapkasını fundalık saçlarına sıkıca tuttu ve hatırladığı birkaç İbranice duayı söyleyerek hafifçe ileri geri sallandı. Bu garip gırtlak seslerini söylemek ona teselli veriyordu. Her şeyi yoluna koyacak sihirli bir dil söylemek gibiydi. Anne babası ona, Tanrı kim veya ne olursa olsun, sessiz düşünceleri muhtemelen anlayabileceğini öğretmişti, ancak Zach duygularını yüksek sesle dile getirmekten daha iyi hissediyordu.

O gün Bayan Clarence onlara özel bir Pazar öğle yemeği hazırladı. Kızarmış tavuk, kızarmış patates ve sebzelerin ardından dondurma yediler. Bayan Clarence, balıkçının serin bir köşesinden yardım alarak dondurmayı kendisi yapmıştı, bu yüzden dondurma vanilya tadında olsa da uskumru kokuyordu.

Öğleden sonra Tom, Will ve Zach, uçurumların tepelerinden iç kesimlere uzanan engebeli yollardan köyün etrafında son bir bisiklet turu yaptılar. Bisikletlerini ve tandem bisikletlerini sahilde sürdüler ve alacakaranlık yaklaşırken, gökyüzünü pembe ve turuncu bir pus kapladığında, oturup güneşin yavaşça batışını izlediler.

Bayan Clarence, dönüşlerinde onları bekleyen sürpriz bir galon yerel elma şarabı hazırlamıştı ve o akşam hava biraz serin olduğu için bir ateş yakmıştı. Ev yapımı ekmek, peynir, soğan ve birer kadeh elma şarabı eşliğinde, ateşin rahatlatıcı ışığı altında oturdular. Elma şarabı midelerini ısıttı ve güneş yanığı olmuş tenlerine yayıldı. Will'in çilleri artık bronz bir teni kaplamıştı. Açık renk saçlarının tutamları güneşten beyazlamıştı. Rahatlamış hissediyordu ve aynı zamanda enerji doluydu. Bakır kadehini elleriyle kavradı ve gülümsedi, bronzlaşmış yüzünde dişleri şaşırtıcı derecede beyaz görünüyordu. Zach neredeyse siyahtı ve saçları çift kat kıvırcıktı. Yüzme deneyimi onu sakinleştirmişti. Daha az dengesiz ve ürkekti. Hala aptalca davranıyordu ama eğlenceli olmaya bu kadar çok çalışmayı bırakmıştı. Bir kez olsun, geriye yaslanıp diğerlerinin eğlenmesine izin verdi.

Weirwold'dan ayrıldığından beri Tom tıraş olmamaya karar vermişti. İki haftalık kıvırcık beyaz sakalı şimdi çenesini çevreliyordu. Deniz havası sakalının ve saçının küçük tellerini küçük burgular halinde kabartmış ve bunlar vahşi bir düzensizlikle dışarı doğru kıvrılıyordu.

Elma suyu sarhoşluğu içinde birbirlerine bakakalmışlardı, sanki birbirlerini yeni fark etmişler gibi. Zach, Tom'un Noel Baba'nın oğluna benzediğini söyledi, Will, Zach'in bir golliwog'a benzediğini söyledi ve Tom da Will'in üzerinde beyaz bir tüy olan kahverengi benekli bir yumurtaya benzediğini söyledi.

Akşam yemeğinden sonra Zach ve Will, küçük iskeleye doğru bir yürüyüşe çıktılar. Berrak bir geceydi ve deniz ay ışığıyla yıkanıyordu. Alçak sesle konuşuyorlardı. Salt-in-the-Mouth'tan ayrılacakları için üzgündüler, ama aynı zamanda George ve ikizleri tekrar görmeyi dört gözle bekliyorlardı. Will'in tatilden kalma üç çizim defteri dolusu resmi vardı, ama daha yeni başladığını hissediyordu. Zach, acımasız bir kaçakçı çetesi hakkında bir başka destansı şiire başlamıştı, ancak o kadar çok konuşmuştu ki, üçüncü dizeyi yazdığında konuya olan enerjisi tükenmişti. Sonbahar döneminde sahnelenecek oyunlar için fikirler hakkında sessizce konuştular. Zach hırslarından bahsetti. Dünya çapında bir eğlence sanatçısı olmak istiyordu. Will'in hırsları biraz daha ev odaklıydı. Sadece çizim yapmak ve bir sonraki sonbahar oyununda yer almak istiyordu. Sessizce denize baktılar ve yavaşça kulübeye doğru yürüdüler. Tom, şöminenin yanında Bayan Clarence ile oturmuş sohbet ediyordu ve biraz kakao içip bir süre konuştuktan sonra, yataklarına gitmek için yukarı kata çıktılar.

Ertesi sabah, sepetlerini bisikletlerinin çerçevelerine bağlamış halde kulübenin önünde durup son vedalarını ettiler. Bayan Clarence onların gidişine üzüldü. Onların arkadaşlığından keyif almıştı.

Bisikleti ve tandem bisikleti ileri doğru iterlerken, onların yavaşça tepeye tırmanıp sonunda tepenin zirvesinde gözden kaybolmalarını izledi.

Dobbs'u ve arabayı aldıktan sonraki ilk gün yine güzel geçti, ancak Salı günü yağmur yağdı ve şapkaları ve gabardin pelerinleriyle oturmak zorunda kaldılar. Eve dönüş yolunda olsalar da, dönüş yolculuğu tatillerinin bir parçası olduğu için, bir süre ağaçların oluşturduğu bir kemerin altında piknik yaptılar. Çarşamba günü sonbahar başlamış gibi görünüyordu. Tarlalar, ağaçlar ve çiçekler hala yazlık gibiydi, ancak üzerlerinde soğuk, gri bir gökyüzü asılıydı ve sert bir rüzgar ilerlemelerini engelliyordu.

Little Weirwold'a vardıklarında ve Dobbs'a su verip yemek yedirdiklerinde neredeyse akşam olmuştu. Kulübenin oturma odasındaki masada, ikizler ve George'dan gelen çeşitli "eve hoş geldin" ikramları vardı. Bayan Fletcher bakkaliye malzemelerini getirmiş ve iyice yakılmış ocağın üzerine büyük bir tencere sebze çorbası bırakmıştı.

Hediyeler arasında ikizlerden çiçekler ve bir kase böğürtlen, George'dan ise ev yapımı kabak ve lahana vardı. Ayrıca birkaç "Eve Hoş Geldin" kartı da vardı. Zach onlarla oturup biraz ekmek ve çorba yedikten sonra Littles'ların yanına gitti.

Bisikletini Dobbs'un tarlasından ve dar kemerli yoldan geçirip Little'ların çitine yasladı. Tam kapıyı açmakla uğraşırken, karanlıktan aniden acil bir ses geldi. O kadar irkildi ki, yerinden sıçradı.

"Özür dilerim!" dedi ses. "Sizi korkutmak istememiştim."

Zach çitin üzerinden baktı.

'Carrie!' diye hayretle bağırdı. 'Burada ne yapıyorsun?'

Kapıyı zorla açmasına yardım etti ve bisikletini içeri geçirene kadar bekledi.

'Siyahi bir adama benziyorsunuz,' diye belirtti.

Sırıttı.

' *Othello* için harika, değil mi?'

"Ne saçmalıyorsun?" dedi, oldukça sinirlenmiş bir şekilde, çünkü onun gelmesini tam üç saattir bekliyordu.

'Tutkulu Faslı,' diye açıkladı Zach. 'Biliyorsun, Shakespeare.'

'Ah, Shakespeare!' diye inledi Carrie. 'Biliyor musun, henüz onu okumadım.'

'Ama! Yani gerçekten de bunu yapmaya meyilli olabilirsiniz mi demek istiyorsunuz?'

'Evet. Ah, Zach.' Kolunu sıkıca kavradı ve korkuyla gözlerinin içine baktı.

'Ne?' dedi. 'Sorun ne?'

'Sınavı geçtim. Burs kazandım. Liseye başlayacağım.'

20
Korkunç Kulübe.

31 Ağustos'ta, okula dönmeden önceki son cumartesi günü, Zach, Will, George ve ikizler Blake'in tarlasının arkasındaki kayın ağaçlarının altındaki eski, kurumuş bir dalın üzerinde oturuyorlardı. Hepsi Spooky Cott'a gitmeye karar vermişti.

Will haritayı katlayıp cebine koydu. Yanlarında meşaleler, ip, çakı ve eski bir halat taşıyorlardı. Will ve Zach, diğerlerinin tarlanın kenarına kadar sürünerek ilerlemesini izlediler ve sonra ters yönde aynı şeyi yaptılar. Görülebilecekleri yola çıkmak yerine, çitin diğer tarafında yola paralel olarak süründüler. Bir süre sonra ormana ulaştılar. Ayağa kalkıp sessizce ve hızla ağaçtan ağaca koştular, ama buna gerek yoktu çünkü etrafta tek bir insan bile yoktu, sadece kış uykusu için fındık toplayan birkaç sincap vardı. Kısa süre sonra nehrin yumuşak şırıltısını duydular ve çamurlu kıyısından aşağı kaydılar. Bir an durup huzurunu içlerine çektiler. Will, haritanın arkasına bir su sıçanının temel hatlarını çizmeye başlamak üzereyken Zach konuştu.

'Bence acele etsek iyi olur. Diğerleri bizden çok önce orada olacaklar. George kahkaha atacak ve bizim paramparça edildiğimizi düşünecek.'

Ağaçlara doğru yamaca tırmandılar. Birkaç bulut güneşi örtmüştü ve rüzgar dalların arasından uğuldamaya başlamıştı. Kulübeyi çevreleyen yüksek çitlere ulaştıklarında gökyüzü griye döndü.

"Umarım yağmur yağmaz," dedi Will yukarı bakarak. "Tekrar geri dönmek zorunda kalmak yazık olur. Yine de, Spooky Cott'ta sığınabiliriz."

Zach ürperdi.

'Üşüyor musun?' diye sordu Will.

'Şey... biraz.'

Tam o sırada, ormanın öbür tarafından onlara doğru üç uzaktan gelen ötme sesi duyuldu.

"Yaklaşalım" işaretini ben vereceğim," dedi Will ve Zach onu engelleyemeden üç kez havladı ve ardından iki kez uludu.

Gökyüzü iyice kararmıştı ve rüzgar yaprakların arasında zehirli bir şekilde hışırdıyordu.

'Bu da ne?' diye bağırdı Zach telaşla.

'Sadece birkaç dal kırılmış,' diye yanıtladı Will.

Aniden yüksek çitlerin ötesinden gelen bir ses, Zach'in kafa derisinin köklerine kadar ürpermesine neden oldu.

'Vay canına!' diye fısıldadı Will heyecanla.

Ses tizdi ve kulübeden geliyor gibiydi. Yükselip alçalarak etrafındaki çalılıkların arasından ürkütücü bir ürperti yaydı.

Donakaldılar, nefes almaya bile cesaret edemediler ve Zach'in hayaletlerle ilgili şaka yollu imgeleri hızla zihinlerine hücum etti. Kendini biraz hasta hissetmeye başladı.

'Sanırım iyi olduğumuzu işaret etsek iyi olur,' diye önerdi Will ve iki uzun, kederli uluma sesi çıkardı. Zach kendini daha da kötü hissediyordu. Çok geçmeden, çitin diğer tarafından oldukça titrek bir 'hadi buradan gidelim' sinyali yükseldi.

"Hadi canım," dedi Will. "Tam da heyecan verici olmaya başladığı anda," dedi ve Zach'e danışmadan "her şey yolunda" ve "yaklaşalım" işaretini verdi.

Kulübeden yükselen tiz çığlık tekrar havada yankılandı ve hemen ardından George'dan "yolculuğa başlıyoruz" sinyali ve dalların çıtırdaması, çalıların sallanması geldi. Will bu sese hayran kalmıştı.

"Bu, Bay Tom'un bazen orgda çaldığı şeye benziyor," diye fısıldadı. Zach'e döndü. "Hâlâ istekli misin?"

Zach başını salladı, her hareketinin bir yalan olduğunu gayet iyi biliyordu. Diğerleriyle birlikte köye geri dönmeyi çok isterdi ama Will'i hayal kırıklığına uğratamazdı.

"Güzel," dedi Will sırıtarak ve sık çitlerin arasından yavaşça ilerledi, Zach de güvenli bir mesafeden onu takip etti.

Kulübeye yaklaştıkça feryatlar daha da şiddetlendi.

Zach, vahşi çitlerin arasından çıkıp bel hizasına kadar uzanan ot ve karahindibaların arasında dururlarken, "Saçlarımın beyazlayacağından eminim," diye düşündü.

Will, Zach'in kolunu çekiştirdi. "Bak," diye fısıldadı. "Kapı açık. Müzik içeriden geliyor."

Kırmızı sardunya saksıları iki pencere pervazında belirgin bir şekilde duruyordu. Tozlu pencereleri ve yağmurdan ıslanmış ahşap kapısıyla bakımsız kulübenin arka planına karşı tuhaf görünüyorlardı. Will yavaşça ilerledi ve karşısındaki karışık bahçenin ortasında durdu. Kulübenin içi karanlık görünüyordu. Zach çimenlerin arasında çömelmişti.

"Sanırım saklanmalısın," diye fısıldadı aceleyle, ama Will hipnotik bir trans halindeymiş gibi duruyordu. Müzik, içindeki acı veren ve hassas bir noktaya dokunmuş gibiydi ve uzuvlarını garip bir vızıltı hissiyle dolduruyordu. Sonra durdu ve duyabildiği tek şey tekrarlayan bir hışırtı sesi, ardından bir tıkırtı ve bir çıtlama sesiydi.

"İsterseniz içeri girebilirsiniz," diye gürledi karanlıktan bir adam sesi.

Will sıçradı, Zach çığlık attı ve geriye doğru düştü.

Kapıdaki tıkırtılar daha da şiddetlendi ve yirmili yaşlarının ortalarında, dalgalı kahverengi saçlı, mavi gözlü ve bıyıklı genç bir adam kapıda belirdi. Açık mavi, yakası açık bir gömlek ve gri flanel pantolon giymişti ve yüzü iyi bir tıraşa ihtiyaç duyuyordu. Sol paçası uyluğuna kadar çekilmişti ve bir koltuk değneğiyle destekleniyordu. Aşağıya, altındaki boşluğa baktılar ve sonra hızla yüzüne baktılar. Kulaklarından biri yoktu. Onların kendisini süzdüklerini fark etti.

"Hiç de hoş bir manzara değil, değil mi!" dedi sonunda.

Will ve Zach konuşamayacak kadar şaşırmışlardı.

"Sizi korkuttuysam özür dilerim," dedi adam. "Pencereden beni gördüğünüzü sandım." Gülümsedi. "İkinci düşününce, o

pencerelerden kimsenin bir şey görebileceğini sanmıyorum. Üzerlerinde en az on yıllık toz olmalı."

Zach hâlâ hareketsiz oturuyordu, çimenlerin üzerinden sadece kahverengi yüzü görünüyordu. Adam Will'e baktı.

'Müziği sever misin?'

Will başını salladı.

'Bay Tom org çalıyor,' dedi sessizce. 'Onunla birlikte yaşıyorum.'

'Sen buralı mısın?'

'HAYIR.'

'Tahliye ediyorum?'

'Evet.'

'Nereden?'

'Deptford.'

"Eğer hala bir şey kaldıysa. Dokuz ay öncesine kadar Londra'da yaşıyordum. Şimdi geri dönmek için hiçbir sebep yok," diye ekledi kasvetli bir şekilde.

'Grange'den misiniz?'

Adam başını salladı ve elini uzattı.

'Benim adım Geoffrey Sanderton.'

Will öne çıktı ve tokalaştı.

'Ben Will.'

'Ben de Zacharias Wrench,' dedi Zach, sendeleyerek ayağa kalkarken.

'Ah, sesi güzelmiş,' dedi Geoffrey.

Şiddetli bir rüzgar ağaçları salladı. Adam onlara yukarıdan baktı.

'Isı fazla olduğu için karartma perdelerini takamıyorum, içerisi de çok karanlık olduğu için boya yapamıyorum. Gerçekten çok can sıkıcı.'

'Boya mı?' diye sordu Will, gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

"Evet," dedi, kapıya çıkan iki taş basamağı sekerek. "Size çay, ekmek ve reçel ikram edebilirim. Uygun mu? İsterseniz dışarıda oturabilirsiniz, isterseniz içeri girebilirsiniz."

"İçeri girmek istiyorum," diye birden söyledi Will. "Yani, sakıncası yoksa."

"Basamağa oturacağım," dedi Zach.

Will, Geoffrey'i takip ederek ön odaya girdi. Odanın bir ucunda, şöminede ateş yakılmış ancak henüz tutuşturulmamış uzun, yüksek bir şömine vardı. Etrafına kısaca göz attı. Çiftlik evinden birkaç parça eşya dışında, oda neredeyse hiç mobilya içermiyordu. Ancak Will'in dikkatini, yere saçılmış kağıt yığınları ve tuval parçaları ile uzun bir ahşap şövale çekti. Şövalenin üzerinde, yağlı boyayla yapılmış yarım bir manzara resmi duruyordu.

"Ressam mısınız, beyefendi?" diye sordu, onu mutfağa kadar takip ederken. Mutfak, bir raf dolusu yiyecek, birkaç fincan ve birkaç boya kutusu dışında bomboştu.

'Bir sanatçıdan mı bahsediyorsunuz? Evet. Askere çağrılmadan hemen önce Londra'da ilk sergimi açmıştım.'

'Dunkirk'te miydiniz?'

'Evet.'

'Vay canına. Kollarınızı kaybetmediğinize sevindim, değil mi bayım? Şanslısınız, değil mi?'

"Şanslı mı?" diye acı bir şekilde tekrarladı. Sanmıyordu. Nişanlısı bir bombanın patlamasıyla kollarından fırlamıştı. En yakın iki arkadaşını kaybetmiş, anne ve babası enkaz altında ölü bulunmuştu. Bacağı ve kulağı kopmuştu ve sinir krizi geçirmişti. Şanslı sayılmazdı.

'Evet,' dedi Will. 'Hâlâ çizebiliyorsun.'

'Çizim yapıyor musun?' diye sordu Geoffrey.

'Evet.'

'Ne yani, okulda mı?'

'Ve benim boş zamanlarımda.'

"Öyle mi?" dedi Geoffrey şaşkınlıkla. Alışkanlık gereği konuyu değiştirmek üzereydi, çünkü geçmişte amatör sanatçılar her zaman ondan çalışmaları hakkında görüşlerini isterlerdi ve bu durum onu

çok utandırırdı. Bir an tereddüt etti, sonra bir kağıt parçası ve kısa bir kalem aldı. Bunları Will'e uzattı.

'Bana göster.'

'Sana göstereyim mi?' dedi Will telaşla. 'Ama... ama sen çok iyisin.'

'Sen değil misin?'

"Harika biri," dedi Zach, artık kapıdan çıkıp içeri girecek kadar cesaret toplamıştı. Will kızardı.

'Dışarıda çizeceğim,' dedi ve Zach'i kenara iterek gidip merdivenlere oturdu.

Zach ve Geoffrey, mutfakta kuru ekmek dilimlerine reçel sürerken ara sıra konuşuyorlardı. Zach, üzerinde ekmek, bir demlik çay ve fincanlar bulunan bir tepsiyi merdivenlere doğru taşıdı. Geoffrey onu takip etti ve kapı eşiğinde durdu. Will, yaklaştıkça kulaklarının yandığını hissetti ve eli titremeye başladı. Meşe ağacının yanında Sammy'nin kaba bir taslağını çizmişti. Geoffrey ona dikkatlice baktı.

'Kaç yaşındasın?'

'Gelecek hafta on yaşıma gireceğim.'

Will'in çizimine sessizce baktı ve kısa bir sessizliğin ardından, "Will, senin bir yeteneğin var," dedi.

Will'in kalbi sevinçle doldu. Aynı anda hem heyecanlandı hem de korktu.

'Sanatı kim öğretiyor?'

'Eskiden Bayan Hartridge vardı ama o gitti. Bebek sahibi oldu, anlıyor musun? Şimdi sadece Bayan Black var ama bazen Bayan Thorne da yardımcı oluyor.'

'Şimdi bir sürü daha tahliye edilen insan var,' diye ekledi Zach, 've eğer yanlarında öğretmen getirmezlerse, kimin öğretmenimiz olacağını bilmiyorum.'

'Öğretmen sıkıntısı mı çekiyorlar?' dedi Geoffrey ve yavaşça basamaklardan aşağı inip aralarına oturdu. Will'e, birinin yanına, bacağının olması gereken yerde boşluk bırakarak oturması garip geldi.

'Evet,' diye yanıtladı Zach.

Ekmek dilimlerini ve reçeli alıp yemeye başladılar.

"Okulunuzda ders verebilir miyim diye bakacağım," dedi Geoffrey sonunda ve konuşurken uzun zamandır hissetmediği kadar mutluydu. "Bunu nasıl başaracağımı bilmiyorum ama bir şeye karar verdiğimde genellikle onu yapıyorum." Elini Will'in eline koydu. "Kendin için ek dersler ister misin?"

Will kalbinin göğsünden fırlayacakmış gibi olduğunu düşündü. Başını salladı ve genişçe gülümsemesine engel olamadı.

'Wizzo!' diye bağırdı Zach. 'Sana bir gün ünlü olacağını söylemiştim. İkimiz birlikte ünlü olabiliriz.'

'Ah evet,' dedi Geoffrey alaycı bir şekilde. 'Peki sen neyle ünlü olacaksın?'

'Dünyayı eğlendireceğim,' diye büyük bir edayla ilan etti, sonra da kendi kibrinden utandı.

'Bunu başarmak için çok çalışmanız ve büyük fedakarlıklar yapmanız gerekecek.'

"Ünlü olmak istemiyorum," dedi Will. "Sadece çizim ve resim yapmak istiyorum. Ama gerçekten iyi çizim yapmak istiyorum."

'Bunun için çalışmaya istekli misiniz?'

'Evet,' dedi Will gayet basit bir şekilde.

Geoffrey gökyüzüne baktı.

'Elektrik kesintilerini gidereceğim ve ateşi yakacağım.'

'Yardım ederim,' diye teklif etti Will.

'Ben de,' dedi Zach.

İkisinin de yardımıyla, ateş kısa sürede bacadan yukarı doğru yükselerek mum ışığıyla aydınlatılmış, dağınık odayı sıcak bir parıltıyla sardı. Geoffrey, Will'e karton bir kılıf içinde bir plak uzattı. Ortasında bir köpek resmi ve üzerinde 'Sahibinin Sesi' yazısı vardı. Şöminenin yanındaki köşede bir gramofon duruyordu. Geoffrey kolu çevirdi, küçük yuvarlak metal tepsiyi bir kenara kaydırdı, bir iğne çıkardı ve kavisli kolun ucuna sabitlenmiş olanla değiştirdi. Plağı kılıfından çıkardı, kenarlarından tutarak pikap tablasına koydu ve

küçük metal diski bir kenara itti. Plak dönmeye başladıktan sonra kolu kaldırdı ve iğneyi yavaşça plağın kenarına indirdi. Birkaç çıtırtı sesi çıktı ve ardından müzik başladı.

"Bahçede duyduğunuz Brahms'ın keman konçertosuydu," dedi Geoffrey.

Zach, Will'in yanında durdu.

'Ve ben bundan ödüm kopmuştu, bir düşünün!'

O zaman Geoffrey'e kulübenin takma adını ve diğer üçünün nasıl kaçtığını anlattılar.

"Burada neden kimsenin beni rahatsız etmediğini merak ediyordum," dedi. "Gerçekten de çok rahatlamıştım. Bir süreliğine yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Hatta köye gitmek zorunda kalmamak için yemeğimi bile Grange'den eve getirtiyorum."

'Ah,' dedi Will biraz rahatsız olmuş bir şekilde.

'Gitmemizi mi tercih edersiniz?' diye ekledi Zach.

'Hayır. Sanırım artık inzivadan çıkma zamanım geldi.'

Plağı tekrar başa koydu, böylece konuşmadan tekrar dinleyebileceklerdi. Ateşin yanında bağdaş kurarak oturdular, alevler çıtırdayıp şöminede köpürürken küçük odun parçalarının bacadan yukarı çekilmesini izlediler. Müzik bitince Zach ve Will kalkıp gitmek üzereydiler. Vedalaştılar ve çitlerin arasından geri döndükten sonra ormana doğru yöneldiler. Yolda koşarak mezarlığın ön kapısının önünde durup konuştular.

"Şöyle söyleyeyim," dedi Zach arkasını dönerek. "Kilisenin önünde bir araba var. Acaba kimin?"

Will omuz silkti.

'Belki de birileri Bay Peters'ı arıyordur,' dedi ve kapıyı ardına kadar açtı.

Zach mezarlığı yarıp geçti ve duvardan tırmandı.

"Yarın görüşürüz!" diye bağırdı.

Will patikadan koşarak çıktı, ön kapıyı iterek açtı ve arkasından sertçe kapattı. Bay Tom'a Geoffrey ve resim dersleri hakkında

anlatmak için sabırsızlanıyordu. Yanakları kızarmış, kalbi sevinçten uçarken kapıyı hızla açtı, ancak aniden durdu.

Bay Tom'la aynı odada Weirwold'dan bir polis memuru, Deptford'dan bir gardiyan, kazak ve kadife pantolon giymiş orta yaşlı bir adam ve yeşil şapka ve palto giymiş bir kadın oturuyordu.

'Bu mu o çocuk?' diye sordu polis memuru.

Gardiyan, Will'in kahverengi çilli yüzüne ve kalın, parlak, ağartılmış saçlarına baktı. Baktığı çocuk dimdik duruyordu ve bacaklarında kaslar vardı. Tanıdığı cılız, zayıf Willie değildi.

Tom, ocağın yanında durmuş Sammy'yi kontrol altında tutuyordu.

'Siz Bay Oakley'siniz, değil mi?'

Tom başını salladı.

'Sakalınla biraz farklı göründüğünü biliyorum ama seni gayet iyi tanıyorum.' Will'e döndü. 'Ama bu Willie Beech değil, değil mi?'

'William,' diye düzeltti Will.

'Şimdi de çok arsızlaştı, değil mi?'

Kadın gardiyanın koluna dokundu. Otuzlu yaşlarında, açık kahverengi saçlı ve yumuşak ela gözlü, taze tenli bir kadındı.

"Size oldukça kötü bir haberimiz var William," dedi. "Annenizle ilgili."

Ona şaşkınlıkla baktı.

'Beni geri istiyor mu?'

'HAYIR.'

Adam rahatlamış bir şekilde gülümsedi. Kadın duraksadı.

'William,' diye tereddüt etti. 'Korkarım annen öldü. İntihar etti.'

Ona boş gözlerle baktı.

'Seni anlamıyorum.'

'Kendini öldürdü.'

Will, şaşkınlık ve inanmazlıkla ona baktı.

'Kendini mi öldürdü? Ama... ama neden?'

'Bilmiyorum. Sanırım artık yaşamak istemiyordu.'

Will, "Yaşanacak bunca şey varken, kim yaşamak istemez ki?" diye düşündü. Yağmurlu geceler, rüzgar, denizin sesi ve ay vardı. Okunacak kitaplar, boyanacak resimler ve müzik vardı.

"Sussex'teki bir Çocuk Yurdu'ndan geliyorum," diye açıkladı. "Burası bir yetimhane ve kırsal kesimde bulunuyor. Orada çok sayıda çocuk var ve genellikle onları evlerine alacak koruyucu aileler, kendi çocukları olan genç ebeveynler buluyoruz." Ve gülümsedi.

Polis memuru, "Hanımefendinin söylediği şu ki, sizi huzurevinde ağırlamak istiyor," dedi.

Will ellerini ceplerine iyice soktu ve dosdoğru gözlerinin içine baktı.

"Hayır," dedi biraz titrek bir sesle, "istemiyorum. Burası benim evim ve burada kalacağım."

"Şimdi, şimdi evlat," dedi gardiyan. "Böyle konuşulmaz. Bu konuda pek seçeneğin yok. Bay Oakley sözünde durmadı. Adam kaçırmak ciddi bir suçtur."

Will derin bir nefes aldı.

'Birini kaçırdığınızda genellikle fidye istersiniz. Dünyada benim için fidye ödeyecek kimse yok,' dedi ve Tom'a baktı, 'belki Bay Tom hariç, o da beni kaçıran kişiymiş. Şey, bence kaçırılmadım. Bence kurtarıldım.'

"Öyle mi?" dedi gardiyan.

'Evet,' diye tekrarladı Will, 'yapıyorum.'

Sonra, sanki o artık odada yokmuş gibi, polis memuru, gardiyan ve kadın onun hakkında konuşmaya başladılar. Will ve Tom birbirlerine bakıp durdular ve bu sırada büyük beden kazak ve kadife pantolon giymiş orta yaşlı adam ocağın yanında pipo içerek sessizce onları izledi.

Polis memuru, "Will," dedi, "kararımızı verene kadar bir süre odana çıkmanı rica ediyoruz."

Will, Tom'a baktı. Tom başını salladı ve Sammy'yi ona verdi.

'Al bakalım evlat,' dedi nazikçe. 'Bırak sana arkadaşlık etsin.'

Will kederli bir şekilde kapıya doğru yürüdü ve büyük bir öfke patlamasıyla arkasını döndü.

"Seninle gelmeyeceğim," dedi kararlı bir şekilde. "Beni bağlayıp hapse atsan bile, kaçıp buraya geri döneceğim." Bunun üzerine kapıyı arkasından sertçe çarptı ve koridorda titreyerek durdu. Sammy'yi kollarında sıkıca tutarak merdivenden odasına çıktı. Karanlıkta yatağına oturdu, hem öfkeli hem de çaresiz hissediyordu.

'Gitmiyorum,' diye fısıldadı Sammy'ye. 'Gitmiyorum. Kaçacağım. Evet! Bunu yapacağım. Ama Zach'in evine gidemem,' diye mırıldandı. 'Aklına ilk gelecek yer orası olur, ne ikizler ne de George. Beni saklayacak başka birini bulmalıyım. Aklına gelmeyecek birini.' Zihnini çılgınca zorladı, köydeki insanları metodik bir şekilde gözden geçirdi.

'Tabii ki!' diye bağırdı. 'İşte o! Lucy! Beni saklardı. Beni yıllarca saklardı. Güneş ışığının ayakkabı bağcıklarımdan parladığını sanıyor.'

Onu, hayranlıkla, Padfield'lerin ahırındaki samanlığa gizlice çay ve ekmek bardakları taşırken hayal edebiliyordu.

'Sammy,' dedi aceleyle. 'Seni burada bırakmak zorundayım evlat.'

Yavaşça gizli kapıyı araladı ve salonda polis memurunu ve gardiyanı gördü.

'Kahretsin!' diye mırıldandı kapanı kapatırken. 'Çok geç!'

Öfkeyle yumruklarını sıktı ve yaklaşmalarına karşı kendini hazırladı. Artık onlarla savaşmaya hazırdı. Boşuna uğraşmış, çünkü onları ön kapıda oldukça dostane bir şekilde sohbet ederken duyabiliyordu. Kulağını yere dayadı ama duyabildiği tek şey, belgelerle geri döneceklerinden bahsetmeleriydi.

Ön kapı gürültüyle kapandı ve Tom'un merdivenden yukarı çıktığını duydu.

"Gittiler," dedi, tuzak kapağını kaldırarak. "Artık aşağı inebilirsiniz."

Sammy'yi kucağına alıp merdivenlerden aşağı indi; Sammy hemen kollarından fırlayıp ön odaya koştu ve yabancılara

havlamaya başladı. Will kaşlarını çattı ve ocağın yanındaki tabureye oturdu.

'Özür dileyecek değilim,' diye mırıldandı.

Tom koltuğa oturdu.

'Annen için çok üzgünüm.'

Will öfkesini bir anlığına unuttu ve Tom'un gözlerine baktı.

"Neden yaptığını bilmiyorum," dedi tamamen şaşkın bir şekilde. "Benim ve Trudy yüzünden miydi?"

"Kısmen," dedi Tom, piposunu alıp içine tütün doldururken. "Ama senin suçun değildi. Hastaydı. Başa çıkamıyordu, anlıyor musun?"

'Peki, bana ne olacak o zaman?'

Tom hızla ona baktı.

'Seni evlat ediniyorum.'

"Ne!" diye haykırdı Will.

'Başka akraban yok evlat. Yetkililer bunu kontrol etti, bu yüzden seni evlat ediniyorum. Forma ve kadife pantolonlu adam, psikiyatristlerden biriydi. Diğerinden biraz farklıydı. Espri anlayışı vardı. Neyse, buranın senin için en iyi yer olduğunu söyledi, bunu her aptal görebilirdi ve diğerleri de aynı fikirdeydi. Resmi formlar ve benzeri şeyler getiriyorlar ve benim hakkımda raporlar yazıyorlar. Her şey yolunda giderse, ki nasıl gitmesin ki, benim oğlum olacaksın.'

'Oğlun mu!' diye bağırdı Will tabureden fırlayarak. 'Yani, babam gibi mi olacaksın?'

Tom başını salladı.

'Sanırım yapacağım.'

Bir anda Will'in onunla birlikte büyüyeceğinin farkına vardı. Büyük bir sevinç çığlığıyla koltuktan fırladı.

Will kollarını onun etrafına doladı ve birlikte odanın içinde dans edip, bağırıp çağırarak koşturdular; Sammy ise ayak bileklerinin etrafında dönüp kuyruğunu kovalayarak çılgınca havlıyordu.

21
Okula Dönüş

Perşembe sabahı Will her zamankinden daha erken kalktı. Zach ile Little'ların evinin önünde buluştu ve birlikte ikizlerin kulübesine doğru yürüdüler. Ginnie kapıyı gecelik ve sabahlığıyla açtı. George ise çoktan mutfakta uykulu gözlerle bekliyordu.

"Hadi Carrie," diye seslendi Bayan Thatcher merdivenlerden yukarı. "Yoksa geç kalacaksın."

Zach dar merdivenin dibinde duruyordu.

"Vay canına!" diye haykırdı kadın küçük sahanlıkta belirdiğinde. "Muhteşem görünüyorsunuz!"

Utangaç bir bakışla ona baktı ve merdivenlerden aşağı indi. Lacivert bir spor elbisesi, krem rengi bir bluz ve geniş yeşil ve dar kırmızı çizgili lacivert bir kravat takmıştı. Ayaklarında açık kahverengi yün çoraplar ve kahverengi bağcıklı ayakkabılar vardı.

"Kravat takmak çok garip geliyor," dedi, kravatını çekiştirerek. "Babam bana nasıl takılacağını gösterdi."

Babası mutfaktan çıktı ve ona gururla baktı. Bayan Thatcher ise Carrie'nin liseye gitmesine hâlâ pek sıcak bakmıyordu, ama Bay Thatcher onu sonuna kadar destekliyordu ve hatta yeni bir üniforma alabilmesi için fazladan emek bile vermişti.

"Bunun için çok çalıştı," demişti. "Hiçbir şeye sahip olmadan başlamayacak. Düzgün bir şekilde başlayacak."

Dışarıda bir arabanın yaklaştığını duydular.

Carrie heyecandan kızardı.

"Bu Bay Fergus olacak!" diye haykırdı.

Annesi ona geniş kenarlı bir keçe şapka ve etrafı ince yeşil örgülerle çevrili oldukça büyük lacivert bir ceket verdi. Hâlâ iki örgü halinde toplanmış kızıl saçları, lacivert renge karşı belirgin bir

şekilde öne çıkıyordu. Öğle yemeği dışında içi boş olan parlak deri bir çanta aldı. Askıları ve tokaları yeni oldukları için şıkır şıkır ses çıkarıyordu.

Babası, "İlk gününden çok fazla şey bekleme," diye yorum yaptı.

'Bol şans,' dedi Zach sıcak bir şekilde. 'Döndüğünde görüşürüz.'

'Çok iyi görünüyorsun,' diye ekledi Will. 'Gerçekten iyi.'

Carrie gergin bir şekilde gülümsedi ve arabanın beklediği yere koştu. Kapıyı açıp Bay Fergus'un yanına oturdu, diğerleri ise araba gözden kaybolana kadar kulübenin dışında bekleyip ona el salladılar.

Ginnie ürperdi.

"En iyisi giyin," dedi annesi.

Kadın oğlanlara döndü.

'Çay, ekmek ve tereyağına hayır demezsiniz, değil mi?'

Gülümseyerek onu mutfağa kadar takip ettiler. Bay Thatcher öğle yemeği kutusunu kapatıyor ve küçük bir teneke sürahiye çay dolduruyordu.

Yemeklerini yedikten sonra Will ve Zach birlikte ayrılıp ormana doğru yürüdüler. Okulun başlamasına daha çok zaman vardı. Sabahın erken saatlerindeki hava berrak ve serindi ve tüm tarlalar ve çitler pırıl pırıl bir çiğ tabakasıyla kaplıydı. Güneş ağaçların arasından süzülüyordu, bu yüzden Will ve Zach sürekli olarak karanlık bölgelere girip çıkıyorlardı. Küçük nehre ulaştılar ve nehrin hafifçe yanlarından akışını dinlediler.

Zach, alışkanlığı olduğu üzere tek bacağına yaslandı ve ellerini ceplerine sokarak endişeyle suya baktı.

'Sanırım savaş artık resmen başladı,' diye mırıldandı.

'Ama Naziler burayı bombalamaz,' diye yanıtladı Will. 'Bombardarlar mı? Bay Tom, uğraşacaklarını sanmadığını söylüyor.'

Zach içini çekti.

' *Endişelendiğim* kişiler anne babam. Meşgul olduklarını biliyorum ama keşke daha sık yazsalar veya arasalar da iyi olduklarını bilsem. Dün gece radyoda daha yoğun bombardıman olduğunu söylediler.'

'Burada kalamazlar mıydı?'

Zach başını salladı.

'Babam, İngiltere için savaşamayacaksa, dövüşçüleri eğlendirmeye ve geride kalan aileleri korumaya yardımcı olmak istediğini söylüyor. Bu yüzden AFS'ye katıldı.'

'AFS?'

'Yardımcı İtfaiye Servisi. Annem de aynı şeyi düşünüyor.' Elini avucuna sertçe vurdu. 'Keşke onları ziyaret edip güvende olup olmadıklarını görebilseydim.'

Will cesaret verici bir şekilde, "Belki de seni bekleyen bir mektup vardır," dedi.

'Şüpheliyim.'

Renkli yapraklarla kaplı dalların arasından yukarı baktılar. Güneş, her yaprağın ince iskelet çizgilerini aydınlatan sıcak bir röntgen ışını gibi içlerinden yayılıyordu.

Will ve Zach, nehrin huzurunu içlerine çekerek sessizce sohbet ettiler ve ardından köye geri döndüler.

Little'ların evine uğrayıp posta olup olmadığını kontrol ettiler ama yoktu. Zach, Will ile birlikte mezarlık kulübesine doğru ilerledi ve Sammy'yi tarlalarda oynamaya götürdüler. Okul başladığında, öğleden sonra olmuş gibiydi.

Öğrencilerin şaşkınlığına ve sevincine, sınıfın ön sıralarında Bayan Thorne'un yanında Geoffrey Sanderton oturuyordu.

'Bay Sanderton ve ben bir doğa projesi seçmeye karar verdik,' diye başladı Bayan Thorne. 'Bu, sizin planlayacağınız keşif gezilerine çıkacağımız anlamına geliyor. Ayrıca bazılarınızın bir doğa günlüğü yazıp resimlemesini de istiyoruz.'

Zach biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

'Proje kapsamında, doğa şairlerinden bazılarını, örneğin William Wordsworth'ü ve Shakespeare'in bazı sonelerini okuyacağız.'

Bunun üzerine Zach'in yüzü ışıldadı.

Geoffrey sözlerine şöyle devam etti: "Kullanacağımız boya miktarına dikkat etmemiz gerektiğinden, farklı renklerde yapraklar,

ağaç kabukları ve bulabileceğimiz ilginç her şeyi kullanarak resimler yapabiliriz ve bunlara eşlik edecek kısa şiirler yazmak da eğlenceli olabilir diye düşündüm."

'Belki de bir keşif gezisine dayanan destansı bir öykü,' dedi Bayan Thorne, doğrudan Zach'e bakarak. 'Ve George,' diye ekledi, ona bakarak. 'Yapacağımız doğa yürüyüşlerinin bazılarından sen sorumlu olacaksın. Şimdi, bir...'

Kapı çalınca sözü kesildi. Geoffrey kapıyı açtı. Zach koridora doğru baktı ve Nance Teyze'yi görünce şaşırdı. Bayan Thorne onunla birlikte koridora girdi ve kısa süre sonra geri döndü. Zach'e baktı.

'Eve gideceksin,' dedi nazikçe.

Zach çok sıcaklamış ve biraz da hasta hissediyordu. Sessizce sırasından kalktı ve sınıftan çıktı. Will, ayak seslerinin koridorda uzaklaştığını dinledi. Göz göze geldiklerinde hızla yüzünü çeviren Bayan Thorne'a baktı.

'Pekala,' dedi öğretmen sınıfa dönerek sert bir şekilde. 'Bakalım yaz tatili boyunca imlanız ne kadar kötüleşmiş.'

Sabahın geri kalanını matematik işlemleriyle, kitapları dağıtmakla ve ilk 'sefer'i planlamakla geçirdi, ama Will'in gönlü başka yerlerdeydi. Öğle yemeği vakti gelir gelmez Little'ların evine koştu ve arka kapıyı çaldı.

'İçeri gel Will,' dedi Bayan Little kapıyı açarak. 'Zach seni görünce memnun olacak. Yukarıda eşyalarını topluyor.'

'Paketleme mi?' diye hayretle sordu Will. 'Neden? Sorun ne?'

'Babası ağır yaralandı. Liman yakınlarındaki büyük depolardan birinde yangın çıktı ve babası saatlerce enkaz altında kaldı. Londra'da bir hastanede tedavi görüyor.'

Will yukarı koştu ve Zach'i küçük, yıpranmış bir kutunun üzerinde diz çökmüş halde buldu. Elinde babasının fotoğrafı vardı. Will'e baktı. Gözleri pembeleşmiş ve şişmişti.

"Cuma günü Londra'ya giden trene bineceğim," dedi sesi titreyerek. "Annem istemiyor ama yalvardım izin vermesi için. Onu görmem lazım, çünkü... " ve sesi kısıldı, hıçkırığını bastırdı. "Ya onu bir daha hiç göremezsem diye."

Will onun yanına çömeldi.

"Bununla ilgilenmeni istiyorum," dedi, elindeki eski, yıpranmış Shakespeare eserleri kitabını ona uzatarak. "Bu, büyük dedemin kitabıydı."

'Ah, Zach,' diye itiraz etti Will, ama Zach'in acı dolu ifadesi onu reddetmekten alıkoydu. Kitabı aldı ve deri kapaklarını eliyle düzeltti.

'Ben ona çok iyi bakacağım.'

Birlikte berbat bir öğleden sonra geçirdiler. Ginnie ve George öğle yemeğinden sonra uğradılar, Carrie ise daha sonra kısa bir süreliğine geldi, ancak ödevini yapmak için eve uçmak zorunda kaldı. Zach için berbat bir zamandı çünkü hemen ayrılmak istiyordu. Tüm bu bekleyiş, hayal kırıklığı ve çaresizlik duygularını daha da artırdı.

Little ailesi onu ertesi sabah Weirwold'daki istasyona götürdü. Annesi, ne olursa olsun Londra'da sadece hafta sonu kalması gerektiğini söylemişti. Onun da yaralanmasını istemiyordu ve babasının da aynı şekilde düşüneceğini biliyordu.

Zach'in ani ayrılışından bir gün sonra, 7 Eylül 1940 Cumartesi günü, Will'in onuncu doğum günüydü.

Will sabahı Hartridge ve Padfield'lerin yazlığında geçirdi. Öğleden sonra Tom'la birlikte oturma odasını süslediler. Bayan Fletcher ve Bayan Thatcher ev yapımı kek ve bisküvilerle gelirken, Nance Teyze ev yapımı zencefilli bira ve Zach'in ona bıraktığı bir paket getirdi. Öğleden sonra geç saatlerde yazlık çocuklarla doldu ve Tom, Ginnie ve George oyunlara öncülük etti. Partinin en eğlenceli anı ise herkesin yazlığın etrafında çılgınca çığlık atarak ve onları kovalayan ve aynı zamanda canavar taklidi yapan Tom'dan saklanarak toplandığı an oldu. Müzikli sandalye oyunu ve paket geçirme oyunu oynadılar, elleri arkadan bağlıyken donut yediler, çenelerinin altından birbirlerine portakal uzattılar ve tabii ki yediler.

Will, son kişi eve gidene kadar Zach'in paketini açmadı; Tom'la birlikte oturup bir fincan çay eşliğinde rahatladılar. Masa zaten

kitaplar, şekerlemeler ve boya kutularıyla doluydu. Zach'in paketini aldı ve açmaya başladı.

İçerisinde 'Kötü Kalpli Doktor Korku' adlı destansı bir maceranın birinci bölümü vardı. Alt kısımda küçük bir not yer alıyordu. Şöyle yazıyordu: 'Not: İkinci bölüm dönüşümde yazılacak.'

Şiirin yanı sıra iki yeni boya fırçası, ressamlar hakkında ikinci el bir kitap ve Will'in ressam beresi ve önlüğü içinde yamuk bir eskizi de vardı. Eskizde Will şövalenin önünde duruyordu. Şövalenin üzerindeki tuval boştu ama Will'in kendisi boyayla kaplıydı.

'Bunu duvarıma asacağım,' dedi Will hem kendi kendine hem de Tom'a.

Saat sekizde radyodan gelen haberleri dikkatle dinlediler.

Londra'nın her yerine işaret fişekleri atıldığı ve yüzlerce Alman uçağının görüldüğü bildirildi. Spitfire ve Hurricane uçakları onlarla savaşmak için gökyüzüne yükseldi. Bu, Londra'nın yaşadığı en uzun süreli toplu hava saldırılarından biriydi. Haberler okunurken, ağır bombardıman hala devam ediyordu.

"Umarım Zach iyidir," dedi Will kaşlarını çatarak. Tom piposundan bir üfledi.

'O kadar zayıf ki, bir bomba muhtemelen yanından sıyrılıp geçer.'

'Umarım.'

Ertesi gün, haftalar sonra ilk kez yağmur yağdı. Will, yağmurun çatıdan aşağıya doğru hızla inip açık penceresine çarpma sesleriyle uyandı. Hemen yıkandı ve giyindi. Tom ise kilisede ek oturma düzenlemeleri yapıyordu, çünkü o gün ulusal bir dua günü olacaktı.

Saat 10.00'da köylüler radyodan verilen özel bir haber bülteniyle şok oldular.

Spiker, "Tahminlere göre, hava saldırılarının ilk birkaç saatinde en az dört yüz kişi öldü. 1400 kişinin de ağır yaralandığı düşünülüyor. Londra'nın Dockland bölgesi alevler içinde ve Doğu Yakası'ndaki birçok ev yerle bir oldu" dedi.

Little ailesi hala Zach'ten veya annesinden haber alamamıştı ve Will'in endişesi giderek artıyordu. Pazartesi sabahının erken saatlerinde, ameliyat üniteleri, kafaları kopmuş insanlar, üzerinde

'Sadece Ölüler' yazan minibüsler ve yoğun enkazın arasında dolaşan, kan içinde kalmış, tanınmaz haldeki insanların çığlık attığı bir kâbusun ardından uyandı.

O ve Tom, sabahın erken saatlerindeki haberleri dinlemek için radyoyu açtılar. Son raporlara göre, gece boyunca sürekli bombalama olmuş ve Londra'nın her yerinde yangınlar çıkmıştı. Becton gaz fabrikası vurulmuştu. Moorgate dumanlı harabeler içindeydi. Balham ağır hasar görmüştü. Bombalar Victoria İstasyonu'ndaki platformlardan birine ve Windsor Kalesi'nin eteklerine düşmüştü. Haberler yıkıcıydı.

Will aceleyle okula gitti ve sabahı dışarıda bahçeyle uğraşarak geçirdi. Öğleden sonra George, Ginnie, Lucy ve Grace ile birlikte böğürtlen toplama gezisine katıldı ve akşamüstü, yüzü kızarmış ve mutlu bir şekilde yorgun bir halde geri döndüğünde Dover'ın bombalandığını duydu.

Ertesi sabah alt kattan gelen seslerle uyandı. Bu kadar erken saatte ziyaretçi gelmesi garipti, tabii ki fazla uyumuşsa başka. Hızla kalktı ve merdivenlerden gürültüyle indi. Ön odaya yaklaşırken sesleri tanıdı, Little ailesinin sesleriydi. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Belki de Zach hakkında haberleri vardı. Heyecanla içeri girdi ve onlar da ona döndüler. Doktor Little'ın yüzü asıktı ve Nance Teyze ağlıyordu. Bir şey söylemelerine gerek yoktu. Zach'in öldüğünü biliyordu. Bir anda bacaklarının titrediğini hissetti ve bayıldı.

22
Yas Tutmak

Zach'in ölüm haberinin ardından gelen haftalarda Will, adeta bir zombi gibi sersemlemiş halde her günü atlattı. Dışarıdan normalmiş gibi davrandı, Tom'a yardım etti ve okul ödevlerini tamamladı. İçten içe ise ağlayamayacak kadar hissizleşmişti.

Mümkün olduğunca Little'ların kulübesinden uzak durdu ve okula ya da kilise ve kulübelerin yanındaki dükkana yürüyerek gitmeyi tercih etti. Okulda, boş bir sandalyenin yanında oturmak ona acı verdiği için, Zach'in yokluğunu gizlemek amacıyla kağıtları iki sıranın üzerine düzensizce saçardı.

Bayan Thorne ondan Noel oyununda yer almasını istedi ve o da kabul edip provalara katılmasına rağmen, tüm süreç ona çok gerçeküstü geldi. Bayan Thorne ondan memnundu ama o, bedeninin ve sesinin tamamen ifadesiz olduğunu hissediyordu.

Resim ve çizim derslerinde bile önündeki boş sayfaya dalgın dalgın bakardı, aklına hiçbir fikir gelmezdi. Geoffrey Sanderton ile yaptığı özel dersler de aynı derecede kötüydü.

'İçimde hiçbir şey kalmadı,' derdi defalarca, çünkü kendisinin yarısının kesilip alındığını, Zach'siz hayatın sadece yarım bir hayat olduğunu ve o yarımın bile boş olduğunu hissediyordu.

Geoffrey çoğu zaman ona natürmort resimleri çizdirirdi, böylece Will birkaç saatliğine içini kemiren o donuk acıyı unutabilir ve bir kase meyvedeki şekillere, bir çiçeğin rengine veya bir şişe ve çizmeye düşen ışığın tonlarına odaklanabilirdi. Ama her zaman, Spooky Cott'tan ayrıldığında, aynı cansızlık hissi içine çöker ve tüm faaliyetleri anlamsız görünürdü.

Dört ay geçti. Noel'de ağır kısıtlamalar vardı ama Will bunu fark etmedi, çünkü ona göre hala çok bereketli bir Noel'di. O ve Tom,

tahta parçaları ve boyalarla oyuncaklar yaptılar ve Ginnie ile George da yardım etmek için geldiler.

Eylül ayından ve ardından gelen Londra'nın sürekli bombalanmasından bu yana, köye akın eden tahliye edilenlerin sayısı her hafta artıyordu. Birçoğunun Londra'da dönecek evi yoktu. Noel'de birçok ebeveyn, çocuklarıyla birlikte şenliklere katılmak için Little Weirwold'a geldi. Tom ve Will, ebeveynlerinden birini veya her ikisini kaybetmiş olanlar ve zaten hediye alamayacak kadar fakir olanlar için oyuncaklar yapmaya karar verdiler. Will, aklını Zach'ten uzaklaştıracak herhangi bir şey yapma fırsatını memnuniyetle karşıladı. Hala pek konuşmuyordu ve prova yaptığı zamanlar dışında, uyuşmuş küçük kabuğuna çekiliyordu. Tom, Will'in sonunda arkadaşının ölümünü kabullenip yas tutacağı anı bekleyerek normal hayatına devam etti.

Carrie lisedeki ilk dönemini tamamlamıştı. Eve hava karardıktan çok sonra gelir, çaydan sonra hemen ödevlerine başlar, yatağa girer, sabah erken kalkıp Latince çekimler veya Fransızca fiiller öğrenir, sonra tekrar okula giderdi. Hafta sonları ve Noel tatilleri, onu çok fazla gören tek zamanlardı. Zach'i çok özlüyordu çünkü onunla birlikteyken kendini garip hissetmediği birkaç kişiden biriydi. Annesi hâlâ gitmesine onay vermediği ve babası da üniforması ve spor kıyafetleri için çok çalıştığı için, lise hayatının daha tatsız yönlerini ailesine anlatmaya cesaret edemiyordu. Bunun için sonsuza dek minnettar olacaktı çünkü bu, bazı zorluklarını daha kolay atlatmasını sağlıyordu. En büyük utancı aksanıydı. Okuldaki kızların çoğu farklı bir İngilizce konuşuyordu, Zach gibi kibar bir BBC İngilizcesi. Onların aileleri okul ücretlerini ödüyordu, oysa o fakir bir burslu öğrenciydi ve aksanı birçok kız tarafından ya alay konusu ediliyor ya da anlaşılamıyordu. Ginnie, daha çok "la di da" diye konuşmaya başladığını söylemişti ve annesi sürekli ona "o okulun" aklını başından almasına izin vermemesini söylüyordu. Bilerek farklı bir konuşma tarzı sergilemiyordu, sadece gün boyunca Little Weirwold'daki insanlardan farklı konuşan öğretmenler ve kızlarla birlikteydi. Artık ne Little Weirwold'a ne de Kız Lisesi'ne uyum sağlayamadığını hissetmeye başlamıştı. Yapacak çok fazla

okul ödevi olduğu için minnettardı ve yalnızlığı daha çok çalışması için bir teşvik görevi görüyordu.

Will'i birkaç kez aradı ama Zach'ten bahsettiği anda Will her zaman aniden konuyu değiştiriyordu. Bu durum onun yalnızlığını daha da artırdı çünkü Zach hakkında biriyle konuşmayı çok istiyordu.

Ancak Ocak ayının soğuk bir öğleden sonrasında, beklenmedik bir olay Will'in sonunda Zach'in ölümünü kabullenmesine neden oldu.

Soğuk ve buz gibi bir gündü ve Will kalın bir palto, atkı ve kar maskesi giymiş olmasına rağmen, buz kemiklerine kadar işlemişti. Mezarlık kapısının arkasından gürültülü bir şekilde kapanmasına izin verdi ve her zamanki gibi Grange tarafındaki tarlaların etrafından dolaşarak Spooky Cott'a doğru yola koyuldu. Zach ile birlikte geçirdikleri son sabahın aynı yolundan tekrar geçmekten her zaman kaçınırdı.

Sanki yerin ta kendisi donmuştu. Tarlalardaki sert hendekler, oluklu sac dalgaları kadar hareketsizdi ve geriye kalan birkaç ot öbeği, botları üzerlerini kaplayan kırağıya çarptığında çıtırdıyordu. Sonunda Geoffrey Sanderton'ın kapısı olarak hizmet veren çitteki boşluğa geldi. Karışık bahçede ilerleyerek kapıyı çaldı. Şimdi tamamen çıplak ve ince olan ağaçlara baktı, ellerine üfledi ve ayaklarını yere vurarak bir nebze olsun hayata döndü. Ağaçların ne kadar savunmasız göründüğünü düşünürken Geoffrey kapıyı açtı.

"Merhaba," dedi neşeli bir şekilde. "Çaydanlığı az önce ocağa koydum. Paltonuzu bir koltuğa atın ve ısının."

Will, ağır kışlık giysilerini seve seve üzerinden attı ve şöminenin yanındaki bir koltuğun ayak ucuna kıvrıldı.

"Önce şu parmaklarınızı gevşetin!" diye bağırdı Geoffrey mutfaktan. "Doğrudan ateşin önüne uzatmayın sakın!"

Ama Will'in anlatılmasına gerek yoktu. Geçen kış donmuş ellerini ocağın üzerinde tuttuğunu ve soğuktan sıcağa ani geçişin ne kadar acı verici olduğunu hatırladı. Geoffrey, büyük bir çaydanlık taşıyarak topallayarak içeri girdi. Tahta bacağı olduktan sonra koltuk değneklerini tamamen bırakmış ve Emilia Thorne'un ona

verdiği muhteşem bir abanoz baston kullanıyordu. Bastonun ucu gümüş kaplıydı ve topuzunun etrafına garip, süslü desenler oyulmuştu.

Will'in ilk ziyaretinden bu yana kulübe tamamen değişmişti. Geoffrey ve Emilia Thorne birbirlerinden anında hoşlanmışlar ve birlikte duvarları temizleyip boyamış, raflar, mobilya parçaları ve saksı bitkileri eklemişlerdi.

"Beni ne görmeye getirdin?" diye sordu Geoffrey, ateşin yanına oturduklarında.

Will utanç içinde halıya baktı. Karton bir klasörü açtı ve Tom'un terliklerinden birinde çiğnenmiş bir kemiğin çizimini çıkardı. Geoffrey dikkatlice inceledi. Will gözlerini kaçırdı.

Çaylarını içtikten sonra Geoffrey çaydanlığı şöminenin üzerindeki rafa koydu. Yanına, birbirlerine sarılmış iki genç adamın fotoğrafını yerleştirdi. Çok gülüyor gibiydiler. Çaydanlığın önüne de piposunu koydu.

'Bugünkü ders konularınız bunlar.'

Will gençlerden birini Geoffrey olarak tanıdı.

'Diğer adam kim?' diye sordu. 'Kardeşin mi?'

'En iyi arkadaşım,' diye yanıtladı. 'Savaşta öldü. Çok yetenekliydi. Muhteşem bir heykeltıraştı.'

'Ah,' dedi Will sessizce.

'Aslında o onun piposu.'

'Onun piposunu mu kullanıyorsun?'

'Evet. Onun bunu benim almamı isteyeceğini biliyorum. Bunu her içtiğimde, onun benim için hala biraz hayatta olduğunu hissediyorum. Anlıyor musun?'

Will bunu yapmadı, yapmak da istemiyordu. Zach'in eski Shakespeare kitabına sahip olmak zaten yeterince kötüydü. Kitabı paketleyip Tom'a vermişti, o da Zach'in kendisinin çizdiği karikatür resmiyle birlikte dolabına koyacaktı.

Hemen oturup çalışmaya başladı. Normalde çizdiği nesnelere tamamen kendini kaptırabilirdi ama fotoğraftaki gülen genç adamı

ve pipoyu her gördüğünde rahatsız oluyordu. Artık cansız nesneler gibi görünmüyorlardı. Canlıydılar. İki adamın aynı çaydanlıktan birlikte çay içip içmediklerini bile merak etmeye başladı.

Durgun bir şekilde çizmeye çalıştı ama elinin titrediğini fark etti. Aniden Zach'i rengarenk bisikletinin üzerinde, şarkı söylerken ve kollarını havaya kaldırıp "Bakın, ellerim yok!" diye bağırırken ve doğruca bir çalıya düşerken gördü ve çiziklerle dolu yüzünün ona sırıttığını hatırladı. Üç saat boyunca çizimin başında oturdu ve zamanının çoğunu pencereden dışarıya, gökyüzünün kararmasını kasvetli bir şekilde izleyerek geçirdi. Geoffrey siyahları yerleştirdi ve gaz lambasını yaktı.

"Artık durma vakti geldi," dedi ve Will'in omzunun üzerinden baktı.

'Üzgünüm,' diye mırıldandı Will. 'Sanırım yapamıyorum...' Sesi birden kesildi.

'Şöminenin yanına otur, ben de sana birkaç kek kızartayım.'

Will bu sözlere biraz olsun neşelendi. Koltuğa iyice sokuldu.

Will, ateşe dalgın dalgın bakarken bir tık sesi duydu. Geoffrey gramofonu açmış ve kurmaya başlamıştı.

'Ne yapıyorsun?'

'Biraz müzik açıyorum.'

Plak iğnesi koyu kenarında dönerken hışırtı sesi çıkardı ve ardından müzik başladı. Bu, Zach ile birlikte, kulübeye ilk geldikleri gün, kaosun ve mumların arasında otururken dinledikleri müziğin aynısıydı.

Will, Geoffrey'nin onu çıkarmasını istedi. Ama Geoffrey'nin ağlamaya başlamasından korktuğu için onunla konuşmaya veya ona bakmaya dayanamadı, bu yüzden tekrar ateşe bakmaya başladı. Bunu yaparken birdenbire sadece kendisinin değil, hem kendisinin hem de Zach'in alevlere baktığını hissetti. Yanında oturan Zach'in heyecandan patladığını ve müzikle birlikte hareket etmek için can attığını hissedebiliyordu, kendisi ise sadece dinlemekle yetiniyordu. Bu rahatsız edici bir duyguydu. Şöminenin üzerindeki fotoğrafı

gördü ve bu ona Bayan Clarence'ın Salt-on-the-Mouth'ta kendisi ve Zach'in çektiği bir fotoğrafı hatırlattı.

Plak bittiği ve iğne plağın ortasında tembelce ve tekrar tekrar sallanmaya başladığı anda, kendini hızla ayağa kaldırdı ve kar maskesini ve paltosunu kaptı.

"Gitmeliyim, geri dönmeliyim," diye hıçkırarak, boğuk bir sesle söyledi.

Geoffrey başını salladı ve onu kapıya kadar uğurladı. Will'in omzunu hafifçe sıktı.

"Var olmadığını iddia etmektense, onu kabul etmek daha iyidir," dedi sessizce.

Will duymak istemiyordu. Gözleri bulanıktı ve vücudu her yerinden acıyordu. Karanlığa doğru sendeledi ve çitin aralığından çıkmak yerine, kendini çitten kurtulmuş halde buldu ve körü körüne orman ve nehir yönüne doğru ilerledi.

Ağaç köklerine takılıp düşerken, yüzünü görünmeyen dallara sürttü. Rahatsız olmuş bir baykuş yüksek sesle çığlık attı ve başının üzerinden uçtu ama neredeyse hiç duymadı. Sonunda nehre ulaştı. Nehrin kenarında durup cam gibi yüzeyine baktı, göğsü ve omuzları zonkluyor, karnı ağrıyordu. Zach'in varlığını yine yanında hissetti, yıldızlı geceye bakıp garip bir şiir parçası mırıldandığını hissetti.

'Hayır, hayır,' diye fısıldadı, başını çılgınca sallayarak. 'Hayır, hayır. Burada değilsin. *Asla* burada olmayacaksın.' Öfkeli bir hıçkırmayla kurumuş bir dalı alıp ağaç gövdesine vurarak parçaladı. Çılgınca bulabildiği diğer dalları da alıp parçaladı, kırık parçaları nehre fırlattı, yakındaki kış uykusunda olan hayvanlara zarar verip vermediğini umursamadı, çünkü o kadar büyük bir acı çekiyordu ki, artık sadece içini delip geçen o sıkı düğümü düşünüyordu. Zach'in ölmesine kızgındı. Onu terk edip gitmesine kızgındı.

Muazzam bir zehir gücüyle, çürümüş küçük bir ağacı kökünden söküp yere devirdi. Bir an nefes nefese kaldıktan sonra kaskatı kesildi ve ağaç dallarının arasından yukarı baktı.

'Senden nefret ediyorum, Tanrım. Senden nefret ediyorum. Beni duyuyor musun? Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum.

Senden nefret ediyorum.'

Ayakta durdu, gökyüzüne bağırıp çağırdıktan sonra bitkin düşüp hıçkırarak yere yığıldı.

Orada ne kadar zamandır uyuduğunu bilmiyordu. Bir yıl gibi geldi. Yavaşça, kaskatı kesilmiş ve titreyerek ayağa kalktı. Yamaçtan yukarı tırmandı ve ormanda sendeleyerek ilerledi.

Tom onu kapıda bekliyordu. Spooky Cott'a doğru yola çıkmadan önce Will'e beş dakika daha süre vermek üzereyken, yoldan gelen hafif ayak sesleri duydu. Karanlığın içinden baktığında, Will'in balaklavasının altından çıkan sarı bir tutam saç gördü. Yüzü toprak ve gözyaşı lekeleriyle kaplıydı ve dudakları ile göz kapakları şişmişti.

"Gel içeri," dedi sessizliği bozarak ve kulübeye giden yolda yürürken Will'in omzuna kolunu attı. Tam ön kapıyı açacakken Will hızla döndü.

"Özür dilerim baba," dedi. "Endişeleneceğini düşünmemiştim. Yalnız kalmam gerekiyordu, anlıyor musun? Mecburdum. Seni unuttum. Düşünmedim. Özür dilerim."

'Artık evdesin,' dedi Tom. 'Epey bitkin görünüyorsun. Yıkanıp yatağa gitsen iyi olur.'

Will uyuyana ve Tom kendi yatağında yatana kadar, Will'in sözlerinin tam etkisini kavrayamamıştı.

"Bana baba dedi," diye fısıldadı kısık bir sesle karanlığa. "Bana baba dedi." Ve mutluluktan adeta boğulmuş gibi hissetse de, gözlerinden sessizce yaşlar süzüldü.

'Will!' diye bağırdı Nance Teyze arka kapıyı açarak. Bir an için konuşamaz hale geldi. 'İçeri gel! İçeri gel!'

Will mutfağa girdi.

'Sıcak şarap mı?' diye başladı ve sonra durdu. Sıcak şarap, Zach'in sıcak siyah frenk üzümü suyuna verdiği takma isimdi.

'Evet, lütfen,' diye yanıtladı Will ve oturup onun yapmasını izledi.

"Buraya gelmeni özledik," dedi, sigarayı ona uzatıp masaya yanına otururken. Sanki Büyük Britanya'da kalan son sigaraymış

gibi sevgiyle yarım sigara yaktı, derin bir nefes çekti ve şiddetli bir şekilde öksürmeye başladı.

Kendine gelir gelmez, "Zach'in odasını olduğu gibi bıraktım," dedi.

Will başını salladı ve içeceğine üfledi.

'Doktor Little ve ben, siz isteyene kadar, siz izin verene kadar hiçbir şeye dokunmak istemedik. Tamam mı?'

Will yukarı baktı ve gülümsedi.

'Evet.'

'Güzel,' dedi ve rahatlamış bir şekilde arkasına yaslandı.

'Bisikletini kullanabilir miyim?'

Bayan Little duyduklarını doğru anlayıp anlamadığından tam emin değildi.

'Ne?' diye sordu. 'Ne dedin?'

'Bisikletini kullanabilir miyim?'

'Zach'in mi?'

'Evet.'

'İsterseniz.' Bir an ona baktı. 'Muhtemelen koltuğu alçaltmanız gerekecek.'

'Evet, biliyorum.'

'Binicilik yapabildiğini bilmiyordum.'

'Yapamam. Henüz değil. Ama yapacağım.'

'Anderson'ın içinde. Muhtemelen yağlanması ve pompalanması gerekecek.'

'Peyniriniz var mı?'

'Evet. Ve ona bağlı bir pompa da var.'

Masadan kalktı ve kiler odasına açılan bir kapıyı araladı. Alt rafın altındaki büyük bir kutuda çeşitli aletler ve ipler vardı. Eğilip parçaları bir yandan diğer yana taşıdı.

'Ah,' diye bağırdı elindeki İngiliz anahtarını havada sallayarak. 'Koltuk kapağını sizin için indireyim.'

'Hayır,' dedi Will ayağa kalkarak. 'Bunu kendim yapmak istiyorum.'

'Emin misin?'

'Evet.'

"Bak, şöyle yapalım, sen pis işleri yap, ben de bisikleti senin için sabit tutayım."

Reddetmek üzereydi ama fikrini değiştirdi.

"Pekala," dedi ve sonra kızardı, çünkü bu Zach'in ifadelerinden biriydi.

Bisikleti barınaktan dışarı sürüklediler, eski kuru bir bezle üzerindeki nemi sildiler, yağladılar ve çerçeveye ağır bir şekilde yaslanmış olan arka tekerleği yerine taktılar. Gevşek olan zincir, pedallara güçsüzce yaslanmıştı. Will onu tuttu ve sıkıca ve nazikçe yerine yerleştirdi. İç lastiklerden birinde delik vardı. Nance Teyze ve Zach'in lastik tamir kiti yardımıyla deliği yamadı. Çamurlukları sildi ve gidonun etrafındaki pası kazıdı. Bisiklet üzerinde çalışmak garip bir duyguydu, sanki Zach'in bir parçasına dokunuyormuş gibiydi.

Arabayı evin etrafında ve uzun, gür otların arasından geçirdi. Kapıyı açmakta zorlanırken, Bayan Little, Zach'in küçük bez omuz çantasını taşıyarak arkasından koşarak geldi.

"Sana birkaç jöleli sandviç yaptım," diye nefes nefese söyledi, ince göğsü inip kalkıyordu, "ve içinde bir şişe zencefilli bira var." Adam çantaya tereddütle baktı.

"Teşekkürler," dedi sonunda.

Çantayı alıp başının üzerinden geçirdi, böylece çanta sırtında gevşek ama güvenli bir şekilde asılı kaldı. Bayan Little kapıyı çekerek onu dışarı çıkardı ve bisikletini yoldan aşağı doğru itmesini izledi.

Will kulübelere yaklaşırken kulaklarının yandığını hissedebiliyordu. Kimsenin onu fark etmemesi için sola döndü ve etrafına bakmaktan kaçındı. Okuldan kaçıyordu, hayatında hiç yapmadığı bir şeydi bu. Farkında olmadan Emilia Thorne okul penceresinin yanında durmuş, onu izliyor ve hiçbir şey söylemiyordu.

Will, kulübelerin görüş alanından tamamen kaybolana kadar yoluna devam etti ve nispeten düz bir yol bulduğunda, seleğin

üzerinden bacağını attı ve bir anlığına hareketsiz oturdu. Botunun ucunu pedallardan birine koydu. Dişlerini sıkarak ve derin bir nefes alarak pedalı aşağı itti ve sendeleyerek ilerledi. Bisiklet savruldu ve yakındaki bir çite çarptı. Kendini toparladı ve tekrar seleye tırmandı. Bisiklet yine bir yana kaydı ve Will dizlerini pürüzlü yola sürttü. Yılmadan tekrar bindi ve her savrulup düştüğünde daha da kararlı hale geldi.

Çitleri ve çevredeki tarlaları kaplayan kırağıya rağmen, ata binmeyi öğrenmek zorlu bir işti ve kısa süre sonra paltosu yakındaki bir ağacın dalından sarkmış halde kaldı.

Bazen bisikleti birkaç metre dengede tutmayı başarıyor, ancak bir başka dikenli çalılık veya buz gibi ısırgan otlarına doğru savruluyordu. Babasının sözleri zihninde tekrar tekrar yankılanıyordu: "Her şey kendi zamanında olur." Ama bunun sebebi Zach'in bisikleti olması mıydı yoksa renklerin çok yoğun olması mıydı bilinmiyor, ancak hayal kırıklığı ve sabırsızlık hissediyordu. Şimdi öğrenmek istiyordu. Sonunda makul bir mesafeyi sürmeyi başardığında, kendini Nance Teyze'nin siyah frenk üzümü reçelli sandviçleri ve zencefilli birasıyla ödüllendirdi. Ter yüzünden aşağı, gömleğine ve kazağına süzülüyordu. Kısa süre sonra, soğuk Ocak havası onu soğuk ve yapışkan bir tere dönüştürdü. Çantasını bir dala astı ve bisikleti ileri doğru itti. Mola vermek iyi bir fikirdi, çünkü tekrar yola çıktığında çok daha kolay, çok daha az mücadele gerektiriyordu.

Kısa süre sonra kendine güveni artmaya başladı. Paltosunu tekrar giydi, düğmelerini açık bıraktı ve çantasını başının ve omzunun üzerinden geçirdi. Zach'in ata binmeyi neden bu kadar çok sevdiğini şimdi anlıyordu. Bir kere alışınca muhteşem bir özgürlük hissi vardı.

Paltosu arkasında dalgalanırken, serin rüzgar yüzünü ferahlatırken, birdenbire Zach'in artık yanında olmadığını, içinde olduğunu ve son derece canlı olduğunu hissetti. Vücudundaki uyuşukluk yerini coşkuya bırakmıştı.

'Evet. Calloo Callay,' diye bağırdı.

Bisiklet, dar ve engebeli yolda sarsılarak ilerledi, kemiklerini öyle bir şekilde titretti ki gülmek istedi.

'Wizzo,' diye bağırdı, yeni kazandığı bir beceriyle parlak bisikleti bir köşeden döndürürken. Aniden durdu. Dik bir yokuş, uzun zamandır kullanmadığı bisiklet bacaklarını yormuştu. Bisikleti tepeye kadar sürdü. Bisikletin nazikçe vücuduna yaslandığı tepede durmak harikaydı. Geniş tarlalara, ormanlara ve minik buz gibi derelere baktı. Gökyüzü soluk ve bulutsuzdu. Küçük bir güneş ışığı parçası, ormanın karanlık dallarının arasından süzülüyordu. Derin bir nefes aldı. 'Zach ölmedi,' diye mırıldandı. 'Gerçekten değil. Zach'in içi değil,' ve mutlu bir şekilde tarlalara baktı. 'Kimse anıları benden alamaz ve istediğim zaman onunla konuşabilirim.'

Güneşin yavaş yavaş ağaçların köklerine doğru batışını izledi.

'Şimdi, Zach,' dedi yüksek sesle. 'Şimdi ne yapacağım?'

'Yavaş ve sakin bir şekilde geri dönmeliyim,' diye düşündü kendi kendine, 've Annie Hartridge'i ziyaret etmeliyim.'

'Ne güzel bir fikir,' dedi Will.

'Ve vay canına,' diye devam etti hayali Zach. 'Harika iş çıkardın. Bisiklet sürmeyi öğreniyorum,' ve Will kendi sırtını sıvazladı.

Bisikleti çevirdi ve frenlerini kullanarak hızlı inişi kontrol ederek tepeden aşağı doğru pedal çevirdi. Tepede geçirdiği kısa sürenin ardından bisiklet sürmek daha da keyifliydi. Daha rahatlamış, kendisiyle daha barışık hissediyordu.

Köşeyi dönerken Annie Hartridge'in kulübesini gördü. Bisikletini ön kapısına kadar sürdü ve duvara yasladı.

'Zach,' dedi ve pirinçten yapılmış kapı tokmağını alıp kapıya şiddetle vurdu.

Annie elinde bir telgraf tutarak kutuyu açtı. Ağlıyordu.

'Merhaba Will,' dedi yarı gülerek.

'Gel içeri, lütfen gel.' Kapıyı arkasından kapattı. 'Az önce harika bir haber aldım. Bay Hartridge hayatta. Almanya'da bir savaş esiri kampında. Birbirimize mektup yazabiliyoruz ve ona Kızılhaç paketleri, yiyecek paketleri gönderebiliyorum. Ah Will!' diye bağırdı. 'Çok mutluyum. İnanamıyorum. Ona hemen şimdi yazmak istiyorum.'

Will'in kirli yüzüne baktı ve vücudunu ayaklarına kadar takip etti.

'Ne yapıyordun sen? Her yerin sıyrık ve çizik içinde.'

"Zach'in bisikletini sürmeyi öğreniyorum," dedi dalgın bir şekilde. Annie bir an için nutku tutulmuştu.

"Üzerinde kalmayı başardın mı?" diye sordu sonunda.

'Eninde sonunda,' diye yanıtladı, ellerini şortunun cebine sokup bir bacağına yaslanarak.

'Sen...' diyecekti ama durdu. Zach'e biraz benzediğini ve onun gibi konuştuğunu söylemek üzereydi. Will'de alışılmadık bir şekilde dışa dönük bir havası vardı.

Bisiklet kazasından sonraki haftalarda herkes, özellikle de Emilia Thorne, Will'de dramatik bir değişiklik fark etti. Kendi Peter Pan versiyonunu yapmaya karar vermişti. Will'i Peter Pan rolüne seçti, ancak şaşırtıcı bir şekilde Will salonda ayağa kalktı ve herkesin önünde, "Kaptan Hook rolünü oynamak istiyorum, izin verir misiniz?" dedi.

Bayan Thorne biraz şaşırmıştı. Kaptan Hook, komik ve gösterişli bir roldü.

Nefesini toparladıktan sonra, "Hadi seni deneyelim," dedi.

Will, provalarda hem onu hem de herkesi şaşırttı. Diğerlerinden habersiz, odasında repliklerini çalışırken önüne bir yastık koyar ve "Zach, bu repliği nasıl söylemeliyim sence?" veya "Timsah üçüncü kez ortaya çıktığında Hook'un nasıl hissettiğini düşünüyorsun?" derdi.

Sonra mindere oturur ve sadece soruları Zach olarak cevaplamakla kalmaz, replikleri de onun gibi söylerdi.

Oyun büyük bir başarıydı. Will, öfkeli Hook rolündeki patlamaları ve timsahtan korkakça kaçışlarıyla izleyicileri kahkahalara boğdu. İzleyicilerin Will'i çok sevdiği o kadar açıktı ki, birkaç çocuk onu ayrı bir selam vermek için öne doğru ittiğinde salon alkışlarla doldu.

Tom onunla son derece gurur duyuyordu, zaten uzun zamandır da duyuyordu. Sahnenin arkasındaki ortak soyunma odasına açılan küçük arka kapının dışında onunla buluştu ve mezarlık kulübelerine kadar tüm yol boyunca canlı bir şekilde sohbet ederek yürüdüler.

Will o gece yatağına uzandığında, tüm alkışlara rağmen biraz üzgündü. Zach'in orada olmaması ve bunu paylaşmaması onu üzmüştü. Son birkaç haftadır konuştuğu Zach'in, kendi hayal gücünden ve birkaç anıdan yaratılmış bir kişi olduğunu şimdi fark etti. Sadece kendisinin dışa dönük, yaramaz Zach kısmı içinde gömülü kalmıştı ve Zach ile olan arkadaşlığı bu nitelikleri yüzeye çıkarmıştı.

Battaniyelerin içine iyice sokuldu ve tam uykuya dalmak üzereyken aniden irkildi.

Artık yarım bir insan değilim, diye düşündü. Tam bir insanım. Zach'i özlesem de onsuz da *yaşayabilirim* .

Yatakta döndü ve mezarlıktan esen rüzgarın uğultusunu dinledi. Sıcak ve mutluydu. İçini çekti. Yaşamak güzeldi.

23.

Son Not

Will elinde bir mala ile çömelmiş, bahçenin şimdiki halini inceliyordu. Zafer İçin Kazma kampanyasından beri, o ve Tom tüm çiçekleri sökmüş ve her boşluğa sebze ekmişlerdi. Gerçekten de yazık olmuştu. Çiçekler çok renkli görünüyordu. Şimdi geriye kalan tek şey, aralarından yeşil tutamlar fışkıran düzgün kahverengi sıralardı.

Formasının kollarını yukarı sıyırdı. Üzerinde Zach'in yüzlerce yaması olan eski kırmızı forması vardı. Küreği toprağa sıkıca saplayarak küçük bir hendek kazmaya başladı. Toprağı gevşettikçe, birkaç ürkmüş solucan sürünerek uzaklaştı. Parlak bedenlerinin lahana tarlasına doğru ilerleyişini izledi.

Will topuklarının üzerine oturdu ve bir kağıt torbadan bir avuç tohum aldı. Tohumları tek tek özenle seçerek hendeğe yerleştirdi. İşine o kadar dalmıştı ki, kapıya yaklaşan ayak seslerini duymadı. Kapının kapanırken çıkardığı gürültüyü duyup yukarı baktı. Carrie'ydi. Yüzü kızarmış bir şekilde patikadan aşağı koşuyordu.

'Onları aldın mı?' diye nefes nefese sordu.

Başını salladı. 'Onlar benim odamda. Şimdi ister misin?'

Kadın, adamın toprak lekeli ellerine baktı. "Gidip kendim alabilirim. Buna katlanacak mısın?"

'Sadece iki sıra daha kaldı. Sonra bitireceğim.'

'Nehrin aşağısına inebilir miyiz?'

Will şaşırmış görünüyordu. 'Artık yapacak işin kalmadı mı?'

Başını salladı ve sırıttı. "Pencereden tırmandım. Tek yol buydu. Bir işi bitirir bitirmez bana başka bir iş buluyor. Parmaklarımı bir kitaba değdirdiğimi görse bile çok sinirleniyor."

'Şimdi daha iyi olduğunu düşünmüştüm.'

'Öyle, ama yine de okumayı tembellik olarak görüyor.'

Yanına çömeldi ve gözlerinin içine dikkatle baktı.

'Yakında bir kitap okumazsam patlayacağım sanırım.'

Will güldü. "Şey, benim diktiğim fidan yüzünden bunu yapma."

'Başka bir mala var mı? Sana yardım edebilirim, sonra da çabucak temizleyebiliriz. Eğer beni burada bulursa eve geri dönmek zorunda kalacağım.'

'Hayır, yapmam. Bak, sen benim odama çık. Eğer gelirse yalnız olduğumu görür. Tandem bisikletle nehre gidebiliriz. Diğer koltuğu da indiririm.'

Carrie'nin gözleri parıldadı. 'Büyücü!' diye bağırdı ve ayağa fırlayıp kulübeye doğru koştu. 'Ah,' diye haykırdı umutsuzca, arkasına dönerek. 'Bunu giyerek nasıl bineceğim?' ve üzerindeki soluk yeşil yün elbiseyi çekiştirdi. 'Çapraz çubuk yukarı kalkmasını sağlamaz mı?'

Will bir an kaşlarını çattı, sonra aklına bir fikir geldi.

'Benim şortlarımdan birini giyebilirsin!'

Carrie'nin yüzünde şüphe ifadesi vardı. Will ondan bir kafa boyu daha kısaydı.

'Ya da Zach'inkiler, onlar sana uyar.'

"Cesaret edemem," dedi, bu ihtimal karşısında oldukça heyecanlanarak. Annesine uzun zamandır şort giyip giyemeyeceğini soruyordu ama giyerse erkek çocuğuna dönüşeceği ve hiçbir erkeğin onunla evlenmek istemeyeceği söylenmişti. Babası ise kendisi için sorun olmadığını söylemişti ama lise konusunda zaten kendi bildiğini okumuştu ve daha fazla sürtüşmeye neden olmak istemiyordu.

'Neden olmasın?' dedi Will.

'Bunları giyersem erkek çocuğa dönüşeceğimi düşünmüyor musun?'

Will ona baktı. Saçları alnının ve kulaklarının etrafında incecik bukleler halinde dağılmıştı. Soluk yeşil oval iki göz, sürekli çilli yanaklarının üzerinden ona bakıyordu.

'Carrie, hiç de erkek çocuğuna benzemiyorsun, benzesen bile ne fark eder ki?'

'Evet, her neyse,' dedi, bu düşünceden birden dehşete kapılarak, 'Evlenmek istemiyorum. Her gün, sürekli ev işi yapmak zorunda kalmayı düşünün. İğrenç!' ve bununla birlikte arkasını dönüp kulübeye koştu.

Will onu yatağında uzanmış, bir kitaba dalmış halde buldu. Kadın irkildi, suçluluk duygusuyla gözlerini kaldırdı ve yorganı otomatik olarak üzerine çekti. Sonra güldü.

'Seni annem sandım!'

Will, köşedeki kutuya doğru yürüdü; kutunun içinde Zach'in eski kıyafetlerinden birkaç tanesi düzgünce katlanmıştı. Arkasında yamalar olan kırmızı kadife bir şortu kaldırdı ve altında daha az yıpranmış yeşil bir şort buldu.

"Yakala," dedi, onları ona doğru fırlatırken bir çift askıyı da yatağın üzerine attı.

"Üzerime bir tişört giymem gerekecek," diye ekledi, yanına gelerek. Beyaz, bol bir pamuklu tişört bulup çıkardı.

'Bunu da giysen iyi olur,' dedi ve Zach'in Joseph formasını aldı.

'Ah, yapamam.'

'Neden?'

'Gerçekten de özel bir şey, değil mi?'

'Zach bunu giyersen çok sevinir. Biliyorsun ki sevinir.'

Başını salladı ve gözlerine yaşlar dolduğunu hissetti. Will endişeli görünüyordu.

"Sorun değil," dedi aceleyle. "Ağlamayacağım." Şortu alıp giydi. "Neredeyse mükemmel oldu." Belini çekiştirdi. "Burası biraz bol ama askılar tutacak." Elbisesinin düğmelerini açtı, içinden çıktı ve iç eteğini başından geçirdi. Will askıları şorta iliklediği. Atletinin altından hafifçe dışarı doğru çıkıntı yapan iki küçük şişkin yumruyu görünce şaşırdı. Uzanıp kollarını dokunmak istedi ama hızla geri çekildi.

'İşte,' dedi ve sebepsiz yere heyecanla gülmeye başladı.

Carrie tişörtü başından geçirip şortunun içine soktu ve askıları omuzlarından yukarı kaldırdı. Kollarını ve bacaklarını yukarı kaldırarak odanın içinde neşeli bir şekilde dolaştı.

"Kendilerini çok rahat hissediyorlar," dedi yatağın ucunda zıplayarak.

Will sırt çantasından dört kitap çıkardı.

'İşte oradaydılar!' diye bağırdı.

' *We Didn't Mean To Go to Sea* ' albümünü bulamadım ama senin için ayırttım. Bu yüzden onun yerine bunu aldım.'

Onu adamın elinden aldı.

'George MacDonald'ın " *Kuzey Rüzgarının Ardında" adlı eseri* . Hiç duymamıştım.' Sayfaları hızla çevirdi ve Birinci Bölümü okumaya başladı. 'Fena değil gibi görünüyor. Diğerlerini aldın, değil mi?'

'Evet. İşte,' diye yanıtladı ve kitapları ona uzattı, ' *Küçük Prenses, David Copperfield* ve *Kara Güzellik* .'

'Wizzo!'

'Şimdi onları okumaya başlamayın yoksa nehre asla inemeyiz.'

Carrie hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

'Pekala, sen birini getir, ben de çizim defterimi alayım.' Sırt çantasını boşalttı ve defteriyle bir parça brandayı içine tıkıştırdı. Carrie hangi kitabı alacağına karar veremiyordu. *Kuzey Rüzgarının Ardında'yı* seçti. Zach'in Joseph formasını giydi ve Will sırt çantasını sırtına astı.

'Önce ben aşağı ineyim. Bakalım ortalık sakin mi,' diye fısıldadı.

Carrie aniden kıkırdama isteği duydu. Elini sıkıca ağzına götürdü ve açık tuzak kapısının üzerine çömeldi, Will ise hızla merdivenlerden aşağı inip arka kapıdan dışarı çıktı. Kısa süre sonra tekrar ortaya çıktı.

"Lanet olsun!" diye mırıldandı. "Seleği indirirken bisikleti sabit tutman gerekecek."

Carrie sessizce aşağı indi ve onu arka bahçeye kadar takip etti. Will İngiliz anahtarıyla uğraşırken Carrie bisikleti sıkıca tuttu.

Endişelenmeye başladı ve alnı kızardı. Annesi onu şimdi yakalarsa çok kötü olurdu.

"İşte," dedi, seleyi inceleyerek. İngiliz anahtarını sele çantasına koydu. "Şimdi onu tekerleklerle ilerletelim."

Bisikleti arka kapıdan dışarı itip iki kez sağa döndüler ve mezarlık duvarının yanına geldiler. Will, arka koltukta oturan Carrie'ye sırıttı. Onu yere indirdi. Çömelerek, kimsenin görmeyeceği şekilde açık yola doğru ilerlediler. Will onu ayağa kaldırdı.

"Çabuk binin," diye ısrar etti.

'Şimdi beni gören olursa,' diye kıkırdadı, 'her yer kısa sürede bu olaydan haberdar olur,' ve bacağını gidonun üzerinden atıp oturdu, ayakları rahatça pedalların üzerinde duruyordu. Will de aynısını yaptı ve pedalları iterek hareket etti.

Kimseyi görmeden bisikletleriyle yollarına devam ettiler, ta ki Annie Hartridge'in kulübesine ulaşana kadar. Annie, bebeğiyle birlikte ön bahçedeydi. Carrie'ye şaşkınlıkla baktı ve onlar da kahkaha atarak hızla yolda ilerlerken, Annie'yi ağzı açık bırakmışlardı.

Ormanın yakınındaki bir çitin yanında durdular ve bisikleti bir aralıktan geçirip küçük bir yamaçtan aşağı ittiler.

"Bunu burada bırakabiliriz," dedi Will, büyük bir meşe ağacına yaslayarak. "Kimse görmeyecek."

Ağaçların arasından sessizce ve hızla koşup durdular, ormanda başka biri olabileceği ihtimaline karşı ağaçların arkasına saklandılar. Sonunda nehre ulaştıklarında histerik bir kahkaha attılar.

"Yüzünü görmeliydiniz," diye kekeledi Carrie.

Will, sanki bir bebek taşıyormuş gibi sırt çantasını hemen kucakladı ve Annie Hartridge'in bisikletle geçenleri izlerkenki halini taklit etti. Carrie karnını tuttu ve çaresizce güldü.

'Hayır, dur!' diye bağırdı. 'Durmazsan altıma işeyeceğim.'

'Zach'in pantolonunu kastediyorsun,' diye ekledi.

'Lütfen, lütfen...' diye yalvardı, bacaklarını çaprazladı ve kendini kontrol edebilmek için felaketler düşünmeye çalıştı. Will yere yığıldı

ve bir ağaca yaslandı. Nefes nefese nehre bakıyordu. Carrie sakinleşti ve yanına oturdu.

'Al,' dedi, sırt çantasından yırtık pırtık brandayı çıkararak, 'bunun üzerine otur.' Brandayı ağacın dibine serdi.

Will onu sandalyenin üzerinde oturur halde bırakıp gittiğinde, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

'Sadece burada. Seni çizeceğim.'

Kitabını eline aldı ve dizlerinin üzerine açık bir şekilde yerleştirdi. Bir an gözlerini kaldırıp şırıl şırıl akan bahar nehrine baktı ve Will'e göz attı. Birkaç metre ötede, sırt çantasının üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu, çizim defteri çoktan açıktı. Başını kaldırdı ve gülümsedi.

'Zach'in kıyafetlerini giymem sana garip gelmiyor mu?'

Başını salladı. 'Onun formalarından birini giyiyorum.'

'Evet, biliyorum ama...' sesi kayboldu. 'Daha önce hiç ölü birinin kıyafetini giymedim. Çok kötü hissetmeliyim, değil mi? Ama hissetmiyorum. İyi hissediyorum.' İçini çekti ve bedenini ağaç gövdesine bıraktı. 'Keşke tatiller her zaman böyle olsa,' diye mırıldandı. 'Annem çok berbat biri.'

'Ginnie'ye karşı aynı mı davranıyor?'

'Ginnie ev işlerini seviyor! Şikayet etmiyor. Şimdi ne kadar çok şey öğrenirse, büyüdüğünde o kadar iyi bir eş olacağını söylüyor. Neyse, annem dönem sonu ödevlerini telafi etmem için bana fazladan ödev veriyor. Öğrenmenin ve ödev yapmanın iş olmadığını söylüyor. Ve burnu havada olduğumu söylüyor. Sence öyle miyim?'

'HAYIR.'

Kadın gözlerini nehre dikti. Will çizim defterini yere koydu.

'Hâlâ High School'da mutsuz musun?'

'Şimdi işler daha iyiye gidiyor.' Dönem sonu sınavlarında beşinci oldum.

'Biliyorum. Bana söylemiştin.'

'Öyle mi?'

Başını salladı.

'Önemli olan bunun şaka gibi bir şey olduğunu söylemeliyim. Gerçekten şok oldular. Kırsal aksanla konuştuğum için aptal olduğumu düşünüyorlar. Size söylemiş miydim, kızlardan biri gelip dönem sonunun son gününde benimle çok samimi bir şekilde konuşmaya başladı.'

'HAYIR.'

'Evet. Diğer kızlara hiç aldırmamamı söyledi. Onlardan çok daha zeki olduğumu söyledi.'

Will ona bakakaldı.

'Sorun ne?'

'Artık farklı konuşuyorsun.'

Carrie'nin yüzü asıldı.

'Zach'e biraz benziyorsun.'

Yüzü birden aydınlandı.

'Öyleyse sorun yok.'

'Kitabını okuyacak mısın? Ben resim çizmek istiyorum.'

Başını salladı ve keyifle birinci bölüme daldı.

Will önce yüzünü çizmeye başladı. Sonra vücudunu, ayağını, kitabı tutan ellerini, dizini çizdi ve bunu yaparken yoğun bir sevinçle doldu. Carrie ise *Kuzey Rüzgarı* dünyasına dalmış, her sayfayı büyük bir iştahla okuyordu. İkisi de zamanın nasıl geçtiğini, gözlerini kısmak zorunda kaldıklarını fark edene kadar anlamadılar.

"Aman Tanrım," dedi Carrie şaşkınlıkla. "En iyisi eve gideyim."

Will sırt çantasını topladı ve ormandan geçerek yokuşu tırmanıp tandem bisiklete doğru koştular. Bisikleti çitin arasından sıkıştırıp tekrar üzerine tırmandılar. Annie Hartridge'in pencerelerinde karartma perdeleri çoktan kapanmıştı. Hızla geçip mezarlık duvarının yanında bisikletten indiler. Duvarın yanından hızla sürünerek köşeyi döndüler ve bisikletle birlikte yoldan koşarak kapıdan geçtiler. Will arka kapıyı açıp içeri baktı.

"Koş," diye fısıldadı aceleyle Carrie'ye, onu içeri çağırdı ve kapıyı dikkatlice arkalarından kapattı. Oturma odasında Sammy'nin havladığını duydu.

"Kahretsin!" diye mırıldandı.

Carrie hızla basamakları tırmandı ve açık olan tuzak kapısından içeri atladı, Will de hemen arkasından onu takip etti.

Onu yarı karanlıkta elbisesini ararken buldu. Zach'in kıyafetlerini yırtıp attı ve iç eteğini ve elbisesini giymekle o kadar meşguldü ki utanacak hali bile yoktu. Will de utanmadığına şaşırdı. Merdivenden indiler ve arka kapıdan hızla bahçeye çıktılar.

"Başardım," dedi.

Will, kadının hâlâ sadece şu anda okuduğu kitaba sahip olduğunu fark ederek, "Diğer kitapları unuttun," dedi.

'Diğerlerini teker teker içeri sokacağım. Yakalanırsam diye bunu da külotumun içine saklayacağım. Seni bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyorum. Muhtemelen bir hafta boyunca hapiste kalacağım,' diye ekledi kasvetli bir şekilde. 'Yine de,' dedi gülümseyerek, 'buna değdi.'

Will, Dobbs'un tarlasına kadar onunla birlikte yürüdü. Bir an sessizce durup akşamın tadını çıkardılar.

'Güzel bir bahar olacak gibi görünüyor,' dedi Carrie sessizliği bozarak ve yakındaki bir ağacın dallarındaki, gökyüzüne karşı siluet gibi duran küçük, şişkin tomurcuk kümesine işaret etti.

Will, duvardaki meşe ağacına bakarak, "Sence mutluluktan ölebilir misin?" dedi.

Carrie ona şaşkınlıkla baktı.

'Şaka yapıyorum, sanki patlayacakmışım gibi hissediyorum ve eğer patlasaydım, parçalarım bu tarlanın her yerine saçılırdı.'

Kadın güldü ve kemerli geçidin yanındaki kapıda vedalaştıktan sonra Will kulübeye döndü. Büyük bir teneke sürahiye su doldurdu ve uzun zamandır terk edilmiş olan Anderson'ın yanından geçerek arka kapıdan koridora taşıdı. Şapkasını asarken, askısının her zamankinden daha aşağıda olduğunu fark etti.

'Eskiden o kadar uzanabiliyordum,' diye mırıldandı kendi kendine.

Su sürahisini alıp oturma odasına taşıdı. Sammy, ilgi çekmek için ayak bileklerinin etrafında zıplamaya başladı. Will sürahiyi yere koydu ve çömelerek onu okşadı.

'Ne garip,' diye düşündü Sammy'nin yüzüne bakarak, 'bir zamanlar senden çok korktuğumu düşünmek.'

Tom, koltukta oturmuş gazetedeki radyo programlarına bakıyordu. Çaydanlık ocakta buhar çıkarıyordu. Will bir bezle çaydanlığı alıp demliğe biraz su döktü. Demliği ısıtmak için çalkaladıktan sonra suyu boşaltıp yerine biraz çay ve su ekledi. Bir süre demlenmeye bıraktıktan sonra iki fincana doldurdu. Sammy pufun yanına oturdu, Will de onun yanına yerleşti.

'İyi bir şey var mı?'

Tom kağıdı katladı.

'Aslında öyle değil. Bunların hepsi Silahlı Kuvvetler için müzik.' Ve küçük masadan piposunu alıp tütünle doldurmaya başladı.

Will, piposunun düşüklüğünü aniden fark ettiğinde olduğu gibi, Tom'un ne kadar yaşlı ve savunmasız göründüğünü de fark etti. İlk başta bu onu tedirgin etti çünkü onu her zaman güçlü biri olarak düşünmüştü. Tom'un piposunu üfleyip, yeni yakılmış tütünü kibritin ucuyla dibe doğru itmesini izledi.

Will birkaç yudum çay içti ve ocak ateşine biraz taze kola koydu. Kolanın odun ve sıcak kola arasında yuvarlanıp düşmesini izlerken, gücün dayanıklılıktan oldukça farklı olduğunu ve savunmasız olmanın güçsüz olmakla aynı şey olmadığını fark etti.

Başını kaldırıp Tom'a baktı ve ona doğru eğildi.

'Baba,' diye çekinerek söyledi.

'Evet,' diye yanıtladı Tom, kütüphane kitabını bırakarak. 'Nedir bu?'

'Baba,' diye tekrarladı Will şaşkın bir ses tonuyla, 'Büyüyorum!'